

FREYA MARSKE

NYUGHATATLAN
IGAZSÁG

GENERAL PRESS

FREYA MARSKE
NYUGHATATLAN IGAZSÁG

F R E Y A M A R S K E

**NYUGHATATLAN
IGAZSÁG**

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A A mű eredeti címe
A Restless Truth

Copyright © 2022 by Freya Marske
All rights reserved.

Hungarian translation © Szigeti Judit

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

Fordította
SZIGETI JUDIT

Szerkesztette
ZÁDOR LÍDIA

ISBN 978 963 452 951 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Az e-könyv konvertálását az eKönyv Magyarország Kft. végezte
www.ekonyv.hu

*Mindenkinek szerte a világon,
aki az otthona négy fala közé kényszerült,
és kalandról álmodik.*

1

Elizabeth Navenbynek három fő ismertetőjegye volt: szeretett kézimunkázni, beszélgetett a halottakkal, és a mogorva természete még a legjobb napokban is felülkerekedett rajta.

Márpedig most éppen nem a legjobb napokat élte. A tengeribetegség csak tovább terhelte amúgy is megtépázott idegeit. Az sem segített, hogy kénytelen volt végighallgatni a kísérője jóindulatú fecsegését a kabin berendezéséről, valamint arról, hogy a *Líra* indulásakor a New York-i kikötőben zsebkendőt lengető tömegek pontosan úgy festettek, mint a galambrajok... amivel egyébként teljesen egyetértett.

Így azután Elizabeth megparancsolta a cserfes Miss Blythnak, aki a korához képest valóban visszataszító mennyiségű energiával rendelkezett, hogy menjen, és fedezze fel a hajót.

– Végre! – mondta Elizabeth az üres kabinnak. – Jól jön egy kis csend.

Pedig nem volt igazán csend. Ám a hajó motorjának a zúgását ugyanolyan könnyedén figyelmen kívül tudta

hagyni, mint egy manhattani délután szokásos zajait. A kabin berendezése pedig most, hogy körülnézett... kellően fényűzőnek bizonyult. Még ha meglehetősen modern is volt. A csillár sárgaréz karjairól penészes hóvirágokra emlékeztető zöld üveglámpák lógtak. A székeket halványabb zöld anyaggal kárpitozták. Dorian kalitkája egy alacsony komódon állt, amelynek a fiókjait hosszú, hurkolt szárú tulipánberakások díszítették.

– Gondolom, ezt értékelnéd, Flora – jegyezte meg Elizabeth.
– Mindig is szeretted a növényi díszítéseket beltéren.

Az émelegés újabb hullámát enyhe fájdalom is kísérte, mintha egy tompa fogú állkapocs harapott volna rá Elizabeth térdére, amelyet szárazföldi használatra alkottak, és egyáltalán nem volt hozzászokva az olyan megerőltetéshez, amellyel egy imbolygó hajón való egyensúlyozás jár.

Dülöngélve lépett a legközelebbi székhez, és bölcsőzött egy melegbúbájt. A sárga fény halványan ragyogott, visszaverődött a komód csiszolt felületéről, majd amikor a térdére irányította, eltűnt. Melegség áradt szét meggyötört, vén ízületeiben.

– Arról pedig hallani sem akarok, hogy botot kellene használnom – jelentette ki.

Az egyik rangidős utaskísérő nyájasan eléjük sietett, amikor a hajóra léptek. Elizabeth azt gondolta, hogy a férfi talán Miss Blythra akar borjúszemeket meregetni, de helyette egy átkozottul leereszkedő kiselőadást tartott arról, milyen megterhelő lehet az átkelés az idősek meg a gyengélkedők számára, és hogy a White Star Line büszke az első osztályon utazók kényelmét biztosító szolgáltatásaira, továbbá ha Elizabeth szeretne még egy pluszpárnát, esetleg

meleg húslevest vagy gyömbérteát, hogy megnyugtassa a gyomrát, vagy talán sétabotot...

Ezen a ponton Elizabeth akaratos, fontoskodó alaknak nevezte az illetőt, elhaladt mellette, és otthagytta Miss Blythot bocsánatot kérni. Értelmetlenül. A férfiak sohasem tanulnak meg viselkedni, ha bocsánatot kér tőlük az ember.

– Még hogy gyengélkedők! – motyogta Elizabeth mérgesen.
– Micsoda pofátlanság!

– Pofátlanság – ismételte Dorian.

Erre a szóra rögtön azután megtanította Elizabeth, miután rajtakapta azt az unalmas, vén Hudson Rennert, hogy fagyűrűket visel a pókerasztalánál. Megbocsáthatatlan volt, ha valaki csalt egy civilizált szerencsejáték-partin, nem számított, hogy az illető mennyi pénzt pazarolt el olyan befektetésekre, amelyekről bárki előre láthatta, hogy akkora vakmerőség beléjük invesztálni, ami már az idiotizmus határát súrolja.

Elizabeth feltápáskodott. A térde már nem fájt annyira. A gyomra viszont még mindig háborgott.

– Egyszerűen nem számítottam rá, hogy az életem ezen szakaszában utazgatni fogok. Bár bevallom, amikor legutóbb keltem át az Atlanti-óceánon, még ennél is jobban gyötört a tengeribetegség.

Legutóbb a másik irányba utazott, amikor a férjével együtt maga mögött hagyta Angliát, hogy új életet kezdjenek Amerikában. Az a hajó sokkal kisebb volt. Egészen más, mint ez a hatalmas óceánjáró.

Elizabeth felsóhajtott, ahogy visszaemlékezett.

– Szegény Ralph! Az első napot azzal töltötte, hogy a hátamat dörzsölgette, és kiürítette utánam a mosdótálakat,

még mielőtt elég jól éreztem volna magamat ahhoz, hogy eszembe jusson: bepakoltam Sera egyik gyomornyugtató tonikját és azt a szárított kamillát a kertedből...

A bánat fogai nem voltak kíméletesek. Úgy csattantak köré, mint egy orvvadász csapdája.

Elizabeth a kezében szorongatta az ezüstmedálját, és fájdalmasan összeszorított szájjal állt ellent a készítésnek, hogy elátkozza a halottat, amiért meghalt. A legszívesebben megbűvölte volna azokat a zöld lámpákat valamilyen varázslattal, csak hogy összetörjön valamit. Az emlékek egyre csak gyötörték, kínozták, vicsorogtak rá. Flora úgy tudta a kamilla köré szőni a varázslatot, akár egy finom selyemszálat. Addig suttogott a virágoknak, amíg még a lágy szellő hátán szálló enyhe illatuk is olyan altatóhatással bírt, mint a szemhéjat lezáró érintés.

Elizabeth ellazította az ujjait a medál körül, és megnézte a tenyerét, mintha arra számított volna, hogy ott maradt a bőrén a napraforgó lenyomata.

A fájdalom mértéke minden észszerű szempontból túlzás volt. Ő és Flora az életük második felét más-más kontinensen töltötték. Elég idősek voltak ahhoz, hogy a halál bármikor bekopogtasson hozzájuk.

Mindez azonban semmit sem változtatott azon, hogy amikor Miss Blyth egyik lábáról a másikra állva kibökte Flora halálhírét, Elizabeth úgy érezte, kirántották a lába alól a talajt, magára hagyták, és felbőszítették.

A koruk csak rontott a dolgon. Abszurd volt az egész. Elizabeth túl öreg volt már ahhoz, hogy gyilkosságokat bosszuljon meg. Ennek ellenére persze készen állt rá, hogy megtegye. Még akkor is, ha a csontjai túlságosan törékenyek

voltak ahhoz, hogy elbírják azt a haragot, amely hajtotta.

– Tudom, tudom – motyogta. – Amíg van életem, eldönthetem, mihez kezdek vele.

Elizabeth Navenby nem általában beszélgetett a holtakkal, csak egy bizonyossal tartotta így a kapcsolatot.

Sőt, ezzel a bizonyos halottal már azelőtt beszélgetett, mielőtt még az illető eltávozott volna az élők sorából. Amióta elhagyta Angliát, úgy csevegett Flora Suttonnel, mintha ott lenne mellette, mintha a medál nem csak metaforikus értelemben kötötte volna őket össze. Mintha megtalálták volna a módját, hogy legyőzzék a varázslat hatalmas távolság jelentette korlátait, és minden kimondott szava valóban átkelt volna az óceánon, és eljutott volna Flora fülébe.

Miss Blyth előtt azonban visszafogta magát. Úgy érezte, mintha a nyelve megtelt volna az ott felgyűlt, ki nem mondott szavakkal. Most, hogy békében kiengedhette őket magából, óriási lendülettel gördültek előre.

– Azt hittem, abban a pillanatban tudni fogom, amikor megtörténik – mondta Elizabeth Navenby a halottjának. – Tényleg. Azt hittem... Ó, hogy majd szívdobogással felülök az ágyban. Vagy egy rémült pillanat megállásra készítet az utcán. De nem... Hónapokkal azután tudatták velem a hírt, hogy te a föld alá kerültél. Csak ültem ott tátott szájjal, mint egy hal, és rá kellett jönnöm, hogy még azután sem... Senki sem gondolta, hogy értékelnék egy átkozott táviratot...

Ismét a hatalmába kerítette a haragos gyász egy újabb hulláma. Mintha megérezte volna, Dorian egy hosszú, rikácsoló sóhajt hallatott.

Nem. Az istenverte madár nem együttérző volt, csak

passzív-agresszív; azért rikácsolt ilyen patetikusan, mert figyelmet követelt magának. Vagy ebédet.

Elizabeth kivette a kalitkából a tálat, és megtöltötte friss vízzel. Remélhetőleg a felfedezőútja során Miss Blythnak eszébe jut, hogy megkérdezze az utaskísérőket a madár etetéséről. Bár ez nem tűnt valószínűnek. Az a lány tyúkeszű volt. Szerencse, ha arra emlékszik majd, hogyan jut vissza a kabinba.

– Ha itt lennél, azt mondanád, hogy egyáltalán ne bízzak meg benne. – Egy nevetés próbált előtörni Elizabeth torkából. – Mindig is paranoid teremtés voltál, Flora. Ne félj, soha egyetlen szóval sem említettem neki a szerződésből nekem jutott darabot. Nem áruljuk el senkinek... Addig nem, amíg van más választásunk. Megígértük.

Visszatette a teli tálkát a kalitkába, és Dorian elismerően megcsípte az ujját, amikor visszahúzta a kezét.

Megígérték. A paranoiás Flora mégis minden jel szerint átadta a szerződés rá eső részét a mágiával nem rendelkező unokaöccsének – titokbűbájjal kötötte meg a fiút, a halálba küldte, majd saját magát is megölte, nehogy elárulja a szerződést –, mivel *nem volt más lehetőség*.

Mert miután annyi évtizeden át biztos helyen őrizték az Utolsó Szerződést, más-más helyen tartották a három darabját, hogy ne lehessen azzá a fegyverré alakítani, amely képes volna Anglia minden mágusától elszívni a hatalmat, szorulni kezdett a hurok az Aranyfa Klub körül. Azok körül a nők körül, akik kellően arrogánsak és kíváncsiak voltak ahhoz, hogy egyáltalán a fegyver nyomába eredjenek.

– Hübrisz – közölte Elizabeth, mintha egy varázsszót ejtene ki.

Keserűnek érezte a szájában. Megrázta magát. Nincs értelme a múlton rágódni. A jövőbe kell tekinteni.

Először is talán kerítenie kellene valamiféle gyógyírt a hányingerére. Egy nehéz terhességgel küzdő unokahúgának egyszer belevarrt egy hasznos kis bűbájt egy kendőbe... már nem emlékezett rá pontosan, milyen varázslatot használt, de talán elterelné a figyelmét, ha megpróbálná újraalkotni.

A varrókészlete az egyik bőröndben volt. Elindult, hogy előkeresse, ám a hajó ekkor egy különösen émelyítő fordulatot vett. Elizabeth összeszorította a fogát.

Néhány pillanat múlva beismerte, hogy hiábavalóan próbálja makacssággal elűzni a rosszullétét, és kellemetlen öklendezésbe kezdett a kabin szűkös fürdőszobájában lévő mosdókagyló fölött.

Valaki ezt az idilli pillanatot választotta arra, hogy kopogjon a kabin ajtaján.

Elizabeth megragadta a mosdó szélét, és nem volt hajlandó reagálni. Hadd higgyék, hogy alszik. Nem fogja engedni, hogy az utaskísérők elkényeztessék. Előbb varázsol ide egy tüskékkel teli fészket, és veti bele magát, mint hogy elfogadjon egy tál húslevest. Majd ő maga gondoskodik saját magáról.

Amikor a gyomra tartalma már nem kívánczik ki belőle.

A zár kattant. A bejáratí ajtó finoman nyikorogva kinyílt. Miss Blyth tehát máris megunta a felfedezést. Elizabeth fintorogva bámulta a porcelánt, és várta, hogy rázúduljon az elkerülhetetlen fecsegés.

De semmi sem történt.

Aztán lépések hangja törte meg a csendet. Túl súlyosak voltak ahhoz, hogy Miss Blythéi legyenek. Túl lassúak.

Óvatosak.

Elizabeth megrémült, ami valamelyest enyhítette a hányingerét. Felegyenesedett. A résnyire nyitott fürdőszobaajtó mögött nem láthatták meg a szobából.

A bódító bűbájt, amelyet előkészített, Florától tanulta; csak egyetlen kéz és erős akarat kellett hozzá... így a másik kezével az ember szabadon megragadhatott egy jó nehéz gyertyatartót – viccelődtek annak idején – arra az esetre, ha a varázslat mégsem működne. A bűbáj úgy töltötte be Elizabeth tenyerét, mint a hó.

Vett egy mély lélegzetet.

A szabad kezével kitárta a fürdőszobaajtót. Az átkozott zsanér nyikorgott, megfosztva őt a meglepetés erejétől. Káromkodott egyet az orra alatt. Csak egy rövid pillantást vetett a férfira – aki a komód fölé hajolva turkált a holmija között, majd hirtelen felkapta a fejét –, mielőtt felé hajította a bűbájt.

A nyikorgás azonban elegendő figyelmeztetésnek bizonyult. A férfi kitért a varázslat elől, és... Ó, a pokolba, már bölcsőzte is a magáét. Egy mágus.

Elizabethnek újra kellett próbálkoznia. Gyorsan, egy másik bűbájt! Az isten verje meg a merev, öreg kezét! Hallotta, ahogy Flora megszólal, mintha végre bekapcsolódott volna az eddig egyoldalú beszélgetésbe: *Még mindig túlságosan támaszkodsz azokra a bölcsőkre, Beth. Hányszor mondtam neked?!*

Florának igaza volt. A fenébe is, mindig igaza volt. Elizabetht azonban kötötte a saját gyengesége, a bűbáj nehezen formálódott az ujjai között.

Bocsáss meg, Flora! Annyira meg akartam ölni őket a

kedvéért.

A szíve még jobban remegett a félelemtől és a dühtől, kis híján kiugrott a mellkasából. Ettől már azelőtt megszedült és remegni kezdett, hogy a férfi kezéből forró illatú mágia tört volna elő, és villámcsapásként elárasztotta volna az érzékeit.

Sajnálom!

2

Amint kinyitotta az ajtót, Maud azonnal tudta, hogy Mrs. Navenby meghalt.

Hogy pontosan honnan tudta, abban nem volt biztos. Még sohasem tartózkodott egy helyiségben egy holttesttel. Egy báró lánya nem gyakran találta magát ilyen helyzetben.

A bizonyosság mégis villámként hasított belé.

Mrs. Navenby a padlón feküdt. A szeme nyitva volt, és Maud nem bírta néhány másodpercnél tovább nézni a viaszos, mozdulatlan arcát.

– Ó, te jó ég! – hallotta a saját cincogó hangját, és az ajtónak dőlt.

Nevetséges csalódottság tört rá. Először is azért, amiért így cincogott. Másodszor pedig azért, mert nem ragadta meg a kínálkozó alkalmat, hogy kimondja: „Bassza meg!”. Sohasem volt elég vad az ilyesmihez, márpedig aligha kerülhet valaha is olyan helyzetbe, amely a jelenleginél jobban megkövetelné az obszcenitást.

– *Micsodaaa?* – rikácsolta Dorian.

Hirtelen kuncogás buggyant ki Maud szájából.

– Én is pontosan így érzek – mondta a papagájnak, és ez

feloldotta dermedtségét, amely eddig az ajtóhoz szegezte.

Maud nekilendült, hogy átvágjon a szobán. Azonnal megbotlott, fél térdre rogyott, miközben a padló megrázkódott, és az egyik cipője beleakadt a szoknyájába. Még nem igazán szokott hozzá a hajó mozgásához, és a kapitány azt mondta, nagy hullámokra lehet számítani az utazás során.

Maud ellenőrizte Mrs. Navenby pulzusát. Fogalma sem volt róla, hogy a megfelelő helyen végzi-e a vizsgálatot. A halott bőrén semmiféle látható sérülést nem fedezett fel, a tarkója sem volt véres. Összerezcent, ahogy finoman megemelte az élettelen fejet. Mrs. Navenby akár hirtelen agyvérzés áldozata is lehetett. Vagy talán a szíve mondta fel a szolgálatot.

Ugyanakkor néhány órával ezelőtt még makkegészségesnek tűnt. És a varázslat nem hagy nyomokat, amikor öl.

Egy londoni szüfraszett-összejeövetelen Maud egyszer találkozott egy bizonyos Miss Harlow-val, aki a Sorbonne-on tanult orvoslást, és színes történeteket mesélt mindenféle véres sérülésekről, és arról, hogyan sajátította el az anatómiai ismereteket holttesteket tanulmányozva. Maud, bármennyire vágyott is arra, hogy egyetemre járjon, nem gondolta, hogy a gyomra megfelelő volna az orvosi pályához. Miss Harlow egy emberi koponyát is körbeadott a gyűlésen. Maud végigfuttatta az ujjait a szemgödörökön, és azon tűnődött, vajon milyen színű lehetett a halott szeme, amíg élt, aztán élmelyegni kezdett, és továbbadta a koponyát Lizának.

A szülei gépkocsibalesetben haltak meg. Akkor fel sem merült, hogy Maudot kérjék fel a holttestek azonosítására.

Ezt Robin intézte, amíg ő bezárkózott a hálósobájába, hogy senki se láthassa: nem tud sírni. Egész életükben Robin végezte el a kellemetlen feladatokat, hogy Maudnak ne kelljen aggódnia miattuk. Egész életükben védelmezte őt, és sohasem hagyta cserben.

Maud azonban most cserben hagyta Robint, méghozzá egy hatalmas jelentőségű ügyben, pedig megesküdtött, hogy képes lesz elintézni.

Mrs. Navenby meghalt, és ebből az következik, hogy valaki a hajón tudja, hogy az idős hölgy birtokában van egy igen fontos, veszélyes hatalommal bíró tárgy, és meg akarja szerezni. Mrs. Navenby nem volt hajlandó elárulni Maudnak, hogy a holmijai közül melyik az ő darabja az Utolsó Szerződés néven ismert, fizikai formát öltött varázslatból. Így biztonságosabb, jelentette ki a nő a maga zsémbes, ellentmondást nem tűrő hangján.

Most pedig egy holttest hevert Maud lábánál, miközben hatnapnyi utazás várt rá az Atlanti-óceánon át. Csapdába esett egy hajón, amelyen legalább egy olyan mágus is utazott, aki ölni is hajlandó. Maud nem bírt varázserővel, és fogalma sem volt róla, mi is az tulajdonképpen, amit védelmez, és hogy vajon elvitték-e már azt a valamit... A két kezébe temette az arcát. *Ostoba, ostoba!*

Próbált összpontosítani, miközben körülnézett a szobában. Már a kikötőben nekiállt kicsomagolni Mrs. Navenby bőröndjeit. A szoba nem úgy nézett ki, mintha átkutatták volna, de elég sok holmi volt félig kipakolva ahhoz, hogy ezt nehéz legyen megállapítani.

Maud a pánik rózsaszínesen savanykás lüktetése közepette megvizsgálta a komódot. Dobozok, bennük brossok meg

gyűrűk. Csecsebecsék. Mi hiányzik? Hiányzik egyáltalán valami? Létezett egy olyan játék, amelyben alaposan meg kellett nézni néhány tárgyat egy tálcán, azután a tárgyakat elvették az ember szeme elől, átrendezték őket – néhány dolgot hozzájuk adtak, néhányat eltávolítottak –, majd visszatették elé.

Robin kiváló volt ebben a játékban. Maud... sajnos nem.

Ugyanakkor aznap mindent kipakolt a komódra, majd egy jó negyedórát töltött azzal, hogy az idős hölgy kényes ízlése szerint elrendezze őket, és...

A tükör. Mrs. Navenbynek volt egy ezüst kezitükre meg egy hozzáillő hajkefeje, mindkettő nehéz és díszes. Ezek eltűntek.

A felismerés lecsillapította Maud szívverését. Sikerült még néhány hiányzó tárgyat beazonosítania: egy veretes ezüstmű készült karperecet, amelyet indiai stílusban megrajzolt elefántok díszítettek. Egy kicsi, a férfiak által kedvelt laposüveghez hasonló ezüstpalackot, benne Mrs. Navenby egyik kedvenc illatával.

Ezüst. Ezüst. A szerződés első darabja, amelyet Robin és a társa, Edwin visszaszereztek – majd újra elveszítettek –, egy három ezüstgyűrűből összeálló ezüstérme volt. Maud nem kérdezte meg, hogy a kehely, Mrs. Navenby darabja, ugyanebből az anyagból készült-e.

Ezüstmű.

Egyetlen pillantás megerősítette azt, ami Maud elméjének egyik hátsó szegletében már akkor ott motoszkált, amikor felemelte a holttest fejét, hogy ellenőrizze, véres-e. A nehéz, ovális medál, az előlapján napraforgókkal, eltűnt. Maud sohasem látta Mrs. Navenbyt nélküle, mindig ott lógott a nyakában egy láncon. Feltűnt neki, mennyire ragaszkodik

hozzá, és már kezdett gyanakodni.

Akkor tehát: néhány ezüstitárgy eltűnt, de rengeteg értékes ékszer itt maradt szem előtt. Gyilkosság történt, és a tettes pontosan tudta, mit keres.

– Bassza meg! – mondta Maud.

– Bassza meg! – értett egyet Dorian.

– Biztos, hogy nem hozhatunk önnek egy pohár vizet, Miss Cutler? – kérdezte a fedélzeti őrmester. – Vagy egy csésze teát?

– Nem, köszönöm, Mr. Berry! – Maud erőltlenül mosolygott.

– De nagyon kedves öntől.

A *Líra* biztonsági főnöke egy robusztus alkatú, kedves arcú férfi volt, akinek vöröses bajsza szinte teljesen elfedte a felső ajkát, mintha az arcszörzetét egy nagyobb rokonától örökölte volna, és arra várna, hogy belenőjön. Ismerős riadalom jelent meg az arcán, miközben Maudra bámult, mint aki attól tart, hogy az előtte álló lány nyomban sírva fakad.

Végül inkább feltételezte, hogy Maud túlságosan zaklatott és túlságosan nőies ahhoz, hogy tudja, mire van szüksége, így azután utasította a közelben lévő utaskísértőt, hogy hozzon egy csésze teát.

Maud igyekezett kifejezéstelen arcot vágni.

– Mi lesz most vele? – kérdezte.

– El tudom képzelni, mennyire morbidnak tűnhet ez egy ilyen fiatal nő számára, Miss Cutler, de a White Star Line fel van készítve az ilyen tragikus esetekre. Nem ez az első alkalom, hogy egy idős vendégünk az utazás során hagyja itt

az élőket, és távozik egy jobb világba. – Mr. Berry megérintette a két kulcscsontja közötti pontot, ahol az inge és az egyenruhájának a kabátja alatt valószínűleg egy kereszt lóghatott láncon. – Gondoskodunk róla, hogy tisztelettel bánjanak vele, és olyan helyen tartsák, ahol... bocsásson meg... nem romlik meg.

– Ó, te jó ég! Erre nem is gondoltam. – Maud elharapta a következő kérdését, hogy van-e külön a holttestek számára fenntartott másodlagos hűtőházuk, és ha nincs, akkor az első osztály utasai tisztában vannak-e azzal, hogy a desszertjeikhez használt jeget ilyen célra is igénybe veszik.

Mrs. Navenby ezt határozottan mulatságosnak találta volna.

– Nagyon... váratlanul érte a halála?

Maud elvből utált hazudni. Ugyanakkor tisztában volt vele, hogy egy fiatal nő számára, aki jelenleg álnéven utazik, és éppen egy titkos nyomozásba készül belefogni, ez az elv körülbelül annyira hasznos, mint egy tűpárna a bokszingben.

Ugyanakkor az igazság olyan, mint egy hajlékony nádszál. Mindenféle formájúvá lehet szőni, attól függően, milyennek akarja az ember.

Márpedig Maud most azt akarta, hogy rajta kívül senki más ne folytasson nyomozást hivatalos minőségben a rablógyilkosság ügyében. Az csak riadalmat keltene, akadályokat gördítene az útjába, és túlságosan is éberré tenné az ellenségeit, akik ebben a pillanatban valószínűleg éppen gratulálnak maguknak. Ezenkívül Maud sok detektívregényt olvasott. Ő találta meg a holttestet; ha az idegenkezűség legcsekélyebb gyanúja is felmerülne,

kihallgatnák, márpedig ő álnéven utazik. Ha valaki olyan kellemetlen dolgokra szánná el magát, hogy például táviratot küld New Yorkba vagy Londonba, akkor fennállna a veszélye, hogy az illető rájön, Mrs. Navenby távoli és elszegényedett unokatestvére, Miss Maud Cutler pusztá kitaláció.

– Mrs. Navenby... nagyon is tudatában volt a korának. Sürgősen haza akart térni Angliába.

Mr. Berry bólintott. Betegséget sejtett e mondatok mögött, és ez a válasz teljesen megfelelt neki.

– Akárhogy is... – mondta, és megveregette Maud vállát. – Bármennyire is várható volt, a hozzánk közel állók elvesztése... mindig nagy csapás.

Forró könnyek gyűltek Maud szemébe. Micsoda pazarlás! Átkozottul ostoba pazarlás... cserben hagyta a bátyját... Mrs. Navenbynek életben kellene lennie. Az embereknek nem lenne szabad megölniük más embereket, mintha csak zavaró tárgyak volnának, csak azért, mert az útjukban állnak.

A fedélzeti őrmester szólásra nyitotta a száját, de egy felháborodott rikkantás belefojtotta a szót. A visszatérő utaskísérő nekiütközött Dorian kalitkájának, ahogy elhaladt mellette. A jelenlévők mind összerendeztek. Dorian még egy halkabb rikoltást is megeresztett, majd a kalitka aljára ugrott, és dühödten bedugta a fejét a vízestáljába.

– Mrs. Navenby nagyon ragaszkodott a madarához – jegyezte meg Maud szabadkozva.

– Helyes kis teremtmény, az biztos – felelte Mr. Berry. – Gondolom, most szeretne visszavonulni a szobájába, és lepihenni. Biztosan tudunk hozatni önnek... Ó, már itt is van a tea. Rogers, értesítse a konyhai személyzetet, hogy Miss

Cutler a kabinjában fog étkezni a következő néhány napban.

– Nem – ellenkezett Maud sietve, mire a férfi felvonta a szemöldökét.

Hogy leplezze magát, Maud ivott egy korty teát. Most úgy kellett szőnie az igazságot, hogy kikerüljön minden olyan elvárás fogságából, amely miatt a szobájában kellene sínylődnie ahelyett, hogy válaszok után kutatna. Meggyilkosok után. És az Utolsó Szerződés ellopott darabja után.

– Úgy értem... Köszönöm, hogy aggódik értem, de azt hiszem, a vidám, kellemes társaság jót fog tenni nekem. Eltereli a figyelmemet. Mr. Berry, be kell vallanom, nem ismertem nagyon jól Mrs. Navenbyt. Kevés időt töltöttünk együtt, és nem volt a legkönnyebb munkaadó.

Maud a csészealjra pillantott, ahová kilötytént egy kevés tea. Nem Mrs. Navenby házsártos természetére és csípős nyelvére gondolt, hanem a saját anyjára. Az anyjára, akinek ugyan minden szava kedvesnek tűnt, ám ezek a szavak megtelepedtek az ember elméjében, és úgy fojtogatták.

– Bizonyára szörnyen érzéketlennek tart – tette hozzá.

– Egyáltalán nem – vágta rá sietve Mr. Berry, mire a közelben álló utaskísérő zavartan adott hangot az egyetértésének.

Maud a szempillája alól lopott pillantást vetett rá. Rogers nem sokkal volt idősebb nála, a nyaka hosszú, az álla pattanásos, és az arca rózsaszínűbe váltott, amikor a tekintetük találkozott.

– Nagyon köszönöm mindkettőjüknek – mondta szelíden. – Megyek, ledőlök vacsoráig.

A szomszédos szoba kisebb volt, mint a fő helyiség, a keskeny ágy a falhoz simult, és a berendezés sem volt

annyira előkelő. Sok kabinnak volt hasonló az alaprajza, a gyermekes családok vagy a szolgálókkal utazók számára. Maud társalkodónőként valamivel feljebb állt a ranglétrán, mint egy cseléd, de nem sokkal.

Becsukta a szobája ajtaját, és nekitámaszkodott. A hirtelen rátörő csendben, a rá szegeződő tekintetek hiányában újra érezte a hajó imbolygását. Ezúttal erősen megvetette a lábát, és horgonynak képzelte magát, amely a tengerfenéken, a növények között a homokba kapaszkodik.

Kudarcot vallott. Egyedül maradt. De kizárt, hogy hat nap múlva úgy tér vissza a bátyjához, hogy ezt a történetet kénytelen elmesélni neki.

A bőröndjéhez lépett, és az alján lévő két könyv közül előhúzta a jegyzetfüzetét. Átlapozta. Az oldalakon elszórtan rövid bekezdések sorakoztak Robin hanyag írásával, és időnként Edwin takarosabb megjegyzéseivel. A füzet közepét egy női arc vázlata foglalta el: hosszú orr és határozott áll, a lap felső részén a ceruzavonalak hiánya jelezte a haja világos színét.

Járt némi előnnyel, ha az ember bátyjának látomásai voltak a jövőről.

Maud a lehorgonyzottság érzésébe kapaszkodott. Helyre fogja hozni a dolgokat. Megtalálja a mágust – vagy mágusokat – a hajón, és kideríti, melyikük ölte meg Mrs. Navenbyt. Visszaszerzi az ellopott tárgyakat, egytől egyig. Felkutatja azokat az embereket, akik még nem tudják, hogy a szövetségesei, és igénybe veszi a segítségüket.

Diadalmasan lép majd le a hajóról Southamptonban, Robin pedig büszke lesz rá, és ez lesz az első igazán fontos és értékes dolog, amelyet Maud Blyth, egy báró lánya és egy

báró húga egész eddigi rövid és haszontalan életében véghez vitt.

3

A társaság valóban derűs és vidám volt, amikor Maud aznap este belépett az első osztályú étkezőszalonba vacsorázni. A hatalmas teremben nagy volt a nyüzsgés. A szalon egyik hosszanti oldalán ajtók vezettek ki a fedélzeti sétányra, és ebben a sötét éjszakai órában az ablakok olyanok voltak, mint a benti fényt visszatükröző vásznak. Elektromos lámpák és asztali gyertyák vetekedtek egymással az elsőbbségért, ahogy megvilágították a zöld és vörös színű szőnyeget, illetve a székek sötétzöld kárpitját.

Itt-ott még elegánsan öltözött emberek egy-egy csoportja ácsorgott – az egyik nő nyakából mintha ékszerfürtök lógtak volna –, de a legtöbben már ültek. Az utaskísérő, aki Maudnak ajtót nyitott, jelentősegteljesen megköszönte a torkát.

A lány korán akart érkezni, de elkésett. Nem volt hozzászokva, hogy formális vacsorákhoz szobalány segítsége nélkül öltözzön fel, és az estélyi ruhája gombjai okoztak neki némi gondot. Végül a ruha nyerte meg a csatát Maud egyre fogyó türelmével szemben; az egyik gomb leszakadt a küzdelemben. A lány végül egy kendőt dobott a vállára, hogy

eltakarja a hiányt.

– Hová ülhetek?

– Ahová csak akar, hölgyem. Csupán a kapitány asztalához van szükség meghívóra. – A férfi a terem másik vége felé biccentett, ahol a kapitány sapkájának aranyozott szegélye éppolyan fényesen csillogott, mint a kristálypoharak és az ezüstteríték.

Maud körbehordozta a tekintetét a tömegen. A különböző asztaloknál itt-ott látott még üres helyeket.

Még sohasem vett részt olyan vacsorán, ahol nem volt előre meghatározott helye. Sohasem kérték arra, hogy válasszon. Hirtelen elöntötte a bizonyosság, hogy ha rosszul dönt, a morajló beszélgetés jeges csenddé dermed, és minden szem rászegeződik majd.

Kesztyűbe bújtatott kezében szorongatta az estélyi retiküljének a pántját, és igyekezett nem remegni, majd egy illetlenül hangos nevetés hallatán önkéntelenül oldalra fordította a fejét.

Az egyik közeli asztalnál egy fiatal nő ült, aki egyszerűen viselte szőke haját, és sötétkék ruhája bölcsőszerűen simult a válla krémszínű bőréhez, amely még remegett a nevetés utóhatásától. Épp belekortyolt a pezsgőjébe. Tőle jobbra egy középkorú nő rémülettel vegyes könyörgéssel bámult rá, ami egyértelmű volt diónagyságúra összeszorított szájából.

Balra tőle egy üres szék állt. A lány ugyanabban a pillanatban döbbszent rá erre, amikor a szőke nő elemelte a poharat az ajkától, és felfedte azt a határozott és markáns profilt, amely Robin jegyzetfüzetének középső lapjait díszítette.

Maud szíve nagyot dobbant.

A következő pillanatban már el is indult az asztal felé. Szégyenkezés nélkül lépett rá egy monoklis, köpcös úriember lábára, aki szemmel láthatóan szintén észrevette a szőke nőt, és buzgón igyekezett elfoglalni a mellette lévő üres széket, ám Maud diadalmasan ellibbent mellette, és a szék háttámlájára tette a kezét.

– Jó estét! – A teljes asztaltársaságot megajándékozta egy gribedlis mosollyal. – Foglalt ez a hely, vagy idetolakodhatok?

Hét szempár szegeződött rá. Az első, aki megszólalt, az asztalnál ülő két férfi egyike volt, aki közvetlenül Maud elorozott székével szemben foglalt helyet. Körülbelül Robinnal lehetett egyidős, vastag szemöldöke és pomádéval hátrasimított, de a füle mögött lázadóan göndörödő barna haja volt, az arc kifejezése komoly, de nem barátságtalan.

– Csak tessék! – mondta bariton hangon, némi északi beütéssel. – Örölnénk a társaságának.

Maud leült a székre, még mielőtt bárki tiltakozhatott volna a szívélyes üdvözlés ellen. Mintha jelzett volna neki, ebben a pillanatban megjelent egy utaskísérő, aki kétujjnyi pezsgőt töltött a poharába, majd hirtelen férfiak hada tűnt fel, és mint szarkák a virágoskertben, sürgölődve megkezdték a vacsora felszolgálatát.

Maud egy vállrántással letolta magáról a kendőjét. A háta mögött egy oszlop emelkedett, így valószínűleg nem kockáztatott nagyot. A levegő fülledt, meleg és életteli volt, az étel illata elkeveredett a több száz hölgyutas parfümjének az illatával.

Nos. A legjobb, ha máris hozzáfog a nyomozáshoz.

Még le sem vette a kesztyűjét, amikor már udvarias

kérdőzködés útján kiderítette, hogy az északi úriembert Mr. Chapmannek hívják, a mellette ülő fenséges szőrme- és gyémántkupac pedig egy bizonyos Mrs. Moretti. Maudtól balra két egyforma orrú nő ült: egy testvérpár, akik mindketten a bostoni otthonukban hagyták a férjüket, és minden évben megtették ezt az utat a londoni és párizsi divatért. Maud motyogva megcsodálta Mrs. Babcock ruhájának pazar gyöngydíszítését és a smaragdcseppeket Mrs. Endicott fülében, majd a nővérek ismét egymás felé fordultak, és tökéletesen figyelmen kívül hagyták őt.

Vett egy elszánt lélegzetet, hogy megkérdezze a szőke nőt, egyedül utazik-e, és hirtelen a hatalmába kerítette a meggyőződés, hogy a pezsgőből bátorságot meríthet, így gyorsan kortyolt egyet a poharából.

Sajnos elfelejtette, hogy még nem végzett a lélegzetvétellel.

Tökéletesen jellemző volt erre a napra, gondolta Maud kétségbeesett zihálás közepette, hogy az első találkozása alkalmával a Robin látomásában szereplő titokzatos nővel – akinek szinte biztosan segítenie kellene neki ebben a veszélyes és varázslatos kalandban –, az illető egy tiszta zsebkendőt nyom a kezébe, hogy megtörölhesse az immár átázott ruháját, miután köhögőrohamot kapott az orrába felszálló hideg buborékoktól. Maud arca most már valószínűleg élénkvörös lehetett. Mindig elvörösödött, amikor köhögött.

– Jól van? – kérdezte a hűvös és kissé zavart amerikai hang.

– Igen. – Zihálás, köpködés. Maud a legszívesebben a föld alá süllyedt volna. – K-köszönöm. Uramisten! Elnézést!

– Ó, semmi baj! Szeretem az ilyen drámai nyitányokat. Gondolt már rá, hogy fellépjen vele? Bemutathatnám a

legkevésbé neves New York-i producereknek.

– Violet! – jajgatott a diósájú nő. – Kedvesem, kérlek!

– De tudnom kellene hozzá a nevét – sürgette a nő Maudot.

– Ó! Maud. Maud Cutler.

– Violet Debenham – fordult felé a fiatal nő, és férfiasan kezét nyújtott Maudnak, aki még jobban elvörösödött zavarában.

Miss Debenhamnek határozott kézfogása volt, a szeme pedig kellemesen szürke és csillogó.

Mrs. Caroline Blackwooddal utazott – a szőke, elegánsan öltözött nővel, akinek az alakja sajnálatos módon csirkecsontokra emlékeztette Maudot –, illetve a hölgy fiával, Clarence-szel, akinek igencsak szüksége lett volna egy valamivel nagyobb állra. Clarence biccentett Maud felé, és a tekintete megállapodott valahol a lány dekoltázs alatt.

– És mi szél hozza Angliába, Miss Debenham? – kérdezte Maud.

– A pénz – felelte a nő.

Mrs. Blackwood fájdalmas hangot hallatott. Miss Debenhamnek egyre jobban csillogott a szeme, mintha az asztalnál ülők figyelmének a rivaldafényében akarna sütkérezni.

– Egy távoli rokonunk nemrégiben elhunyt, és engem nevezett meg az örökösének. Egy gazdag rokon. Így hát az én drága, aggódó nénikém és kuzinom magára vállalta, hogy eljön értem New Yorkba, és megszabadít a Bowery néven ismert pöcegödör deszkáinak taposásától, és visszahelyez szerető családom kebelére. Örökké az adósuk leszek. Vagyis – tette hozzá öblös kacajjal – ők ezt remélik.

Mrs. Blackwood alig láthatóan összerezzent az adós szó

hallatán.

– Ne beszélj badarságokat, Violet! – szólalt meg a fiatal Mr. Blackwood. – Gyakorlatilag a hajadnál fogva kellett kirángassalak onnan.

– Clarence! – csattant fel az anyja.

– Clarence, te egy kiscicát sem tudnál kirángatni egy zsákból – vágta rá Miss Debenham. – A pénz rángatott ki.

– Violet egy angol úriember lánya – biztosította a nagynénje az asztaltársaságot.

– Öten vagyunk testvérek, kétlem, hogy hiányolt volna engem.

– Egy úriember lánya, aki kényelemben és előkelő körülmények között nőtt fel...

– És most a Bowery egyik színpadán lép fel? – Mrs. Moretti mintha vérszagot fogott volna. – Ez bizonyára nagy botrány lehetett.

– Valóban az volt.

– Violet! – nyögte Mrs. Blackwood.

– Három évvel ezelőtt történt. Változásra vágytam, így aztán... – vont a Violet a szépséges vállát, mire a filigrán, egyszerű arany nyaklánc a kulcscsontján megcsillant –, összepakoltam, és hajóra szálltam.

– Egyedül? – kérdezte Maud, aki úgy érezte, mintha egy energikus tollaslabdajátszmát figyelne.

– Egyedül – felelte Miss Debenham mosolyogva. Az amerikai kiejtése erősebb volt, mint azt Maud várta volna olyasvalakitől, aki csak néhány éve hagyta ott a szülőföldjét. De nem is a bostoni nővérek előkelő kiejtése volt ez. Inkább olyan füstös, pimasz csilingelés, amelyet Maud gyakran hallott New York utcáin, de a szalonokban soha.

– Ön tehát színésznő, Miss Debenham? – Maud fejében kavargtak az izgatott kérdések. A szülei köreiben minden nőről, aki színpadra állt, azt feltételezték, hogy laza erkölcsű.

Maud egyszer, tizenhat éves korában hangot adott annak a szándékának, hogy ilyen nő szeretne lenni. Az anyja zöld szeme – amely pontosan olyan volt, mint a lányáé – mérges szikrákat szórt felé, és Maud tündökölt a rá irányuló figyelemben. Aztán Lady Blyth finoman, kenetteljesen felnevetett, ahogy társaságban szokott, és azt felelte:

– Milyen különös elképzeléseid vannak, Maud!

Majd ismét megvonta a figyelmét a lányától.

– Előadóművész vagyok – felelte Miss Debenham, egyre jobban csillogó szemmel. – A varietékben ritkán jelenik meg Shakespeare a színpadon.

– Szokott varázsolni?

A kérdést követő szünet nem volt hosszú. Maud továbbra is ártatlanul reményteli arcot vágott. Miss Debenham arckifejezése nem változott ugyan, de a rokonai mintha összerándultak volna. Á! Remek.

– Varázsolni? – kérdezte Miss Debenham.

– Amerikában nem népszerű a színpadi bűvészkedés? Londonban nagy divat. A barátom bátyja egyszer elvitt minket Mr. Houdini előadására, és előtte fellépett egy mentalista is, aki meg tudta nevezni egy nő minden egyes családtagját, meg egy másik férfi is, aki pedig tárgyakat tüntetett el. Mr. Houdini amerikai, nem igaz? Bár lehet – tűnődött Maud szórakozottan –, hogy azért jött Angliába, mert az amerikaiak kevésbé érdeklődnek az ilyesmi iránt.

Miss Debenham kifejező ajka megrándult. Maud ezt elméjének azzal a részével észlelte, amely épp azon

töprengett, vajon Mr. Houdini valóban varázsló-e. Egy kissé becsapva érezte magát a gondolattól.

– A színházam tényleg szerződtetett néhány színpadi bűvészt – felelte Miss Debenham, miközben a csillogó, szürke szemét le sem vette Maudról.

– Sajnos vannak csalók a világban, akik mentalistáknak és spiritisztáknak nevezik magukat, hogy átverjék a hiszékeny közönséget – jegyezte meg Mrs. Moretti. – Ezzel csak megnehezítik azok életét, akik valóban tehetségesek ezen a téren.

Az asztalnál ülők figyelme most felé fordult. Maud hasa korgott, és rájött, hogy teljesen elhanyagolta a vacsorát. Gyorsan megragadta az alkalmat, hogy bekapjon néhány nagy falat fűszeres sárgarépat és fehérmártással tálalt halat.

– Valóban, hölgyem? – kérdezte Mr. Chapman.

– Ó, igen! – Mrs. Moretti a szőrméjét simogatta. – A saját köreimben híres médium vagyok, és New Yorkban olyan hölgyek fordulnak hozzám, mint... Nos, nem akarom felfedni a kilétüket – mondta kissé hatásvadász módon –, de biztosíthatom róla, hogy elakadna a lélegzete, ha megtenném. Rendkívül érzékeny vagyok az eltávozott lelkekre... – Ahogy előrehajolt, a szőrméje sarka elkezdte felszívni a zsírt a tányérjából. – Hallották, hogy a *Líra* egyik utasa meghalt? Ó, igen! Épp csak elhagytuk a kikötőt. Hallottam, ahogy az utaskísérők beszélgetnek róla, de már előtte is gyanakodtam, hogy valami ilyesmi történt. Kiélesedtek az érzékeim. Ó, ne féljen, kedvesem! – Maudra szegezte a lenyűgöző pillantását, aki hősieen próbált nem nevetni egy darab répával a szájában. – Nincs negatív vagy rosszindulatú energia a fedélzeten. Éppen ellenkezőleg.

Biztosra veszem, hogy a tiszta lelkű elhunytak vigyáznak ránk, és gondoskodnak a biztonságunkról a teljes út során.

– Milyen megnyugtató! – jegyezte meg Mrs. Endicott halkán.

Egy nevetséges pillanatig Maud azon töprengett, vajon megússza-e azzal, ha úgy tesz, mintha a halálesetnek semmi köze nem lenne hozzá. De előbb-utóbb valaki az asztalnál megkérdezi majd, miért utazik Maud Angliába, és akkor gyanússá válhatna, miért nem ezen a ponton szólalt meg.

– Mrs. Navenby halt meg – közölte, miután lenyelte a répát.
– Az útitársam.

Általános hüledezés és mormogás következett. Mrs. Moretti szemmel láthatóan rossz néven vette, hogy kikerült az érdeklődés középpontjából. Maud éberén figyelte, ki hogyan reagál, miközben kicsit bővebb magyarázatot adott az asztaltársaságnak, mint korábban a fedélzeti őrmesternek. Ez tartalmazta azt a szükséges hazugságot, miszerint ő Mrs. Navenby távoli rokona, és azért egyezett bele, hogy a házsártos idős asszony társalkodónője lesz Amerikában, mert Angliában nemigen voltak kilátásai, és úgy érezte, a bátyja terhére van.

– A családom ma már nem olyan jó módú, mint egykor volt – fejezte be a beszámolóját. Ez a zárómondat azzal az előnnyel járt, hogy igaz volt.

– És most, hogy az idős hölgy meghalt, gondolom, arra számít, hogy a végrendeletében hagyott önre valamit cserébe a fáradozásaidért? – kérdezte Mr. Blackwood, és hangosan felnevetett. Maud, aki ennél sokkal hozzáértőbb gúnyolódásnak is ki volt már téve életében, épp csak megérezte a sértést, és úgy söpörte le magáról, mint egy

hangyát egy pikniken. Lesütötte a szemét.

– Nem. Nem számítok ilyesmire.

– De legalább átkelhetett az óceánon. Kétszer! Tekintse kalandnak – javasolta Miss Debenham. – Clarence, tudom, nem tehetsz róla, hogy ennyire ellenszenves alak vagy, de esetleg, amikor legközelebb késztetést érzel arra, hogy kinyisd a szád, inkább tömj bele egy kis kenyeret.

Mr. Blackwood valóban mintha mondani készült volna valamit, de aztán összerándult, az anyja felé fordult, és becsukta a száját.

– A ruhája rendkívül finom darabnak tűnik, Miss Cutler – jegyezte meg Mrs. Endicott.

– Köszönöm – felelte Maud. – Én...

– Igen, én is csináltattam egy ilyet a lányomnak. – Szenvtelen tekintet mérte végig Maudot tetőtől talpig. – Jó pár évvel ezelőtt.

Mivel a lányt mostanra mentálisan belehelyezték a szegény rokon szerepébe, az asztalnál ülők többsége örömmel feledkezett meg róla. Maud ezen a problémán rágódott egy szelet véres marhasült fölött, miközben Miss Debenham pezsgőért intett, majd felháborítóan flörtölt a felszolgálóval, amitől a rokonai feszengeni kezdtek kínjukban. Az nem számított, ki mit gondol Miss Maud Cutlerről, aki nem is létezik, fontos volt azonban, hogy beszélgessenek vele. A lánynak információra volt szüksége.

Miután felszolgálták a desszertet, a *Líra* kapitánya rövid üdvözlőbeszédet mondott. A vacsora első este különleges esemény volt, amely benne foglaltatott az első osztályú utazás árában; máskülönben az ebédidőhöz hasonlóan az étkezőszalon este is étteremként működött. A kapitány

elmagyarázta, hogy a Southamptonba érkezésük előtti utolsó napon ismét lesz egy ilyen jellegű, de inkább bálhoz hasonlatos formális rendezvény, korai vacsorával meg tombolával, majd zenekarral és tánccal.

Ezután bemutatta az est zenei előadóját: az ünnepelt mezzoszopránt, Miss Elle Broadley-t, aki egy New York-i operatársulat tagja volt, mielőtt útra kelt Angliába, hogy hírnevet szerezzen magának, és szerencsét próbáljon az Óvilágban is. A *Líra* szerződtette az átkelés idejére.

Miss Broadley egy fekete énekesnő volt, akinek a fülében lenyűgöző ékszerek csillogtak, piros ruháját pedig sötétebb árnyalatú fátyolréteggel és gyöngyökkel díszítették. Fehér szaténkesztyűje ragyogott a bőre sötét árnyalata mellett. Makulátlan tartással jelezte a sarokban lévő zongoránál ülő kísérőjének, hogy készen áll.

A következő negyedórára Maud megfélemedezett arról, hogy félrenyelte a pezsgőt; megfélemedezett Mrs. Navenby haláláról és a szerződés eltűnt darabjáról; sőt még arról is megfélemedezett, hogy létezik bármilyen varázslat, azt kivéve, amelynek épp a tanúja volt. Az operaénekesnő hangja olyan volt, mint amikor az ember először rossz, majd jó irányba húzza végig a kezét egy bársonyfelületen. A zene a vágyakozás lüktetését és a gyötrelem szorítását közvetítette, meg még valami forróbbat és sötétebbet, ami mélyen befészkelte magát Maud testébe.

Amikor a zene véget ért, Miss Broadley mélyen meghajolt a tapsoló közönség előtt, és higgadtan távozott a szalonból. Helyébe a tányérokon csörömpölő evőeszközök diszharmóniája lépett.

– Élvezte a zenét, Miss Cutler? – kérdezte Mr. Chapman.

Maud, aki még csak most küzdötte fel magát az élvezet meleg mélységeiből, csak bólintott.

– Kiváló volt – jegyezte meg Miss Debenham. – Lefogadom, hogy a harmadát fizetik neki, mint amit megérdemel.

– Miss Debenham, esetleg hozzájárulhatna a hajó szórakoztatásra szánt költségvetéséhez azzal, hogy maga is fellép ma este – javasolta Mrs. Endicott.

– Nagyszerű ötlet! – felelte Miss Debenham. – Van egy férfiszerep, amit tavaly adtam elő, az megtenné, bár azt hiszem, a szöveg egy része... Caroline néni, Clarence-t talán el tudod hallgattatni azzal, ha megrúgod az asztal alatt, de én nem tartok néhány zúzódástól a sípcsontomon.

Mr. Chapman sietve közölte, hogy ő nem lát abban semmi szégyellnivalót, ha az ember kemény munkával keresi a kenyerét, és hogy az ő családjának a vagyona gyapotgyárakból származik. Azért utazott Amerikába, hogy a gyapotipar helyzetéről tájékozódjon, és esetleg vásároljon néhány modern gépet az apja gyára számára.

– Kétségtelen, hogy van egy-két *egészen* új gazdag itt a fedélzeten. – Mrs. Babcock szemmel láthatóan úgy döntött, hogy ha mindenki más is elmerült ebben a vulgáris beszélgetésben, akkor ő sem akar kimaradni belőle. – Látták azt a vörös képű úriembert a kapitány asztalánál? Meg azt a nőt mellette, aki annyi rubint visel, ami felér egy királyi váltságdíjjal? Ők Mr. és Mrs. Frank Bernard. A férfi egy iparmágnás. A két lányuk is velük utazik... nyilván Angliában akarják kiházásítani őket. Biztosan szívesen lennének hercegek vagy vikontok nagyszülei. Anglia tele van nemesekkel, akik szegények, mint a templom egere, mégis mindig úgy viselkednek, mintha épp a királlyal

teáztak volna.

Maud futólag elképzelte, milyen arcot váгна Robin, ha összebarátkozna egy örökösnnővel, és hazavinné neki feleségnek. Az asztalnál ülők most mind azzal voltak elfoglalva, hogy úgy bámulják árgus szemekkel a kapitány asztalát, hogy közben úgy tűnjön, mintha nem tennék.

– Szemmel láthatóan jól helyezkednek – jegyezte meg Mrs. Moretti. – Valakitől azt hallottam, hogy a vörös hajú fiatalember egy márki fia. És mivel Mrs. Bernard szélesen vigyorog arra a másik úriemberre, biztosan ő is ér valamit.

Maud elől egy oszlop takarta ki a kapitány asztalát. Csak egy alacsonyabban lévő férfigejet látott – valóban vörös hajjal –, meg egy magasabban lévő sötét hajút.

– A mindenit, anyám! – szólalt meg hirtelen Mr. Blackwood
– Az ott nem...

Egy újabb láthatatlan rúgás az asztal alatt. Hirtelen mindkét Blackwood Miss Debenham felé fordult, mintha a hölgy egy puskaporos hordó volna, amely vészesen közel került a tűzhöz.

– Vi! – mondta Mr. Blackwood túl hangosan. – Mesélj még...

Ám Violet Debenham szeme elkerekedett.

– Ó, nézzétek! Ez a drága Hawthorn.

Maud hirtelen megszorította a szalvétáját.

– Lord Hawthorn?

– Ismerik egymást? – kérdezte Mrs. Blackwood határozottan. Az egész család ugyanazzal az óvatos érdeklődéssel fordult Maud felé, mint amikor a varázslatot hozta szóba.

– Nem, személyesen nem. Azt hiszem, a bátyám egy barátja ismeri valamennyire.

– Ő meg én valamikor nagyon közeli barátok voltunk – jegyezte meg Miss Debenham.

Maud azon töprengett, hogy Mrs. Blackwood vajon nem koptatja-e el túlságosan a cipője orrát az állandó rugdosással.

– Violet, drágám – mondta az asszony összeszorított foggal –, azt hiszem, Clarence azt akarta kérdezni...

Miss Debenham azonban előadói hangjával könnyedén túlharsogta az őt félbeszakító rokonát.

– Amit a nagynéném és az unokatestvérem kétségbeesetten szeretne, ha eltitkolnék önök előtt, az az a tény, hogy mielőtt tönkretettem volna a jó hírnevem azzal, hogy egy New York-i zenés színházban lettem előadóművész, előtte már egy sokkal szokványosabb módon is rossz hírbe hoztam magam – közölte oroszlánmosollyal. – Lord Hawthorn hozzáértő és alapos segítségével – tette hozzá.

Az egyik bostoni nővér fuldokolni kezdett. Maud hitetlenkedve elpirult, miközben a tekintetét egyszerre próbálta Lord Hawthorn felé fordítani, és annak a fiatal nőnek az elégedett szájára szegezni, aki épp most közölt egy bombasztikusan botrányos hírt egy idegenekkel teli asztaltársasággal.

– Szeretettel gondolok rá. Valójában, azt hiszem, meg is tudakolom tőle, lenne-e kedve felfrissíteni az ismeretségünket. Úgy udvarias, ha az ember üdvözl egy ilyen régi barátot.

– Violet!

Azzal a nő hátratolta a székét, majd még eszébe jutott magához venni a borospoharát, mielőtt elindult volna. Magas, karcsú alakja olyan volt, mint kék ecsetvonás egy fehér lapon, aranyszínű fejét magasra tartva csillogva

suhant oda a kapitány asztalához.

Blackwoodék arca most egyforma, elgyötört lila színbe váltott. A bostoni nővérek összedugták a fejüket, és megbotránkozva sugdolóztak.

Maud várta, hogy elvörösödjön. Soha életében nem találkozott még Violet Debenhamhez hasonlatos nővel. Hogyan lehet szert tenni az efféle magabiztosságra, és arra a képességre, hogy valaki nemcsak hogy folyton szurkálja a rokonait, de egyenesen dárdákat hajigál feléjük?

Miért nem volt Maud sohasem elég bátor ahhoz, hogy tönkregye a hírnevét, és elszökjön egy New York-i varietébe?

– Miss Cutler? – Mr. Chapman volt olyan udvarias, hogy másfelé terelje a beszélgetést. Maud néhány, az angliai életére vonatkozó kérdést el tudott kerülni azzal, hogy homályosan fecsegett a New York-i látnivalókról, amelyekben volt szerencséje gyönyörködni, ám eközben a figyelme folyton a szalon másik végébe tévedt.

Lord Hawthorn. Tehát Robin látomásai ebben a tekintetben is teljesen helytállónak bizonyultak.

Maud elnézést kért, és még azelőtt elhagyta a szalont, hogy a kapitány asztalától bárki felállt volna. A kabinjába sietett, ahol elővett egy tárgyat a bőröndjéből, majd ismét távozott, miközben próbált úgy járni, ahogyan Miss Debenham tette: felszegett fejjel, céltudatosan. Úgy, hogy bárki, akinek eszébe jutott volna kérdőre vonni őt, tudja, hogy csak bolondot csinálna magából.

Így hát az igazmondó Maud Blyth, aki nagy kényelemben és illedelmes családban, ha nem is szeretetben nevelkedett, az este veszélyes órájában merészen behazudta magát Lord

Hawthorn hálósobájába.

4

Az utaskísérő, aki Lord Hawthorn kabinjához vezette Maudot, sajnos nem a fiatal és befolyásolható Rogers volt, hanem egy Jamison nevű, hűvös modorú férfi, hátrasimított hajjal és túl nagy fogsorral, aki készségesen zsebre vágta a lány amerikai dollárjait. Időközben némileg engedett a merevségéből, mivel Maud lélegzet-visszafojtva kérdezősködött a hajóról, bár a kérdései nagy részére már tudta a választ a korábbi felfedezőútjairól.

Néhány dolog azonban hasznosnak bizonyult: amint a pénz a kezében volt, Jamison tájékoztatta az első osztályú liftek előterében kifüggesztett névjegyzékről, amely a jövőben megkíméli őt attól, hogy egy ismerőse szobaszáma után kelljen kérdezősködni.

– Van ugyanilyen lista a másod- és a harmadosztályon is? – kérdezte a lány.

A gyanúsítottak teljes listája és a kabinjaik elhelyezkedése igazán hasznos volna. Bár a hajó személyzete még így is hiányozna, nem igaz? Ugyanakkor vajon tényleg elképzelhető, hogy egy gyilkos mágus venné a fáradságot, hogy fedélzetmesterként vagy utaskísérőként helyezkedjen

el?

Hát... ami azt illeti, Maud maga is valamiféle szolgálónak adta ki magát. Semmi oka nem volt tehát azt hinni, hogy más nem tenne ilyet. És úgy talán könnyebb dolga lenne az illetőnek...

– Egy teljes utaslistára gondol? – szakította félbe Jamison Maud gondolatait. – Az nincs kifüggesztve, bár a főtiszt biztosan rendelkezik ilyennel. De bocsásson meg, miért szeretné látni?

Maud sietve elterelte a szót a témáról, és helyette Jamison karrierjéről érdeklődött a White Star Line-nál. Mivel az előbb a teljes személyzetet besorolta a „potenciális gyilkos” kategóriába, most, hogy kettesben maradtak, Maudon újfajta idegesség lett úrrá.

– Kisasszony, maga majdnem olyan rossz, mint az az újságíró – jegyezte meg Jamison egy idő után. – Itt is vagyunk. Azt mondta, hogy őlordsága várja önt?

– Családi barát – felelte Maud, és megvillantotta a gribedlijét. – Reméltem, hogy meglephetem.

Miután a kopogásra senki sem reagált, Jamison megvonta a vállát.

– Valószínűleg még nem tért vissza a vacsoráról. Az úriemberek ilyenkor gyakran visszavonulnak a dohányzószalomba.

Maud számított rá, hogy Lord Hawthorn ilyesfajta úriember lehet.

– Akkor ennél a folyosónál valamivel kényelmesebb helyen fogok várni őlordságára. Kérem, nyissa ki az ajtót!

A férfi pislogott egyet.

– Ezt nem tehetem.

– Ugyan már! – vágta rá Maud sietve. – Már hogyan tehetné. Az utaskísérő a homlokát ráncolta.

– Ha ön családi barát, miért nem...

– Ó, nézze – Maud a szájára tette a kezét, és halkan felnevetett –, talán az imént nem voltam egészen őszinte azzal kapcsolatban, miért vagyok itt. Tudja, valaki a vacsoránál egy igazán érdekes történetet mesélt nekem Lord Hawthornról. És nagyon szeretném kideríteni, hogy igaz-e.

Maud nyelve megeredt az idegességtől, és tovább folytatta volna a fecsegést, de erőt vett magán, elhallgatott, és egy reményei szerint szuggesztív mosollyal ajándékozta meg a férfit.

Ő lett volna az utolsó, aki elhiszi magáról, hogy kacér nő benyomását kelti, de Jamison szemöldöke megemelkedett, és egy pillanatra szinte már atyai gondoskodással nézett rá, mint aki mindjárt követeli, hogy Maud mutasson fel egy kísérőt vagy rokont, aki elvonszolhatná őt ettől a potenciális bűnbarlangtól.

A lány azon töprengett, mit mondana Robin, ha látná ebben a helyzetben, és visszanyelte a torkából előtörni készülő hisztérikus nevetést.

– Gondolja, hogy őlordsága tiltakozna, ha az adott körülmények között a szobájában találna? – tette hozzá. – És ami még fontosabb, gondolja, hogy bármi kárt tehetnék benne?

Jamison arckifejezése elárulta, hogy ebben erősen kételkedik, ennek ellenére megrázta a fejét.

– Az én pozíciómban nem engedhetek be csak úgy valakit, akinek semmi keresnivalója ott, egy másik ember lakosztályába.

Maud nem akart tovább vitatkozni a folyosón állva, miközben a többi utas kezdett visszazálingózni a vacsoráról. Kikapta a fülbevalóját a füléből. A hosszú, könnyecsepp alakú gyöngy egy aranyfoglatatú, kisebb gyöngyökből álló fűrtből lógott le. Mrs. Navenbyé volt, és Maud biztosra vette, hogy az idős asszony egyetértett volna az ékszere efféle hasznosításával.

– Kérem! – mondta, és a férfi felé nyújtotta a fülbevalót.

Jamison tekintete megakadt a fénylő arany és igazgyöngy ékszeren.

– Ha őlordsága tiltakozna – folytatta Maud –, és jelentést tenne a hajó biztonsági szolgálatánál, azt mondom majd, hogy valaki más segített nekem. Szeretné, ha megneveznék valakit? Esetleg egy kellemetlen zsarnokot a hajó személyzetéből?

Jamison arcán érzelem suhant át.

– Galloway. A személyzet vezetője. Lusta és részeges, és mindig az új alkalmazottakat hibáztatja, amikor fény derül a hanyag munkájára. – A férfi szemmel láthatóan maga is megijedt attól, ami mondott, és gyanakodva nézett Maudra, mintha a lány valamiféle bűvésztrükköt alkalmazott volna rajta.

Persze egyáltalán nem ez történt. Mindig mindenhol volt egy zsarnok.

– Rendben – felelte kuncogva a lány, és a férfi markába nyomta a fülbevalót. – És ha hajlandó lemondani a díj feléről azért az elégtételért, hogy Mr. Gallowayt elbocsássák, akkor az egyik fülbevalót bármikor elhelyezheti a holmijai között, ami még erősebb bizonyítéka lesz annak, hogy ő fogadta el tőlem.

Jamison szája kinyílt, majd becsukódott.

– És mi lesz, ha... ahogy mondja... őlordsága nem tiltakozik?

– Akkor tegyen úgy, mintha egy másik utas jelentette volna a gyöngyök eltűnését – felelte Maud türelmetlenül... Tényleg mindent neki kell kitalálnia? – Vagy ha úgy tetszik, lopja vissza. Nos, siethetnénk egy kicsit?

Jamison beengedte a kabinba. Maud a legnyájasabb mosolyával ajándékozta meg a férfit, mielőtt az ajtó becsukódott mögötte.

Lord Hawthorn lakosztályának a nappalijából egy nyitott ajtón át egy kisebb szobába lehetett belátni, ott volt az ágya. Egy másik ajtó valószínűleg a fürdőszobába vezetett. Maud elragadtatva nézett ki a kis, kerek ablakon, amely a harmadik ajtót díszítette, és amely egy üvegezett, privát fedélzeti részre, egy csinos kis teraszra vezetett. A nappaliban egy alacsony asztal körül bársonykanapé, -dívány és -karosszékek álltak. Volt egy íróasztal a gyönyörű intarziás pohárszék mellett, illetve egy magasabb asztal két karcsú, keskeny támlájú székekkel. Ennek az asztalnak a közepén egy rézváza állt, amelynek két füle vízbe ugró nőket ábrázolt, széttárt karral.

Mindent egybevetve, a lakosztály sokkal pompásabb volt, mint a Mrs. Navenby és Maud számára kijelölt kabin. A luxus nem volt meglepő: a férfi Cheetham grófjának egyetlen fia volt, és saját jogon is nemes. A húga meghalt, a kapcsolata a szüleivel feszélyezett volt, és a varázslók társadalmával, amelybe beleszületett, pedig még feszélyezettebb. A saját varázserejét is elvesztette, legalábbis mindenki így tudta.

Ezeket az egyszerű tényeket közölte Mauddal Edwin Courcey Hawthorn báróval kapcsolatban, mielőtt a lány elhagyta Londont. A színesebb részletek nagyjából a következők voltak: Lord Hawthorn, Edwin határozott véleménye szerint, egy arrogáns, goromba, önimádó gazember volt.

Robin, aki mindössze egyszer találkozott a férfival, egyetértett a leírással.

– Bár – tette hozzá – legalább az a fajta a gazember, aki ezt nyíltan vállalja.

A Blyth testvérek mély egyetértésben pillantottak egymásra. Mindig jobb volt a kellemetlen, de őszinte, mint a képmutató és hazug.

A látomásának köszönhetően Robin biztosra vette, hogy Maud az egyik utazása során találkozni fog Lord Hawthornnal. Valószínűleg a hazaúton, mivel Hawthorn ősz óta Amerikában tartózkodott. Edwin a maga részéről vonakodva ugyan, de elismerte, hogy annyira azért bízik Hawthorn jellemében, hogy tudja, nem áll a hitvány gyilkosok oldalán.

– Fordulj hozzá, ha bajba kerülsz! – tanácsolta Robin Maudnak. – Ha mágia nem is, hétköznapi hatalom bőséggel áll a rendelkezésére.

– Ez alapján valószínűleg kinevet és elküld majd.

– Valószínűleg – értett egyet Edwin.

– Maudie – mondta Robin, és vigyorogva nézett a húgára – figyelemre méltóan kitartó tud lenni, amikor olyan hangulatban van.

A lány végighúzta az ujjait egy fényesre csiszolt, világos fából készült szék támláján. Igen. Képes rá. Most, hogy

egyedül maradt, és csend vette körül, a pezsgő energia, amely a Jamisonnal folytatott némileg rögtönzött beszélgetését kísérte, kezdett elpárologni.

Hangokat hallott az ajtó túloldaláról, majd a kulcs első kattanását a zárban. Maud vett egy mély lélegzetet, felkészült, aztán megdermedt. Hangokat. Többet is.

Azt tervezte, hogy négyszemközt beszél Lord Hawthornnal, és addig nem távozik, amíg a férfi bele nem egyezik, hogy segít kinyomozni, ki ölte meg Mrs. Navenbyt. Nem számított rá, hogy más is jelen lesz.

A szobában nem voltak nagy, Maud-méretű ruhásszekrények, sem földig érő asztalterítő. A leggyorsabb menekülő útvonal az ajtón át vezetett a hálósobába. E mellett döntött épp abban a pillanatban, ahogy az ajtó kinyílt.

– Igazán lenyűgöző lakosztály – mondta egy meglepően tiszta női hang. – Jár hozzá valaki, aki pálmalevéllal legyezget téged?

Maud erősen beleharapott az ajkába, nekidőlt az ajtó és az ágykeret közötti apró falfelületnek, és rázkódott a nevetéstől. A mániákus energia visszatért, szinte vibrált tőle.

Miss Debenham volt az. Hát persze hogy ő!

Lord Hawthorn hangja mély volt, és azt a benyomást keltette, mintha soha életében semmi sem zaklatta volna fel. Maud azonnal széles vállat és gúnyos mosolyt képzelt hozzá.

– Folytasd csak, ha gondolod – mondta a férfi –, de van valami oka, hogy ragaszkodsz ehhez a rettenetes kiejtéshez, Violet? Vagy egyszerűen csak gyötörni akarod a fülemet?

Violet Debenham felnevetett. Amikor ismét megszólalt, a hangja egészen más volt. Most úgy hangzott, mint az az

angol hölgy, akinek a nénikéje olyan elkeseredetten lefestette, bár a magánhangzóit mintha már kilapította volna Amerika vasalója.

– Nem téged akartalak gyötörni vele.

– Ezt örömmel hallom. Én iszom valamit.

Maud egy pillanatra pánikba esett, de azután rájött, hogy a dekantert a pohárszék tetején látta, nem pedig itt, a hálósobában. Üvegtárgyak koccantak egymásnak.

– Ó! – mondta Miss Debenham.

– Akartál valamit? – kérdezte Hawthorn.

– Nem rémlik, hogy régen ennyire értetlen lett volna őlordságod. Amikor egy régi barát veszi a fáradságot, és gyakorlatilag végigtapogat a vacsoraasztalnál, majd megkérdezi, hogy szeretnél-e társaságot estére, az nem éppen finom jelzés.

– Nem vagyunk barátok – felelte a férfi nem túl ellenségesen, de azért figyelmeztető hangsúllyal. – És fogalmam sem volt róla, hogy terveztél valamit azonkívül, hogy látványosan belém karolva hagytad el az éttermet. Érezd otthon magadat a nappalimban! Maradj, ameddig megfelelőnek tűnik. Az én érdekemben legalább fél órát.

– Azt hittem, elszórakoztathatjuk egymást.

– Mire gondoltál? Sakkra?

– Utálom a sakkot – felelte a nő, majd elhallgatott. Maud remélte, hogy Miss Debenham jelzésnek veszi a férfi szórakozott érdektelenségét, és távozik, ám ehelyett kíváncsian folytatta: – Ha nem gondoltad, hogy felajánlom, lefekszem veled, akkor miért engedted be?

– Megbántottam a büszkeségedet? Azt hittem, azért vagy itt, mert nincs olyanod.

– Ó, menj a fenébe, Hawthorn!

Ezúttal a férfi nevetett: rövid, puska lövésszerű „hah!” hagyta el a száját, ami egy fájdalmas pillanatig Mrs. Navenbyre emlékeztette Maudot.

– Ugyanazért egyeztem bele, mint három éve.

– Három éve – felelte Miss Debenham – azt mondtad, nem baszol meg szüzeket vagy olyanokat, akik nem tudják, mi vár rájuk.

Íme egy nő, aki nem néhány órával ezelőtt kísérletezett először obszcén szavak kiejtésével. Maud magában motyogta a szót, próbálta kényelmessé tenni, mintha egy új, még túlzottan merev csizmában járkálna körbe-körbe a házban. *Megbaszni*. Jó érzés volt kimondani.

– Igen, és te ilyen ember voltál – felelte Hawthorn. – De ha jól emlékszem, azt is hozzátettem, hogy nincs kifogásom az ellen, hogy ollónak használj, ha már olyan kétségbeesetten szeretnéd megnyirbálni a hírnevedet. És ez, Miss Debenham... ha jól sejtem, továbbra is *miss*... ma is érvényes.

Hosszabb szünet következett. Szöveget enyhe zizegése. Maud ismét az ajkába harapott.

– Bár bevallom – folytatta Hawthorn –, kíváncsi volnék, maradt-e még érintetlenül bármi is a hírnevedből, hogy ismét szükségem legyen a szolgálataimra.

– Nem igazán – felelte Miss Debenham. – Caroline néni majdnem gutaütést kapott a tervemet hallva... Már ezért megérte. De kíváncsi vagyok, mit hagytam ki annak idején, amiért túl szűzies és naiv voltam az ízlésednek. Végül is a hírneved miatt kerestelek meg. És most már több összehasonlítási alapom is van.

Újabb lefordíthatatlan csendközeli szünet következett.

Maudot kettős vágy kerítette hatalmába: egyrészt szeretett volna bárhol máshol lenni a világon, csak itt nem, másrészt szívesen denevérré vált volna. Egy természettudományi előadáson hallotta, hogy a denevérek képesek az emberek által nem érzékelhető hangkitöréseket kibocsátani magukból, és abból, ahogy azok visszaverődnek, pontosan tudják, mi történik körülöttük, még ha látni nem is látják.

Lehet, hogy létezik olyan varázslat, amellyel ez megvalósítható. Meg kell kérdeznie Edwint. Hawthorn hangja most még mélyebben és vidámabban csengett.

– Bennem sincs semmiféle büszkeség, kislány, szóval feleslegesen próbálsz megsérteni. Csak kérj, ha úgy gondolsz!

– Ó, az isten szerelmére! – sóhajtott Miss Debenham. – Lord Hawthorn! Unatkozom, és kíváncsi vagyok, te pedig rendkívül vonzó férfi vagy, és szeretném a lehető legnagyobb botrányt okozni... Jó okom van rá. Úgyhogy szívességet tennél nekem, ha megbasznál.

Maud azon töprengett, vajon van-e maximuma annak, hányszor pirulhat el egy ember egyetlen nap folyamán.

Lehet, hogy egy ponton túl a pirulás állandósul.

Miss Debenham tovább beszélt, mintha csak egy bevásárlólistát állítana össze.

– Semmi olyasmit nem akarok, amitől teherbe eshetnék, és a fertőzéseket is szeretném elkerülni. Ezt leszámítva benne vagyok bármiben, amihez kedved van.

– Ezt erősen kétlem – felelte Hawthorn. – De ezen most nem akadunk fenn. Észszerű feltételeket szabnál. Ha jól értem, így gyűjtötted össze az összehasonlítási pontokat is anélkül, hogy bajba kerültél volna.

– Azt nem állíthatom, hogy minden bajt sikerült elkerülnöm. – Miss Debenham nevetése szinte túlságosan könnyed volt, már-már erőltetett. – De igen – tette hozzá, majd egy pillanatnyi szünetet tartott. – Ezenkívül több nővel keféltam, mint férfival.

Maud arcát és a testét elárasztotta a forróság, behatolt minden porcikájába, az ujjai hegyéig, és úgy érezte, mintha a lábfeje is lángra kaphatna egyetlen mozdulattól a cipőjében. Robin elmesélte neki, milyen érzés, amikor az egyik látomása a semmiből rátelepedett.

Nagyjából ilyen lehet, gondolta Maud. Nem rendelkezett a bátyja látnoki képességével, sem a művészi képzelőerejével. De az elméje olyan volt, akár egy vonat, amely a beleegyezése nélkül száguldott a síneken, ragaszkodott hozzá, hogy alaposan átgondolja Miss Debenham szavait, és megpróbáljon képeket fűzni hozzájuk.

Ez nem sikerült túl jól. Maudnak kizárólag tudományos ismeretei voltak a szexuális aktusokról. Úgy érezte magát, mint egy zenész, aki megpróbál hallás után reprodukálni egy szonátát, pedig csak egyszer hallotta, a víz alatt.

Halk, szuszogó hangok értek el hozzá a szomszédos helyiségből, susogtak a szövetek. *Ó, istenem!* Miss Debenham kért, és Lord Hawthorn eleget tett a kérésnek. Hamarosan nyilván az ágyon folytatják, és mivel Maud nem varázsló, és nem tudta láthatatlanná tenni magát, muszáj volt most azonnal véget vetnie ennek az egésznek, mielőtt még nemcsak betolakodó tolvajnak tűnik majd, hanem... olyan perverz kukkolónak, amilyen valójában.

Minél előbb, annál jobb, mondta magának. *Gyerünk!*

Félig lehunyta a szemét, egy ügyetlen mozdulattal ellökte

magát a faltól, megkerülte az ajtót, majd megtorpant, amikor olyan látvány tárult a szeme elé, amelyet még a remegő szempillái fátyolán és a megtépázott idegei okozta kábulation keresztül szemlélve sem lehetett a legkevésbé sem tudományosnak nevezni.

5

Violet korán megtanulta, hogy egy fiatal nő különböző súlyosságú botrányokba keveredhet.

A Debenham nővérek számára ennek a mércéje az volt, hogy az apjuk hány centivel engedte lejjebb az újságot a reggelizőasztalnál egy-egy hír hallatán, illetve hogy az anyjuk hangja milyen magasságokba emelkedett, amikor olyan pletykát osztott meg velük, amelyet szeretett volna elrettentő példaként a lányai fejébe verni.

Ha egy hajadon lány elszökik, és beszennyezi a hírnevét Cheetham grófjának züllött fiával, az már jócskán azon a határon mozgott, amikor sűrű méltatlankodások közepette Violet apja is letette volna a kezéből az újságot. Violet gyakran kívánta, bárcsak jelen lehetett volna, hogy hallja, milyen magas hangon jajveszékelt az anyja, amikor a túl hórihorgas, túl problémás középső lányuk felrobbantotta az ő kis világukat, és hagyta, hogy az utána maradt por nélküle ülepedjen le.

Az első és egyben utolsó levél, amelyet Alice-nek írt New Yorkból, és amelyben tájékoztatta a családot arról, hogy él, tűrhetően van, és egy színházban talált munkát, csak hab

volt a tortán. A döbbent jajveszékelést valószínűleg a fél országban hallani lehetett. Violet ezzel a gondolattal tartotta magát melegen a New Yorkban töltött első telén egy kis panzió szűkös, nyirkos szobájában, ahol szorgosan kitanulta a melegbűbáj bölcsőzését, méghozzá olyan precizitással, hogy a nap végére is mindig maradjon belőle elegendő.

Könnyen lehet azonban, hogy a botrányskálát egy egészen új fokkal kellett volna kiegészíteni a mostani esetre, amikor is Violetet a dereka fölé húzott ruhával és alsószoknyával kapták rajta a züllött és szolgálatkész Lord Hawthornnal, akinek a keze eltűnt Violet alsóneműjében, és az ujjai két ujjpercnyire belehatoltak.

– Elnézést, elnézést, hagyják abba! – mondta a fiatal nő, aki megállt velük szemben. Az egyik kezét a szeme elé kapta, de az arca látható része élénkvörös színt öltött.

Ám a naplementeszínű taftból készült ruhája és dióbarna haja alapján azonnal be lehetett azonosítani, hogy Miss Maud Cutlerről van szó.

Violetet nem lehetett könnyen zavarba hozni. Ennek ellenére érezte, hogy az ő arca is Miss Cutleréhez hasonló árnyalatú skarlátvörösbe vált, mintha a lány elegendőt hozott volna magával ebből a színből, hogy az egész szobát elárassza vele.

Hawthorn egy nyugodt mozdulattal kihúzta az ujjait Violetből, amitől a nő lábán még utoljára végigfutott a borzongás. A teste még nem fogta fel teljesen a helyzetet. Az elmúlt tizenkét hónap egyik legjobb orgazmusa felé araszolt lassan, és most ott lebegett zavarodottan a gyönyör és annak ellentéte között.

– Már abbahagytuk – szólalt meg Hawthorn jeges,

tekintélyparancsoló hangon. – Elveheti a kezét a szeme előtt. Aztán pedig, bárki legyen is, számíthat rá, hogy eltávolítjuk ebből a szobából.

A lány leeresztette a karját. Ide-oda kapkodta kihívó és elgyötört tekintetét Hawthorn és Violet között. A lordon bizonyára sok volt a néznivaló. Amellett, hogy nyersen jóképű volt, a combja pedig izmos, Violet azt is nagyra értékelte, hogy magasabb nála. A Bowery nemigen dúskált a hozzá hasonló férfiakban. E tekintetben már várta, hogy visszatérjen a jól táplált angol nemesség kebelére.

– A neve Miss Cutler. Találkoztunk ma este a vacsoránál. – Violet lerángatta az alsószoknyáját és a ruháját. – Mágus.

– Valójában nem. – Maud Cutler keze határozottan ökölbe szorult a teste mellett. Egyenesen Hawthorn felé fordult. – Nem vagyok mágus. És a nevem Maud Blyth. Edwin Courcey barátja vagyok.

A név csak haloványan csengett ismerősen Violet számára. Hawthorn arckifejezése azonban még inkább elsötétült, és két ragyogó kék szeme között tovább mélyült a ránc.

– Egek! – mondta. – Egy félóceánnyi távolságban sem tudok elmenekülni a rohadt kitartó kíváncsiszkodása előtt. Ha azt reméli, hogy imponálhat neki, elég nagy biztonsággal közölhetem önnel, hogy Courcey sohasem fogja feleségül venni. Vagy megdugni. Vagy azért van itt, mert erre már ön is rájött, és szeretné kihasználni a jelek szerint messze földön híres kiválóságomat?

Ez támadás volt; méghozzá meglehetősen kegyetlen fajta ezzel a fegyverként használt, kegyetlenül hűvös hanggal. A legtöbb jól nevelt lány ott helyben magába roskadt volna tőle.

Miss Cutler – Miss Blyth – azonban inkább megkeményedett. Rózsabimbó alakú szája – amellyel Júliától az ártatlan pásztorlányig bármilyen szerepet eljátszhatott volna – egyszerűen végtelenül makacs benyomást keltett.

– Edwin a bátyámmal, Sir Roberttel látogatta meg önt. Talán emlékszik rá, uram. Átok volt rajta – mutatott a lány a saját kesztyűs kezére.

Hawthorn egy pillanatig csendben állt. Aztán az ujjaira nézett, majd cirádás káromkodások közepette a nadrágjába törölte őket. Violet az ajkába harapott. A férfi a dekanterhez lépett, hogy újratöltse a poharát bőséges adag borostyánszínű szeszes itallal. Felhajtotta az alkohol felét, majd villámokat szóró tekintettel kapkodta a pillantását egyik nőről a másikra.

– Üljön le! – parancsolt rá Miss Blythra egy székre mutatva, mire a lány engedelmeskedett.

– Violet, te pedig...

– Maradjon! – vágott közbe Miss Blyth sietve. – Kérem!

– A látszat ellenére, Miss Blyth – mondta Hawthorn –, nem tervezem megverni vagy megerőszakolni, ha felügyelet nélkül maradunk.

– Azt akarom, hogy Miss Debenham itt maradjon.

– Miss Debenham – szólalt meg Violet – köszöni szépen, de majd maga dönt a kérdésben.

A teste ekkorra már feladta az orgazmus minden reményét. Ehelyett égett a kíváncsiságtól, vajon mit keres ez a lány a *Líra* fedélzetén álnéven, egy nemrég elhalálozott asszony társalkodónőjeként, és miért beszél úgy a mágiáról, mintha ismerné.

Violet töltött magának egy italt, aztán leült. Olyan pillantást

vetett Hawthornra, mintha azt várná, hogy esetleg mindjárt megüti. A báró megvetően nézett rá, majd visszafordult Miss Blythhoz.

– Nos, maga a végsőig elment, hogy levadásszon engem az Atlanti-óceán közepén, és látom, hogy hacsak nem dobom le a fedélzetről... kérem, ne kísértsen... nem lesz nyugtom öntől. Beszéljen hát!

– Máris. – Miss Blyth beletúrt a gyöngyös retiküljébe, és elővett egy kis gyertyát. – Amint megbizonyosodtam arról, hogy megbízhatom önben. Van egy öngyújtója? Ó, meg egy bicskája vagy borotvája?

– Ezt magyarázza meg! – utasította Hawthorn.

– Ez egy igazsággyertya. Edwin azt mondta... Valamivel át van itatva a viasz, a kanóc pedig valami mással. Edwin igyekszik megtalálni a módját, hogy a résztvevők vére nélkül is lehessen használni, de eddig nem járt sikerrel.

– Felismeri az igazságot? – kérdezte Violet. – Még sohasem hallottam ilyesmiről.

– Edwin nagyon okos – hangzott a büszke felelet. – Kezdi ön, Miss Debenham?

Az, hogy Violet kis híján igent mondott, jól mutatta az este egyre groteszkebb dinamikáját, illetve bizonyítéka volt a gribedlis, élénk Miss Blyth rendkívüli karizmájának.

– Nem adom a vérem olyan varázslathoz, amelyet nem ismerek.

Miss Blyth letette a gyertyát, és levette az estélyi kesztyűjét.

– Akkor először megcsinálom én. Ha öngyújtó nincs, van esetleg itt egy doboz gyufa?

– Tüzet tudok adni, de ujjbegyet nem – felelte Violet, aki nem bízott abban, hogy elég jól ismeri a késbűbájt. Csak

egyszer próbálkozott ezzel a varázslattal, de már az emlékétől is felfordult a gyomra.

Hawthornnak azonban volt egy kése, éles, jól karbantartott. Violet bölcsőzött egy lángot, és meggyújtotta a gyertyát.

Miss Blyth megfogta az egyik kezével, a másikat pedig Hawthorn felé nyújtotta, hogy belevághasson az ujjbegyébe, majd hagyta, hogy egy csepp vére elvegyüljön a kanóc tövében már megolvadt viasszal.

A láng hirtelen megnyúlt, és élénkzöld színt öltött.

– A nevem Maud Blyth. Segítségre van szükségem, és elmondom az igazat arról, hogy miért – kezdte Miss Blyth sietve. A varázsgyertya gyorsabban égett, mint a hagyományos. – És... ööö... lila kalap van rajtam.

A lankadó láng ez utóbbi kijelentésre hirtelen nagyra nőtt, és vérvörössé változott. Miss Blyth elfújta a gyertyát, és Violetre pillantott.

A kíváncsiság győzött. Violet lehúzta a kesztyűjét. Alatta Jerry fából készült gyűrűit viselte a hüvelykujjain, megszokásból és emlékeztetőül. Inkább lehunyta a szemét, mint hogy végignézze, ahogy a vére a viaszra csorog, és a láng megcsípte az ujját.

– Miss Debenham – kezdte Miss Blyth –, ön a felelős Elizabeth Navenby haláláért?

– Nem. – A gyertya egyenletesen, zölden égett tovább.

– Van bármilyen kapcsolata Walter Courcey-val és azzal a csoporttal, amely próbálja megtalálni és felhasználni az Utolsó Szerződést?

– Én... nincs.

Zöld. Miss Blyth ismét elfújta a lángot.

– Walter Courcey? – kérdezte Hawthorn.

– Igen. – Miss Blyth most a férfi elé tartotta a gyertyát. – El fogom magyarázni.

Hawthorn türelmetlenül, nemmel válaszolt ugyanazokra a kérdésekre, majd Miss Blyth a táskájába tette a megmaradt fél gyertyát.

– Drágák az alapanyagok, és gyorsan fogy. Különösen, ha hazudik az ember.

Ezután, ahogy ígérte, elmagyarázta a helyzetet. Ez majdnem annyi időbe telt, amíg egy átlagos gyertya leég; ezalatt Violetnek volt elég ideje elfogyasztani az italát, ami után akart volna még egyet, de végül megfélemedezett róla.

Maud Blyth szintén nem mágus bátyja, Robin tavaly véletlenül részese lett egy lámpagyújtásnak, és megátkozták olyan emberek, akik azt hitték, hogy ellenük dolgozik. Az átkot egy Edwin Courcey nevű férfi törte meg... Lord Hawthorn segítsége nélkül.

Edwin és Robin együtt rájöttek, mit keresnek az ellenségeik: három tárgyat, amelyeket egy templomban fedezett fel és onnan vitt el a múlt század közepén egy magát Aranyfa Klubnak nevező, mágusnőkből álló csoport. A csoport nem hivatalos vezetője egy Flora Sutton nevű nő volt, akit az egyik tárgy elrejtésében játszott szerepe miatt megöltek. És akinek a kódolt naplóját Edwin megörökölte.

Mire Edwin bátyja, Walter Courcey megjelent a történetben, Violetnek sikerült az elméjében leseperni a port a Courcey névről. Egy máguscsalád viselte, amely nagyobb erővel rendelkezett, mint az övé, bár a nem mágikus angol társadalom mércéjével mérve nem volt éppen előkelő.

Magukat a tárgyakat – az érmét, a kelyhet és a tört – már

régen különválasztották egymástól, és átváltoztatták, majd ismét elrejtették azok, akik korábban megtalálták őket. Hiszen ezek voltak az Utolsó Szerződés fizikai szimbólumai, az évszázadokkal ezelőtti távozó tündék és Britannia mágusai között kötött alkué, amely megállapodás szerint a mágiát az emberek kezében hagyják, cserébe azért, hogy ők gondoskodhatnak a földről.

– Hogyan? – kérdezte Hawthorn nyersen.

Miss Blyth, akinek derűs hangja kezdett fáradni, egy „igen, igen, tudom” jellegű kézmozdulattal legyintett, majd folytatta a beszámolóját.

Mivel a mágia szerződés volt, az alkut kötő családokhoz tartozó bármelyik mágus varázsserejét fel lehetett használni a közvetlen beleegyezésük nélkül is, ha a szerződést a megfelelő módon manipulálták. Walter Courcey tagja volt egy varázslókból álló csoportnak, amely pontosan ezt akarta tenni, és amelynek a tagjai a brit Mágikus Gyűlés áldásával kezdték meg a szerződés felkutatását, de most már szinte biztosan a saját szabályaik szerint működtek. Valamikor maga Miss Blyth is belekeveredett ebbe a kalandba. Amikor Edwint az Aranyfa Klub többi tagjának a felkutatására tett erőfeszítései elvezették az Egyesült Államokban élő Elizabeth Navenbyhez, Miss Blyth elutazott az idős asszonyhoz, hogy figyelmeztesse, vannak, akik megpróbálják visszaszerezni a szerződést, és úgy használni azt, ahogyan az Aranyfa Klub tagjainak döntése szerint sohasem lehetne és szabadna.

Flora Sutton halálhírére Elizabeth Navenby kifogástalan gyászruhát öltött, összecsomagolt, és tájékoztatta Miss Blythot, hogy visszatér Angliába, hogy a végére járjon ennek

az ügynek. A szerződés nála lévő darabját továbbra is titokban tartotta.

– Miért nem hagyta Amerikában? – kérdezte Violet. Messze nem ez volt az egyetlen kérdése, de ez volt az első, amelyet sikerült Miss Blyth gyors elbeszélésébe beékelnie.

– Edwin azt mondja, hogy a másik oldalon álló emberek próbálnak rájönni, hogyan lehet a mágia segítségével meghatározni az egyes darabok helyét. Nem tudjuk, hogy Amerikában megtalálnák-e, de lehetséges. És ha ott hagyta volna, nem tudta volna megvédeni.

Bár ez így sem sikerült. És visszaszerezni sem tudja, mivel a jelek szerint ellopták tőle a *Lírán* lévő kabinjából. Így hát mostanra csak Miss Blyth maradt.

Illetve a fiatal nő reményei szerint még ők ketten: Violet és Hawthorn. Egy színházi mágus, aki főként színpadi trükkökhöz és a tündökléshez értett, meg egy mogorva arisztokrata, akit évekkel ezelőtt elhagyott a varázsereje olyan körülmények között, amelyekről Violet a legrosszabb pletykákat hallotta.

– A *Líra* első osztályán háromezren utaznak – folytatta Miss Blyth. – Valamivel több mint százötvenen a másodosztályon. Ezren a harmadosztályon. És háromezren a felső osztályon. – Mintha egy brosúrából idézett volna. – Egyedül nem tudom mindegyiküket átkutatni, és főleg nem tudom visszaszerezni Mrs. Navenby darabját a szerződésből.

– Ön a segítségünket kéri ahhoz, hogy azonosítsunk egy veszélyes mágust több száz ember között, aki talán megölt valakit, majd visszaszerezzünk tőle néhány ellopott tárgyat – foglalta össze Hawthorn. – Ezek egyike lehet az Utolsó Szerződés fizikai megnyilvánulása, ami egy gyerekeknek

szóló mese. – Lágy, kíméletlen hangja éppoly taszító volt, mint a kezdeti obszcenitása, és ugyanolyan kevésbé hatott a rettenthetetlen Miss Blythra.

– Igen, ez a gyerekmese már jó pár ember életébe került. Kis híján a bátyáméba is.

Az Utolsó Szerződés.

Mielőtt Violet apja végleg beletörődött volna abba, hogy nem születtek fiai, és még hajlandó volt szórakoztatni a lányait, mesélt nekik egy olyan mágiáról, amely sokkal veszélyesebb volt, mint amit az ő házukban megszoktak: tündékről, a vadabb korszakok varázslóiról, küldetésekről, alkukról meg átkokról, amelyek elég erősek ahhoz, hogy megváltoztassák a világot. Violet úgy szívta magába ezeket a történeteket, mint kiszáradt föld az esőt, és újra meg újra elmesélte őket a testvéreinek is.

Aztán, amikor az apja kútja kiapadt, Violet elkezdte kitalálni a saját történeteit. Utánozta az erdei szellemek halk suttogását meg a tündekirálynő fenséges hangját, és eljátszotta a három családot alapító három nővér civakodását, amíg Alice és Julia az ágyra nem rogytak a nevetéstől, Ellen és Meg pedig egymást lökdösték az ajtóban álldogálva, miközben próbáltak úgy tenni, mintha ők már túl idősök lennének a mesékhez.

Violet sohasem volt túl idős az ilyesmihez. Mindig is kereste a történeteket. Debenhaméket egyetlenegyszer hívták meg Cheetham Hallba, Hawthorn apjának a székhelyére: egy előkelő, ódon házba, ahol a mágia pókhálószerűen tapadt az ember bőréhez, és megborzongatta a vendéget, és ahol Violet az egész összejövetel alatt kényelmetlenül érezte magát. Ezután azzal tartotta ébren esténként a testvéreit, hogy

történeteket mesélt nekik kísértetekről meg Lady Elsie Alstonról, aki megőrült, és leugrott a tetőről.

Később, amikor már elég idős volt ahhoz, hogy megértse, milyen hatalmas nyomás nehezedik egy fiatal lányra, rosszul érezte magát emiatt. Hiszen ekkor már tudta, milyen formát ölthetnek a lányok az efféle nyomás alatt.

Vajon elhiszi ezt az egészet? És függetlenül a háttérmesétől, tényleg bízik abban, hogy Miss Blythnak lehet akkora szerencséje, hogy megtalálja a tűket ebben az óceánon úszó szénakazalban?

Valószínűleg nem. Ugyanakkor *A három család és az utolsó szerződés története* azok közé a mesék közé tartozott, amelyek megragadták a fiatal Violet fantáziáját. Már a legkisebb arra utaló jel, hogy mindez igaz lehet, olyan volt a számára, mint egy újonnan felfedezett ajtó egy ismerős házban, amely egy olyan helyiségbe nyílik, ahol kincsesládák vannak, meg egy további kincsekhez vezető térkép.

– Rám számíthat, Miss Blyth. Segítek – mondta végül.

– Miért? – szakította félbe Hawthorn Miss Blyth sűrű hálálkodását.

– Mint mondtam, kedves Lord Hawthorn, unatkozom, és kíváncsi vagyok. És egy csinos lány valami izgalmasabbat kínál nekem, mint a hat napon át tartó karikadobálás, sétálgatás és zenehallgatás.

– Egy reménytelen vállalkozást, amelynek talán az lesz a hozadéka, hogy letartóztatnak lopásért.

– Vagy akár meg is ölhetnek, a jelek szerint – tette hozzá Violet. – Hát nem szórakoztató?

Violet nagyon is annak találta. A csoda feltáruló ajtaja olyasvalami volt, amit megtarthatott magának. Nem került

pénzbe, nem igényelt érzelmi befektetést, és Maud Blyth – bármennyire fiatal és fájdalmasan naiv volt is – úgy keltette fel Violet figyelmét, mint egy „egyszer volt, hol nem volt” kezdetű tündérmese.

Egész egyszerűen látni akarta, hogyan alakul ez a történet.

– Lord Hawthorn? – kérdezte Miss Blyth, miközben a keze összekulcsolva pihent az ölében. A hosszas magyarázat során kiszabadult egy tincs a hajtúi fogságából, és úgy feküdt a nyakán, mint egy kóbor kacsatoll.

– Nem – felelte a férfi. – Én nem csinállok ilyesmit pusztán szórakozásból. Ha maguk körbe-körbe akarnak rohangálni a *Lírán*, és veszélyt keresve zárt ajtókon akarnak behatolni, áldásom rá. De én nem segítek benne.

– Ezek az emberek minden mágusra veszélyt jelentenek Nagy-Britanniában. El akarják lopni az ön erejét, és már öltek is azért, hogy elérjék a céljukat. Ez egy kicsit sem érdekli?

Hawthorn hallgatott. Az arca megrándult, a nyelve mozgott a csukott szája mögött, mintha próbálna megszabadulni valamilyen rossz íztől. Egy pillanatra úgy tűnt, Miss Blyth célba talált.

Ám aztán a férfi vállat vont.

– Az emberek ölnek. Néha jó okuk van rá, néha nem. Ettől még nem hagyom magam belerángatni egy kincskereső összeesküvésbe, csak mert Edwin Courcey belerángatta magát, és mert úgy tűnik, azt hiszi, számíthat rá, hogy lovagiasan viselkedem. Hát téved.

Miss Blyth felszegte az állát. Violet hirtelen szerette volna kinyújtani a kezét, és a még mindig Hawthorn késének hegyétől sajgó ujja köré tekerni azt a kósza barna hajtincset.

Szerette volna meghúzni.

– Nem. Edwin azt mondta, hogy ön mindent elkövet majd, hogy megbántson, hogy elzavarjon, és ez a minden egyáltalán nem kevés. Csak önre támaszkodhatom, uram. És nem vagyok hajlandó megöletni magam addig, amíg vissza nem szerezem a szerződésnek ezt a darabját. A bátyámért teszem, akit ön nem akart megmenteni, meg Edwinért, aki viszont megmentette őt. És Mrs. Navenbyért. És minden mágusért Nagy-Britanniában, mert nekem fontos az, ami helyes, még ha önnek nem is.

Hamarosan össze fog omlani ennek a lánynak az emberek mitikus jóságába vetett vakmerő hite. Hawthorn ma este remek munkát végzett, hogy darabokra törje. De Violet, látva a tüzet Maud Blyth szemében, nem akarta, hogy minden Lord Hawthorn szándékainak megfelelően történjen. Őlordsága zsarnoki természete szexuális helyzetekben talán megborzongatta Violetet, de most kezdett fárasztóvá válni.

– Hawthorn, tényleg azt akarod, hogy a lány halála a te lelkiismereteden száradjon, ha a dolgok rosszul alakulnak? – kérdezte.

– Ez az igazság bajnoka itt nem a feleségem, nem a gyámoltam, és nem is a húgom – felelte a férfi. Violetnek olyan érzés támadt a gyomrában, mintha egy érmét dobtak volna egy sötét kútba, és újra eszébe jutott, hogy Hawthornnak volt egy húga; és az is eszébe jutott, hogy mi történt vele. – Ez a nő nem az én felelősségem. Ha a saját meggondolatlansága miatti balszerencséje okozza a halálát, nem fogok tőle sem rosszabbul, sem jobban aludni.

– Az viszont megzavarhatja a békés álmodat, ha a bátyja berúgja az ajtódat, miután rájön: hagyta, hogy baja essen.

Mit is mondott, hogy hívják a bátyját, Miss Blyth?

– Sir Robert Blyth.

– Azt hiszem, elég könnyű lesz megtalálni, ha ön meghal.

Nehéz csend következett, miközben a két nő Hawthornra szegezte a tekintetét.

– Ön lép, uram – szólalt meg Miss Blyth.

– Nem reagálok jól a zsarolásra sem – felelte a férfi. Ám a szája sarkának árulkodó rándulása jelezte, hogy kezd jól szórakozni. Miss Blyth nyilvánvalóan észrevette ezt, és azonnal lecsapott rá.

– Legalább arról tájékoztasson, ha tudomást szerezne más mágusok jelenlétéről a fedélzeten. Ön nagyobb eséllyel ismeri fel őket. Nem fogom arra kérni, hogy szaglásszon, és törjön be mások szobájába... Azt én is biztosan meg tudom oldani, ha Miss Debenham segít nekem. De szeretném tudni, hogy számíthatunk önre, ha bajba kerülnénk.

– Úgy érti, ennél is nagyobb bajba – igazította ki Hawthorn.

Miss Blyth körülnézett a szalonban. A tekintete megakadt a pohárszék tetején álló sakktáblán.

– Játsszom érte önnel, ha akarja.

– Tessék?

– Ha legyőzöm sakkban, beleegyezik, hogy segít. Ha veszítek, békén hagyom.

– Ön kész a szobámban ülni egész éjjel, és sakkozni velem az együttműködésemért? Anélkül, hogy tudná, milyen jól játszom? – Hawthorn szünetet tartott. – Vagy Courcey-től kapott erről információt?

– Nem – felelte Miss Blyth. – Nem kaptam. De maga sem ismeri az én képességeimet.

Egy hosszú pillanatig egymás szemébe néztek.

– Szóval, igen – folytatta Miss Blyth. – Hajlandó vagyok ezt lejátszani magával. De ha valami gyorsabbat akar...

A lány felpattant a székről. Az íróasztal fiókjában talált egy pakli kártyát. A fény megcsillant a fényes hátapon, amelyen piros alapon az óceánjáró fehér csillaga volt látható. Miss Blyth átnyújtotta a csomagot Violetnek, aki készségesen magára vállalta a keverés feladatát. Az új kártyalapok szélei még ropogósak voltak.

– Póker? – kérdezte Violet élvezettel.

– Legyen még annál is egyszerűbb – felelte Miss Blyth. – Mindketten húzunk egy-egy lapot. A nagyobb győz.

Hawthorn megdörzsölte az arcát, és kiült a széke szélére. Most először tűnt fáradtnak. Violet nem hibáztatta. Zárt térben lenni a Maud Blyth bőre alatt kavargó lendületes energiával olyan volt, mint kényelmetlenül közel állni a tűzhöz.

Violet legyezőszerűen széttárta a kártyákat. Hawthorn húzott egyet: kőr tízes.

Miss Blyth is választott egyet, és kitette az asztalra.

Pikk dáma.

– És mivel próbálkozott volna ezután, ha veszít?

– Ki tudja? – felelte Miss Blyth, és elégedett pír kúszott az arcára. – Gondolom, birkózással.

Hawthorn rá jellemző ostorcsapásszerű nevetést hallatott.

– Ön minden kétséget kizáróan Blyth húga. A bátyja alig bírta ki, hogy ne essen nekem abban a tíz percben, amíg egy helyiségben tartózkodtunk. Rendben. Ön nyert, Miss Blyth. Felkereshet, ha szükség lenne rá. Most, hogy ezzel végeztünk, kérem, mindketten távozzanak a kabinomból.

Ismét az a sötét kedélyesség. Hawthorn az ajtóban a

szájához emelte Miss Blyth kezét, és színpadias gúnnnyal megcsókolta. Violet ujjbegyein még hosszabban elidőzött, amit a nő bosszúként értelmezett. Most már nyilván nem fogja megtudni, miről maradt le.

– Ó, bocsássanak meg! – szólalt meg Miss Blyth, miközben nézte, ahogy Hawthorn férfias ujjain tartja Violet kecses kezét. – Tönkretettem a ma esti terveiket, igaz?

Violet elhúzta a kezét, és már nem bánt semmit.

– Biztosra veszem, hogy bőven vannak olyanok a fedélzeten, akik örömmel engedelmeskednek nekem. Ha pedig mégsem, vannak mindenféle hasznos eszközök a bőröndömben.

– Eszközök? – kérdezte Miss Blyth.

Rövid, döbbsent csend támadt. Violetból előtört a nevetés, legfőképp Hawthorn arc kifejezése láttán.

– Nem fogom elmagyarázni – szólalt meg végül őlordsága, Hawthorn báró – a hálósobai segédeszközök fogalmát egy harcias báró húgának. De az is lehet, hogy mégis belekezek, ha így elérem, hogy a lehető leggyorsabban távozzanak.

Violet még mindig nevetgélve belekarolt Miss Blythba, és elegánsan kivonult vele a folyosóra.

– Köszönöm, uram! – kiáltott be a becsukódó ajtón. – Megfontoljuk a kedves ajánlatát.

Hirtelen többen is levegő után kaptak, ami figyelmeztette őket mások jelenlétére. Középkorú nők egy csoportja torpant meg nem messze tőlük; olyanok voltak, mint a jól öltözött vízimadarak.

Miss Blyth karja feszülten rándult egyet Violet karján, aki szemkontaktust létesített a legelöl álló nővel, egy előnytelen lila ruhát viselő, hajszálvékony teremtéssel, és

nyomatékosan rákacsintott. A nő összerezzen, mintha Violet egy beteg utcai macska lenne.

– Jó estét, hölgyeim! Ne hagyják, hogy megzavarjuk önöket – mondta Violet. – Gyere, Maud, kedvesem! Elégge kimerültem, te nem?

Miss Blyth motyogott valamit, miközben a csapat sűrű hátranézések és döbbent mormogások közepette elhaladt mellettük. Violet felnevetett, és lepillantott Miss Blythra, aki pironkodó arccal szorongatta a kesztyűjét és a táskáját.

– Nos – mondta Miss Blyth kedélyesen –, az estéje legalább a botrányt illetően a terv szerint alakult. Holnap reggelinél mindenki erről beszél majd az első osztályon.

6

Drága Violet!

Ezt a levelet hirtelen felindulásból írom. Talán meggondolom magam. Talán két hét vagy egy évtized múlva a tűzre dobom, módosítom a végrendeletemet, és sohasem fogod olvasni ezeket a sorokat. De a legjobb döntéseimet mindig hirtelen hoztam, és sosem bántam meg őket.

Reméljük, ezúttal is így lesz. Ezért ha ezt olvasod, az azt jelenti, hogy meghaltam, és rád hagytam a Csemláló-házat, illetve minden földi javamat.

A családjunk unalmasabb tagjai nyilván azt hiszik majd, hogy nem más vezet, mint kicsinyes bosszúvágy. Ha felkérnének egy ügyvédet, hogy támadja meg a végrendeletemet arra hivatkozva, hogy nálad sokkal közelebbi vérrokonaim is vannak, akkor lengetheted ezt a levelet, de tény, hogy a végrendeletem legújabb változatát rúnákkal és viasszal pecsételtem le, és a tintát átíttam a szándékommal. A ház fel fog ismerni téged, amikor megérkezel.

Persze igazuk lesz a bosszút illetően.

A társadalmunk megszállottja a vérnek, és a mágusok e téren még rosszabbak, mint a többiek. Igen, vér szerint nem vagyunk közeli rokonok. De én mindig úgy véltem, hogy rokonlelkek vagyunk, és amikor hallottam, hogy nemrégiben vakmerően elszöktél Amerikába, az csak megerősített ebben. Szeretném azt hinni, hogy akkor is az örökösömnek neveztelek volna meg, ha egyáltalán nem lenne közöttünk vérrokonság.

Tehát a pénz a tiéd. Tedd félre! Pazarold el! Fektesd be! Habzsold! Használd arra, hogy csak és kizárólag a saját feltételeid szerint élj, ahogy szerencsémre én is tehettem.

Szeretettel,

Nénikéd, Mrs. James Taverner

Amikor Violet először nyitotta ki a levelet, miután a körmével és egy nyitóbűbájjal feltörte a pecsétet, a papír üres volt, leszámítva egy kis, tintával rajzolt csillagot az egyik sarkában. Előtörtek az emlékei: délutánokról, amelyeken meglátogatta a külön, idős nénikéjét a még nála is különcebb Csemláló-házban, amely tele volt rejtett zugokkal, titkos átjárókkal és leginkább zenére reagáló varázslatos rejtvényekkel.

Violet néhányszor eldúdolta a dallamot, hogy biztos legyen benne, még tudja, aztán elénekelte Dufay versének utolsó versszakát. „Újrajárunk régi utakat, / Közeliakat s távoliakat. / Mint csillagok, úgy ragyogunk, / S az alkornak adózunk.”

Gördülékeny kézírás jelent meg a papíron.

Mostanra annyiszor elolvasta a levelet, hogy fejből tudta.

Ma reggel ismét kézbe vette a hajón, az ágyára kuporodva olvasta újra, ahogy az utolsó előadás estéjén futják át a színészek a szövegüket a szünetben, inkább megnyugtatóképp, mint szükségből.

Óvatosan letette a levelet. A teste még ragaszkodott a színházi időbeosztáshoz, de az ágy szokatlan puhaságához is; átaludta a reggelit, és még volt egy kis ideje a Miss Blythdal tervezett találkozáig. Megmosta az arcát, felvett egy köntöst a hálóingére, ám ekkor Caroline néni félbeszakította. Az asszony nyugtalanul kopogtatott a kabin ajtaján, és amikor Violet beengedte, meggyőződhetett róla, hogy a nénikéje bizony nagyot kortyolt a botrány fiatalító kútjából, miközben az étkezőszalonban reggelizett.

Miss Blythnak igaza lett. A történet eljutott az első osztály egyik végéből a másikba, és lassan elindult vissza, miközben úgy szaporodtak az újabb részletek, mint a százszorszépek a mezőn. *A hírhedt Lord Hawthorn tegnap este a kabinjában fogadta Miss Violet Debenhamet és Miss Maud Cutlert.*

– Nem értem, miért ragaszkodsz hozzá, hogy tovább rontsd a helyzeted. – Caroline néni úgy vibrált, mint egy hangvilla, és a szeme még a szokásosnál is jobban kidülledt. – Elég régóta vagy távol Angliától ahhoz, hogy az eredeti... incidens...

– Megszégyenülés – helyeshítt Violet készségesen.

– Már épp kezdett feledésbe merülni! Itt lett volna a lehetőség, hogy tiszta lappal indulj! Hogy megmutasd, megváltoztál, hogy valóban egy kifinomult hölgy vagy...

– Vagy legalábbis van elég pénzem ahhoz, hogy megvehessem magamnak mások jó véleményét, ha úgy viselkedek.

Caroline néni elhúzta a száját. Violet vágyakozva gondolt egy csésze kávéra. Felfordult a gyomra ettől a beszélgetéstől.

Ismét kopogtak az ajtón, és ezúttal Clarence nyitott be, még mielőtt Violet reagálhatott volna. Ingerültnek látszott, és az anyja kendőjét tartotta a kezében.

– Clarence! – kiáltotta Violet, és oldalra dőlt a székén, hogy jobban látszódjon a nyitott ajtóból. – Nem vagyok fogadóképes állapotban.

A kuzinja rosszálló pillantást vetett rá, és gyorsan becsukta maga mögött az ajtót.

Violet komor beletörődéssel várta a férfi házassági ajánlatát. Nyilván nem őt, inkább a vagyonát akarta feleségül venni. A kérdés csak az volt, hogy az utazás melyik napján győzedelmeskedik Caroline néninek az egyetlen fiával szemben tanúsított nem éppen rejtett zsarnokoskodása Clarence azon hajlama felett, hogy úgy nézzen Violetre, mint egy kivételesen visszataszító zöldségre, amely kihúzta magát a kert földjéből, és megtanult beszélni.

Tekintettel arra, hogy a férfi maga is rendkívüli hasonlóságot mutatott egy beteges paszternákkal, ez a fajta ellenszenv inkább megkönnyebbülést jelentett Violetnek, ugyanakkor sértőnek is találta. Nem mintha a kuzinja képtelen lett volna normális emberi vágyakozásra, vagy arra, hogy felismerje, ha egy nő vonzó. Előző este több sóvágó pillantást is vetett Maud Blyth mellére.

– Vi, szerintem egy kicsit túl messzire mész. – Ezek szerint Clarence is kortyolt már a botrány kútjából. – Valaki megkérdezte tőlem, hogy a kuzinom bárkivel hajlandó-e székenbe hozni magát, vagy csak előkelő férfiakkal.

– Clarence, én most felöltözöm – közölte Violet. –

Befordulhatsz a sarok felé, és onnan prédikálhatsz tovább.

A fiatalember így is tett. Violet az első két mondat után nem hallgatta tovább. Az alsónemű, a harisnya, a fűző és az alsószoknya fölé az egyik új ruhája került, amelyet abból a pénzből vásárolt, amit Caroline néni vonakodva adott át neki az öröksége előlegeként, hogy Violet ne hozzon szégyent rájuk az utazás során. Egy utazókosztüm volt: sötét rózsaszín-fehér csíkos szoknya, ugyanilyen rózsaszínű kabátkával, amely elöl szétnyílt, és megmutatta a blúza buja rétegeit. Az anyaga nehéz volt, és kiváló minőségű.

Violet előkotorta a gyűrűtartóját, és végigment a reggeli rutinján. Az üveg jó volt az elemek kombinálására: meleg gőzt tudott bölcsozni vele, hogy aztán végigsimíthassa a kezét a kabátján meg a szoknyáján, eltüntetve a gyűrődéseket.

Majd az ujján lévő üveggyűrűt lecserélte az értékes elefántcsont gyűrűre, amelyet egy idős férfitől vásárolt, aki egy legfelső emeleti brooklyni lakásban árusított, és csak varázsigéket fogadott el fizetőeszköznek, dollárt nem.

Az elefántcsont emlékeket hordozott. Violet ezzel a gyűrűvel a kezén tűzte fel a haját újra meg újra, és énekelt neki, mert Claudette az éneklésre esküdött, és a fél Bowery szerelmes volt Claudette-be. Idővel mindenki énekelt a gyűrűjének.

Violet bölcsozott egy varázslatot, amely úgy ragyogott a tenyerében, mint sok apró, sárga tűszúrás, majd a kezével végigsimította a nyaka hátsó felét, és kibontotta az éjszakai hajfonatát. Amikor felegyenesedett, a haja a megszokott stílusában, rendezetten ült a feje tetején anélkül, hogy hajpárnával kellett volna gömbölyű formát adni neki, vagy

hajcsatokkal rögzíteni.

Caroline néni rosszállóan szipogott a varázslás e rendetlen, nem angolos módját látva. Violet a Félárnyék Varieté igazgatójának a széfjében őrzött gyűrűsdobozokra gondolt, amelyeket minden este a színpad mögé vittek, és amelyeket minden előadó és színpadi segéd babonás buzgalommal őrzött.

A fából készült gyűrűk ismét a hüvelykujjára kerültek, és ott is maradtak. Egy juhar és egy fenyő. A fa fokozta az illúziót, és Violet elsősorban ehhez értett. Ezenkívül... Jerry készítette neki őket. Azért viselte ezeket a gyűrűket, hogy ha csak felmerülne benne, hogy lejjebb engedhetné a maga köré vont falakat, megforgathatta az egyiket, és rögtön emlékezett.

Hihetetlen módon Clarence még mindig beszélt.

– Köszönöm, Clarence – mondta Violet végül, és felhúzta a kesztyűjét. – Mit szólnál, ha itt befejeznénk az előadást? Biztosan van jobb dolgod is ezen a csodás napon. Nekem legalábbis van. Az új bűntársammal van találkám a Café Marseille-ben.

Hirtelen ötlettől vezérelve egyetlen illúziót, egy csokor friss ibolyát bölcsőzött a két nagy tűvel a hajára erősített szalmakalapja szalagjába. Könnyűnek és elégedettnek érezte magát. Ha már úgyis mindenki megbámulja az embert, akkor a fenébe is, legyen mit bámulniuk!

Clarence megfordult. Természetesen nem értékelte sem a ruhát, sem a kalapot. Csak egy gyötrelmes pillantást vetett Violetre.

– Miért ragaszkodsz ahhoz, hogy ilyen felháborítóan viselkedj? Mit akarsz ezzel elérni, azonkívül, hogy

mindannyiunkat nevetség tárgyává teszel, magadat pedig páriává?

Ha nagyon igyekszem, esetleg elérhetem, hogy ne kérd meg a kezem, gondolta Violet, de nem mondta ki. Hiszen ez az igazságnak csak a negyede volt, ezenkívül Clarence sohasem értené meg. Nem lánynak született, és nem volt négy lánytestvére. Sohasem tapasztalta, mit jelent úgy kinőni a gyerekkorból, hogy miközben egyre nagyobbak érzi magát az ember, egyre kisebb életet várnak el tőle, míg végül már alig kap levegőt a szűkös keretek között.

– Mrs. Taverner tiszteletére teszem – felelte.

– Ez áll a levelében? – csattant fel Clarence. – Akkor mutasd meg nekünk! Nagyon szívesen látnám, hol kért téged arra Lady Enid, hogy tipord sárba a családunk hírnevét.

Kinyújtotta a kezét, mintha valóban hitte volna, hogy Violet átadja a levelet a kérésére. Már-már csábító volt a gondolat.

Violet rámutathatott volna a *kicsinyes bosszúvágó* szavakra.

– Mrs. Taverner levele – felelte végül nyájasan – csak rám tartozik.

A név egy kicsit provokatív volt. Clarence és Caroline néni ragaszkodtak ahhoz, hogy elhunyt rokonukat a címén emlegessék, mintha ezzel visszafordíthatnák az időt, és úgy tehetnének, mintha a fiatal Lady Enid Blackwood sohasem hozott volna szégyent a származására azzal, hogy megszökött egy kereskedő mágussal.

Az időt azonban egyetlen varázsló sem tudta visszaforgatni. A történelem és a halál olyan abszolútumok voltak, amelyeket a mágia nem győzhetett le. Különben is: ha Lady Enid nem ment volna hozzá James Tavernerhez, akkor a férfi által szerzett vagyon sohasem tette volna lehetővé,

hogyan elszegényedett családja reménykedve visszaszivárogon az életébe. És a vagyon sohasem került volna Violet kezébe.

A nő felemelt fejfel, Kleopátrát játszva vonult végig a hajón. Egyszer véletlenül belecsúszott az egyik férfiszerepének magabiztos lépteibe, és kis híján megbotlott a liftbe beszállva, amikor a karakter konfliktusba került a divatosan szűk szoknyájával.

A Café Marseille a hajó szélén, a C fedélzeten helyezkedett el. Belépve Violet erősen pislogott a vakító fénytől. A kávézó rendkívül fehér volt. Fehér falpanelek, fehér, mintás vakolat a mennyezeten, és fehér fából készült rácsok, amelyeken valódi borostyán kúszott felfelé kék mázas cserepekből. A fonott székeket is fehérre festették. Csipkefüggönyök keretezték az egyik oldalon lévő hatalmas ablakokat, amelyek közvetlenül a tengerre és a vattafelhőkkel tarkított égboltra néztek.

Kávé és vaj illata szállt a levegőben... meg talán csokoládéé? Violet éhes volt, és a *Líra* motorjainak a moraja éles kontrasztot alkotott az üveg, a porcelán és a beszélgetés magas, dallamos hangjaival. A pincérek az asztalok körül egyensúlyoztak magasba tartott tálcákkal, újságok, könyökök, napernyők és unatkozó kisfiúk balesetveszélyesen kilógó lábai között.

Maud Blyth egy sarokasztalnál kávézott. Úgy festett, mintha az éghez hasonlóan ő is előre érdeklődött volna a dekorációról, és ahhoz illő ruhát választott. Fodros fehér blúz volt rajta, magas csipkegallérja elején egy borostyánszínű bross díszelgett, kabát helyett pedig meleg, barna mellényt viselt, amely szorosan simult a fűzős

derekára, ezenkívül fehér szegélyű, kék szoknyát és hozzáillő, fehér tollakkal és fehér selyemvirágokkal díszített, széles karimájú, kék szalmakalapot.

Amikor felemelte a fejét, hogy üdvözlje Violetet, rendkívül nagy szeme pontosan olyan színűvé változott, mint a tenger az ablakon túl, és ugyanolyan gyönyörűen ragyogott a májusi napfényben.

Emlékszel, mormolta Violet testének forró központja, hogy tegnap este nem kaptuk meg, amit akartunk?

Violet csendre intette a testét, és emlékeztette a hálósobai segédeszközökre. Barátságosabbá lágyította a Kleopátráját, helyet foglalt az asztalnál, majd kávé és piritóst rendelt. Háttal a falnak ülve tudatában volt az időnként felénk vetett pillantásoknak, leszegett fejeknek és a mormogásnak.

– Igaza volt a pletyka sebességét illetően. Úgy tűnik, hivatalosan is mi lettünk az első osztály szajhái.

– Igen – felelte Miss Blyth, majd egy kanál cukrot tett a kávéjába, és a kelleténél hosszabban kavargatta. Az előző estéhez képest udvarias és visszafogott volt a viselkedése.

Á!

– Elterjeszthetjük, hogy csak én viselkedtem züllötten – mondta Violet. – Ön lehetett a kabinban csak azért, hogy megpróbáljon megmenteni a saját ostobaságomtól azzal, hogy egy komoly előadást tartott nekem és Lord Hawthornnak az erkölcsről.

– Ó, el tudja ezt képzelni? – kuncogott Miss Blyth. – A lord akkor tényleg a fülemnél fogva rángatott volna ki onnan. Nem, én egyszerűen csak... nem szoktam hozzá, hogy bámulnak. De biztos vagyok benne, hogy hamar alkalmazkodom.

– Valóban? Ha akarja, most rögtön rendezhetünk egy nagy nézeteltérést. – Violet körbemutatott a kávézóban. – Dühös zokogásban törhetne ki az önzőségem miatt, és... Ó, köszönöm. Igen, tejjel.

A kávénak gazdag és jó illata volt, a pirítóshoz pedig apró tégelyekben válogatott lekvárok és dzsemek jártak. Violet azonnal megevett két szeletet, aztán még kettőt tett a tányérjára, miközben fényűző módon azt latolgatta, hogy fügelekvárt egyen-e még, vagy felbontsa a szedret. Amikor felpillantott, Miss Blyth a kávéscsészéje pereme fölött figyelte őt, tengerzöld szemét vidáman összevonta.

– Szolgálja ki magát, Miss... Cutler. Ez egy egész hadseregnek elég lenne.

A lány megrázta a fejét.

– Tegnap Maudnak szólított.

– Valóban? Nem ragaszkodom hozzá, ha jobb szeretné, hogy üzleti kapcsolat legyen köztünk.

– Nem, úgy értem, nem bánnám, ha tegeződnénk – felelte Maud elpirulva.

– Ó, nagyszerű! Nem tűntél modorosnak. – Violet lesöpörte a morzsát az ingujjáról, és kezét nyújtott. – Violet.

Maud két orcáján megjelentek a gribedlik. Ünnepélyesen kezét ráztak a lekvárok fölött.

– Amúgy sem tudom, hogy elő tudnék-e adni egy sírógörcsös rohamot – tűnődött Maud. – Nem töltöttem éveket színházban, mint te. De csodálatosan hangzik. Egyáltalán nem hiányzott Anglia, amíg ott voltál? A családod?

A lánynak az igazsággyertya zöld lángjára emlékeztető szeme valószínűleg valamiféle titkos erővel bírhatott, mert

Violet torkában váratlanul egy gombóc jelent meg, és ezzel együtt egy félszeg beismerés is próbált előtörni belőle. Határozottan visszanyelte mindkettőt. A nagyvilági és botrányos Miss Debenham morzsaként söpörte le a szoknyájáról a lánykorát, és nem bánta meg.

Az egyik leggonndtalanabb mosolyát öltötte magára.

– Az első nyáron hiányzott az angliai időjárás... Azt hittem, elolvadok. – Violet mesélt néhány anekdotát az 1907-es nyárról, amikor a Félárnyék bűvészei úgy ünnepelték egy új előadás sikeres megnyitóját, hogy felmentek az épület tetejére, és nevetséges módokat találtak arra, hogy lehútsék magukat a hőségben, amely úgy tapadt a végtagjaikra, mint a vizes szövet, és mocskos, városi izzadsággal fedte be őket. Maud nevetett, amikor Violet lefestette Claudette jégbúbáját, amely követte az embert, és a ruhája réseit kereste, majd azt, hogy Thom olyan hangosan vonított, amikor ráküldték a búbájt, hogy még az alattuk lévő sikátor kóbor macskái is csatlakoztak hozzá.

Maud mindkettőjüknek töltött még kávé. A történetek között Violet megkóstolta az asztalon lévő összes lekvárt, és lebonyolított egy rövid, szenvedélyes viszonyt a gyömbérdzsemmel is.

– Szóval – vágott bele, amikor kellemesen jóllakott –, mi a terved a mai napra?

– Már órák óta ezen gondolkodom. – Maud szórakozottan dobolt az ujjával az asztalterítőn. – A *Strand* detektívtörténeteiben szereplő gyilkosok mindig vannak olyan tisztességesek, hogy hagynak valami nyomot a helyszínen. A nyomozók pedig általában az áldozat személyazonossága alapján igyekeznek kideríteni a

lehetséges indítékot, és ez elvezet a tetteshez, de a probléma az, hogy... én tisztában vagyok az indítékkal, ám ez nemigen segít rajtunk.

– Aligha, figyelembe véve, hogy rengeteg a potenciális tettes – értett egyet Violet.

– Gondolom, nem ismersz valami mágikus módszert, amellyel nagy tömegben fel lehet fedni mágusokat.

Violet megrázta a fejét. A mágusok kisebbségben voltak, és hajlamosak voltak rejtőzködni. Léteztek módszerek arra, hogy az ember letesztelje őket, és finom jelzéseket is lehetett küldeni. Az amerikai mágusok gyakran nem fémből készült gyűrűket hordtak, de ez inkább a munkásosztály szokása volt, semmint azé az előkelő társaságé, amely a *Líra* első osztályán utazott.

Csodálatos véletlen volt, hogy Maud ott találta magát Violet és Blackwoodék mellett a vacsorán. És ha nem ismerték volna mindketten Lord Hawthornt, akkor Maud talán az egész utazás alatt tudomást sem szerzett volna Violet mágikus természetéről.

– Mindezeket figyelembe véve – folytatta Maud –, azt hiszem, a legjobb módja annak, hogy leszűkítsük a lehetséges tettesek körét, az, ha felderítjük a helyszínt. – A szoknyája zsebéből előhúzott egy papírt, széthajtogatta, majd a pirítóstartót arrébb tolva, kettejük közé helyezte az asztalra. – Ezt az egy térképet találtam a *Líráról*, van belőle egy csomó az egyik folyosón, de nem valami nagy, és nem is túl részletes.

Violet előrehajolt, és szemügyre vette a papírt, amelyen a különböző szintek zsúfolt alaprajzát lehetett látni, a napozófedélzettől egészen a legalsó E fedélzeten található

raktárákig és kazánházakig. A térképet egyértelműen az első osztály utasainak készítették, hiszen a számukra elérhető számos látványosság, például a törökfürdő és a nagy fogadócsarnok népszerűsítésére helyezték a hangsúlyt. A B és C fedélzet leghátsó régióinak nagy részét, illetve a D fedélzet majdnem teljes egészét egyszerűen üres, fehér térként ábrázolták. Nem volt érdemes foglalkozni velük, vagy címkézni őket. Egyértelműen ezek voltak az alsóbb osztályok számára kijelölt területek a hajón.

– Szükségünk lesz egy ehhez hasonlóra a másod- és a harmadosztályról is – jegyezte meg Violet. – Már ha létezik egyáltalán.

– Bárki is ölte meg Mrs. Navenbyt, tudta, hol találja, és volt hozzáférése az első osztályú kabinokhoz.

Maud rámutatott a szóban forgó helyiségre, amely közel volt a C fedélzetre vezető nagy lépcsőhöz.

– Tehát első osztályú utasról vagy az itt dolgozó személyzetről lehet szó? – kérdezte Violet felvont szemöldökkel.

– Nagy valószínűséggel igen. Ám először ki kellene derítenünk, hogy pontosan kinek hová van bejárása, és ki kit láthat.

– Sok biztonsági tiszt járkal fel-alá a fedélzeten.

– Jó ötlet! – felelte Maud fellelkesülve. – Biztosan találunk egyet, aki szívesen beszél velünk. És... – az ujjával ismét végigsimított a térképen – tartsd nyitva a szemedet, hátha látsz olyan helyet, ahová szívesen elrejtene a lopott holmidat, amíg meg nem érkezel Angliába.

Egy óceánjáró hemzsegett az efféle rejtekhelyektől. Ez nem is egy szénakazal volt, hanem egy úszó kisváros. De Violet

már bekapta a horgot, és vezette a kíváncsisága. Imádott mindent, ami titok, benne volt mindenféle trükkben, szeretett úgy mozogni egy tömegben, hogy mások nem ismerik a valódi szándékait. Szerette a kulisszatitkokat.

– Ez egy nagyon nagy hajó, Maud – mondta végül.

– Tudom. – A lány összehajtogatta a térképet, és felállt. – Akkor jobb is, ha hozzáfogunk, nem igaz?

7

Fentről haladtak lefelé.

Előző este Violet alig vette észre a nagy fogadócsarnok átlátszó mennyezetét, a gömbölyű üvegkupolát, amely felnyúlt egészen a napozóteraszig. Ma reggel az égbolt napfényt zúdított a nagy lépcső tetején kezdődő, szőnyeggel borított területre.

Az étkezőszalon hatalmas, kétszárnyú ajtajai zárva voltak; várták az ebédidőt. Ennek ellenére a fogadócsarnokban nagy volt a nyüzsgés. Folyosók indultak innen hátra, az A fedélzet lakosztályaihoz, és két további forgalmas kijárat vezetett a sétányokra, amelyek a fedélzet teljes hosszában végighúzódtak.

– Aha! – mondta Maud elégedetten. A fogadócsarnok sarkába vonszolta Violetet, ahol egy csapat biztonsági tiszt állt a fa bárpult mellett, ahol előző este koktélokat szolgáltak fel. – Elnézést!

– Igen, hölgyem. Kisasszony. Kisasszonyok. – A férfi, aki megfordult, hogy üdvözölje Maudot, zaklatottnak tűnt, de udvarias mosolyra húzta a száját. – Biztosíthatom róla, hogy mindent megteszünk, amit csak tudunk, és ha szeretné

elhelyezni az értéktárgyait a hajó széfjében, a fedélzeti őrmester... – Hirtelen elhallgatott, mivel rájött, hogy egyik hölgy sem figyel arra, amit mond. – Ööö... Bocsánat, segíthetek valamiben?

– Pontosan mivel kapcsolatban tesznek meg mindent, amit tudnak? – kérdezte Violet.

A tisztén látszott, hogy a legszívesebben visszaszívta volna, amit az imént mondott.

– Egyes utasok jelezték, hogy amikor tegnap este visszatértek a kabinjukba, felfedezték, hogy eltűnt néhány vagyontárgyuk.

Maud megdermedt. Violet színpadiasan a szívéhez kapta a kezét.

– Vagyontárgyuk?

– Ékszerek – ismerte el a férfi.

Violet kész volt előadni egy kisebb, szorongással fűszerezett hisztériás jelenetet, de erre nem volt szükség. Maud szeme tágra nyílt, majd panaszosan és fontoskodva faggatni kezdte a tisztet („Ferris, kisasszony”) azzal kapcsolatban, hogy az alacsonyabb osztályokon utazók szabadon járhatnak-e a hajón, és hogy mégis hogyan aludjon nyugodtan úgy, hogy éjszaka tolvajok bóklásznak a folyosókon.

Ferris meglepettnek tűnt, amikor Maud elővette a térképet meg egy ceruzát, de megmutatta a B, C és D fedélzeten lévő összes erős akadályt, amely elválasztotta a másod- és harmadosztályt az első osztályú kabinoktól és kényelmi szolgáltatásoktól. Nem, az alacsonyabb árú jegyek tulajdonosai nem mehetnek át ezeken a fedélzeti nyílásokon, és nem léphetnek be ezekbe a liftekbe. Igen, szükség esetére

biztonsági tisztek is állnak ott.

Violet nem állta meg mindezt újabb színpadias hüledezés nélkül.

– Akkor ez azt jelenti, hogy a tettest az első osztályon utazók között keresik? A tolvaj tehát egy előkelő úriember?

Ferris habozott, láthatóan vacillált, hogy megkérdőjelezze-e az első osztályon utazók jellemének kiválóságát, vagy inkább beismerje a biztonsági intézkedések esetleges hiányosságait.

– Ha kíváncsi a hajó ezen részeire, hölgyem – mutatott Maud térképén az üres területekre –, a könyvtárban van egy bekeretezett tervrajz. De lehet, hogy egy kicsit túl technikai ahhoz képest, amit ön szeretne látni...

– Ó, köszönöm! – mondta Maud egy utolsó gödröcskés mosollyal.

Miközben lefelé ereszkedtek a lépcsőn, Violet végighúzta a kesztyűs tenyerét a csillogó fakorláton.

– Maud, ha tényleg tolvaj van a fedélzeten, akár ő is ellophatta Mrs. Navenby ezüstjét. Mi van, ha egyszerűen csak meglepték? Tudod, elő szokott fordulni, hogy az idős asszonyok szíve csak úgy megáll.

– Egy tolvaj a valódi vagyontárgyakból is vitt volna. Nem. Az ő halálának a szerződéshez van köze. Biztos vagyok benne.

– Ebben az esetben... – Violet habozott, hogy tovább pukkasztgassa-e Maud nyomozással kapcsolatos buborékjait, de muszáj volt kimondania, amit gondolt. – Bármelyik mérsékeltén kreatív mágus be tud surranni olyan nem mágikus helyekre, ahová elvileg nem mehetne be. Kétlem, hogy itt lenne bármiféle védelem.

– Egyetértek – felelte Maud a homlokát ráncolva. – Egyelőre

nem szűkíthetjük le a gyanúsítottak körét az első osztály utasaira. Annál fontosabb, hogy a hajó minden részét megismerjük.

Violet az ajkába harapott, miközben azon töprengett, vajon az ellentétes irányban engedélyezett-e a szabad átjárás. Ám elég gyorsan erősödött Maud azon képességébe vetett bizalma, hogy képes átbüvölni magát az akadályokon.

A Café Marseille mellett a B fedélzet elülső felében volt az első osztályú kabinok nagy része, valamint az első osztály könyvtára és dohányzóhelyisége. A könyvtárban egyetlen ember tartózkodott: egy természetes, ősz bajuszú férfi, aki egy karosszékekben horkolt, újsággal a mellkasán, és domborodó pocakja nekifeszült a nadrágtartójának. A helyiségben bőr és polírozott fa illata szállt.

Maud figyelmen kívül hagyta a könyvespolcokat, és gyorsan megtalálta a *Líra* falra akasztott tervrajzát. A rendkívül részletes térkép láttán Violet kénytelen volt hunyorogni, Maud azonban lendületesen beborította a saját papírját jegyzetekkel, beosztásokkal és rajzokkal.

A másodosztály lépcsőháza, egészen hátul, csak a B és a D fedélzetet kötötte össze. Ferris biztosította őket, hogy a harmadosztály utasai nagyrészt a D fedélzet kabinjait és társasági helyiségeit használják, bár közvetlen lifttel feljuthatnak a B fedélzeten lévő fő sétányra.

– Ezt láttam tegnap – mondta Maud, és egy kis négyzetre mutatott. – A nagy lépcső levezet a C fedélzet előcsarnokba, onnan pedig egy kis lépcső visz tovább a D és E fedélzetre, hogy a squashpálya és a törökfürdő megközelíthető legyen. Úgy néz ki, mintha egészen a raktérig le lehetne jutni rajta! Kiderítsük?

A nagy előcsarnok még a fogadócsarnoknál is forgalmasabb és fényűzőbb volt. A hatalmas csillár villanykörtei körül kristálycseppek lógtak, és minden felületet fényesre csiszoltak. Az egész olyan pompás volt, mint egy színház, ahogy Violet új, finom ruhái is jelmeznek tűntek. És élvezte a mai szerepét. Mindig szórakoztató volt egy nagylelkű partnerrel párost alkotni.

Az első osztályú liftek tele voltak napernyőkkel, kendőkkel és szalmakalapokkal felszerelkezett utasokkal, akik nyilvánvalóan a napozóteraszra igyekeztek. Maud és Violet az előcsarnok sarkában lévő keskeny ajtónyílást választották, és egy inkább hasznos, semmint fényűző lépcsőn haladtak tovább lefelé. A D fedélzet első lépcsőjénél tábla mutatta az utat a squashpálya felé... Ha Violet nagyon hegyezte a fülét, gyengén hallotta a tompa ütések és a ziháló kiáltásokat. A hajómotorok itt lent hangosabbak voltak.

Egy másik tábla azt hirdette, hogy a törökfürdőbe két shilling a belépődíj.

– Attól tartok, a hölgyek órája mára véget ért – mondta egy ott ácsorgó őr, amikor Maud és Violet közelebb lépett. – Holnap azonban szívesen látjuk önöket.

Az ajtók stilizált fehér mintákkal díszített üvegbetéteit elhomályosította a gőz. Az egyik ajtó kinyílt, és egy nedves hajú fiatalembert lépett ki rajta, aki csak egy vékony trikót viselt a nadrágja fölött. Amúgy is kipirult arca még vörösebb lett, amikor meglátta Maudot és Violetet, megtorpant az ajtóban, és belekapaszkodott a pulóverébe, amelyet a kezében tartott.

Violet ezt kihasználva gátlástalanul belesett mögé. A gőzön

át lombos páfrányokat és türkizkék csempével borított falakat látott. Mint egy ziháló vadállat, a fürdő nedves, illatos levegőt eregetett magából a helyiségbe, ahol álltak. Az édes, mély illat egy emléket idézett fel Violetben. Még mielőtt a végére járhatott volna annak, hogy pontosan mi is ez az emlék, és összekapcsolhatta volna az illatot egy helyszínnel vagy egy időponttal, az ajtó bezárult, és az illat eltűnt.

A lépcső, amelyen elindultak, valóban folytatódott lefelé, ám keskenyebb és félhomályosabb lett. Két férfi lépdelt felfelé koszos overallban és sapkában. Amikor Violet feléjük pillantott, szórakozottan megérintették a sapkájukat, miközben egy köteg papírt lapozgattak, és halkan beszélgettek. Maud legbájosabb, tágra nyílt szemű kíváncsiszkodása ezúttal határozott nemmel találta szemben magát, amikor előhozakodott az ötlettel, hogy esetleg bekukkantana a raktérbe.

– És most? – kérdezte Violet, amikor visszatértek az előcsarnokba. A felfedező körútjuk sok mindent feltárt számukra a hajóból, ám nyomokra egyelőre nem bukkantak. Őt mindez nem különösebben zavarta, hiszen nagyon is jól szórakozott, de Maud letörtnek tűnt.

– Tegnap este azt mondtam, hogy a te segítségeddel be tudnánk törni a kabinokba, hogy megkeressük Mrs. Navenby ezüstjét. Hajlandó lennél rá? Képes vagy ilyesmire?

– Derítsük ki! – felelte Violet vidáman.

A saját kabinjával kezdték a B fedélzeten. Violet repertoárjában volt egy nyitóbűbáj, de hamar rájött, hogy a kabinajtók csúszós kulcslyukainál az nem működik jól. Vagy talán rosszul emlékezett a bőlcsőkre.

Maud úgy tett, mintha megigazítaná Violet kalaptűit, arra

az esetre, ha valaki arra járna, miközben a nő elvégezte az emlékeiben élő ujjmozdulatokat. A varázslat olyan volt, mint egy ködpamacs. Folyton semmivé foszlott, amikor megpróbálta az ajtó kulcslyukához csalogatni. Vajon melyik gyűrűje segíthetne most? Talán a bőr...

– Szerintem – szólalt meg Maud – ezek a virágok nem igaziak. Az ujjaim csak úgy átsiklanak rajtuk.

– Az ibolyák? Nem, az mind illúzió.

– És ilyen hosszan meg tudod tartani? Nem igényel ez hatalmas összpontosítást?

– A szalmához rögzítettem a varázslatot. Elég mágiával itattam át, hogy egy napig kitartson, legalábbis ezt hittem. Kezdenek elhervadni? – Elengedte a sikertelen bölcsőt, és Maudra nézett. Először jutott eszébe megkérdezni: – Maud, te hány varázslót ismersz valójában? Csak Edwin Courcey-t?

– Nagyjából igen – felelte a lány. – Ó, és Kitty Kaurt, de őt nem sokszor láttam azóta, hogy... – Maud egy finom mozdulatot tett a hasa felé. – Edwin azt állítja, hogy az illúziókhoz vizuális képzelőerőre van szükség, és nagyon kell tudni összpontosítani, hogy fenntartsa őket az ember.

– Ez igaz is a nagy és összetett dolgok esetében. De vannak egyszerűsítések, vannak eljárások az önfenntartásra. A Félárnyékban a legtöbb varázslat illúzió volt.

– Edwin imádni fog téged. Remélem, fel vagy rá készülve, hogy leültesselek egy székre, és enciklopédiának használjanak. Annyira lelkes volt, hogy elutazom Amerikába! A lelkemre kötötte, hogy sokat jegyzeteljek. Maga is szívesen ment volna, de őt és Robint... megfigyelik.

Violet egyszerűen figyelmen kívül hagyta a feltételezést, hogy valaha is szemtől szembe kerülhet Maud kis

összeesküvésének többi tagjával, és visszatért a nyitóbübbájhoz. Könnyedén lélegzett, és úgy tartotta a kezében a bölcső minden egyes köztes formáját, hogy Claudette biztosan nevetett volna rajta, ám ezúttal a kód sűrűbb lett, és kecsesen rácsúszott a zárra.

Az kattant egyet.

– Tessék! – Violet szemléltetésképp kinyitotta, majd becsukta az ajtót. – Ezt még gyakorolnom kell. Én... – Furcsa, magas, bűgő hang szakította félbe. Elhallgatott, majd ismét megszólalt. A távolból visszhangzott, de egészen kivehető volt.

– Ez meg mi? – Maud már el is indult a zaj irányába. Követték a hangot a hajó hátuljába, elhaladtak a szintén arrafelé tartó emberek csoportjai mellett, és egy kisebb fedélzetre jutottak. Ahogy kiléptek a szabadba, a zaj nagy erővel csapta meg a fülüket. A dobszóval tarkított harsány jajgatás hol elhallgatott, hol ismét megszólalt. Skót szoknyával kiegészített katonai egyenruhát viselő fiatalember sorakoztak fel próbálni. A csapat fele skótdudát tartott a hóna alatt, mintha csak rakoncátlan gyerekek volnának.

Violetnek némi kiabálás árán sikerült megtudnia egy közelben bámészkodó idős úriembertől, hogy a hazatérőben lévő londoni skót ezred dudásai és dobosai a zenekar tagjai, akik Amerikában jártak bemutatót tartani.

A legközelebbi dudás vörös arccal, lihegve megállt, és félénken Maudra vigyorgott. A zaj immár kezdett zenéhez hasonlítani. Violet érezte a dobok pergését a mellkasában. Egyszerre volt szörnyű és dicsőséges.

– Ó, a fenébe! – szólalt meg hirtelen Maud, majd Violethez

fordult, és a fülébe kiabált: – A papagáj! Mrs. Navenby mondta, hogy rendeljek Doriannek ennivalót a konyhából, de folyton kimegy a fejemből, a sok... nos, minden miatt.

Maud talált egy utaskísérőt, és megkérdezte, merre van a konyha. Azt mondta neki, hogy gyümölcsöt és diót szeretne koldulni a munkaadója papagájának.

– Bármire is van szükségük, biztos vagyok benne, hogy én is el tudom intézi önöknek – közölte a férfi olyan hangon, amivel világossá tette, hogy a fiatal hölgyek csak útban lennének.

– Milyen kedves! – felelte Maud. – De szörnyen hosszú és unalmas a lista, hogy mit eszik, és mit nem. Csak mutassa meg, merre menjünk, majd én beszélek a szakáccsal.

Az utaskísérő bizonytalankodott, de Maud mostanra olyan rendíthetetlen magabiztosságot halmozott fel magában, mint aki nincs hozzászokva a visszautasításhoz, és makacs módon képtelen felfogni bármit, ami annak hangzik. Violet nem lepődött meg, amikor a férfi végül beadta a derekát, és elkísérte őket az első osztályú hajókonyhába. A főszakács megdöbbenő ingerültséggel reagált Maud kérésére.

– Feladom! – csattant fel. – Először arra kérnek, hogy majmokról gondoskodjak, meg tigrisekről, és még a jóisten tudja, miről! Most pedig már madarakat is etetnem kell, pedig azok nem is szerepelnek a listán!

Miután így hangot adott az érzéseinek, a férfi átsietett a forró és zajos helyiség másik felébe. Egy kötényes nő lépett a helyébe, majd miután ismertették vele a helyzetet, összekészített egy kosarat némi kidobott diófélével és fonnyadt gyümölccsel.

– Nagyon hálás vagyok érte – mondta Maud. –

Megkérdezhetem a nevét? Régóta dolgozik a White Star Line-nál? És előtte... Ó, a Piccadillyn? Ott még nem jártam, de ismerem a nevét...

Violet nénikéje a hölgyek azon kategóriájába tartozott, akik a rossz neveltetés jelének tartották, ha valaki a kelleténél több figyelmet szentelt a szolgálóknak, vagyis többet annál, mint hogy megbizonyosodjon róla: nem lazsálnak, és nem lopnak. Violet már meg sem lepődött, hogy Maud, bár egy báró lánya volt, nagyon jól tudta, mennyi mindent láthatnak, hallhatnak és mondhatnak a láthatatlan réteghez tartozó emberek. A lány gyorsan kicsikart a zavart asszonyból néhány részletet a *Líra* személyzeti szállásainak körülményeiről, valamint arról, hogy léteznek személyzeti átjárók és folyosók, amelyek lehetővé teszik, hogy könnyen mozoghassanak a hajón.

Úgy látszik, találó volt, amikor Maud a *Strand* detektívregényeit emlegette. Violet a Sherlock Holmes-történetek elbeszélőjére gondolt: egy férfi, aki először unalomból, majd elismerésből hagyta, hogy a kaotikus zseni lakótársa belerángassa a kalandjaiba.

Együtt tudott érezni vele.

– Én magam fogom megegetetni Doriant – jelentette ki Maud, miközben távoztak a konyhából. – Amikor éhes, pont olyan hangokat ad ki, mint azok a skót dudák... Ezért is jutott eszembe.

– Talán oda kellene adományoznod az ezrednek kabalának.

– Majmok és tigrisek – tűnődött Maud. – Vajon mire gondolt?

– Majmok...? Ó! Gondolom, Mr. Bernard állatseregére.

– Állatsereg?

Violet készült megmagyarázni a dolgot, ám ekkor támadt egy ötlete.

– Na, így talán betekintést nyerhetsz a raktérbe – mondta. – Gyere, Maud, kedvesem, és hozd a kosarad! Bemutatlak néhány amerikaiinak.

8

A Bernard család épp az első osztályon lévő sétányon levegőzött, amely a napozóterasz nagy részét elfoglalta. A tenger szép és nyugodt volt aznap. Az alsó fedélzeteken szinte teljesen el lehetett felejteni, hogy a *Líra* valójában nem szálloda, és hogy a fedélzeten tartózkodó több száz lélek az óceán fagyos mélysége felett lebeg a vízen.

Itt fent azonban már nem volt ilyen könnyű megfeledkezni róla. Élénk szél fújt, amely az ember ajkai közé férközött, hogy aztán a só kacérkodhasson velük. Belekapott az elszabadult hajtincsekbe, és csapkodta a kalapszalagokat, a tollakat meg a leheletvékony csipkéket. Csoportok és párok sétáltak el a vászonnal borított mentőcsónakok mellett, vagy ültek a hosszúkás fedélzeti székeken, és gyönyörködtek a sosem változó kilátásban.

Violet elvezette Maudot a nyugágyakhoz, ahol Mrs. Bernard és a lányai ültek. A fiatalabbik, Helen nyugtalan vágyakozással szemlélte, ahogy a közelben néhányan játszottak.

– Jó reggelt! – szólította meg őket Violet.

Mrs. Bernard felvonta a szemöldökét, majd felemelt kézzel

fogadta az üdvözlést. Violet tegnap este a vacsoránál mérte fel a hölgyet, akiből egyszerre süttött a neheztelés, amiért őt és a lányait sosem fogják a legjobb társasági körökhöz sorolni, illetve az önelégültség, amiért a férje pénze nagyban hozzájárul ahhoz, hogy az előbbit elnézzék neki az emberek.

Violet úgy kalkulált, hogy a kapitány asztalánál előző este megismert emberek közül a legnagyobb eséllyel Bernardék azok, akik nem hallották a pletykákat a kurválkodásukról, vagy legalábbis készek úgy tenni, mintha nem értesültek volna az esetről.

Violet bemutatta Maudot Rose és Helen Bernard kisasszonyoknak. Rose széles karimájú kalapja mellett egy napernyővel is védte magát. Kezet fogott Mauddal, majd visszatért az anyjával folytatott halk beszélgetéshez. Helen, aki tizennyolc éves sem lehetett, szeplős volt, barátságosan mosolygott, és arrébb húzódott a nyugágyon, hogy Violet és Maud leülhessenek az egyik oldalára.

– Jártunk a konyhában. – Violet Maud kosarára mutatott. – Most már Maud a tulajdonosa a munkaadója éhes papagájának.

Helennek, aki előző este tizenöt percen át zaklatta a hajó kapitányát a kérdéseivel azokról a majomfajtákról, amelyekkel a férfi még akkor találkozott, amikor egy kereskedőcégnél hajózott, azonnal felcsillant a szeme.

– Milyen papagáj? Véletlenül nem ara? Nagyon szeretnék látni egyet.

– Egy szürke papagáj – felelte Maud. – Talán ekkora lehet.

– Akkor valószínűleg szürke jákópapagáj. – Helen nem volt szép, ahogy a nővére sem, de a pénz és az ízlés úgy öltöztette fel, hogy a lehető legjobbat hozza ki vörös hajából és sovány

alkatából. Heves, élénk kisugárzása a hűgára, Alice-re emlékeztette Violetet. – Viktória királynőnek volt egy. Állítólag nagyon jól tudnak beszélni. Nekünk két kis kakadunk van a madárházban, de még semmire sem tudtam megtanítani őket.

– Tehát igaz! Violet mesélte, hogy az édesapjának egy egész menazsériája van a fedélzeten.

– Igen, úgy volt, hogy korábban utaznak, mint mi, de volt némi csúszás a papírokkal, így a legtöbb állatunk a *Lírán* utazik.

– Örülök, hogy nekem csak egy papagájt kell etetnem – jegyezte meg Maud, és elmesélte a főszakács panaszkodását a majmokról meg a tigrisekről.

Helen nevetett.

– Mr. Hewittnak, papa állatgondozójának listát kellett adnia a szakácsoknak arról, hogy naponta hány kiló húsra lesz szüksége. Valószínűleg egy külön hűtőház van tele csak az állatok eledelével. A nagy részüket egy órákor eteti meg. Nem lenne kedvük velem tartani, és megnézni? – ajánlotta szégyenlős lelkesedéssel, és Violet visszanyelt egy diadalittas ujjongást.

Maudnak még csak fel sem kellett vetnie az ötletet.

– A raktérbe? Oda be lehet menni?

– Mr. Hewitt tudja, hogy érdekelnek az állatok. Majd ő bevisz minket.

Miután elbúcsúztak az amerikaiaktól, Maud és Violet a fedélzet leghátsó része felé sétáltak, ahol a korláton kihajolva megcsodálhatták a *Líra* nyomában kavargó fehér hullámokat. Köveket hajigálhattak volna az alattuk lévő, sokkal zsúfoltabb fedélzetre, a másod- és harmadosztályú

utasok számára rendelkezésre álló szabad térre. Violet három kártyapartit látott odalent, férfiak dohányoztak és nevetgéltek, miközben kártyákat dobáltak egy kupacra; kialakulóban volt továbbá egy csetepaté: több gyerek vitatkozott egyetlen rongyos sárkányon.

Élénk szél fújt, és Violet mélyen beszívta a levegőt.

– Meg akartam kérdezni... – kezdte Maud.

Violet várt, de a mondat nem folytatódott. Maud egyik karján lógott a kosár, és ugyanezzel a kezével úgy szorította a korlátot, hogy az ujjpercei már olyan fehérek lehettek, mint maga a kesztyű, amely elfedte őket.

– Igen? – kérdezte végül Violet.

– Tegnap azt mondtad, hogy több nővel *keféltél*, mint férfival. – Maud hangja annyira elhalkult, amikor kimondta a szót, hogy alig lehetett hallani.

Violet megérintette a kalapját, hogy ellenőrizze, biztonságban van-e, majd várt egy pillanatot. Nem tartott attól, hogy erkölcsi prédikáció következik.

– Igen – felelte egy kis idő múlva. – És te nem tudtad, hogy ilyesmi lehetséges.

– Biztosan azt gondolod, hogy ijesztően naiv vagyok. De fel sem merült bennem. Azt tudom, hogy vannak férfiak, akik jobban kedvelik... a férfiak társaságát.

Violet bólintott. Ez minden alkalommal kihallható volt Maud szavaiból, amikor a bátyjáról, Robinről és Edwin Courcney-ről beszélt.

– Szóval te a nőket szereted? – kérdezte Maud határozottan.

– De hát... Lord Hawthorn?

Violet vaginája vágyakozva szorult össze a fantomujjak körül. Ó, *Lord Hawthorn!*

– Vannak, akiknek mindegy. – *Beleértve Lord Hawthornt is*, gondolta. De Violetnek nem volt feladata, hogy ezt elárulja Maudnak, ha még nem tudott róla.

– Hogy... jöttél rá?

Violet persze sejtette, hová vezet ez az egész. Úrrá lett a késztetésen, hogy elnevesse magát, amiért éppen ő került a mentor szerepébe. Az első ilyen kalandja egy részeg és lelkes kölcsönös felfedezés volt egy Florence nevű lánnyal, akinek a családja a Félárnyéktól két házzal arrébb lévő zálogház tulajdonosa volt. Violet ekkor már elég régóta dolgozott a Boweryben ahhoz, hogy sokféle dologra felnyíljon a szeme, amiket az emberek szívesen csinálnak egymással. Nem volt szükség rá, hogy óvatosan vezessék el a gondolatig, mint egy ijedt lovat.

Végül vállat vont.

– Amiket elképzelsz, amikor egy férfira nézel... Hogy hogyan akarod őt megérinteni, vagy mit szeretnél, ő hogyan érintsen meg téged. Vannak ilyen gondolataid nőkkel kapcsolatban?

Maud összevonta a szemöldökét, és ismét a horizont felé nézett.

– Nem tudom. Úgy értem... Tudom, hogyan működik a dolog. Mármint egy férfi és egy nő között. De nem igazán léteznek oktatóanyagok ezzel kapcsolatban – mondta elkeseredetten. – A társadalom nem akarja, hogy a lányok bármilyen valódi tudásra szert tegyenek.

– Hát – mondta Violet könnyedén –, bizonyos értelemben a nők könnyebb helyzetben vannak, ha a saját nemükhöz vonzódnak, mint a férfiak, mert a nők lehetnek egymás kísérői. Vagy közeli barátok, akik sohasem mennek férjhez,

és úgy döntenek, hogy összeköltöznek. A lányoktól elvárják az érzelmeket. Senkinek a szeme se rebben, ha így beléd karolok – magyarázta, és be is mutatta a mozdulatot. – Vagy átölelem a derekadat így, vagy arcon csókollak így.

Impulzív csók volt. Maud bőre mézillatú volt, és elakadt a lélegzete, amikor Violet elhúzódott tőle. A pupillái kitágultak. A teste Violet irányába dőlt, aki továbbra is átkarolta.

A nő minden erőfeszítés nélkül néhány centivel lejjebb tudta csúsztatni a kezét Maud csípőjének meleg ívére. A lány felé fordította az arcát, és az olyan volt, mint egy mesében, gondolta hirtelen Violet. Egy tökéletes tündér, akivel a küldetésen lévő hős találkozik, a testet öltött kísértés, amely nektárrá olvadna az ajkán, majd hideg ürességet hagy maga után az ölelés helyén.

Violet visszahúzta a karját.

– Szerintem Bernardék nem mágusok, ha esetleg ezt latolgattad volna.

Maud méltósággal fogadta a hirtelen témaváltást.

– Ezenkívül azt sem tudom elképzelni róluk, hogy bárkit is megöltek volna, de... Ó, ez reménytelen! – csapott a korlátra a lány. – Senkiről sem rí le, hogy gyilkos, nem igaz? Eddig egyáltalán nem tudtuk leszűkíteni a kört. Ha így haladunk, minden kabint át kell majd kutatnunk. Bárcsak... bárcsak itt lenne Robin, hogy megmondja, mit tegyék! Bár ezt a gondolatot most szórakoztatónak találná, mivel nagyon gyakran igyekszem az értésére adni, hogy nem mondhatja meg nekem, mit tegyék.

– Legalább értesz ahhoz, hogyan szedj ki információkat az emberekből – jegyezte meg Violet.

Ezt egyfajta biztatásnak szánta. És figyelmeztetésnek a

maga számára. Meglepetésére Maud elkomorodott.

– Ez nem egy adottság. Az anyámat figyelve tanultam meg. Én... nem hazudtam senkinek. – Ezt úgy ejtette ki, mintha védekezően lengetne egy zászlót. És ahogy Violet belegondolt, rájött, hogy igazat mondott. Maud csak kérdéseket tett fel, tágra nyílt szemmel kérlett, és aggódott. Semmi valótlan nem hagyta el a száját. – Nem úgy az anyám – folytatta a lány. – Ő bármit megtett volna azért, hogy kiszedje másokból, amit akart. Hízelt, ha az működött, és ha nem, hazudott. Történeteket híresztelt másokról, hogy gyengítse a pozíciójukat a társasági körökben, hogy azután lecsapjon rájuk, amikor a legmélyebb ponton vannak, majd kinyilvánítsa a részvétét, és felajánlja a segítségét.

– Elbűvölő.

– Ó, igen! – mondta Maud keserűen. – Az volt.

Violetnek már akadt dolga efféle nőkkel. A tapasztalatai szerint önkéntelenül is a saját képükre formálták a gyermekeiket. Azon tűnődött, vajon miféle furcsa családi olvasztótégely hozta létre ehelyett ezt a ragyogó erkölcsös makacsságot. Ahogy Maud ott ült Hawthorn szobájában, és közölte, hogy fontos neki, mi a helyes, nem volt szükség gyertyára. Az igazság ott izzott minden porcikájában.

Ettől persze még nincs biztonságban, gondolta Violet, majd lenézett a fedélzetre. Épp ellenkezőleg.

Az ártatlanság ugyanolyan hatékonyan oldotta meg a nyelveket, mint a manipuláció hidegebb formái, márpedig Violet utálta azt érezni, hogy feloldják. Provokálhatta Maudot, kinyithatott neki zárat – és még egy kis könnyed önfelfedezésre is rávehette –, de nem fogja hagyni, hogy többre csábítsa. Violet nem holmi rejtély volt, amelyet

halálos őszinteséggel és gyönyörű, fürkésző szemmel meg lehetne fejteni.

– Maud! – mondta hirtelen. – Nézz le oda! Az Lord Albert.

– Ki? Hol?

Violet lefelé mutatott.

– Tegnap este találkoztam vele a vacsoránál. Háttal nekünk sétál, de nézd a vállát... ott.

A váll gyors rándulása. Előző este többször is megtörtént, bár a kapitány asztalánál mindenki túlságosan udvarias volt ahhoz, hogy megjegyzést tegyen rá, vagy megbámulja. Egy csapat kisgyerek a fedélzeten azonban nem érezte magában ezt a fajta korlátozást; egyikük utánozni kezdte a mozdulatot, mielőtt az apja félrehúzta volna, és lekevert volna neki egy pofont.

– Ő a márki fia? Mit keres odalent? – kérdezte Maud. Ahogy Violet remélte, a lány arca felderült a lehetőségtől, hogy nyomozásba kezdhet a gyanús viselkedés okán.

– Megkérdezzük?

Maud megperdült, és hirtelen összeütközött egy nála nem sokkal magasabb utassal. Amikor újra a saját lábukon álltak, a másik félről kiderült, hogy egy kreol bőrű fiatalember, akinek annyira hibátlan a külseje, hogy az ember a legszívesebben végighúzná a körmét az arcán. Rómeó volt ő. A segítőkész ifjú inas, akiről a harmadik felvonásban kiderül, hogy álruhás herceg. Egy jegyzetfüzetet tartott a kezében, és a fedélzeten lévő urak többségéhez képest visszafogottan öltözött: a nadrágja kopottan fénylett, a mellényét és az ingujját egy futártáska pántja keresztezte, fekete fürtjein pedig puhakalapot viselt.

– Elnézést kérek – mondta Maud. – Biztosan az én hibám.

A fiatalember nem sietett átvállalni a felelősséget. Metsző tekintetét ide-oda kapkodta Maud és Violet között, mérlegelve – Violet ebben egészen biztos volt – az ékszereik értékét és Maud beszédének a ritmusát. Csak ezután mosolyodott el, és érintette meg a kalapját. A füle mögül egy ceruza bukkant elő.

– Hölgyeim, elnézést a zavarásért! Alan Ross vagyok. A White Star Line alkalmaz, hogy dolgozzam ki a következő hirdetési kampányukat. Feltehetnék néhány kérdést arról, hogy milyenek találják eddig az utazást?

Egy londoni hivatalnok hangja volt ez: művelt, de nem fennhéjázó. Maud lélegzet-visszafojtva fejezte ki csodálatát a *Líra* kényelmi szolgáltatásaival kapcsolatban, külön megemlítve a Café Marseille-t és Miss Broadley előadását a vacsoránál. Ross ceruzája buzgón mozgott a jegyzetfüzete lapján.

– Ön bizonyára mindenhová eljuthat a fedélzeten, Mr. Ross – jegyezte meg Maud, mintha csak most jutott volna az eszébe a gondolat. – Milyenek az étkezők a másod- és harmadosztályon? Ó, és látta már a hajtóműveket?

Mr. Ross beismerte, hogy még nem jutott eszébe megtekinteni a *Líra* hajtóműveit.

Violet elkapta a férfi tekintetét, úgy tett, mintha kinyújtaná a kesztyűs ujjait, és gyorsan egy nyilvánvaló tűzbölcst formált. Különböző módjai voltak annak, hogy egy mágus felfedje magát a társaságban lévő többi varázsló számára. Ez a legegyszerűbb a brit, illetve brit gyökerű hagyomány szerint képzetek esetében az volt, ha bemutattak egy jól ismert bölcst anélkül, hogy beletették volna a varázslatot.

Ross nem reagált. Még a szemhéja sem rebbent.

Maud elmosolyodott.

– Tehát szabadon jár-kálhat az egész hajón, és engedélye van arra, hogy kérdéseket tegyen fel? Lehet, hogy önhöz kellene fordulnunk a legfrissebb pletykákért.

Ross ismét a füle mögé dugta a ceruzáját, ahol a sötét, göndör tincsei szinte teljes egészében elnyelték.

– Egy cikket is írok az útról egy londoni társasági magazin számára. Nem adhatom ingyen a legjobb pletykákat. Gyanítom, arról már tudnak, hogy tegnap történt egy haláleset a hajón.

– És van egy ékszertolvaj is – jegyezte meg Violet.

Az ujjak ismét a ceruza után nyúltak.

– Hallottam róla. Esetleg tudnak erről többet is? Remélem, egyikük sem tartozik a balszerencsés áldozatok közé.

– Te jó ég, dehogy! Vajon a lopás is hozzátartozik a kényelmi szolgáltatásokhoz? – tűnődött Maud. – Gondolom, fokozza az izgalmakat.

– Nem hiszem, hogy az utasok ékszereinek ellopása jó hírverés lenne a White Star Line közönségének – tűnődött Violet.

– Ezt inkább kihagyom a szövegből. – Ross búcsúzóul ismét megérintette a kalapját, leengedte a jegyzetfüzetét, és készült megszólítani egy középkorú házaspárt a közelben.

– Társasági pletykák – sóhajtott Maud. – Mit gondolsz, mit írhatott le? *Miss Cutler első pillantásra nem tűnik olyan merész fiatal nőnek, akiről az ember kicsapongó viselkedést feltételezne...*

Violet felnevetett, és átfűzte Maud karját a sajátján.

– De te valójában nem Miss Cutler vagy, szóval ez nem számít. Különben is... senki sem olyan, amilyennek első

pillantásra látszik.

9

Az étkezőszalonban ebédeltek. Maud a délelőtti eseményeken rágódott, meg egy hideg pitén, és közben próbálta meggyőzni magát arról, hogy valamelyest mégiscsak közelebb jutottak ahhoz, hogy leszűkíthessék a listát. A legénység szabadon mozoghatott a hajón, akárcsak Alan Ross. Meg a mágusok, mint arra Violet korábban rámutatott.

Vajon kizárhatták a fedélzeten lévő amerikaiakat a gyanúsítottak közül? Még ha mágusok is voltak, bizonyára nem igazán volt indítékuk, hogy részt vegyenek egy angol varázsló-összeesküvésben.

Bár... Edwin rámutatott, hogy nem tudják biztosan, mit jelenthet pontosan a három család vérvonala a szerződésnek a mai Nagy-Britannia mágusaira gyakorolt hatását illetően. Mi a helyzet azokkal a varázslókkal, akik kivándoroltak, mint Mrs. Navenby, vagy akiknek a szülei vagy nagyszülei tették ugyanezt? A távolság befolyással van a mágia erejére, de mit jelent a távolság, ha óceánokban mérik? Vagy időben és generációkban?

Általában ez volt az a pont, amikor Edwin dühösen

összezsapta a kutatásához használt könyvet, majd néma bocsánatkérésképp azonnal ráhelyezte a tenyerét. Ezután Robin felrángatta a szerelmét a helyéről, és rávette, hogy tegyen egy gyors sétát a friss levegőn.

Nem. Mindent egybevetve, sokkal valószínűbb, hogy egy angol varázsló titokban megfigyelte Maudot, akárcsak Robint és Edwint, követte őt New Yorkba, és így talált rá Mrs. Navenbyre. Legalábbis ezt sugallta Maud gyötrő bűntudata. Figyelmeztetnie kellett volna az idős nőt, ám lehet, hogy ehelyett éppen miatta kellett meghalnia. Elviselhetetlen volt ez a gondolat, de a lány nem tehetett egyebet, mint hogy még keményebben dolgozott az ügy megoldásán.

A Violet társasága okozta izgalom végigkísérte a délelőttöt. A kijózanító valóság – a hatalmas hajó, amely több száz embert szállított, akik közül senki sem mutatta magát mágusnak vagy gyilkosnak – mostanra szorongatni kezdte Maud mellkasát, és gyengéden, megfontoltan oltotta bele a rettegést.

Az sem járható út, hogy Violet minden ajtót egyenként kinyit a varázslatával. Új megközelítésre volt tehát szükség. Több új megközelítésre is.

– Maud?

A lány felpillantott Violet hangjára. Az egyik utaskísérő aziránt érdeklődött, kér-e egy kanálnyit a citrompudingból, amelyet desszertként szolgáltak fel.

– Nem, köszönöm. – Semmi étvágya nem volt.

Mégsem tudta megállni, hogy ne figyelje, ahogy Violet szája élvezettel csukódik össze egy kanál puding körül. Mindig felvillanyozta, amikor ez a száj nagy, elégedett mosolyra húzódott. Vagy egy kisebb és szarkasztikusabb féloldalas

mosolyra.

„Hogy hogyan akarod őt megérinteni – mondta korábban Violet –, vagy mit szeretnél, ő hogyan érintsen meg téged.”

Maud komor lemondással ürítette ki a vizespoharat. A gond az volt, hogy Violet azt feltételezte róla, hogy vannak ilyen gondolatai a férfiakkal kapcsolatban.

Maud élete tizenkilenc évének nagy részében arra várt, hogy megjelenjenek ezek a gondolatok. Megismerkedett Robin barátaival, Liza bátyjával, Paullal, és több olyan fiatalemberrel is töltött időt, akiknek a szüleit elfogadták az ő szülei. Sokan közülük tökéletesen szimpatikusak voltak. Némelyikkel talán szívesen el is beszélgetett volna, ha nem lett volna annyira eltökélt, hogy pontosan az ellenkezőjét érezze annak, amit az anyja elvárt tőle.

Robin valamikor hangot adott az aggodalmának, hogy a húga egy nap megszökik egy kéményseprővel, csak azért, hogy ír hasson egy levelet, amelyben tájékoztatja Sir Robertet és Lady Blythot arról, mit tett... Arról, hogy a vaskézzel irányított létezésüknek ez a bizonyos darabkája, amely a lányuk, ragaszkodott hozzá, hogy úgy viselkedjen, mintha teljes értékű, különálló emberi lény volna.

– Nem működne – felelte Maud a bátyjának nagy sóhajjal. – A végén még visszalopakodnék, hogy az ablakon keresztül nézzem az arcukat, amint elolvassák a levelet... Semmi értelme nem lenne. És ezzel csak ugyanúgy kihasználnám azt a szegény kéményseprőt, mint ahogy ők kihasználják az embereket.

Robin erre megcsókolta a feje búbját, és különösen kedvesen és rendkívül előzékenyen viselkedett, hogy Maud el tudjon szökni a Nők Társasága egyik gyűlésére, amíg a

szüleik egyetlen fiuk életét próbálták elrendezni.

Maud ebbe a képbe kapaszkodott. Ezért volt itt: részben Mrs. Navenby miatt, igen, de Robin miatt is. Hogy jóvátegye a kudarcát, hogy rendbe hozza a dolgokat. Nem azért, hogy egy kifinomult, botrányra éhes nő után loholjon, bármennyire is szemrevaló a szája.

Ebéd után elbúcsúzott Violetől, és megkereste Helen Bernardot. Violet önként jelentkezett, hogy kikérdezi Lord Albertet. Az pedig nem tűnt valószínűnek, hogy Maud találna még egy jó ürügyet arra, hogy ellátogasson a raktérbe.

És... volt valami, amit eddig nem osztott meg Violettel. Robin egyik víziójában – amely könnyen lehet, hogy egy hajón játszódtott – egy vadállat is szerepelt. Ostoba volt, hogy korábban nem használta ki az alkalmat, hogy többet is megtudjon ezekről az állatokról.

– Miss Cutler!

Maud elmosolyodott, félretette a mélységes aggodalmát, és elmerült Helen fecsegésének a hallgatásában. Helen Bernard egész életében New York állam északi részén élt, és mindennél jobban szeretett volna Afrikába utazni, hogy zsiráfokat, oroszlánokat, zebrákat meg elefántokat láthasson, és minden mást, amiről az apja felfedező barátai meséltek, vagy aminek a maradványait – agyarakat, farkakat és bőröket – hazahozták magukkal.

– És fényképeket! – tette hozzá Helen, miközben elindultak a D fedélzetre vezető lépcsőn. – Papa karácsonyra ígért nekem egy fényképezőgépet, és azt tervezem, hogy híres fotográfus leszek, és akkor a kiadók, a magazinok és a gyűjtők majd felkérnek, hogy utazzak Afrikába, és

fényképeztem le az összes állatot.

– Remélem, így lesz.

– Az is eszembe jutott, hogy természettudós leszek, de feltételezem, ahhoz, hogy a Királyi Társaság komolyan vegye az embert, egyetemen kell tanulnia. Gondolja, hogy vannak Angliában olyan nőtlen hercegek vagy vikontok, akik szintén szeretnének rettenthetetlen felfedezők lenni? – kérdezte a lány reménykedve. – Jó napot, Mr. Hewitt! Hogy van a tarajos sül?

Bernardék állatgondozója a raktérbe vezető lépcső tetején várta őket. Ugyanabba a kategóriába tartozott, mint Ross, gondolta Maud: a foglalkozásából adódóan mindenhová volt bejárása.

– Legalábbis már nem öklendezik. Azt nem állíthatom, kisasszony, hogy a legjobb formáját hozza, de ha sikerül innia egy kis vizet, és lent is tudja tartani, akkor túléli az utazást.

Hewitt bőrkötényt viselt a ruhája fölött, széles, vöröses orra volt, vastag, ősz szemöldöke, és a kiejtésében megbújt valamiféle Maud számára ismeretlen íz. Szemmel láthatóan kedvelte Helent, és ugyanilyen nyilvánvalóan beletörődött abba is, hogy a következő öt napban beteg tarajos sülökkel kell bajlódnia.

Maud és Helen követte őt lefelé a lépcsőn, majd egy nagy, nyitott ajtón át egy félhomályos helyiségbe.

A raktér hatalmas volt, és az itt-ott elhelyezett egyszerű elektromos lámpák szürkés-aranyos fénnel árasztották el. Alacsonyabban húzódott a mennyezet, mint amire Maud számított. Rekeszek, óriási utazóládák, szalaggal átkötött dobozok álltak itt nagy halomban; mindent vásznak alá

zsúfoltak, és a padlóhoz erősített fémhurkokhoz rögzítettek biztonságosan. Néhány gépkocsi is volt itt, amelyek fényszórói álmos szemekhez hasonlóan csillogtak.

Itt aztán bármit el lehet rejteni, gondolta Maud, és ismét úrrá lett rajta az elkeseredés.

A föld dorombolt a lába alatt a hajó hatalmas hajtóműveinek közelségétől. A levegő nyirkosabb és melegebb volt, bőr, szalma meg benzin illata érződött, és az állatok szaga is egyre erősebb lett, miközben Hewitt a raktér egyik sarkába vezette őket. Ahogy közeledtek, az általános morajlás kezdett több különböző hanggá szétválni: csicsergéssé, morgássá, panaszos nyüsztítéssé. Az állatsereg.

Egy kicsi, koszos állatkert volt ez: vaskos faladákból állt, amelyek résein keresztül ki lehetett venni az állatok mozgó alakjait. Több fémketrecet is láttak, közöttük egy Maud-magasságú madárházat, amely majdnem ugyanilyen széles is volt. Benne mindenféle méretű és fajtájú madár ugrált rúdról gyűrűre, majd a magokkal borított földre. Vajon be lehet tanítani egy állatot mágiával arra, hogy varázstárgyak után kutasson, ahogy a disznó kutat a szarvasgomba után?

– Szeretne segíteni az etetésben, hölgyem?

– Köszönöm – felelte Maud, és meglehetősen biztos volt benne, hogy a férfi azt a választ akarja hallani tőle, amit adni készül –, de nincs elég ruhám ahhoz, hogy ezt összekoszoljam...

– Hal – szakította félbe Hewitt, és felkapott egy vödröt. – A vidráknak. Meg a medvéknek.

Helen lelkes monológba kezdett a medvékről. Maud tiszteletteljesen hátrébb lépett, miközben Hewitt kinyitotta a ketrecek, és felemelte a ládák tetejét, hogy megetesse a

bennük lakókat. Hal a medvének. Húvösen csöpögő nyers hús a gepárdoknak, amelyek Maudra pislogtak a macskaszemükkel, és kinyújtóztatták kecses, szálkás végtagjaikat. Papagájok, pintyek, majmok, sündisznók. Egy kenguru. Egy hatalmas kígyó, amely vaskos kötélként tekergőzött a ládája sarkában, és szemmel láthatóan már jóllakott, mielőtt felpakolták a hajóra, és abból fog gazdálkodni, amíg el nem érik Angliát.

– Félelmetesnek tűnik – mondta Helen –, de nem igazán veszélyes az emberekre, hacsak nem éhes, vagy fél. Kinyithatnánk a ládáját, és valószínűleg nem csinálna semmit. Talán csak körbecsúszna, és keresne egy jobb sarkot, ahová elbújhat, és ahol érezheti a hajtóművek melegét.

– Ön már most is majdnem természettudós – jegyezte meg Maud. – Tudja, Angliában járhatna egyetemre, ha a szülei megengednék. Oxfordban és Cambridge-ben vannak kollégiumok csak lányok számára. Én is azt tervezem, hogy ott fogok tanulni – tette hozzá.

– Tényleg? Ez nagyon izgalmas. Mit fog tanulni?

– Nem tudom. – Maud a kígyót nézte, amely, hiába engednék szabadon, talán semmi egyebet nem tenne ezzel a szabadsággal, mint hogy lecseréli az egyik sötét sarkot egy másikra. – Azt sem tudom, elég okos vagyok-e hozzá.

– Biztosan az.

Maud elmosolyodott. Nem volt hozzászokva ahhoz, hogy magát érezze a leginkább felnőttnek egy beszélgetésben. És arra sem számított, hogy kimondja azt, amit az imént kimondott: a titkos félelmet, amelyet eddig még Robin előtt is rejtegetett. Azt a csendes, nyomasztó aggodalmat, hogy az egyetemről szövögetett álmának, bármennyire is szilárdnak

és kitartónak bizonyult, semmi köze nem volt ahhoz, hogy Maud valóban tudósalkat-e, hanem inkább a kéményseprővel egyenértékű karrierterv volt csupán.

– Akár az vagyok, akár nem, szeretném saját magam kideríteni. Amikor... úgy értem, ha megengedhetjük magunknak. – Maud még időben észbe kapott, mielőtt szóba hozta volna a birtokot. Miss Maud Cutler bátyja nem kezelt semmiféle birtokot. Nem igyekezett kétségbeesetten ismét nyereséges gazdasággá alakítani a szóban forgó területet, amikor épp nem a belügyminisztériumban dolgozott a Mágikus Gyűlés összekötőjeként, vagy nem nekik számolt be a jövővel kapcsolatos látomásairól. Vagy amikor nem nyomozott titokban egy mágikus összeesküvés ügyében.

Az etetés végeztével Maud és Helen visszatértek a napozófedélzetre, és leültek két székre. Maud azt figyelte, hogy az arra járó utasok közül vajon szemmel tartja-e őt valaki, bár feltételezte, hogy ha így is van, az éppenséggel szólhat Miss Cutler botrányos viselkedésének is.

– Hol tartják majd az állatokat Angliában? – kérdezte Helentől.

– A házhoz, amit papa vásárolt, hatalmas földterület is tartozik. És már vannak emberei, akik megfelelő kerítéseket és istállókat építenek a számukra. Az időjárás ott más lesz, mint amihez az állatok szoktak. De biztos vagyok benne, hogy hamar alkalmazkodnak.

A lány hangjának finom remegését könnyen észre lehetett venni. Maudnak az jutott róla eszébe, amikor Violet derűsen azt mondta, mennyire hiányzott neki az angliai időjárás.

– Bánja, hogy el kellett jönnie Amerikából?

– Többnyire nem. – Helen ismét mosolygott. – Nem éppen a

vadon vagy a dzsungel felfedezése, de attól még kaland. Főleg a barátaimat sajnálom otthagyni. A legjobb barátnőmmel, Anne-nel gyakorlatilag születésünk óta ismerjük egymást. Megígértük, hogy hetente írunk egymásnak, de tudom, hogy így is szörnyen fog hiányozni.

– A levelezés valóban segít – jegyezte meg Maud. – Van egy barátnőm, aki... Hát, jó, azért ő nem költözött át az óceán másik oldalára – tette hozzá nevetve. – Bár néha olyan érzés. Tavaly novemberben férjhez ment. Már nem tud annyi időt szánni rám, mint korábban. Ez természetes.

Igyekezett megőrizni az élénkséget a hangjában. Ezek is olyan érzések voltak, amelyekkel nem akarta zavarni Robint; még magát sem igazán akarta zavarni velük. Amúgy is ostoba érzésekről volt szó. Maud szívének nem volt joga ahhoz, hogy ennyire sértettnek és sebzettnek érezze magát, amiért Liza úgy kivirult, és az idejét immár a férjével töltötte, nem pedig Maudot vonszolta magával könyvklubokba és szüfrazsettgyűlésekre.

A lányok felnőnek, és férjhez mennek; a barátok felnőnek, és eltávolodnak egymástól. Maud sohasem számított rá, hogy ő és Liza Sinclair örökre egymás legjobb barátnői lesznek.

Kivéve, hogy egy ostoba, állatias része pontosan erre számított.

– Ó! – szólalt meg Maud elgondolkodva.

– Ó? – kérdezett vissza Helen.

Maud úgy érezte, mintha egy kirakósjátékot tettek volna elé. Egy gyerekeknek szólót, nagy, nyilvánvalóan illeszkedő darabokkal. Az egyik darab a teste volt, amely a kíváncsiság lassan életre kelő tüzévé alakult át Violet Debenham kezei között, illetve az, hogy folyton maga elé képzelte Violet

száját. A másik pedig az utolsó alkalom, amikor valami ehhez hasonlót érzett, amikor Lizával úgy nevettek a lány ágyán összekulcsolt karokkal, hogy alig kaptak levegőt, miközben újraélték a korábban látott pantomim-előadás tréfáit. Maud fellelkesült a barátnője felé irányuló megkérdőjelezhetetlen figyelmétől. És úgy érezte, mintha késsel szúrták volna szíven, amikor Liza elfordult tőle, és a nevetését valaki másnak ígérte oda.

A darabok egyetlen képpé álltak most össze. Maud még ostobábbnak érezte magát, mint egyébként.

Hogy lehetne elég esze ahhoz, hogy egyetemre járjon?! Még ahhoz sem volt elég okos, hogy ismerje saját magát.

Vajon ez öröklődik a családokban? – tűnődött. Mint a mágia?

– Maud?

– Ó, semmi! – mondta Helennek. – Semmi fontos.

Ez hazugság is volt, meg nem is.

Lord Albert, Welmotte márkí fia nem tartózkodott a kabinjában. A komornyikját – a derekán lévő kötényéből ítélve – Violet éppen a nagyon fontos cipőfényesítés és nadrágkefélés tevékenysége közben zavarhatta meg. Még csak egy napja voltak a hajón; vajon mennyi kárt tehet egy arisztokrata ennyi idő alatt az öltözkében?

A komornyik erősen kétértelmű pillantást vetett Violetre, amikor a nő bemutatkozott neki. Violet eddigi tapasztalatai alapján a személyzet tagjai általában mind valóságos pletykafészek voltak, így kétségtelen, hogy szajhastátusának a híre ehhez a férfihoz is eljutott.

A komornyik langyos professzionalizmussal felajánlotta, hogy szívesen átad egy üzenetet őlordságának, de valami a hangjában azt sugallta, hogy erről azonnal meg fog feledkezni, amint Violet eltűnik a látóteréből.

Lord Albert szerencsétlenségére megjelenésével azonnal megoldotta ezt a kérdést. Vörös haja izzadt homlokához tapadt, és úgy tűnt, teniszruhát visel. Néhány lépésre tőlük megállt.

– Uram! – mondta az inas.

– Lord Albert! – köszöntötte Violet.

– Miss Debenham! – fogadta a köszöntést őlordsága, és megrándult a válla.

– Reméltem, hogy egy pillanatra rabolhatom az idejét, uram. – Violet jelentőségteljesen elnézett az inas válla fölött a lakosztály felé. – Négy szemközt szeretnék beszélni önnel.

Lord Albert köhintett egyet.

– Ööö. Nem hiszem, hogy ez...

– Illendő lenne? – fejezte be a mondatát Violet vidáman, mivel a férfi nem tudta. – Persze ha gondolja, vehet nekem egy csésze teát az egyik nyilvános étkezőben.

Lord Albert megadta magát az elkerülhetetlennek. Violetnek tetszett, ha egy férfi képes volt ilyesmire.

A komornyik visszavonult a szomszédos szobába, és sznob, lenéző mosollyal becsukta maga mögött az ajtót. Lord Albert szemmel láthatóan mindenáron a kanapéra akarta ültetni Violetet, majd a lehető legtávolabb helyezkedni tőle, ezért ő megajándékozta a legszebb mosolyával, és egészen közel férközött hozzá. A férfi jó néhány centivel alacsonyabb volt nála, és Violet már régen eldöntötte, hogy a magassága ellenére is a magas sarkú cipőket részesíti előnyben. Jerry

szerint a vele született átkozott makacssága miatt.

Violet ugyanazt a tűzbölcsőt alkalmazta, amelyet Rosznál, ezúttal alig-alig tartotta kordában a varázslatot. Elvégre egy potenciális gyilkos után nyomozott. A büntudat vagy akár a felismerés legkisebb jelére is lángra lobbantotta volna a férfi fehér flanelingét, és elmenekült volna.

Lord Albert azonban továbbra is csak úgy bámult rá, mint egy bikára, és mint aki sajnálja, hogy nincs nála vörös posztó.

– Miss Debenham, én... té-tényleg azt hiszem...

– Drága uram! – Violet leengedte a kezét. – Ön igazán kellemes embernek tűnik. De tényleg azt hiszi, hogy miután épp csak kikeltem Lord Hawthorn ágyából, megpróbálnék bemászni az önébe?

Csend.

– Ez rendkívül go-goromba megjegyzés volt. – Lord Albert dadogása, ellentétben a vállrángásával, kevésbé volt észrevehető előző este. Csak rövid hezitálás bizonyos szavak előtt, majd az erőteljes lerohanásuk.

Violet nézte a bizonytalan arcot és a rövidre nyírt, vörös bajuszt. Tehát a férfi nem mágus, csak van egy titka. Violet ezután egyszerűen csak távozhatott volna a kabinból, és úgy tehetett volna, mintha ez az egész meg sem történt volna. De ő éppen azért csatlakozott Maud nyomozásához, mert szerette a titkokat. Legalábbis mások titkait.

– Igen, valóban az volt – felelte. – Sajnálom.

– Ha nem azért van itt, mert alacsonyabb minőségű portékát keres – mondta hirtelen támadt cinizmussal a férfi –, akkor mi az ördögöt akar?

Violet nem tudott uralkodni magán.

– Lehet, hogy olyasvalakit keresek, aki Lord Hawthornnál formálisabb megállapodást hajlandó ajánlani nekem.

Lord Albert elnevette magát. Ettől átalakult az arca; a szeme összeszűkülte, és sugárzott belőle a jókedv.

– Miss Debenham, sa-sajnálattal kell közölnöm, hogy a szívem már másé.

Violet visszavonulót fűjt, és rátért az igazságra.

– Láttam önt az alsó fedélzeten egy olyan kalapban, amit egy istállófiútól kölcsönözhetett. Tudom, hogy rejteget valamit, Lord Albert. És tudni akarom, mi az.

A férfinak ezúttal a vállával együtt az állkapcsa is megrándult. De legalább nem volt zavarban e gyengesége miatt, amiért az iskolában valószínűleg kíméletlenül csúfolhatták – feltéve, hogy nem felnőttkorában alakult ki. A dadogását azonban oly módon leplezte, hogy az alapos beszédtanulásról árulkodott.

– Abban reménykedik, hogy a zsarolás tisztább hasznot hoz, mint a házasság? – kérdezte sietve.

– Az kétségtelenül nagyobb gorombaság volna, nem igaz? De nem erről van szó. Van elég pénzem, uram, legalábbis hamarosan lesz. Egyszerűen csak kielégíthetetlen a kíváncsiságom.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Hát, azt hiszem, így lesz a legkönnyebb... Jöjjön velem! – mondta, és odanyújtotta a karját Violetnek, akinek hirtelen lelkiismeret-furdalása támadt. Meglepte, hogy ilyesmit tapasztal.

– Tudja, hogy az emberek mindenfélét beszélnek rólam. Az, hogy én érdeklődést mutatok ön iránt, még magyarázható promiszkuitással vagy szégyentelen

szerencsevadászattal, de ha most átkísér a fél hajón, úgy fog tűnni, mintha ön választott is volna egyet a két lehetőség közül.

Lord Albert furcsa zavarodottsággal nézett rá.

– Se-semmi gond. Talán még hasznos is lehet.

Violet azonnal bekapta a kivetett horgot, és minden további gondolkodás nélkül belekarolt.

A C fedélzetre vezető liftben a dudás-dobos zenekarról cseverészett Lord Alberttel, és megtudta, hogy a férfinak van egy bátyja az egyik királyi ezredben, ezenkívül élénken érdeklődik a klasszikus zene iránt. Violet, akinek az egyik testvére egy katonához ment feleségül, illetve átfogó ismeretekkel rendelkezett a varietédalokról – a gyerekesektől egészen a pajzánabbakig –, a következő néhány percben kedélyes beszélgetést folytatott vele a témában.

Őlordsága épp Bizet csodáit dicsérte, amikor egy lejáráshoz értek, amely egy szűkös, szabálytalan alakú térbe vezetett, ahonnan több dobozszerű helyiség nyílt. Violet nem emlékezett erre a helyre Maud térképéről.

Egy pillanatra azt hitte, hogy Lord Albert operaleírásának hatására csak képzelődik, amikor a kissé összefüggéstelenül harmonizáló húrok hangját meghallotta. Azután rájött, hogy a dobozszerű helyiségek zenei próbatermek, vagy legalábbis akként használják őket. Az egyik vastag ajtó kör alakú üvegablakán keresztül láthatta a kissé összezsúfolt hajózenekart; a helyiségben mindenki igyekezett nem belekönyökölni a szomszédja brácsájába. Egy másik teremben egy kvartett ült, és a tagjai szemmel láthatóan épp vitatkoztak.

Lord Albert kinyitotta az utolsó ajtót, és bevezette Violetet a helyiségbe. A precíz zongoraszó azonnal elhallgatott. Miss Broadley abban a pillanatban felállt, hogy Violet és Lord Albert megjelent. A mezzoszoprán énekesnő inkább gyakorláshoz, mint előadáshoz volt öltözve: egyszerű zöld ruhát viselt, fehér szalaggal és egy komor csipkecsíkkal a derekán, de minden egyéb díszítés nélkül. Kisebb volt, mint amilyennek éneklés közben tűnt. Sötét szemét ide-oda kapkodta kettejük között, és finoman pukedlizett, amiben volt valami színpadias. Az ember azt várta volna, hogy a következő pillanatban rózsaszálak repülnek felé, és hullanak a lába elé.

– Uram! – mondta óvatosan.

Lord Albert becsukta az ajtót.

– Minden re-rendben. Elle, ez itt Miss Violet Debenham. A kapitány asztalánál ismerkedtem meg vele tegnap.

Másé a szívem. A férfinak tehát a fekete operaénekesnő a szeretője, és követi őt Angliába. Vagy fordítva.

– Miss Debenham – folytatta a férfi büszkén –, ismerkedjen meg a feleségemmel, Lady Albert Bartonnal.

Ó! Lady Albert Barton elhúzta a száját, és lerogyott a zongoraszékre.

– Bertie – szólalt meg –, lehet, hogy mi ketten egészen mást értünk titkos házasság alatt?

– Ó! – mondta Violet visszafogott kedélyességgel.

– A hölgy látott engem az alsóbb fedélzeten ma reggel, amikor meglátogattalak.

Lord Albert a felesége mellé lépett, megfogta a kezét, és engesztelően megpaskolta.

– És nem jutott eszedbe valami jó hazugság?

– Tudod, hogy nem vagyok jó az ilyesmiben.
– Én viszont kiválóan tudok titkot tartani – jegyezte meg Violet. – Tőlem nem kell tartania, Lady Albert.

– Szólítson Miss Broadley-nek, nehogy elszólja magát mások előtt. És... – Halk nevetése előhozta a hangja bársonyosságát. – Még nem tudom, hogy szeretném-e Bertie kereszt- és vezetéknévét viselni.

– Ez a hagyomány – mondta a férfi. – Sajnálom, drágám.

– Miért titkolják a dolgot? – kérdezte Violet. – Esetleg Angliában még van egy felbontandó eljegyzése?

– Ön aztán szókimondó nő – jegyezte meg vidáman Lady Albert.

Violet megvonta a vállát.

– Nem ő az első lord, aki a színpadról emelt magához feleséget.

– Én nem emeltem le. Továbbra is színpadon marad. Túl jó ahhoz, hogy elpazaroljuk a tehetségét. És nem fogjuk titokban tartani a házasságot – magyarázta Lord Albert. – Az apám miatt titkolózunk. Nem akarom, hogy mástól tudja meg. Ha pletyka formájában jut a fülébe, ha-haragra gerjed, és egy évig nem beszél velem. Csak egy kis idő kérdése. El tudom érni, hogy az öreg megbarátkozzon a gondolattal. Különösen, ha megismeri Elle-t – mondta, és rajongással nézett a feleségére. A nő azonban sokkal visszafogottabban nézett rá, mint aki egyértelműen kételkedik abban, hogy Lord Welmotte-ot ugyanúgy el tudja majd bűvölni, mint a fiát.

Vajon igaz szerelem az övék? És számít ez egyáltalán? Az emberek kihasználják egymást. A legkülönbébb okokból alakítanak ki romantikus és egyéb kapcsolatokat. Számít, ha

a nő csak játszik a férfival, amíg mindketten azt kapják, amit akarnak? Elle legalább kénytelen lesz Albert mellett maradni, hogy kihasználhassa, amit a férfi kínál.

Violet behajlította fagyűrűs hüvelykujjait, visszanyelte a fáradt dühöt, amely próbált feltörni a torkában, és rámosolygott a párra.

– Induljunk, uram? Bármelyik zenész benézhet ide, és megláthat minket.

– Semmi ok az aggodalomra. Elle, ha bárki megkérdezi, miről beszélgettünk, Miss Debenham pénzt akar adni neked.

– Valóban? – kérdezte Violet.

– Ön színpadi veterán. Nemrégiben nagy vagyont örökölt. Szeretné támogatni Elle új társulatát.

– Tényleg? – kérdezte Lady Albert még több szkepticizmussal.

Szóval ezért vette a fáradságot Lord Albert, hogy idehozza Violetet, holott egy perc alatt elmagyarázhatta volna a helyzetet, és kérhette volna a diszkrécióját.

– Figyelmeztetem, én hivatalosan is romlott nő vagyok, és nagyon rossz a hírem. Igen gyatra pártfogó lennék. Szüksége lesz néhány jó nevű patrónusra is.

– Egy színes bőrű tagokból álló operatársulatot szeretnék elindítani, Miss Debenham. Egészen kis összegeket is elfogadok a kezdéshez – jelentette ki Lady Albert szárazon. – Ön melyik színpad veteránja?

– A Félárnyéké – felelte Violet. – A Boweryben. – Lady Albert pislogott. Tetőtől talpig végigmérte Violet öltözkét. – A tollaim és a neccharisnyáim a bőröndömben maradtak.

Ezzel újabb nevetést csalt elő belőlük. Violet beleegyezett, hogy Lord Albert bárkinek elmondhatja, hogy komoly

figyelmet szentel egy szégyentelen, újonnan meggazdagodott nőnek, aki nemrégiben mászott ki Hawthorn báró ágyából. Ha ez a pletyka eljutna Welmotte márkí fülébe, mutatott rá Lord Albert fellelkesedve, kifejezetten örömteli hír lesz, amikor bemutatja neki tökéletesen tiszteletreméltó feleségét.

Lady Albertet otthagyták próbálni, Lord Albert pedig visszakísérte Violetet a saját folyosójára, ahol hálás mosollyal elbúcsúzott tőle. A nő azt tervezte, hogy egy kicsit felfrissíti magát a meleg és fülledt próbaterem után. Aztán talán lepihen, mielőtt nekilátna a betöréseknek. Maud éppen tigriseket és majmokat etetett. Vacsora előtt újra találkoznak egy italla.

A kabinja ajtaja előtt rálépett egy összehajtogatott papírra. A White Star levélpapírján, amelyet a hajó minden asztalán fel lehetett lelteni, ismeretlen kézírás közölte, hogy Lord Hawthorn mihamarabb látni szeretné Miss Violet Debenhamet (és Miss Maud Cutlert) a lakosztályában egy teára.

A *mihamarabb* szót vastag, ingerült vonallal aláhúzták.

Violet a vele született, átkozottul makacs természete miatt nem sietett, és ragaszkodott ahhoz, hogy indulás előtt felfrissítse magát. A fürdőszobában megmosta az arcát, és újra beillatosította magát. Aztán visszaindult az A fedélzetre, és bekopogott Lord Hawthorn lakosztályának az ajtaján.

Hawthorn maga nyitott ajtót, a karjánál fogva behúzza Violetet a kabinba – aki visszanyelt egy tiltakozó sikolyt –, majd becsukta az ajtót.

Maud már a szobában volt. A szőnyegen térdelt a pohárszék mellett, és aggódva hajolt egy férfi mozdulatlan teste fölé.

– Ez meg mi a fene...? – kérdezte Violet.

– Ahogy Miss Blythnak már mondtam – felelte Hawthorn –, úgy tűnik, ez az önök által keltett zűrzavarnak a része, hölgyeim. Így a maguké a megtisztelő feladat, hogy elintézzék a dolgot.

10

Alan Ross, a hirdetésszöveg-író fiatalabbnak látszott így, eszméletlenül. Az arcáról eltűnt a ravaszság és a mosoly, a fürtjei összekuszálódtak a sapkája alatt, amely félrecsúszott, amikor a földre esett. Úgy nézett ki, mint egy festmény... Ó, egy olyan művésztől, aki a fény és az árnyék megszállottja. Robin azonnal fel tudott volna sorolni néhányat.

Maud ismét Ross szája elé tartott a zsebóráját. Az üveg még mindig bepárásodott. A lány megkönnyebbülten felsóhajtott.

Először azt hitte, a férfi meghalt. Ez illeszkedett volna a mai napja mintázatába: mintha az univerzum figyelemmel kísérte volna a reggelét, látta volna az állatsereget, az új keletű vágyait meg az új barátait, és egy második holttestet is küldött volna neki büntetésképp. *Ne feledd, hogy kudarcot vallottál, és mások fizetnek érte.*

– Nem halt meg – közölte korábban Hawthorn válaszul a kérdésre, amely kiülhetett Maud arcára, amikor belépett a kabinba. Most Violetnek is ugyanezt mondta. – Viszont két nap alatt ő a második személy, aki betört a szobámba. Erős a gyanúm, mondhatni semmi kétségem, hogy a két eset összefügg.

Violet odalépett a mozdulatlan test mellé, és lepillantott rá.

– A pokolba! – mondta olyan könnyedén, mintha azt mondta volna, *béka*. – Ez a fickó a jegyzetfüzettel.

– Alan Ross. – Maud Hawthornra pillantott, aki az orrához emelte a nyitott whiskys dekantert. – Biztos, hogy nem ismeri fel?

A kék szempár rövid, megfontolt pillantást vetett a testre.

– Nem. De nem ismerek minden mágust az országban, Miss Blyth. Főleg nem az írókat.

A dolgozókat, akik merev kalap helyett lapos sapkát viseltek.

– Tehát nem halott. Akkor talán alszik? – kérdezte Violet.

– Úgy néz ki, mintha aludna – felelte Maud. – De nem fog felébredni.

– Biztos vagy benne? Szúrd meg egy kalaptűvel.

– Megpróbáltam felrázni, amikor rátaláltam – mondta Hawthorn. – De nincs kifogásom az ellen, ha te is meg akarod szúrni.

– Tiltakozom! – vetette közbe Maud, és felállt.

– Ami pedig azt a kérdést illeti, hogy mi lelte – folytatta Hawthorn, és visszahelyezte az italosüveget a helyére –, a rendelkezésre álló bizonyíték alapján megmérgezték.

– Ez... kissé elhamarkodott következtetés – jegyezte meg Violet.

– Volt itt egy felborult pohár, benne a maradék itallal – magyarázta Maud, és a pohár felé biccentett, amelyet felállítva félrerakott. – Egy része a szőnyegre folyt. Éreztem a szagát.

– El tudsz végezni egy egyszerű észlelőbűbájt, Violet? Amely a varázslattal átitatott dolgok megtalálására fókuszál?

Violet lehúzta a kesztyűjét.

– Mutasd meg, milyen bölcsőt kell használni a megfelelő fókuszhoz. Az én észlelőbűbájom általában arra jó, hogy kiderítse, elhelyezett-e valaki valamilyen varázslatot az öltözőm sarkában.

Maud meg akarta kérdezni, hogy *Miféle varázslatot?*, majd meghallgatni egy újabbat Violet színházi anekdotáiból. De nem tette fel a kérdést. Csak néhány embert látott életében varázsolni. Edwin technikájában, a saját bevallása szerint, egyre inkább keveredett a klasszikus angol hagyomány – és Edwinnek olyan kevés varázsereje volt, hogy zsinórt kellett használnia, hogy vezesse a bölcsőit, és biztosítsa az ujjai pontos pozícióját – és az új, egykezes rendszer, amelyet Flora Sutton kutatási jegyzeteiből rakott össze.

Catherine Kaur, a barátnőjük, Adelaide Morrissey testvére is szokatlan gyakorlatot folytatott, amelyre ő nyersen úgy hivatkozott, hogy az apja angol technikáinak és a pandzsábi anyja azon hajlamának gyarmati egyvelege, amely az ujjmozdulatokat kombinálja a kimondott szavakkal. Ez a *nyelvvél való bölcsőzés*, ahogy Kitty nevezte, amikor azt akarta, hogy Edwin elvörösödjön a megerőltetéstől, amely ahhoz kellett, hogy magába fojtsa a végtelen mennyiségű kérdését.

Hawthorn lassan bemutatta az észlelőbűbáj mozdulatait, Violet pedig leutánozta őket. Mindketten összeérintették, majd széttárták a két tenyerüket, az ujjukat behajlították és összefűzték.

– Nem – mondta Hawthorn. – Te felvetted az amerikai stílust. Ez erősen rögzített, nem hagyhatod ki a közepét. Pontosítsd!

Violet barátságtalan pillantást vetett rá, de az ujjai mozgása egyre pontosabbá vált.

– Hogyan működik a fókuszáradék...? Ó, értem!

A bűbáj most már láthatóvá vált. Hamuszürke volt, mintha Violet egy ki nem takarított kandalló hamujában húzta volna végig az ujjait, és apró pöttyök tarkították, amelyek megragadták a fényt, és felizzottak. Violet a jobb keze ujjait az erő e gyémántpora köré zárta, kihúzta a dekanter dugóját, és egy éles mozdulattal magába a folyadékba helyezte a bűbájt.

A sűrke szín azonnal eltűnt. A whiskyben ragyogni kezdtek a pöttyök, mint egy fényes, borostyánszínű éjszakai égbolton a csillagok.

– Mágia, nem méreg. Ezzel a kérdés eldőlt – mondta Hawthorn. – Legalábbis egy része.

– Átitatta a whiskydet, azután ő maga itta meg? – Violet a homlokát ráncolta. – Ez nem stimmel. Kivéve, ha csak meg akarta kóstolni, hogy ellenőrizze, ám erősebb volt, mint hitte.

– Vagy – vette át a szót Hawthorn – egy hétköznapi tolvaj, aki belesétált a csapdába, amit nekem állítottak, és valójában ő már a harmadik személy, aki két nap alatt betört a szobámba. Lassan belépőt kellene szednem.

Hawthorn arca zárkózott és barátságtalan volt. Megrázta a jobb kezét, mintha a görcsöt akarná kirázni belőle. Maud azon tűnődött, vajon mit jelenthet neki, hogy évekkel ezelőtt felhagyott a mágiával, és most már csak az üres mozdulatokat ismételte, mint egy kórista, aki tátogva kíséri a felcsendülő dallamokat.

Maud elfordította a tekintetét, még mielőtt

összetalálkozhatott volna a férfiével. Felismerte, amikor valaki csak ürügyet keres arra, hogy lecsapjon rá.

– Hallott az ékszertolvajról?

– Amíg magukra vártam, átnéztem azt. – Hawthorn a szék hátán lógó tárgyra mutatott, Ross bőrtáskájára. A saját zsebéből előhúzott két apró tárgyat, amelyek úgy csillogtak, mint az észlelőbűbáj csillagai. Arany mandzsettagombok voltak, amelyeket, Maud fogadni mert volna rá, gyémántokkal raktak ki. – Ezek az enyéme. Az egyik belső zsebben voltak.

Maud maga is kinyitotta a táskát, a szíve megremegett. Hiú reménynek tűnt, hogy a Mrs. Navenby szobájából ellopott tárgyak benne lesznek. Valóban, a táskában nagyrészt füzeteket vagy vékony könyveket talált. Maud előhúzott néhányat. Egyik szerzőt vagy címet sem ismerte. Véletlenszerűen kinyitott egyet, és átfutotta az oldalt.

Azután visszatért a lap tetejére, és lassan újraolvasta.

– Á, Miss Blyth... – szólalt meg Hawthorn megkésve.

– Uramisten! – Maud még néhány sort elolvasott. Kinyitott egy újabb könyvecskét, abból is elolvasott egy részt: szinte ugyanaz volt, mint az előző, bár itt többen szerepeltek a jelenetben. Amikor felpillantott, Hawthorn lemondó derűvel nézett rá.

– Mi az? – kérdezte Violet. Közelebb lépett Maudhoz, és a válla fölött maga is olvasni kezdte a szöveget. – „...a dárdám ismét dicsőséges eksztázisban megduzzadt, miközben az arcomat a nedves...” Ó! – mondta, és orkánszerű nevetésben tört ki. – Ha már tolvaj, miért éppen mocskos könyveket lop? Feleannyit sem érnek, mint a sok értékes csecsebecse, ami elférne ugyanakkora helyen.

Bármennyire is szeretett volna tovább lapozgatni és olvasni, Maud óvatosan visszacsúsztatta a füzeteket a táskába. Hawthorn letérdelt Ross mellé, és erősen megcsípte a férfi hüvelykujja és mutatóujja közötti érzékeny területet. Semmi.

– Nos, a mágia legalább visszafordítható.

– Valóban? – kérdezte Violet. – Anélkül hogy tudnánk, miféle varázslatról van szó? Világosítson fel minket, uram!

– Miss Blyth, menjen, és hozza ide a gyertyáját! Amikor felébred, válaszokat akarok, és tudni szeretném, igazat beszél-e.

Ez észszerűnek hangzott. Maud megtette, amire kérték.

Mire visszatért Hawthorn lakosztályába, a többiek már széttolták a bútorokat, hogy nagyobb tér legyen Ross ájult teste körül. Violet a férfi fejéhez térdelt, és zöldessárga olajat öntött egy kis kupakos üvegből egy üres whiskyspohárba. Amikor Maud belépett, Hawthorn felállt az íróasztalától. Egy másik White Star Line-fejléces papír volt a kezében, amelyre több különös szimbólumot rajzolt.

– Rájöttek, hogy lehet visszafordítani? – kérdezte Maud.

– Nem igazán – felelte Violet a száját elhúzva. – Ez a mágikus megfelelője lesz annak, amikor az ember bekötött szemmel a falhoz vág egy vödör festéket, és reméli, hogy a kijelölt téglán landol. Varázserővel kompenzáljuk a pontosság hiányát.

Maud ismerte ezt; vagyis inkább ennek az ellentétét. Korlátozott varázsserejével Edwin, amennyire csak lehetett, a pontosságra támaszkodott. Egy nagy adag varázslat eltűrt némi hanyagságot.

Maud megkérte őket, hogy magyarázzák el neki

részletesen, hogyan működik a bűbáj, hogy később lejegyezhesse Edwin számára. Violet elmagyarázta, hogy az olívaolajat a többi növényi olajhoz hasonlóan közvetlenül is át lehetett itatni varázslattal... nem úgy, mint a vizet vagy a legtöbb alkoholt, amelyet előre átitatott anyagokkal kellett elkeverni.

– És ez? – mutatott Maud a papírlapra.

– Én sohasem dolgoztam rúnákkal – felelte Violet. – Állítólag ez az itt jelen lévő lord családjának a specialitása.

Rúnák. Ahogy a sötét szimbólumokat nézte, az emlékektől borzongás futott végig Maud hátán. Robin rúnaátkot viselt a karján, amely kis híján megölte.

Hawthorn hűvösen ismertette, hogy mi az ő része a műveletben. A rúnák általában egyszerűen egy bűbáj záradékaként vagy záradékaiként szolgáltak. De magává a varázslattá is válhattak – mint az átkok esetében, gondolta Maud –, de arra is lehetett használni őket, hogy az ember megtartsa és megerősítsen egy összetett záradékot a fejében, amíg a varázslat többi részét bölcsőzi.

– Továbbra sem tudom, hogy elég lesz-e – figyelmeztette őket Hawthorn. – A te erődtől függ, Violet.

Violet hátrasimított egy fürtöt Ross homlokából, és elválasztott néhány vékony fekete hajszálat a többitől. Ezeket az egyik ujja köré csavarta, majd megrántotta, hogy a hajhagymával együtt húzza ki őket. Maud együttérzően összerezzen, ám Ross ugyanúgy nem reagált erre sem, mint Hawthorn csípésére. Violet még kétszer az ujjára tekerte a hajszálakat, laza gyűrűt formálva belőlük.

– Ez talán hozzáad valamit. Láttam néhány szakértőt, akik a hajszálakat használták fókusznek, ha a testre akartak

hatni. Most meg miért nézel így? Ha a bölcsőimen látod az amerikai hatást, igazán nem lepődhetsz meg a gyűrűkön!

Hawthorn nem méltóztatott válaszolni, inkább eltűnt a szomszédos hálósobában. Maud épp egy Edwinhez méltó kérdést formált a gyűrűk mágiában való használatával kapcsolatban, de mielőtt feltehetette volna Violetnek, Hawthorn egy valódi kézfegyverrel a kezében lépett ki a hálósobából. Maud hátrahőkölt. A lord felé tartotta a fegyver markolatát.

– Hogyan? Én?

– Kivéve, ha szeretné inkább ön megmutatni Miss Debenhamnek, hogyan kell elvégezni egy általános érvénytelenítést, amely alkalmas egy szerves olaj átítatására. Ebben az esetben több mint boldogan szegezem én magam a fegyvert hívatlan látogatónkra, amikor... ha isten is úgy akarja... felébred.

Maud elpirult. Hawthorn a kezébe tette a revolvért. A fegyvert egyértelműen nagyobb tenyérbe tervezték, a lány ujja épp csak elérte a ravaszt.

– És ha véletlenül elsül? – kérdezte Maud.

Hawthorn pillantása ékesszólóan adta a lány tudtára, hogy a legkevésbé sem érdekelné, ha egy olyan alakot, mint Mr. Ross eltalálna egy-két golyó. A lány keze, amely általában jól viselkedett, most egészen közel állt ahhoz, hogy önkéntelenül megránduljon.

– Nincs megtöltve – közölte végül a férfi.

– Ó, az jó! – Maudot elöntötte a megkönnyebbülés.

Akárcsak az észlelőbűbáj esetében, Hawthorn most is bemutatta, Violet pedig többször elismételte a mozdulatot, amely minden alkalommal gördülékenyebb lett, míg végül

már nem is kellett néznie az ujjait. Ezután igazi varázslattal bölcsőzött, miközben a tekintetét a rúnákkal telerajzolt papírra szegezte. Ez a bűbáj vörös izzás volt. Az olívaolaj felszínére siklott, majd belesüllyedt.

Hawthorn felemelte Ross fejét, a térdére fektette, majd kinyitotta a száját, hogy Violet belecsepegtethessen egy adagot az olajból. Egy része kifolyt Ross szájából, de Hawthorn összezárta az ajkait, és a hüvelykujját végighúzta a férfi torkán.

Maud visszatartotta a lélegzetét. Azután lassan kifújta a levegőt, a revolver furcsa súlyként húzta a kezét, miközben a tekintetét Ross csukott szemhéjára szegezte.

Semmi.

– Pedig helyesen csináltam – mondta Violet kissé védekezően.

– Igen. Működnie kellett volna. Hm. A véráramba juttatni drasztikusabb megoldás, de ha erre van szükség... – Hawthorn visszahelyezte Rosst a földre, fogta a kését, és belemártotta a pengét az átitatott olajba.

Violet elsápadt. Elfordította a tekintetét, miközben Hawthorn finoman megvágta Ross kézfejét, amitől fényes vér gyülemllett fel a bőrén.

– Violet – mondta Maud sietve –, ti színházi mágusok át szoktátok itatni valamivel a sminketeket?

Violet ránézett, és elmosolyodott.

– Megtehetnénk, de a hatás... Atyaég!!!

Alan Ross ép keze lendült egyet, és megütötte a nőt. A férfi egész teste rángatózni és remegni kezdett. Végül kipattant a szeme, az oldalára gördült, és úgy köhögött, mintha szennyezett ködöt akarna eltávolítani a tüdejéből.

Hawthorn felállt, és egyetlen mozdulattal fölé lépett, könnyedén kikapta Maud kezéből a fegyvert, majd közömbös, unott arccal a most már ziháló Rossra fogta. Egyértelmű volt, hogy nem először csinálja. Maud nem is hibáztatta Rosst, amiért ide-oda kapkodta közöttük a tekintetét, majd ijedt kisegéerként megdermedt, amikor a pillantása összetalálkozott Hawthornével.

– Isten hozta újra, uram! – mondta a báró. – Még tíz másodperce van, hogy levegőhöz jusson, azután beszélni fog.

11

Violet sok mindenben egyetértett néhai nénikéjével, Lady Eniddel, többek között abban is, hogy a varázslók túl nagy jelentőséget tulajdonítanak a vérnek. Mind a családon belüli mágiaörökítő erejét illetően, mind pedig a varázslatokban való felhasználása terén.

Ez utóbbi esetében valóban fontosnak bizonyult. És ez rettenetes volt.

Lord Hawthorn, mint később Violetnek eszébe jutott, évekig a hadseregben szolgált. Egyértelműen ugyanolyan gyakorlott volt a kés és az elefántcsont markolatú revolver használatában, amelyet épp Mr. Ross arcára irányított. A viselkedése egyáltalán nem utalt arra, hogy a fegyver nincs megtöltve, vagy hogy nem áll szándékában használni.

Ross még egyet köhögött, azután felkönyökölt, és barna szemét a pisztolyra szegezte.

– És mit szeretne, uram, miről beszéljek? – kérdezte sokkal keményebben, mint amit Violet magáról el tudott volna képzelni hasonló helyzetben.

A kiejtése durvább volt, mint amikor az interjút készítette, mintha szemben találva magát Hawthorn arisztokratikus

előkelőségével, néhány lépcsőfokkal lejjebb csúszott volna a ranglétrán.

– Azt hiszem, elég, ha kérdésekre válaszol. Miss Blyth, a gyertyát! – utasította Hawthorn Maudot.

Szerencsére több vágásra nem volt szükség. Maud kihasználta a már meglévő sebet Ross kezén. A férfi egy pillanatra megriadt, amikor észrevette, mit csinál, de miután a lány egészen közélről rámosolygott, miközben néhány vércseppet a gyertya végére csurgatott, megnyugodott.

– Kérem, tartsa ezt, Mr. Ross! – utasította Maud.

A férfi keze engedelmeskedett, látszólag anélkül, hogy az agyával egyeztetett volna erről. Lehet, hogy a gribedli hatott rá. Az önmagában is felért egy kényszerítőbűbájjal.

Violet tüzet bölcsozott a gyertyára, és élvezettel figyelte, ahogy Ross szeme kidülled. Hozzá volt szokva, hogy varázslatot mutasson be lámpagyújtáson átesetteknek, de máskor az érintettek általában számítottak rá, és azt gondolták, ügyes trükkről van szó.

A vért leszámítva, ez sokkal jobb volt a varieténél.

– Ez meg mi a fene? – kérdezte Ross szinte kiabálva. Törökülésben ült, és ide-oda kapkodta a tekintetét a pisztoly és a zöld fény között, mintha nem tudná, melyik robban először. A láng lomhább és kisebb volt, mint korábban, és időnként sárgás színezetet öltött.

– Semmi baja nem esik, ha igazat mond – nyugtatta meg Maud.

Hawthorn felhorkant, szinte ugyanabban a pillanatban, hogy Ross gúnyosan fújtatott egyet.

– És gondolja, hogy ezt el is hiszem? – jegyezte meg a fiatalember.

- Nem hazudok – felelte Maud a homlokát ráncolva.
- Halljuk a nevét. Most! – mondta Hawthorn.
- Istenverte Julius Caesar.

A gyertya vörösen fellángolt. Ross káromkodott egyet, és elejtette. Violet hátrahőkölt, de úgy tűnt, a láng nem gyújtja fel a szőnyeget. A gyertya az oldalán feküdt, zölden égett, és Ross ismét óvatosan kézbe vette.

- Próbálja újra! – szólt rá Hawthorn.
- Alan Ross.

A gyertya lángja továbbra is gyengének és bizonytalannak látszott. Időnként vörösen felizzott, aztán visszaváltott zöldbe. Majd még egyszer.

- Ez érdekes – hajolt közelebb Maud. – Részben igaz?
- Így van? – kérdezte Hawthorn. – Azt a nevét akarjuk hallani, amit az anyja adott önnek.

Mostanra az óvatosság annyira megkeményedett Ross arcán, hogy teljes ellenszenvvé változott.

- Alanzo Cesare Rossi. De a másik néven írok, szóval az is igaz. És... mi a pokol folyik itt?

– Caesar. Tökéletes. Ön betört a kabinomba, Alanzo Cesare Rossi, és megitta a whiskymet. – Hawthorn lejjebb tartotta a pisztolyt. – Miért?

Ross a gyertyára nézett.

- Mi ez? Boszorkányság? Mágia?
- Igen – felelte Maud.

A fiatalember továbbra is a gyertyát bámulta, majd fojtott nevetés tört elő belőle.

- Ha az ördögök, az angyalok és az összes szentek is valóságosak, anyám elájul majd az örömtől, amikor újra elkezdek misére járni.

– Talán angyalinak talál minket? – kérdezte Violet vidáman.
– Nem, és szentnek sem – felelte Ross, és ismét Hawthornra nézett. – De önről elhiszem, hogy ördög.

Hawthorn szája sarka rándult egyet.

– Ne húzza az időt!
– Azért törtem be a szobájába, mert azt hittem, lesz itt valami, amit érdemes ellopni, érti?

Zöld láng.

– És azért ivott a whiskymből, mert...
– Megkívántam egy korty jó italt. Az meg itt volt.
– Inkább nem használnám el a gyertyát – jegyezte meg Maud. – Mr. Ross, még egy kérdés. Van-e köze az Utolsó Szerződés felkutatására létrejött összeesküvéshez vagy Elizabeth Navenby halálához?

– Micsoda?

– Igen vagy nem, kérem – felelte Maud.

Ross nemmel válaszolt, és Maud elfújta a zöld lángot, majd átvette tőle a gyertyát.

– Tehát ön tolvaj – állapította meg Violet. – Nem pedig hirdetésszövegíró. És nem ír cikket semmiféle magazinnak.

– De igen – felelte Ross felháborodva. – Mindkettő igaz. Máskülönben nem engednének fel az első osztályra, hogy kifaggassam az összes gazdag utast, akik aztán áradoznak a szecessziós bútorokról meg arról a kedves francia kávézóról. De az írás nem sokat fizet. Nem hibáztathatnak egy embert, ha más lehetőségek után kutat.

– És a pornográfia? – kérdezte Hawthorn. – Maga terjesztő, igaz? Egészen sokoldalú üzletember.

Ross a mellkasához emelte a kezét, a táskája pántját keresve. Félelem kúszott az arcára. De még most is olyan

ellenségesen bámult, hogy azt a rettegés sem tudta felülírni.

– Bassza meg!

– Ez helyesen így hangzana: „Bassza meg, uram!” – érkezett a rendkívül nyers felelet. – Violet, gondolom, van felejtésmentád. Menj, és hozd ide!

– Nem! – Maud, aki eddig Ross mellett térdelt a szőnyegen, most felállt, Ross és Hawthorn közé lépett, és dühösen nézett a lordra. – Felejtésmentáról szó sem lehet. Senkinek sem lopjuk el az emlékeit! Most ivott mágiával mérgezett italt, ezután maga még egy adagot akar neki adni?

– Maud – monda Violet –, tudom, hogy igazságtalannak tűnik, de...

– Semmi de! Edwin utálatos nővére és a barátai akarták ezt tenni velem.

– És jobb is lett volna, ha megteszik – jegyezte meg Hawthorn. – Nem is értem, mit képzelt Courcey.

Maud most még dühösebben nézett rá.

– Csak mert megtehették volna, meg is kellett volna tenniük? Ez az a fajta gondolkodás, Lord Hawthorn, amely oda vezet, hogy az ember megpróbálja ellopni mások varázserejét. Mi pedig éppen ezt akarjuk megakadályozni. Éppen ez ellen harcolunk.

Megint az a megingathatatlan központ. Violet érezte, hogy ez csábítóan kikezdi a saját meggyőződését. Irigyelte Hawthornt, aki viszont rezzenéstelen maradt.

– Ön igen szabadon használja ezt a személyes névmást, Miss Blyth. Én nem vagyok része az ön hadseregének, sem ennek a bizonyos „mi”-nek.

– Ó, ön... – Maud úgy festett, mint aki kész megfenyegetni Hawthornt azzal, hogy megverekszik vele. – Még Violet

varázsereje nélkül is számolhat a rangja és a vagyona nyújtotta minden előnnyel. A hatalom nem arra való, hogy lábbal tiporja az emberi méltóságot, és szembe- menjen egy másik ember akaratával.

– A hatalom kizárólag erre való – szólalt meg Ross, aki közben feltápáskodott. – Ha mást hisz, akkor ön ostoba. Még e nélkül az átkozott mágia nélkül is – a mutatóujjával körkörös mozdulatot tett – így működik a világ. A hatalmasok még több hatalmat akarnak. És nem törődnek azzal, kit taposnak el az úton.

– Én segíteni próbálok önnek, Mr. Ross – mondta Maud felháborodva.

– Nincs szükségem az átkozott segítségére! – Ross kisimította a haját a homlokából. Néhány göndör hajtincs azonban gúnyosan szembeszegült vele. – Valójában az akaratom ellenére erőlteti rám – folytatta. – Ami sérti az emberi büszkeségemet.

Hawthorn ismét felhorkant. Ross obszcén mozdulatot tett felé. Maud pedig gyakorlatilag dobbantott egyet a lábával.

– Inkább azt választja, hogy kitöröljék a mai napra vonatkozó emlékeit, ahogy a tábláról törlik le a krétát? – kérdezte.

– Ez egyáltalán nem rajta múlik – jegyezte meg Hawthorn. – Bármennyire is bájos ez a moralizálás, kezd fárasztani. Violet?

A nő kinyitotta a száját. Ross kilépett a barikádként közöttük álló Maud mögül, és úgy helyezkedett, hogy kényelmesebb távolságból jól láthassa Hawthornt. Violet becsukta a száját. Bár élete minden egyéb területén igen, előadóként nem volt önző. Tudta, amikor valaki más sokkal

szórakoztatóbbnak ígérkezik nála.

– Akár naiv, akár nem, neki legalább megvan az a mentsége, hogy megengedheti magának az erkölcsösséget – köpte Ross Hawthorn felé. – A legtöbbünk kurvára nem teheti meg! Pennyre pontosan tudom, mennyibe kerül ez a lakosztály ezen az utazáson. Őlordságának több időt kellene töltenie a harmadosztályon. Akkor rájönne, micsoda különbséget jelentene ott bárkinek, aki fapadon alszik másik öt emberrel egy kabinban, ha akár csak a tizedét megkaphatná annak az összegnek, amit maga ezért kifizetett... Miért is? Hogy ne veszélyeztesse a piperkőc testét azzal, hogy nem hímzett ágytakaró alatt alszik, és nem áll rendelkezésére a teljes italkínálat?

Hawthorn arcán keveredett a maradék derű és a jeges indulat.

– És maga elveszi tőlük a nehezen megkeresett utolsó fillérjeiket, cserébe ezekért a mocskos történetekért? Mármint azoktól, akik tudnak olvasni.

Ross nyaka és az arca alsó része elsötétedett, a keze pedig ökölbe szorult.

– Az az ember, aki az ablakokat mossa, ugyanannyira megérdemel egy kis élvezetet, mint az, aki birtokolja őket.

– Ez így van – felelte Hawthorn –, és gondolom, maga erre azt mondaná, így legalább többféle módon is megtapasztalhatják, milyen az, amikor egy arisztokrata fölöttük van. – Hirtelen elhallgatott. Nem bizonytalannak tűnt, inkább óvatosnak, mint aki elárult valamit, amit nem lett volna szabad.

Ross tekintete válaszul még inkább megkeményedett. Az erotikus füzetekkel teli táskára pillantott, azután ismét

Hawthornra. Valami ellenséges és eleven dolog gyulladt meg kettejük között a levegőben, mint egy óvatlan fiú kezéből kiszabadult petárda.

Maud megköszönte a torkát.

– Mr. Ross... – kezdte, de Hawthorn visszavette a szót:

– Nem állítom, hogy ne értenék egyet azzal, ahogyan lefesti a világot. De ez a bizonyos hatalom nem olyasmi, amit ön láthat vagy megírhat. És ha Miss Blyth tud valamit a bátyja belügyminisztériumi pozíciójáról, akkor azt is tudja, hogy igazat beszélek.

– Én nem tudom, hogy mi... – kezdte Ross.

– Mr. Ross! – kiáltotta Maud. Megfogta a férfi karját, és maga felé fordította. – Én próbálom beszervezni magát.

Ezen a ponton Violet elveszítette a harcot az eddig visszafojtott nevetés ellen. Nagyon vágyott már egy nem mérgezett italra. Késő délután volt; kellett lennie a hajón valakinek, aki épp gint tölt poharakba.

– Hatalmas területet kell átkutatnunk a következő néhány napban, és csak... két és fél emberünk van – magyarázta Maud, miközben rosszalló pillantást vetett Hawthornra. – Ön nyilvánvalóan ért a betöréshez. Ezenkívül tökéletes ürügye van, hogy bárhol jelen legyen a hajón.

– Betörés? – kérdezte Ross, és felvonta a szemöldökét. – Mibe akar beszervezni? Nem hiszem, hogy az a fajta ember, aki egy bűnbanda élére állna, figyelembe véve az iménti prédikációját a méltóságról meg a hatalommal való visszaélésről. Bár az is lehet – folytatta gúnyosan –, hogy ön csak azoktól lop, akik megérdemlik.

– Mi nem lopunk – felelte Maud.

– Hát, de – jegyezte meg Violet.

– Visszaszerzünk bizonyos tárgyakat attól, aki ellopta őket Mrs. Navenbytől – tisztázta Maud. – És aki megölte őt.

A „megölte” szó egy pillanatra felrázta Rosst. Hawthornra nézett, azután Violetre – aki sokatmondóan megvonta a vállát –, majd ismét Maudra.

– Ez esetben jobb, ha a teljes történetet elmeséli.

– De ezt nem írhatja le – tisztázta a lány komolyan.

Ross a szívéhez emelte a kezét.

Maud elmondta neki a teljes történetet.

Ez eltartott egy darabig, ami alatt Hawthorn meg Violet többször is jelentősegteljesen összenéztek. A nő azt próbálta közölni a férfival, hogy esze ágában sincs tiszteletben tartani Maud felejtésmentáról tett meggondolatlan kijelentését, ha Ross a legcsekélyebb jelét is adja annak, hogy engedve a normális emberi késztetésnek, el akarná kotyogni az ismerőseinek, amit megtudott a mágia létezéséről, vagy, ne adj' isten, még írni is akarna róla.

Hawthorn tekintetéből nehéz volt olvasni. De őt ismerve, valószínűleg azt akarta Violet értésére adni, hogy a legszívesebben tartós megoldást keresne a fecsegő író problémájára. Valószínűleg egy fegyver segítségével.

– Tehát azt akarja, hogy tartsam nyitva a szemem, miközben a saját munkámat végzem, hogy nem látom-e valahol ezeket az ezüstitárgyakat – foglalta össze Ross. – A... mit is mondott?... virágos medált, a tükröt meg az egyéb csecsebecskéket.

– Igen – felelte Maud. – És kezdje az első osztályon! Violet is benéz majd néhány kabinba. A legjobb lenne, ha egyeztetnék a jegyzeteiket, felosztanánk a fedélzetet, így nagyobb területet tudnának lefedni. – Maud elgondolkodott, és a

homlokát ráncolta. – Esetleg ha megtanítaná nekem, Mr. Ross, hogyan kell megbütykölni a zárat, akkor én is beszállhatnék. Lord Hawthorn...

– Én semmibe sem egyeztem bele – jelentette ki a báró. – Sürgős esetekben számíthat a segítségemre, Miss Blyth, de nem fogok aktívan részt venni bűnözői tevékenységben.

Ross felhorkant.

– Nem értem, miért. Ön tudná a legkönnyebben kivásárolni magát a szorult helyzetből, ha rajtakapnák. És ha már pénzről van szó... Nem akarok goromba lenni, de mit kapok a segítségemért?

– Hogy mit kap? – kérdezett vissza Maud.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy ingyen dolgozzam.

Hawthorn az újságíró felé fordult.

– Miss Blythtól úgy tudom, kétszeresen fizetnek magának azért, hogy írjon erről az utazásról, ezenkívül pornográf könyveket árul, feltételezem, abból is kap némi jutalékot, amit még kiegészít a lopott ékszerekkel is. Még több fizetséget akar? Ehhez mit szól, Mr. Ross? A segítségéért cserébe nem szólok a fedélzeti őrmesternek, hogy kutassa át a kabinját a már ellopott ékszerek után. És hogy Miss Blyth is boldog legyen, nem töröljük az emlékeit. Ugyanakkor, ha a legkisebb jelét adja annak, hogy bárkinek is beszél a mágiáról, azonnal megkérem Miss Debenhamet, hogy helyezzen titokbűbájt a nyelvére. Méghozzá egy fájdalmasat.

– Lord Hawthorn! – szólt közbe Maud.

Ross elgondolkodva megnyalta az alsó ajkát. Hawthornnal továbbra is úgy néztek egymásra, mint a díjbirkózók, akik felméri az ellenségüket, mielőtt megpróbálnák kiütni.

– Nem egyezem bele – mondta végül a fiatalember, de ez nem hangzott véglegesnek.

Inkább olyan volt, mint egy tánc kezdő lépése.

– Alkudozni próbál? – kérdezte Hawthorn.

– És ha igen? Gyilkosokról van szó, ahogy Miss Blyth mondta. Mágikus gyilkosokról. Fizetniük kellene nekem a veszély miatt, amibe belekevernek.

– Megveszem a pornográf könyveit – javasolta Maud.

– Én... – Ross elhallgatott, és a lány felé fordult. – Hogy mondja?

– Segítsen nekünk az út hátralévő részében, és én kárpótlom azért, hogy kisajátítjuk az amúgy... kereskedelemre szánt idejét – magyarázta Maud, és a táska felé intett. – Mindet megveszem.

– Van még több is – közölte sietve Ross.

– Akkor azokat is kérem. Hozza el az én... – Maud szemmel láthatóan átgondolta a dolgot. – Hozza el ide vacsora után, és mindet megveszem. És... – a lány szeme ragyogott az inspirációtól – Violet garantál önnek egy botrányt a társasági magazinja számára.

– Igen? – kérdezte a nő, aki úgy érezte, magukkal sodorják az események, de még akkor sem próbálta volna lehorgonyozni magát az árral szemben, ha fizetnek neki érte. Túlságosan szórakoztató volt az egész.

– A lehető legnagyobb port akarod kavarni, hogy felbosszantsd a rokonaidat – felelte Maud. – Adhatnál Mr. Rossnak egy exkluzív interjút, amelyben sokkoló részleteket közölsz. Ez egy nagyon jó sztori. Egy kicsapongó nemes megront egy jó neveltetésben részesült hajadont. Élet a színpadon. Egy tönkretett lány diadalmas, megbánás nélküli

visszatérése és meggazdagodása egy váratlan örökség révén.

– Szünet. – Újabb botrány a nyílt tengeren.

– Nem írhatok mocskos részleteket egy ilyen cikkbe – mondta Ross, és Violetre vigyorgott. Ferde, huncut vigyor volt ez, sokkal őszintébb, mint az a kifinomult mosoly, amelyet korábban bemutatott. – De azért meséljen el nekem mindet. Majd fülledt, botrányos stílusban írom meg, és azt mondom a magazinnak, hogy exkluzív anyag.

– Violet – mordult fel Hawthorn –, te nem tudsz semmiféle mocskos részletet.

– Nem? – kérdezte Violet. – Azt hiszem, eleget tudok ahhoz, hogy következtetéseket vonhassak le.

– Tökéletes – vágta rá Maud vidáman. – Mr. Ross? Ez a végső ajánlatom – tette hozzá, és kezét nyújtott a férfinak, aki megrázta azt.

A ráncok kisimultak Hawthorn homlokán, amikor felnevetett.

– Te jó ég! Micsoda egy elpazarolt tehetség maga, Miss Blyth!

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte Maud.

– Azt, hogy a Királyi Hadseregben van jó néhány állítólagos tisztfeleség, aki tanulhatna magától arról, hogyan kell motiválni a csapatokat.

– Mármint lefizetni őket – jegyezte meg Violet a pontosítás kedvéért.

Maud szüfrazsett-tűzzel átitatott pillantást vetett Hawthornra, de végül maga is felnevetett.

– Ön is tagja a hadseregemnek, uram. És ezennel lefoglalom a lakosztályát, hogy innen irányíthassuk a műveleteket. Akkor vacsora után?

– Vacsora után – egyezett bele Ross. – Itt lesznek az összes pornográf irodalommal, amit csak elbírok.

12

A kérdés, amelyre Hawthorn hívta fel a figyelmet, mielőtt az ellenösszeesküvők egyre növekvő serege feloszlott volna, hogy felkészüljön a vacsorára, a következő volt: egyáltalán miért itatta át valaki a whiskyjét altatóbűbájjal?

Vajon egyszerűen csak azért, hogy félreállítsák az útból, lévén ismert mágus – vagyis exmágus –, aki most már nyilvánosan is kapcsolatban állt Mauddal, és Mrs. Navenby gyilkosainak a szemében az ő oldalára állt? Vajon arra számítottak, hogy aznap este iszik a whiskyből, és azután átalussza a teljes utazást?

– De akkor miért nem akartak inkább megölni? – kérdezte a báró. – Hiszen nem riadnak vissza az ilyesmitől.

– Egy gróf élete teljében lévő halott fia sokkal nagyobb figyelmet vonna magára, mint egy idős nő halála – jegyezte meg Maud.

– És egy véget nem érő alvás talán nem? – kérdezte Violet.

– A lényeg – vette át a szót Lord Hawthorn –, hogy valaki betört a lakosztályomba, és itt hagyott nekem egy nem szívesen látott meglepetést. Ki tudhatja, vajon nem tették-e ugyanezt magával is?

Így aztán Violet azon kapta magát, hogy visszakíséri Maudot a kabinjába, miután bemutatott egy általános észlelőbűbájt, és Hawthorn meggyőződött róla, hogy az képes a legtöbb varázslatot és átítatott tárgyat felismerni. Remélte, hogy ezek után maradt még elég varázsereje. Megszokta, hogy az ereje határait a Félárnyékban újra meg újra begyakorolt varázslatok segítségével mérje fel, és mindig tartogatott egy keveset önvédelemre és a kényelmét fokozó apró bűbájokra a panziójában, mielőtt néhány órával hajnal előtt álomba zuhant volna.

Maud és Mrs. Navenby kabinjában szigorúan meghatározta az észlelés fizikai paramétereit: kizárólag a két kapcsolódó szoba határaiig terjesztette ki a varázslatot, és nem tovább.

– Szikrázni fog? – kérdezte Maud. – Mint a whisky?

– Ha van itt valami, azt bizonyára észrevesszük majd – felelte Violet. – De nem sok erőm maradt, ezért lehet, hogy hamar elhalványul. Keress gyorsan!

Maud bólintott.

– Enyém a saját szobám, a tiéd pedig ez.

Violet gyorsan elindult körbe a helyiségben, ám szinte azonnal feltartóztatta Maud kiáltása.

– Itt! Ez valami?

Egy hajszalagnál nem szélesebb vonal izzott savzölden a padlón, mint egy drótkötél, a fő helyiségből a kisebb szobába vezető ajtónyílásban.

– Ez bizony valami – értett egyet Violet. – Maud!

A lány bűnös pillantással visszahúzta a kezét a zöld vonal fölül, ahol az ujjaival hadonászott.

– Ha az egész ajtónyílás csapda, akkor nem kellene az egésznek zöldnek lennie? Különben is, teljesen jól vagyok.

– És ha valami késleltetett dologról van szó? – Violet szíve kellemetlenül nagyot dobbant. Letérdelt, hogy megvizsgálja a vonalat, amely már halványodni kezdett, ahogy a bűbáj hatása gyengült. A szőnyeg furcsán csillogott, és borsmentaillat áradt belőle. – Azt hiszem, átítatott olaj.

– Mint az olívaolaj, amit Ross felébresztéséhez használtunk? – Maud felkapta a szoknyája szélét, és határozottan átlépett a zöld vonal fölött. Violet szíve ismét furcsán dobbant egyet, majd lecsendesedett, mintha azt akarta volna közölni, hogy semmi értelme így reagálni minden alkalommal, amikor Maud Blyth valami meggondolatlanságot követ el.

– Légy óvatos! – mondta azért.

– Ha az olajban van, akkor lehet, hogy hozzá is kell érnem, hogy hasson. Ezenkívül itt van minden ruhám, és muszáj felöltöznöm a vacsorához.

– Vacsora! – szólalt meg egy hang Violet háta mögül. A nő igencsak megijedt, és kis híján ráesett a zöld vonalra.

– A rohadt életbe! – mondta levegő után kapkodva.

– A rohadt életbe!

– Ó, Dorian! – szólalt meg Maud. – Még van gyümölcs a kalitkádban, te ostoba madár, innen látom. És a vizeztáladat is újratöltöttem.

– Vacsora. Helló, fogd be! Pofátlan! Menj el!

– Milyen bájos a szókincse – jegyezte meg Violet.

– Talán oda kellene adnom... Ó! – Maud arca felragyogott. – Lehet, hogy Helen Bernard örülne, ha nekiadnám ajándékba?

Violet egy hétköznapiabb érvénytelenítést bölcsőzött, mint amit Hawthorn mutatott neki a whiskyhez. Ez az a fajta

varázslat volt, amely áramszünetet okozott egy műsorszám végén, amikor különböző fénybűbájok vagy illúziók működtek egyszerre. Violet kellemesen meglepődött, amikor a zöld vonal eltűnt. Bár most már valóban kimerültnek érezte magát, mintha elfogyott volna a levegője, ami azt jelentette, hogy nem sok varázsereje maradt.

Gyorsan átkutatták a kabin többi részét is, hátha újabb meglepetésekre bukkannak, de semmi más gyanúsat nem találtak. Maud még a csomagjait is átkutatta. A válla ellazult, amikor egy vékony, fekete borítású, olcsó jegyzetfüzethez hasonló papírköteget rángatott elő a bőrönd mélyéről.

– Mi az? – kérdezte Violet.

– Semmi. Vagyis... ez Robiné. Nem veszíthetem el. – Maud gyorsan visszatette a füzetet a helyére. – Mostantól minden alkalommal meg kell majd kérnem téged, hogy alkalmazd az észlelőbűbájt, amikor visszatérek a kabinomba? Utálom így elpazarolni a varázserődet.

Violet is hasonlóan érzett. Lepillantott az ajtóban lévő olajcsíkra – amely most már ártalmatlan volt.

– Van egy ötletem – mondta.

Többször is járt a barátjával, Thommal a családja queensi műhelyében, egy szűkös helyiségben, ahová egy drogériában lévő tükrön keresztül lehetett bejutni. A szülei csiszolt korallból készült gyűrűket viseltek... ilyesmit nehéz volt találni, de ideálisnak bizonyult varázsláshoz. A műhelyben szárított növények illata szállt, meg tiszta szerves olajoké: rózsa és olíva, szezámmag és menta. Ezenkívül erős, édes indiai szantálfa illatát is lehetett mindig érezni, amely kiváló volt védőbűbájokhoz. Thom kis mennyiségben használta, hogy távol tartsa a molylepkéket meg a patkányokat a

Félsárnyék jelmeztárától.

Violet aznap szantálfaillatot érzett valahol a hajón. Ezért is jutott eszébe ez az emlék.

– Mi az?

– Nem tudom megígérni, hogy működni fog, de van valami, amit megpróbálhatok, ha sikerülne szantálfaolajat szereznem a törökfürdőből. Mr. Ross talán tudna lopni nekünk.

Violet magára hagyta Maudot, hogy felöltözhessen a vacsorához, és ugyanezen okból visszatért a saját kabinjába. Ott az észlelőbűbáj nem fedett fel semmit, kivéve Violet saját megbűvölt holmijait.

Az étkezőszalon valamivel több mint félig megtelt, és Mr. Bernard már céltudatosan kortyolgatta a borát, amikor Violet helyet foglalt. Hawthorn Rose és Mrs. Bernard között ült, akik minden figyelmüket rá irányították.

– Jó estét, Mr. Chapman! – szólalt meg Maud.

A fiatal gyapotgyáros tétován sétálgatott az asztalok között, és reménykedve lelassított, amikor elhaladt mellettük. Viszonozta Maud mosolyát.

– Jó estét, Miss Cutler! Bízom benne, hogy élvezzi az utazást.

– Nagyon is. Van egy szabad helyünk, ha volna kedve csatlakozni hozzánk. Kivéve, ha valaki mást vár ide, hölgyem – fordult Mrs. Bernardhoz. – Nem? Akkor parancsoljon!

– Nagyon kedves – felelte Chapman, és helyet foglalt.

Egy vonósnégyes játszott alig hallhatóan a sarokban, a hangversenyzongora mellett. Violet kacsát rendelt, és figyelte, ahogy Mr. Chapman próbálja lenyűgözni Maudot. De legalább kérdéseket tett fel neki, és nem feltételezte, hogy a véleménye bármelyik nőt is elbűvölné. Ezenkívül semmi

jelét nem mutatta annak, hogy Maud botrányos híre eltántorította volna; bár az is lehet, hogy – mivel senkit sem ismert a hajón – egyszerűen nem ért el hozzá a hajó pletykagépezete.

Violet megpróbált beszélgetést kezdeményezni Rose-zal, ám az első semmitmondó válasza után halálra unta magát, és feladta. A kacsza sötét és puha volt a portói mártás alatt. A bor még annál is ízletesebb. Mrs. Bernard pedig, a szórakoztatás bajnoknője, rázendített a kedvenc dallamára: *Gondolt már őlordsága házasságra?* – szolt a kórus.

– Attól tartok, sohasem vonzott a gondolat – felelte Hawthorn. – Elvégre miféle előnye származna belőle egy férfinak az én pozíciómban?

– Tudja – szólalt meg Violet –, azt hiszem, hallottam egyszer egy dalt, ami pontosan erről szolt. Mi is volt a címe? Valaminek az előnyei... Ó, hogy is volt?

Mr. Bernard felköhögött egy falat borjúhúst, és egy árnyalattal még vörösebb lett. Violet angyali mozdulattal nyúlt a vajjas paszternákhoz. A szóban forgó dal címe *A hitvesi ágy előnyei* volt. Nyolc versszakból állt. Az utolsó kettő nyilvános előadását még a legrosszabb hírű helyeken is betiltották; a Félárnyékban csak a tetőtéri partikon énekelték őket, amikor részegen kiabálva próbálták túlharsogni a fejük felett zakatoló magasvasutat.

– Például, hogy volna egy társa – jegyezte meg Mrs. Bernard.

– Jobb szeretem a békét és a nyugalmat – felelte Hawthorn.

– Hogy lenne valaki, aki vezeti a háztartását.

– Azt magam vezetem, asszonyom. – A báró gúnyosan fejet hajtott. – Ezenkívül házvezetőnőt is alkalmazok.

– És mi a helyzet a gyerekekkel? – kérdezte Violet kedvesen.
– Az ősi vérvonal folytatásával? Nem szeretne egy jövőbeli kis grófot dédelgetni az ölében?

– Vannak unokatestvéreim – felelte Hawthorn olyan hangsúllyal, mintha egy legyet csapott volna le egy újságpapírral.

– Hát, akkor megfogott. – Most, hogy előkerült ez a téma, Violetból előbújt a kisördög. Hagyta, hogy a fenyőfából készült gyűrűje a tányérja aranyozott széléhez koccanjon, majd végighúzta az ujjait a nyakán, és a ruhája mély nyakkivágásának szegélyével babrált. – Nem tudok elképzelni más okot a házasságra.

– Mi a helyzet a szerelemmel? – kérdezte Maud.

Halkan beszélt, mégis mindenki meghallotta. Immár az ő felszegett álla került a figyelem középpontjába, meg a *szerelem* szó, amelyet mintha kesztyűként vetett volna Hawthorn lába elé.

– Pontosan, Miss Cutler – szólalt meg Mrs. Bernard. – De lehetséges, hogy Lord Hawthorn úgy gondolja, ez a szó túlságosan régimódi.

– Inkább modern – felelte a férfi. – Legalábbis nem több egy szép ábrándnál.

– Tündérmese? – kérdezte Maud hirtelen. – Ismerek néhányat, amelyben van igazság. Ám ebben egyáltalán nem értek egyet önnel, uram, és bizonyítani is tudom az igazamat.

– Ó, csak nem szerelmes, Miss Cutler? – kérdezte Hawthorn a lehető leghűvösebb érdektelenséggel.

Maud orcája lángra kapott. Ivott egy korty bort. Mr. Chapman és a Bernard nővérek ellenségesen bámultak Lord

Hawthornra. Bárkinek, aki azt feltételezte, hogy Hawthorn az előző este Maud ártatlanságát is megrontotta, ez kegyetlen és megalázó leszámolásnak tűnhetett.

– Nem. Nem vagyok az. De tudom, milyen az, ha az embernek a szerelme a társa. Láttam ilyet. Egy házban éltem vele.

– Milyen szerencsés vagy – szólalt meg Violetben a kisördög –, hogy ilyen példás szüleid voltak.

Maud, aki nem szeretett hazudni, a nőre emelte a tekintetét. Violet pontosan tudta, hogy a lány nem a szüleire gondolt.

– Igen, a szüleim valóban boldog házasságban éltek. A személyiségük és az elveik illettek egymáshoz – mondta Maud, majd elhallgatott. – Csak az a kár, hogy mind a személyiségük, mind az elveik *rettenetese*k voltak.

Helen Bernard ijedten csuklott egyet a nevetéstől. Mindenki más udvarias, üres tekintettel bámult.

Maud megingott a székében. A kezét kipirult homlokára szorította, és egy pillanattal később ő is kuncogni kezdett.

– Beszéljünk valami másról, Miss Cutler! – javasolta Mr. Chapman, és szúrós pillantást vetett Hawthornra. – Az imént arról mesélt, hogy Mrs. Navenby elvitte a Central Parkba, és...

– Maud – szólalt meg Violet –, jól vagy?

– Egy kicsit melegem van – felelte a lány, és megint felnevetett. – Nem, tényleg, jól vagyok. – A szeme furcsának tűnt. Vajon mennyi bort ihatott? Vajon mennyire volt hozzászokva az alkoholhoz?

– Nagyon ki vagy pirulva – folytatta Violet. – Szerintem jót tenne neked egy kis tengeri levegő. Lord Hawthorn, segítene

nekünk?

Hawthorn hosszan, töprengve nézte Maudot, és szerencsére nem tért vissza a tőle megszokott goromba stílusához. Hátratólta a székét.

– Nem kell fáradnia, uram – mondta Chapman egy újabb ellenszenves pillantás kíséretében. – Biztos vagyok benne, hogy én is ki tudom kísérni Miss Cutlert...

A báró rá se hederített. Határozottan belekarolt Maudba, és felsegítette. A lány ismét megszédült, és kissé távolabb dőlt a férfitől.

– Jól vagyok – ellenkezett durcásan, majd visszadőlt Hawthorn felé. – Ó, nem, talán mégsem! Lehet, hogy viharba került a hajó? Ööö... hogy is mondják... felduzzadt a tenger?

– Miss Cutler, kikísérjük a fedélzetre – mondta Hawthorn. – Hölgyeim, további szép estét! Chapman! Bernard!

Mr. Bernard egy kanállal intett feléjük, ahogy távoztak. Chapman továbbra is a székéből félig felemelkedve állt. Violet hosszú pillantást vetett a desszertkocsira, majd követte Hawthornt és Maudot a fedélzeti sétányra, amely az étkezőszalon mellett futott.

A hajó nem került viharba, az óceán nem duzzadt fel. A levegő lélegzetelállítóan csípős volt; a benti zene és ricsaj után szinte sokkolóan hatott a csend. Korai csillagok ragyogtak az ég szaténkék foltjain a felhők között, és a sötét tenger beleolvadt a bizonytalan horizontba.

Hawthorn a korláthoz kísérte Maudot, rásegítette a két kezét, amíg a lány meg nem szorította. A báró keményített ingmelle egészen fakónak tűnt a szmokingja és a sötét haja feketeségéhez képest.

– Ha beleesik a vízbe, hagyom, hogy Southamptonig ússzon

– közölte kedvesen.

– Sohasem tanultam meg úszni – felelte Maud.

Hawthorn sóhajtott egyet.

– Hogy érzi magát?

– Soha ne legyen orvos – kuncogott Maud fáradtan. – Még nem meséltem el önnek, hogy mit mondott nekem Mrs. Navenby, amikor a Central Parkban voltunk, ugye?

– Csak részeg – jegyezte meg Violet.

– Biztos? – Hawthorn szája megfeszült.

Violetnek hirtelen eszébe jutott a zöld vonal, amely fölött Maud hadonászott.

– Nem – felelte. – De nem tudok megcsinálni még egy érvénytelenítést. Mára lemerültem.

Hawthorn káromkodott egyet. Megragadta Maud vállát, és finoman arcon csapta.

– Miss Blyth! Maud! Nézzen rám! Meg kellene próbálnunk kiüríteni a gyomrát.

– Ó, igen? Azt meg tudom csinálni. Tízéves koromban is csináltam egyszer, hogy tönkretegyem az anyám partiját. – A lány arcára széles vigyor kúszott. – A szalon padlójára fektetett tigrisbőrre hánytam. Nagyon dühös volt.

Maud azonnal be is mutatta ezt a képességét a hajókorláton áthajolva. Valószínűleg ezen a helyen már sokan üríthették ki a gyomrukat. Violet megborzongott. Nem hozott magával semmit, amit a vállára teríthetett volna, és a szél csapkodta a csupasz felkarját.

– Pfuj! – mondta Maud undorral, miután végzett. Elfogadta Hawthorntól a zsebkendőjét, és beletörölte a száját a *J. F. C. A.* monogramba. – Ez jó erős bor volt. Olyan ostobának érzem magam, amiért ilyen gyorsan ittam meg. Elnézést,

hogy tönkretettem a vacsorájukat.

– Nem tett tönkre semmit. Hawthorn valószínűleg egy hajszálnyira volt attól, hogy nyilvánosan megsértse valamelyik Bernard lányt – felelte Violet. – Imádok botrányosan viselkedni, de nem szívesen üldöznék el mindenkit magunk mellől a hajón. Elvégre ez még csak a második este.

– És még véget sem ért – jegyezte meg Hawthorn. – Vagy talán tőlem várja, hogy kézbesítsem a pornográf szállítmányát?

13

Amíg Rossra vártak, Lord Hawthorn és Maud sakkozni kezdett. Violet elhevert a díványon a lord birtokában lévő egyetlen könyvvel, egy Nagy Sándor-életrajzzal.

Maud észrevett egy nyílást a huszárja számára, amely valószínűleg csapda lehetett. Ennek ellenére élt a lehetőséggel, és amint a bábu táblát ért, határozottan elemelte a kezét. *A játékod szétesik, ha kételkedni kezdesz,* mondta neki Edwin.

Maud sohasem tudott igazán eligazodni Edwin Courcey-n. Szerette őt, mert boldoggá tette a bátyját, de úgy tudott nézni az emberre, mintha minden rossz tulajdonságát látná, és csak arra várna, hogy ellene fordítsa őket.

Viszont csodásan sakkozott.

Maud Hawthorn bárón töprengett, miközben a táblát figyelte. Arra gondolt, milyen könnyedén és félvállról szónokolt a romantikus kapcsolatokról. Aztán eszébe jutott a keze, ahogy eltűnt Violet ruhái alatt.

Robin nem hazudott Maudnak, de olykor elhallgatta az igazságot, amikor védelmezni próbálta őt vagy Edwint. És Edwin Lord Hawthornnal kapcsolatos keserősége, valamint

Robin feszült viselkedése, valahányszor a férfi szoba került, sokat elárult.

Hawthorn a vezére után nyúlt. Maud a lehető legzavaróbb pillanatban nyitotta ki a száját, hogy feltegye az Edwinnel kapcsolatos kérdését, de mindkettőjüket megelőzte egy kopogás az ajtón.

Ross korábban említette, hogy a válltáskájában lévőknél még sokkal több pornográf füzet van nála. Valójában egy egész kis bőröndöt hozott magával.

– Jóságos ég! – mondta Violet, és szó nélkül félretette Nagy Sándort.

Maud Hawthornhoz fordult.

– Megmondaná, hogy hozzávetőlegesen mennyit ér ez? Szeretnék igazságos árat fizetni érte.

– Úgy érti, nem akarja, hogy gátlástalanul kifosszák? – A lord fogta a bőröndöt, és kiöntötte a rengeteg könyvet és füzetet az asztalra. Violet felkapott egyet, és átlapozta, miközben Hawthorn mindet megszámlolta, és felhorkant.

– Nos, mennyit akart érte? – kérdezte, miután átnézte az árut.

Ross válaszolt. Maud összerezzent. Hawthorn sokkal alacsonyabb árat mondott. Ross született zsugori seggfejnek nevezte a bárót, rámutatott, hogy ő a bőröndöt is beleszámította az összegbe, majd lehetetlenül csekély mértékben engedett az eredeti árból. Hawthorn, ugyanazzal az arckifejezéssel, amellyel korábban a sakktáblát nézte, a vérszívó mediterrán csatornapatkány jelzővel illette Rosst.

Néhány perccel később megegyeztek. Hawthorn elővette a csekkfüzetét.

– Várjon! – mondta Maud. – Én vagyok a vevő.

– Ne legyen ostoba! Nincs értelme, hogy ennyit költsön valamire, ami nem érdekli – felelte a férfi. – Ezenkívül anyagilag is biztosan jobban megengedhetem magamnak, mint ön.

– Én is megengedhetem magamnak! – csattant fel Maud. Azt nem tudta volna megokolni, ha Mrs. Navenby egy újabb ékszerét ilyesmire költi, de volt némi saját pénze. – Én tettem ajánlatot Rossnak. Igazán udvariatlan öntől, hogy az utolsó pillanatban próbál elém vágni. Ugyanakkor – folytatta némi megfontolás után – kénytelen leszek kölcsönkérni öntől, amíg Londonba nem érünk, ahol visszafizethetem.

Hawthorn az asztalra csapta a csekkfüzetét.

– Nem engedi, hogy megvegyem, most pedig ragaszkodik hozzá, hogy én fizessek? Egy dolog, hogy csak úgy szórakozásból alaptalan pletykákat terjesztenek, de ez már tényleg felér egy ártatlan lány megrontásával.

– Nem – felelte Maud. – Én rontom meg saját magamat. Ön pusztán úriemberhez méltó módon kölcsönad nekem. Az nem az ön dolga, ha én... nevelési témájú füzetekre költöm a pénzem. – Azzal hátat fordított a bárónak. – Mr. Ross, kérem, tájékoztasson arról, hogy pontosan mit is vásárlak.

– Eszébe ne jusson! – mordult rá Hawthorn.

– A nagy részét férfiközönségnek szánták, Miss Blyth. Lehet, hogy hagynia kellene, hogy Lord Seggfej vásárolja meg a könyveket ön helyett.

– Badarság! – vágta rá Maud. – Nem vagyok teljesen tájékozatlan a... dolog mechanikáját illetően. Mrs. Sinclair megengedte, hogy én is jelen legyek, amikor Lizával beszélt arról, hogy mire számíton a nászéjszakáján. Azt mondta, azért, mert nekem nincs anyám, aki ezt megtenné, amikor

rám kerül a sor.

– Nem vagyok benne biztos, hogy az, amit tőle hallottál, a hasznodra válik – jegyezte meg Violet nevetve. – Két kínos perc, amíg a nő a hátán fekszik, Angliára gondol, és próbál nem nyöszörögni túl sokat?

Maud rávillantotta a tekintetét. Úgy érezte, mintha sörték borítanák a testét, amelyek fájdalmasan átbökték a vidámságának burkát. Az ellenségei majdnem megmérgezték Hawthornt, a kabinjában rosszindulatú varázslatokat helyeztek el, és bár nem tudta, mit akartak csinálni vele, libabőrös lett a karja, valahányszor az eszébe jutott mindez. Egyetlen pohár borral bolondot csinált magából. Egy ostoba lány volt, aki csak megjátszotta, hogy érti a dolgát.

– A pornográf irodalom nem valamiféle gyakorlati oktatás – magyarázta Hawthorn. – Csak az izgalom a célja, az nem, hogy valóságghú legyen.

– Nem? – Ross egy lila fedelű füzetért nyúlt, átfutotta, majd hangosan olvasni kezdte: – „Ahogy a férfi keze megérintette a csupasz combomat, mozdulni sem bírtam, és akkor sem tudtam volna, ha a kötelek, amelyek fogva tartottak, semmivé foszlanak. Éppúgy foglya voltam a saját forró, ziháló légzésemnek, mint a testemet elborító remegő szükségnek, és minél többet akartam, annál jobban lángra lobbantam a megszégyenítő sóvárgástól. Ha elhúzza a kezét, meghalok. Ha megmozdítja, meghalok. Nem voltam többé ember, csak húsba zárt vágy.”

Maud erőt vett magán, és ellazította a kezét, amellyel eddig a szoknyáját szorongatta. Minden szót úgy érzékelt, mint... mint zenét. A lélegzete felforrósodott. Az egész teste

felforrósodott.

– Ön sohasem érzett ilyesmit, uram? Akkor rosszul csinálja.

– Ross visszahajította a könyvet a többi közé. – Vagy rosszul választja meg a partnereit.

Maud kíváncsi lett volna, vajon Ross azért választotta-e ezt a könyvet, hogy kést döfjön Hawthornba. Veszélyes volt azzal vádolni egy férfit, hogy a férfiakat részesíti előnyben, mind a vádló, mind a megvádolt személy számára. Talán volt ennek valami jele? Maud sohasem kérdezte Robintól, honnan tudta ezt Edwinnel kapcsolatban.

– Nos – kezdte Maud, és azon tűnődött, mit tenne Edwin ebben a helyzetben. – Olvassunk el még néhány részletet, máskülönben nem állíthatom, hogy átfogó felmérést végeztem.

Összeszedett néhány könyvet az asztalról, és elhelyezkedett velük a díványon, ahol kinyitotta az elsőt, amely a kezébe került. A címlapon ez állt: *Egy bukott nő emlékiratai*. Ígéretesnek tűnt.

– „Nem sejtettem, hogy mi vár rám azon a végzetes áprilisi éjszakán, amikor először jártam annál a piros ajtós háznál.”

Amikor Hawthorn rájött, hogy Maud is hangosan fel akar olvasni az épp megvásárolt könyveiből, végighúzta a kezét az arcán, és lerogyott a karosszékre. Vágyakozó pillantást vetett a mérgezett whiskyre. Violet feltételezésével ellentétben Mrs. Sinclair a nászéjszakás beszélgetésnek egy olyan változatát adta elő, amely erősen támaszkodott arra az elképzelésre, miszerint a nők ugyanúgy megérdemlik a gyönyört, mint a férfiak, és egy értelmes, modern lány kísérletezhet egy kicsit annak a kiderítésével, mi okoz neki örömet, mielőtt közel engedi a férjét a szóban forgó

testrészéhez. Liza többször is fel-felnyögött, hogy *Anyá!*, és egy párnába temette az arcát.

Maud pedig gondolatban szorgalmasan jegyzetelt.

Azt nem tudta, hogy az akkor tanultak mennyire lesznek összhangban az új gyűjteményével. Úgy tűnt, ezekben a történetekben sok volt az ájulás és a hisztérikus zokogás, ami nem tűnt éppen kellemesnek. Az is előfordult, hogy a női test egy bizonyos részét piros galagonyabogyónak nevezték, amitől Violet fuldokolva nevetett.^[*]

A lila füzet címe ez volt: *A sötét herceg börtönében. Egy római tollából.* Néhány bekezdés után Maud hangja fokozatosan elhalkult, és le kellett tennie a könyvet; nem tudott nem Robinra és Edwinre gondolni, ami őszintén szólva, rettenetes volt. *A vörös harmat rejtélyei* állítólag egy látomás-álom volt, amelyet az elbeszélő egy bájital elfogyasztása után élt át.

– „Mielőtt továbbhaladtam volna a smaragdzöld úton, egy magas tölgyfára bukkantam, amelynek a törzséhez egy elbűvölő nimfa volt kötözve indákba gabalyodva. »Miféle teremtmény vagy te?«, kérdeztem.”

Violet felállt, felkapott egy fehér selyemsálat egy székről, és a nyakára dobta. Változtatott a testtartásán, és levendulaszínű ruhája ellenére hirtelen egészen férfiassá vált.

– Miféle teremtmény vagy te? – A hangja nem egy túlzottan mély hangú férfié volt, hanem egy selymes, kétértelműen rekedtes hang, amely illett a csípője mozgásához és az állkapcsa arrogáns vonalához.

Maud erősen összeszorította lábát. Borzongás futott végig a gerincén. A legszívesebben lecsúszott volna a szőnyegre, és

hozzádörzsölte volna a csupasz bőrére. Azt akarta, hogy...

– Maud! – sürgette Violet, hogy olvasson tovább.

– Igen. Ööö... „A nimfa rám nézett világos szemével. Éreztem, ahogy az én Priaposzom megmozdul a bőre látványától, amelyet alig takart a csípője ívén feszülő vékony rongy. »Ó, uram!«, kiáltotta. »Segítene rajtam?«”

Csend. Violet körülnézett.

– Ó, uram, segítene rajtam?

Maud kis híján elejtette a könyvet.

Ekkor Alanzo Cesare Rossi is színre lépett. Nem volt olyan tehetséges színész, mint Violet, nem sikerült nimfává változnia pusztán azáltal, hogy változtatott a tartásán. A bokáját egy székes lába köré fonta, és a szemét rebegetve nézett Violetre.

– Uramisten! – dörmögte Hawthorn.

Maudnak sikerült folytatnia az olvasást. Egy célzásokkal teletűzdelt párbeszéd következett – amely egy részét Maud is értette, más részeit inkább csak érteni vélte Violet kéjes arcjátéka láttán –, majd az elbeszélő beleegyezett, hogy leoldja a fáról a nimfát, cserébe a lány kíváncsi testének kegyeiért.

Ezzel a jelenettel Violet és Ross közelebb került Maud díványához, ahol valamiféle szenvedélyes öleléshez alig-alig hasonlító ringatózásba kezdtek. Ross válla rázkódott, ahogy próbált úrrá lenni a nevetésen.

Violet is nehezen uralkodott magán.

– „Ahogy szorosan átöleltem, a közeli erdőből egy impozáns alak bukkant elő. A feje bikáé, a teste pedig férfi volt, és felálló hímtagja olyan vastag, hogy a karomban tartott nimfának elakadt a lélegzete a buja vágytól és a félelemtől.”

A szobában mindenki egy emberként fordult Hawthorn báró felé.

A férfi felvonta az egyik szemöldökét, a többiek visszatartották a lélegzetüket.

– Menjenek a pokolba! – közölte.

Violet elengedte Rosst, és Maud lábára omlott, ahogy kitört belőle a nevetés. A lány hallotta saját magát, amint felsikolt zavarában. Ross a földre ereszkedett, és a felhúzott térdébe temette az arcát. A haja kócos volt, és amikor felnézett, a nevetéstől könnyek csorogtak a szeméből.

– Maguk mind örültek – nyögte. – És biztosan én is az vagyok. Tiszta bolondokháza ez a hely.

Maud levegőért kapkodott. Violet könnyörögve nyüszített...

– Maud, kérlek, nem bírom abbahagyni... – mondta, és ismét előtört belőle a nevetés.

Hawthorn szája megrándult. A falakra pillantott. A lány rájött, hogy a lárma, amit csapnak, valószínűleg kihallatszik.

– Úgy tűnik, végképp az orgiák mestereként fogok elhíresülni. Miss Blyth, adja ki a holnapi menetparancsot a szerencsétlen csapatának. Aztán legyen olyan jó, és vezesse ki őket a kabinomból!

Maud tudta, hogy ha most lefekszik, órákig nem tud majd elaludni. A szíve hevesen kalapált a nevetéstől és a nyugtalanságtól, amit még csak most kezdett felismerni; mintha most kapott volna szavakat egy dallamhoz, amely megtapadt a fejében.

Egy egész bőröndnyit.

– Gyere! – mondta, és szorosabban megmarkolta a

bőröndjét, Violet pedig követte őt a sötét fedélzet csillagokkal teli színpadára, ahol korábban a dudás és dobos zenekar gyakorolt.

Ez volt az egyik legjobb dolog Violetben. Még Robin is hajlamos volt kinevetni Maud lelkesedését, mintha azt akarta volna közölni, hogy úgymélt. Hetekbe telt, amíg végül elengedte Amerikába.

Violet sohasem mondta Maudnak, hogy ne tegyen meg valamit. Vidáman követte, és nevetett a következményeken.

A nő ellopta Hawthorn fehér selyemsálját, amely most két vékony csíkként lógott a ruhája elején, gyöngyházzsínben ragyogott a sápadt hold és a kevés elektromos lámpa fényénél, amely árnyékok sakktáblájává változtatta a fedélzetet. A hold ezüstsztínűre festette Violet haját, és Maud szerette volna egyenként kihúzkodni belőle a hajtűket, és nézni, ahogy a vállára omlanak a fűrtjei.

– Ó! – Maud háttal a falnak dőlt, a nyílt tengert nézte, és belélegezte a friss esti levegőt. – Imádom ezt. A legszívesebben az egész életemet hajón tölteném. Te nem?

– Nem. Nem bírom a végtelenségig a karikadobálást meg az egyéb fedélzeti játékokat, nem számít, milyen szép a kilátás.

– Nem... – Maud kereste a megfelelő szavakat. – Nem egy bizonyos helyen vagyunk. Bárhová mehetünk a sötétben. Lehet, hogy holnap Alexandriában ér minket a napfelkelte, vagy Velencében, vagy a japán szigetekenél.

– Az nagyobb varázslat lenne, mint amiről valaha hallottam.

– Határhelyzet – mondta Maud elégedetten. Edwin egyik kedvenc szava volt ez, és gyakran használta, amikor Flora Sutton mágikus rendszeréről beszélt.

– Határhelyzet – ismételte Violet, mintha ízlelgetné a szót. Annyira nem volt ugyan rekedtes a hangja, mint színjátszás közben, de majdnem. Maud nyugtalansága pedig egyszeriben jóformán az összefüggéstelen vágyakozás hurrikánjává alakult. Kis híján szétvetette az érzés. Azt hitte, szétreped, mint egy rosszul összevarrt ruha.

Ha most kinyitná a száját, csak további badarságokat hablatyolna a hajókról.

Letette a bőröndöt, elkapta Violet csuklóját, és közelebb húzta. Szövet csúszott a szöveten, kesztyű a kesztyűn, de Maud nem eresztette. Violet lepillantott rá, derűsen és kérdőn, a lány pedig megragadta a kétségbeesett bátorságkitörése nyújtotta alkalmat, és a két kezét Violet derekának két oldalára csúsztatta.

A háta merev volt, akár a fa. Az árnyékban álltak. A fedélzeten senki sem tartózkodott rajtuk kívül, a messzi csillagok kedvesen ragyogtak.

– Maud? – kérdezte Violet halkán. – Mit csinálsz?

– Gyakorlatiasabb oktatásra vágyom – felelte zakatoló szívvel.

Violet hallgatott. Nem mozdult. Nehéz volt olvasni az arcáról, amelyet csak egyik oldalról világított meg egy lámpa halvány fénye. Maud több réteg anyagot érzett a keze alatt, és valami megfoghatatlan melegséget; de se bálnacsontot, se fémét. Lehet, hogy Violet puhább fűzőt visel. Vagy talán semmilyen, és csak alsóing van a ruha alatt, meg bőr, puha bőr, amelynek pontosan olyan az íze, amilyennek lennie kell.

Violet lassan kifújta a levegőt. Az arcuk elég közel volt ahhoz, hogy Maud érezte a finom légmozgást az alsó ajkán, amely úgy bizsergett, mintha zúzódásos volna. A bőröndben

lévő válogatás képei elárasztották az elméjét, majd lekúsztak a testébe.

Hallotta, hogy egy apró hang szökik ki a száján. Ha Violet megcsókolja, meghal. Ha Violet nem csókolja meg, meghal. Mélységes együttérzés töltötte el a sötét herceg tömlőcében fogságba esett fiatalember iránt, még akkor is, ha maga okozta a végzetét azzal, hogy besurrant egy olyan kastélyba, amelynek a tulajdonosát sötét hercegnek hívták...

Maud próbálta megzabolázni a száguldó gondolatait. Érezte Violet illatát. Égette.

A nő azonban elhúzódott, kibújt a kezei közül.

– Ne haragudj, Maud! De nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

Miért? – kiáltotta a lány teste, minden végtagjának minden egyes idegszála. Vitatkozni akart. Jól tudott vitatkozni.

De annyira még észnél volt, hogy tudja, ha választ várna, az olyan volna, mintha egy késekkel teli ágyat követelne, aztán rávetné magát.

– Nem. Ne haragudj! – mondta, és hallotta, hogy remegő nevetés szökik ki a száján. – Nem kellett volna... Bocsáss meg, ha kínos helyzetbe hoztalak.

Violet nevetése mély megkönnyebbülést hozott.

– Barátok vagyunk, igaz, Maud? Maradjon így.

Ami valójában maga volt a válasz. Violetnek a saját bevallása szerint nem okozott gondot, hogy mindenféle emberekkel ágyba bújjon. Ezért a tapasztalatlan Maud nem volt számára különösebben kíváncsi partner. Ezt aligha lehetett a szemére vetni.

– Igen, maradjon így – felelte a lány.

– Holnap találkozunk – búcsúzott Violet. Megszorította Maud karját, és távozott.

A lány még egy percig állt egyedül a fedélzeten, amely hirtelen üres, hideg és sötét lett. Fogta a bőröndöt, visszament a saját kabinjába, és sokáig tartott, amíg végül elaludt.

14

Másnap reggeli után Violet épp átvágott a B fedélzeten lévő szalonon, amikor egyszer csak megállásra készítette a *mágia* szó.

– ...és minket, akiknek megadatott a látás képessége, a *spiritualizmus* szó különböztet meg az olcsó színpadi trükköktől és a szerelmi bájitalokkal házaló sarlatánoktól.

Mrs. Moretti a közelben tartott előadást. Ahányszor csak találkozott vele, az önjelölt médium minden alkalommal egyre több szőrmét viselt. Lehet, hogy maguktól szaporodnak.

– Ön tényleg látott szellemeket? – kérdezte egy nő lelkesen.

– A látás nem arra utal, amit a szemünkkel észlelünk. A szellemek illékonyak. Inkább jelenlétek, szándékok. Mi értelme lenne földi alakot ölteniük, miután elváltak a durva testtől?

Ez elég pontos leírásnak tűnt ahhoz, hogy Violet közelebb húzódjon. A délelőttiét besurranással és szobák átkutatásával készült tölteni. Rossnak ugyanezt tervezte, miközben folytatta az interjúzást. Maud elvitte Doriant Helen Bernhardhoz – aki boldogan elfogadta a cserfes szürke

jákópapagájt ajándékba –, aztán a törökfürdőbe készült a nőknek kijelölt időszakban, hogy megpróbáljon kicsalni a személyzetből némi szantálfaolajat.

Hawthorn nem ajánlotta fel, hogy megosztja velük az aznapi terveit.

– Akkor honnan szerezhethet az ember tudomást a jelenlétükről? – kérdezte egy gyászruhát viselő nő Mrs. Moretti hallgatóságából.

– Többféle jele is lehet a közelségüknek azok számára, akik érzékenyek rá – felelte Mrs. Moretti lenyűgöző módon.

Macskák, akarta közbevetni Violet, de inkább csendben maradt.

A színház macskáinak a viselkedése láttán az volt az általános vélekedés, hogy a Félárnyékban legalább egy szellem lakik, aki a legszívesebben a színpad alatti raktárhelyiségben, illetve a szárnyakban kísértett. Léven nem voltak közöttük igazi médiumok – az ilyesmi ritkaságnak számított –, nem tudtak kommunikálni a szellemekkel, így a társulat tagjai egymással versenyeztek abban, hogy történeteket gyártsanak a szerencsétlenül járt személy kilétével és elhalálózásának módjával kapcsolatban.

Henri a párizsi operában dolgozott, mielőtt lopás miatt elbocsátották, és azt állította, hogy a színházakban gyakran járnak kísértetek. Egy egész elmélete volt ezzel kapcsolatosan, amelyet egy fél üveg bourbon mellett egyre hangosabban és egyre összefüggéstelenebbül adott elő. Eszerint az egésznek valami köze van a zenéhez és a levegő rezgéseivel. Ráadásul ismert egy mágiával nem rendelkező újságíró, akit annyira érdekeltek a párizsi operaház szellemei, hogy regényt akart írni róluk.

Mrs. Moretti most azt magyarázta az elragadtatott hallgatóságának, hogy már kislánykora óta tudatában van ennek az adottságának, amely néha úgy nyilvánul meg, mint egy hideg borzongás a bőrén vagy a haja libbenése, néha egy suttogás a fülében, amely arra kéri, hogy legyen ő a szócsöve egy hangtalan eltávozottnak. Például a saját drága férje, aki öt évvel ezelőtt hunyt el...

Az egész totális baromságnak hangzott. Ugyanakkor a Félárnyék úgy működött, hogy igazi varázslatot mutatott be sima látványosság álarca mögé rejtve. A mágusok mind maguk döntötték el, hogyan létezzenek a világban, amely mit sem sejtett a valódi természetükről. És a New York-i mágusok saját maguk tartották és tartatták be a szabályokat, nem volt hivatalos rendőri szervük, mint az angliai Kádárok, hogy le vadásszák, megakadályozzák – és ha szükséges, megbüntessék – azokat, akik veszélyeztették a mágikus társadalom titkát.

Lehet, hogy Mrs. Moretti mágus volt, méghozzá ravasz fajta. Vagy akár igazi médium is lehetett, aki mindenféle ostobaságok álcája mögé rejtőzött.

Akárhogy is, Violet megnézte a kabinbeosztást, és elvből betört a nő kabinjába. Ma könnyebben állt rá a keze a nyitóbűbájra.

Gyorsan keresni kezdte Mrs. Navenby eltűnt ezüstitárgyait. Rengeteg ékszeret talált; a legtöbbjük, Violet gondos szemrevételezése alapján, utánzat volt.

Ezenkívül további szőrmékre bukkant, bár egyik sem volt új, és egyiknek sem volt már meg a gyártói címkéje, csak a lyukak maradtak, miután kibontották és eltávolították őket. Lopás? Óvatos vásárlás használtruha-boltokban?

A leghasznosabb felfedezésnek egy jellegtelen fekete láda bizonyult, amelyet Violet a szekrény hátsó sarkából húzott elő. Ebben... á... orsóra feltekercselt horgászsinór, fémdrótok és hajlított horgok, összehajtogatott géz, egy kis üveg fluoreszkáló festék rejtőzött, összefröcskölt címkével. Meg jegyzetfüzetek.

Csakis professzionális csaláshoz van szükség efféle kellékekre. Lehetséges, hogy a nő túlságosan is megkopasztotta az egyik befolyásos ügyfelét, és most Londonba igyekezett, hogy új balekokra kényszerítse rá magát.

Violet hirtelen késztetést érzett rá, hogy a tükörhöz vágja a lábát, és nézze, ahogy széttörik.

Ehelyett azonban visszatette a helyére, kiment a folyosóra, ahol megállt, és mélyeket lélegzett, hogy csillapítsa a dühét. Nem fog Jerryre gondolni, arra az álnok, vigyorgó pöcsre, csak mélységesen örül a leckének, amelyre megtanította.

A juhar és a fenyő selymesen simult a bőréhez, akár a szatén. Fa, illúzióhoz.

Tanuld meg a leckét, Violet! A bizalom luxus.

Mielőtt ez a gondolat végigfutott volna az elméjében, már el is indult a magabiztos Kleopátra-járásával. Az emberek félrehúzódtak az útjából; a férfiak megérintették a kalapjukat. Még mindig kísérték a rosszalló pillantások és a kárörvendő suttagások, de Violetnek minden joga megvolt ahhoz, hogy a *Líra* fedélzetén legyen, és oda menjen, ahová akar.

A nyitóbúbáj segítségével belépett Maud kabinjába.

Nem volt hajlandó büntudatot érezni. Ideje volt kutakodni egy kicsit. Eddig nem sok mesebeli csoda történt ebben a...

Mit is mondott Hawthorn? „Reménytelen vállalkozás, amelynek talán az lesz a hozadéka, hogy letartóztatnak lopásért.” Eddig szórakoztató volt ugyan, és azzal kecsegtetett, hogy ezután is az lesz, de Violet nem akart a tények ismerete nélkül további kockázatokat vállalni.

Az igazságyertya egy dolog. Maud Blyth képes volt tökéletesen tágra nyílt szemmel igazat mondani, és közben könnyed csevegés segítségével megszerezni a hiányzó információt, hogy elérje, amit akart. A délelőtt, amikor Violet munka közben figyelte a lányt, nagyon tanulságosnak bizonyult. Tegnap ő maga is figyelni kezdett a hiányzó információkra.

Az, hogy „Ez Robiné”, nem adott választ arra a kérdésre, hogy „Mi az?”, még akkor sem, ha történetesen igaz volt.

Fekete ládák, fekete jegyzetfüzetek. Mindenki rejteget valamit.

Violet a szomszédos szobába ment, ahol Maud a saját holmiját tartotta. Az ágyat szépen bevetették, de a tollpárnán még ott volt egy halvány lenyomat, egy gödröcske az anyagban. Violet teste forrón lüktetni kezdett, ahogy eszébe jutott, milyen volt előző este a derekán érezni Maud kezét.

Valójában nem hitte, hogy más vezette volna a lányt, amikor ajánlatot tett neki, mint a pillanatnyi késztetés, amely abból a friss felismerésből született, hogy a nők csinálhatnak *olyasmit* más nőkkel, illetve abból, hogy egész este pornográf irodalmat olvastak, ami csak súlyosbította a problémát. A probléma pedig az volt, hogy Violet nagyon is akarta, hogy elcsábítsák. Az, hogy mennyire könnyű lett volna elfogadnia Maud ajánlatát. A legszívesebben a falhoz szorította volna a lányt, és megcsókolta volna. Maud testére

simította volna a kezét, szétnyitotta volna a rózsabimbószáját a sajátjával, megtanította volna, hogyan fejezze ki csókban az ébredező, izzó éhségét, és hogy mi mindenre lehet még használni egy száját; megtanította volna, hogyan sóvárogjon utána...

Violet erősen beleharapott az ajkába. Ennél azért tapasztaltabb volt. Túl okos ahhoz, hogy gondolkodás nélkül engedjen a kísértésnek.

Letérdelt a legnagyobb bőrönd mellé, benyúlt a ruhák és a papírborítású csomagok közé, ügyelve arra, hogy nagyjából mindent a helyén hagyjon.

A jegyzetfüzet a bőrönd alján bújt meg, az egyik sarokban. Előhúzta, és leült Maud ágyának a szélére.

Nem minden oldalon volt szöveg, és a legtöbb lapot nem írták tele, csak néhány bekezdést jegyeztek le rájuk, néha kevesebbet. Itt-ott fekete tintával vagy puha, szürke ceruzával készített rajzokat is látott. Dátumot sehol sem talált, pedig egy napló esetében ezt várta volna az ember. A kézírás határozott és szellős volt. Violet találmra elolvasott egy bejegyzést.

Egy sötét, zöld szőnyeggel borított, mesterséges fénnel megvilágított, hosszú beltéri folyosó. Két sportzakót viselő fiatalember (ismeretlenek) háttal a falnak dőltek, mintha össze akartak volna zsugorodni. Jobbra néztek, az egyikük beszélt.

Egy csapat állat rohant el mellettük. A legtöbbjük túl gyorsan suhant el ahhoz, hogy jól lássam őket, de különböző méretűek voltak, és mind más irányba tartott. Nem csak kutyák és macskák. Az egyik egyértelműen

majom volt... Az jött utoljára, lassabban, de nem állt meg, ahogy elhaladt a két fiatalember előtt. Nem tudtam elnézni abba az irányba, ahonnan az állatok jöttek, vagy ahová tartottak. (Megjegyzés: Abban nem vagyok biztos, hogy ez egy hajó fedélzetén történt, de a folyosó megegyezik azzal, ahol Hawthorn is megjelent.)

Violet lapozott.

Harriet egy karosszékekben ült. A két tenyerét összeszorította maga előtt, és gesztikulált beszéd közben. A mozgásából arra következtetek, hogy nem tudta szétválasztani a kezeit. Úgy tűnt, mintha hevesen vitatkozna valakivel. Egy férfi lépett a szék elé – őt csak hátulról láttam, világos haja volt, fehér inge fölött sötét nadrágtartót viselt –, és nagy erővel meglendítette a karját. Azt hiszem, pofon vágta a nőt.*

(Megjegyzés: Nagyon igyekeztem visszatérni ehhez, és tudod, hogy Edwinnek vannak erről elméletei. Lehetőség, valószínűség. Az isten szerelmére, Maudie, LÉGY ÓVATOS!)

** Ez a priez-vous vagy Néma Ima nevű varázslat. A Kádárok gyakran használják, hogy lefegyverezzenek egy mágust a kihallgatáshoz. – EC*

Violet lapozott még néhány oldalt. A jegyzetfüzet most magától szétnyílt egy helyen, mintha sokszor kinyitották volna ott. Egy ceruzavázlatot látott egy női arcra, profilból, a rajz mindkét oldalt elfoglalta. Violet elfordította a füzetet, hogy kiegyenesítse a képet.

Az ereiben meghűlt a vér, és néhány szívdobbanásig szinte úgy érezte, minden tagja megdermedt. Aztán a haragja tüze elkezdte felolvasztani.

Az egyik ujjbegyével végigsimította az orr szigorú, egyenes vonalát. Aki a rajzot készítette, nem volt tapasztalt művész. A homlok ferde volt, a haját sietve, vázlatosan vetette papírra. Ezzel szemben az áll és az ajkak vonalait többször is kiradírozta és kijavította, mintha fáradságos munkával próbálta volna eltalálni őket.

Ettől függetlenül Violet arca felismerhető volt a rajzon, mintha olyasvalaki készítette volna, aki elég alaposan tanulmányozta ahhoz, hogy reprodukálni tudja.

A rajz alá azt írták, hogy *Harriet*, ugyanazzal a kézírással, mint a korábbi bejegyzéseket.

Violet továbblapozott. Most már tudta, mit keres, oldalról oldalra vonzotta a tekintetét.

Harriet, egy gyengén megvilágított éjszakán, kinyitotta egy gépkocsi ajtaját, és beszállt. Nincs más részlet. Csak két másik látomás között pillantottam meg futólag, amikor egy pillanatra elveszítettem az irányítást.

Harriet egy estélyen, nagy a tömeg. Egyértelműen egy hajón van... Láttam a hajóablakokat az egyik oldalon. Sötétkék ruhát viselt, és kezét rázott egy szőke hajú, piros kabátos férfival.

Violet becsukta a füzetet és körülnézett. Most először merült fel benne, hogy talán nem ártana félnie.

Vagyis hogy legalább végig kellene gondolnia, nem ártana-e

félnie. A félelmet ugyanis éppen háttérbe szorította a mélységes düh, miközben úrrá lett rajta az érzés: jól tette, hogy idejött körülnézni, jól tette, hogy nem bízott meg az olyan édes ajánlatokban, mint Maud és az ő kalandja.

A düh vezette, hogy Maud keresésére induljon, és tudta, hová kell mennie.

Kifizette a kétshillinges belépődíjat, és átvette a fürdőmestertől a köntöst meg a törölközőt. Most már uralkodott magán. Nem lendült fejvesztve támadásba. Az utasításnak megfelelően átöltözött, és mindössze egy durva anyagú, világos köntösben és az ujjain lévő fagyűrűkkel belépett a törökfürdő illatos gőzébe. A jegyzetfüzettel a kezében.

Csak néhány, többnyire idősebb nő használta ki a hölgyek számára fenntartott időszakot. Egyikük egyedül ült a száraz szaunában, egy másik az újdonságnak számító, elektromos hőlámpák alatt feküdt, és egy hármas csoport halkán cseverészett a szabályozott hőmérsékletű helyiségben.

A gőzkabinban nem volt más, csak Maud.

Itt az oszlopokat lila és kék színben pompázó mozaikok borították, a hajóablakokon lévő mór faredőnyök rácsmintás árnyékot vetve szórták szét a fényt. A helyiségben lévő padokat is hasonlóan alakították ki. A padlólap sima volt, mint a gyöngy, és leheletfinom, fehér meg fekete cirádák díszítették. Violet még életében nem járt olyan helyen, mint a *Líra* fürdőhelyiségei.

De nem volt abban a hangulatban, hogy élvezni tudja.

Maud éppen az egyik sarokban lévő oszlopot járta körbe, az ujjai kíváncsian tapogatták a mozaikot.

Amikor Violet belépett, a lány ránézett, és a mosolytól

felderült az arca. Violetnek gyöngyház gyűrűt kellett volna felvennie. A gyöngyház nyers erőt kölcsönzött a viselőjének.

– Jó hír! Szereztem neked abból az olajból, bár fizetnem kellett... – Maud hirtelen elhallgatott. Violet arcát fürkészte. – Violet? Mi történt?

A nő nem felelt. Maud tekintete a jegyzetfüzetre vándorolt. Violet cinikus énjének eközben volt ideje gúnyosan rácsodálkozni egy másik, kisebbik részére, amely még most is ezt suttogta: *az egész egy ostoba félreértés*. Maud mindjárt elneveti magát, és elmagyarázza az egészet.

A lány azonban nem nevetett. Bűntudat ült ki a különösen kifejező arcára, és a szája sebezhetőségről árulkodott, ahogy elnyílt.

Violet nem akarta megcsókolni. Ó, de mégis! Meg akarta harapni.

Hirtelen szörnyű hányingere lett, ahogy eszébe jutott az az egyetlen alkalom, amikor a késbűbájt alkalmazta; ahogy a vér átáztatta a kesztyűjét, mintha meleg vízzel teli lavórba mártotta volna. Eszébe jutott a Jerry távozása utáni reggel, amikor elképzelte, hogy felkutatja, és ugyanezt a varázslatot alkalmazza rajta. A képzelete olyan élénken festette le a jelenetet, hogy érezte a friss vér forró vasízét, és végül térdelve öklendezte ki a gyomortartalmát egy tálba, mintha a teste ki akarta volna fordítani magát, hogy kiporolhassák, mint egy szőnyeget.

– Violet... – kezdte Maud.

A nő az egyik padra dobta a jegyzetfüzetet, és mosolyra húzta a száját. Nem gondolkodott el azon, melyik mosolyt használja a repertoárjából. A függönybűbáj úgy lüktetett a kezében, mint egy szívdobogás, és ahogy kiterjesztette, Maud

összerezzen. Ezzel a helyiségnek ez a sarka teljesen magába zárt minden történést és hangot. Senki sem fogja zavarni őket. Maud kiabálhat, ahogy csak akar.

Violet a magasságát kihasználva az egyik gyönyörű oszlophoz szorította a lányt, amíg már sem hátra, sem előre nem tudott lépni, hacsak nem akarta őt félrelökni. Violet nagyon szerette volna, ha megpróbálja.

De nem, semmi szükség nem volt a gyöngyház gyűrűkre. Maud könnyedén, ellenállás nélkül összeomlott, és könnyek gyűltek a szemébe. Vajon valódiak voltak? Vagy csak manipuláció?

– Maud! Maud, drágám!

A lány ismét összerezzen, Violet tovább mosolygott.

– Ki az a Harriet? – kérdezte.

– Te. Te vagy az – felelte Maud.

A meleg és a helyiség oldalán elhelyezett rácsokból halk sziszegéssel felszálló virágillatú gőz ellenére a lány bőrén a hideg futkosott. Mielőtt elkezdődött volna a színjáték, Violet arca egyetlen pillanat erejéig merő keménység és harag volt. Még most sem csillogott semmi fény a szürke szemében. Maud szíve úgy nyöszörgött a mellkasában, mint egy ijedt nyúl, majd ezt követően teljesen indokolatlanul összeszorult a vágytól. A lány mérhetetlenül összezavarodott.

– Valóban? – kérdezte Violet.

Annyira közel volt Maudhoz, hogy talán még a szíve kalapálását is hallotta. Ezt nagyon-nagyon elrontotta, gondolta Maud. Hát persze! Hogyan is áltathatta magát azzal, hogy tudja, mit csinál?

– Kérlek! Kérlek, Violet, hadd... Mindent elmagyarázok... Ez nem... ez semmin sem változtat.

Ezt nem kellett volna mondania. Már megint mellényúlt.
Ostoba!

Violet szeméből visszafojtott agresszió sugárzott. Aztán hátrébb lépett, leült egy padra, mint egy királynő a trónjára, és megigazította magán a köntöst. A tekintete továbbra is kemény volt, akár a márvány.

– Rendben – mondta. – Magyarázd el!

Maud ellépett az oszloptól, és a jegyzetfüzetre pillantott. Violet az ölébe vette a füzetet. Az oldalak össze fognak pöndörödni, ha sokáig itt maradnak.

Az igazat, tehát. A teljes igazságot.

– Azt már mondtam neked, hogy Robin előre lát dolgokat – kezdte Maud, és leült Violet mellé. – Azóta, hogy először megjelentek neki a látomásai, mindig leírja őket. Mindössze apró bepillantásokat nyer a jövőbe, de azt tudta, hogy valami történni fog velem a hajón. Lord Hawthornt látta újra meg újra.

Violet e királynői verziója olyan méltóságteljes volt, hogy ezen még a frizurájából kiszabaduló, nyakára tapadó, szőke hajszálok sem változtattak.

– Szóval nem féltél, hogy tévedsz.

– Nem – felelte Maud. – Azt tudtam, hogy a lordnak lesz valamilyen szerepe. De azt nem hittem, hogy ilyen jól reagál majd arra, ha megtudja, hogy segítenie kell. Figyelembe véve a... személyiségét.

– És azt hitted, én jól reagálok majd arra, ha hazudsz nekem?

– Én nem...

– Nem, csak elhallgattad.

Maud a köntöse alól kilógó sápadt bokáját és kipirult lábujjait nézte. A hűvös csempéhez tapadó talpa mintha egy másik világban létezett volna a többi izzó testrészéhez képest.

– Nemsokára el akartam árulni neked. Sajnálom. Tényleg. Nem tudtam, mit tegyek – folytatta elkeseredetten. – Azonnal el kellett volna mondanom, szinte teljesen idegenként, hogy a bátyám annyi látomást látott rólad, hogy képes volt lerajzolni téged emlékezetből? Én sosem szerettem, ha azt mondják nekem, hogy nem választhatom meg, mihez kezdek az életemmel. Attól féltem, hogy ha beszélek neked vagy Hawthornnak Robin vízióiról, akkor nem figyeltek majd oda semmi másra. Lehet, hogy pusztán ellenérzésből megtagadtátok volna tőlem a segítséget. – A lány nyelt egyet. – Én ezt tettem volna.

Violet hallgatott. A távolból idehallatszott, ahogy a hullámok a hajó oldalának csapódtak, a fürdő valamelyik másik helyiségéből pedig vízcsobogás szoprán hangja jutott el hozzájuk.

– Ostoba vagyok – szólalt meg végül Violet. – Teljesen ismeretlenül megbíztál bennem, és én még csak nem is gyanakodtam. – A szeme most összeszűkül. – Mellém ültél a vacsoránál. Még azt is megkérdezted, hogy varázsolok-e. Ismertél.

– Tudtam, hogy nézel ki, és hogy valószínűleg mágus vagy. De semmi többet. Robin viccből nevezett el Harrietnek, mert nem akart mindig szőke nőnek hívni. És nem bíztam benned, amíg nem használtam rajtad az igazsággyertyát.

– Néhány meghatározott kérdés erejéig! – vágta rá Violet. –

Bárki lehettem volna!

A harag mögül igazi kétségbeesés villant elő, és Maud azonnal belekapaszkodott ebbe a reménysugárba. Néha az igazság volt a legelkeserítőbb, amikor díszítés nélkül tálalták az embernek.

– Kedvelem azt, amilyen vagy. Kedvellek attól a pillanattól, hogy hallottalak nevetni. És bízom az első benyomásomban.

Ez tovább oldotta a színjátékot. Violet ujjai Robin jegyzetfüzete köré kulcsolódtak, majd ellazultak. Fél perc is eltelt, mire válaszolt:

– Sohasem gondoltam rá úgy, mint valami személyesre. A jövőbe látásra. Számomra ez egy mese volt, mint *A három család és az Utolsó Szerződés története*, és... igen, utálok a gondolatot, hogy az életem kényszerpályán mozog, amit ráadásul valaki más láthat is. Mintha előrelapoznék egy regény végére, amikor oldalanként kellene megélnem. Ez nem igazságos.

– Ha ez segít, Robin a legjobb ember a világon arra, hogy ilyen képességgel rendelkezzen. Sohasem használná semmiféle szörnyűsége, vagy élne vissza vele. Ő... jó. – Maud most először elégtelennek érezte ezt a szót. Magában hordozta azt a hatalmas, meleg szimfóniát, amit a bátyjából érzékelt, és amit szeretett benne, bár nem rendelkezett a megfelelő szavakkal, amelyekkel ezt a szeretetet leírhatta volna.

Violet ismét magára öltötte az álarcát. Nem kommentálta Robin jóságát vagy egyéb tulajdonságait.

– Ellapozott a könyv végére a kedvedért, és elmondta neked. Sőt, leírta.

– Csak részleteket. Nem tudja irányítani azt, amit lát –

magyarázta Maud. – A legbiztosabb víziók azok, amelyek maguktól érkeznek, és amelyeket nem próbál meg irányítani, ezek viszont gyakran teljesen haszontalanok.

Egy újabb hosszú szünet következett.

– Megkérnéd, hogy mondja el neked? Ha tehetné... Hogy hogyan alakul az életed?

Ezen már Maud is elgondolkodott. Ki ne tette volna? És más kérdéseket is feltett magának. Ha Robin előre látott volna egy katasztrófát... Ha látta volna a saját vagy Maud halálát... Vajon elmondta volna neki? A lány úgy gondolta, hogy nem, inkább elhallgatta volna, ami egy másik szörnyű szó a hazugságra. De szeretetből tette volna.

És ugyancsak szeretetből Maud sem kérdezett rá soha. Mert ha megtenné, Robin elmondaná neki az igazat.

Végigkúszott a lábán a hideg. Előregördítette a lábfejét, hogy csak a lábujjkörmei érintkezzenek a padlóval. Most, hogy valamelyest megnyugodott, észrevette, ahogy időnként megremeg a levegő, amely függönybúbájként körülvette őket. Eddig nem is tudta, mennyire szeretett volna mindezekről beszélni valakivel. Már Liza házassága előtt titoktartási fogadalmat tett a mágiára vonatkozóan, és gyűlölte, hogy minden más mellett ilyen titka van a barátnője előtt.

– Nem tudom – mondta végül. – Megkönnyebbülés lenne, ha tudhatnám, hogy van valami, amit tennem kell az életemmel, és így végre nem kellene tovább azon aggódnom, hogy rosszul döntök. Ugyanakkor mi van, ha továbbra is sokféle dolgot szeretnék csinálni? Aztán arra gondolok, hogy ez önző dolog, de mi van, ha az érdeklődésem folyton változik, mint mindig, mivel félek attól, hogy lemaradok

valamiről, és ezért örökké ezt fogom csinálni? Aztán egy nap visszatekintek, és rájövök, hogy semmi hasznosat nem tettem? Mi lesz, ha meghalok egy autóbalesetben, mint anya meg apa, és még annyit sem sikerül kezdenem az életemmel, mint nekik?

Ezt nem tudta jól elmagyarázni. Ugyanolyan zavarosan hangzott, mint amilyen zavarosan a fejében kavargott éjszakánként, amikor nem hagyta aludni.

Addig nyomta a nagylábujját a csempéhez, amíg meg nem fájdult.

– És ők mit csináltak? – kérdezte Violet.

Kezdett világossá válni, miről van szó. A nő kárpótlásként azt követelte, hogy Maud szint valljon az életéről, mielőtt továbblépnének.

Úgyhogy a lány mesélt neki a jótékonysági munkáról: az adományokról, az aukciókról, a vacsorapartikról. A szülei elismerés és figyelem utáni csillapíthatatlan vágyáról. Arról, ahogy az apja teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy a Thornley Hill-i gazdák körülményei évről évre romlanak, mivel a birtokról befolyó összes pénzt Londonba küldette, ahol újabb behízelt cikkét vásárolt magának egy magazinban, vagy újabb drága műalkotást vett, amelyet aztán a falra akasztottak és elfelejtettek.

Lady Blythnak volt érzéke ahhoz, hogy ragyogva, nevetve kicsalja az emberekből, amit csak akart, tökéletes alakítást nyújtson azok előtt, akiknek a gyengeségeit kihasználta, és akiknek az emberi gyarlóságait a hátuk mögött kinevette.

– Személyiségek és elvek összhangja – jegyezte meg Violet szárazon.

Maudnak beletelt egy kis időbe, amíg eszébe jutott, mit

mondott a szüleiről a vacsoránál, amikor a bor hatni kezdett.

– Ők... nagyon boldogok voltak. És valószínűleg boldogan haltak meg. Nem érdemelték meg. – Maud összerezzen a saját szavaitól, és bizonytalanul nézett Violetre. – És a te szüleid? Az ő házasságuk... harmonikus?

– Legalább abban biztos lehetsz, hogy a szüleid egyáltalán nem lennének boldogok, ha tudnák, hogy a pénzedet egy óriási, erotikus történetekből álló gyűjteményre költötted. Biztosra veszem, hogy legalább egy olyan jelenet van azokban a füzetekben, amely egy törökfürdőben játszódik. Csupasz bőr, lecsúszó törölközők, illatos masszázsolajak.

Maud kinyitotta a száját, hogy megismételje a kérdést, de a kép, amelyet Violet az imént lefestett, berobbant az elméjébe, és háttérbe szorította a korábbi gondolatot.

Violet épp elterelte a figyelmét.

Ha a nő ezt akarta lépni a bábujával, Maud készen állt a játéokra.

– Biztos vagyok benne, hogy a férfiaknak megengedett, hogy egy szál törölközőt viseljenek. És használhatják a samponozófülkéket, a masszázstalokat, az illatos olajokat meg mindent. – Maud meglazította az övet a derekán. – Ahogy az lenni szokott, nekünk, nőknek meg kell elégednünk egy korlátozottabb élménnyel. Mrs. Sinclair azt mondaná, hogy valakinek tiltakozást kellene szerveznie.

– Maud, ami a szüfrazsettügyet illeti, biztosra veszem, hogy...

Violet hangja elcsuklott. Maud oldalra billentette a fejét, élvezte a levegő érintését a meztelen bőrén. Csak néhány centire engedte lecsúszni a köntöst a válláról, csak a kulcscsontja és a melle legfelső része látszódott ki.

A modern estélyi ruhát viselő nők ennél nagyobb bőrfelületet mutattak meg a világnak. Mégis, a botrányos és tapasztalt Violet Debenhamnek elakadt a szava a látványtól. Maudon diadalmas borzongás futott végig, ami egyenesen szédüléssé erősödött, amikor Violet arcába nézett. A nő homlokára apró ráncok ültek ki, az ajkai szétnyíltak. A nyaka tövében lévő mélyedésben izzadságcseppek gyűltek, a testén finom borzongás futott végig.

Néhány másodperc erejéig Maud is elfelejtette, hogyan kell teljes angol szavakat formálni.

– Tehát nem arról van szó, hogy nem tartasz... Úgy értem, nem vagyok neked... – dadogta nem túl választékosan.

Violet felemelte a kezét, és megdörzsölte a tarkóját, mintha zavarná valami. A tekintete úgy perzselte Maud bőrét, mintha kilépett volna a napra az árnyékból.

– Egészen elbűvölő vagy, és valakinek meg kellett volna tanítania téged arra, hogy udvariatlanság bókokra vadászni – felelte Violet nyersen.

– Megtanítottak – mondta Maud. – De én nem törődöm vele. Te szeretnél... – Ismét akadozni kezdett a nyelve. Ennyit az első ígéretesnek tűnő flörtöléséről... Tényleg el tudták képzelni róla a hajó utasai, hogy egy ledér nőszemély? Az agya gépiesen ismételte a szavakat, nehogy újabb képeket ásson elő azokból az erotikus füzetekből. – Te szeretnél...

Csak egy szó volt. Violet ki tudta mondani. Akkor Maud is képes rá.

– Szeretnél velem kefélni?

Kíváncsi volt rá, Violet vajon hazudni fog-e, miközben szürke szeme olyan forrón izzott, és olyan árulkodó volt.

Azon tűnődött, vajon megbocsátaná-e neki valaha is, ha

most hazudna.

– Igen – felelte végül Violet azon a füstös hangján.

– Akkor miért utasítottál vissza?

– Mert rossz ötlet. Mondtam neked.

– Te – kezdte Maud hevesen –, Miss Erkölcstelen és Botrányos, te vagy az utolsó ember, aki azt mondhatja nekem, hogy ne hajszoljam azt, amit akarok. Akár rossz ötlet, akár nem.

Violet visszahúzta Maud vállára a köntöst. Az ujjai hozzáérték a bőréhez. Az anyag érintése olaj volt a tűzre. A lány szájpadrólása fájt, és ostobának érezte magát, ahogy az ízületei elgyengültek. Ó, te jóisten, ez csak tovább rontott a helyzeten!

– És jelenleg te vagy az utolsó ember, aki megmondhatja nekem, mennyit bízzak rád magamból – felelte Violet könnyörtelenül. – Ezenkívül... egyelőre Maud Cutlerről pletykálnak, de mindez csak szóbeszéd. Maud Blyth még ma is egy tiszteletre méltó lány. Tudom, hogy szeretnél szórakozni, de nem kellene belekapnod olyasmibe, amit utána nem tudsz visszacsinálni.

– Te is ezt tetted.

– Az én helyzetem más volt.

– Valóban? – Maud kérdően felvonta a szemöldökét. Violet azonban nem volt hajlandó többre, és Maud azon kapta magát, hogy a visszafojtott vágyakozás nyugtalan haragba vált. A nő kérésére megnyílt neki. Olyan részeket fedett fel a mocskos személyes szövetéből, amelyeket eddig csak Robin láthatott. És lám, ő csak félresöpöri a kérdéseit.

Egy magas, szilárd fal húzódott Violet Debenham folyamatos színjátéka mögött. Az ellentéte volt Edwinnek,

akinek elöl húzódtak a falai, és azok mögött lehetett fellelni a melegséget, ha az embernek volt türelme kívánni, hogy bebocsátást nyerjen.

Violet melegsége kívül volt. Édesen terítette szét, mint egy pokrócot. Ha az ember megállt, és hagyta, hogy Violet elszórakoztassa, ha elfogadta a felajánlását, talán sohasem vette észre a falat.

Maud anyja is ilyen volt. De Lady Blyth bensőjében gúnyos üresség honolt. Violetben azonban a színlelésen túl ennél több volt. Maud ebben nem kételkedett.

– Rendben – fogadta el végül. – Lord Hawthornnak azt mondtad, hogy vannak mások is a hajón, akik örömmel lennének a szolgálatodra. Tehát nyilván az enyéimre is.

– A rengeteg nő?

– Vagy férfi – felelte Maud szúrósan.

– Ne légy ostoba, csak mert rossz kedved van! – csattant fel Violet. – Semmi garancia rá, hogy találsz olyan férfit, akit érdekel a te örömed, vagy aki hajlandó megállni, mielőtt bajba kerülnél.

– Köszönöm a tanácsot. De mivel ön nem hajlandó részt venni a dologban, Miss Debenham, úgy érzem, semmi köze hozzá.

– Te... – Violet elfordította a tekintetét, és ismét megdörzsölte a nyaka hátsó részét. Valami piros villant ki az ujjai alól.

– Megsérültél?

– Semmiség. Csak viszket.

– Vért látok a nyakadon, Violet. – Maud felállt, és félrehúzta a nő ujjait.

A piros folt éppen a hajvonal alatt bukkant elő, ahol a

gallér eltakarta volna. Nem véres karcolás vagy horzsolás volt. Inkább úgy festett, mintha valaki piros tintával furcsa mintát rajzolt volna Violet bőrére.

– Felhorzsoltam a saját körmömmel? – kérdezte Violet.

– Inkább úgy néz ki... – Maud nagyot nyelt. – Úgy néz ki, mint egy rúna.

Violet nyakán megfeszültek az izmok. Amíg Maud nézte, a vörös jel bíborszínűre váltott, majd gyorsan eltűnt.

– Mondd el pontosan, mi az!

– Nem tudom, hogy le tudnám-e rajzolni – felelte Maud. – Már eltűnt. Csak egy pillanatig volt ott. – Violet olyan sápadt lett, mint a köntöse. Maud, akinek a Robin karján lévő átok járt a fejében, nem hibáztatta ezért. – Rúnák. Meg kellene kérdeznünk Lord Hawthornt.

Violet arca elsötétült. Az ujjbegyeit továbbra is a nyakán tartotta.

– Igen – felelte. – Igen, nagyon szeretném megkérdezni erről Hawthornt.

15

Violetnek nem kellett sokat várnia, hogy szembesíthesse Hawthornt. Megbeszélték Ross-szal, hogy délután interjút készít Violettel a cikkhez, amelyen dolgozik, és egyben beszámol az aznapi felfedezéseiről. Maud elküldte az egyik utaskísérőt Lord Hawthornhoz, hogy közvetítse a meghívásukat egy barátságos karikadobálásra a felső fedélzeten.

– Karikadobálás – jegyezte meg Hawthorn hűvösen, amikor megjelent.

Maud átnyújtotta neki a merev kötéلكarikákat.

– Kellemes, egészséges testmozgás a friss levegőn.

A dudás-dobos zenekar a másnapi fellépésre készült. A távolban zajló próba halk vinnyogó és pergő hangjai egy hegy túloldaláról érkező csatazajnak tűntek. De a levegő kétségtelenül friss volt.

– A lovaglás vagy egy jó botvívás valóban kellemes testmozgás lenne.

– Ha megtalálom a *Líra* istállóit, értesítem önt, Lord Hawthorn.

A férfi egy hanyag kézmozdulattal elhajította a karikát,

amely Maud bosszúságára egyenesen a cöveken landolt. Ross és Violet megszakították a beszélgetésüket, és feléjük fordultak.

– Tessék! – mondta Hawthorn. – Részt veszek benne. Nos, miféle sürgős ügyben van szükségük a segítségemre?

Maud beszámolt a viszkető érzésről Violet nyakán és a vörös rúnáról, amely eltűnt, miután egy pillanatra láthatóvá vált.

– És felmerült bennem – vette át a szót Violet, aki szúrós tekintettel nézett a lordra –, hogy ismerek egy mágust, aki egy rúnaszakértő család sarja, és akinek nemrégiben lehetősége nyílt arra, hogy ezt rám tegye.

Hosszú csend következett. Maud a száját harapdálta idegességében.

– Nem vagyok mágus – felelte Hawthorn.

– Dehogynem – mondta Violet nevetve. – Még akkor is, ha...

– Nem. Vagyok. Mágus. – A lord halkán, nyomatékosan ejtette ki a szavakat. – Vagy talán azt gondolod, hogy az elmúlt tizennégy évben hazudtam a varázserőm hiányával kapcsolatban?

– Nem tudom. – Violet hátradőlt, és a könyökével a korlátra támaszkodott. A szellő belekapott a kalapja tollaiba. – Hazudtál?

Hawthorn rámosolygott. Az a fajta mosoly volt ez, amely gyenge pontokat keres, hogy fájdalmat okozhasson. Maud azon kapta magát, hogy a keze ökölbe szorul az utolsó karika körül, amelynek érdes anyaga a tenyerébe nyomódott.

– Értelemszerűen – felelte a férfi. – Mivel te magad mögött hagytad a családot és a közösséget, amely felnevelt, pusztán gyerekes makacsságból, biztos, hogy senki másnak

nem lehet valódi oka, hogy ugyanezt tegye.

Violet arcát előntötte a pír.

– Violet! – szólt közbe Maud sietve. – Nem gondolhatod komolyan, hogy Lord Hawthorn a gonosz ebben a történetben. Az igazsággyertya, emlékszel?

A nő védelmezően a nyakához emelte a kezét.

– Lehet, hogy ennek semmi köze a te szerződésedhez.

– Akkor mihez van köze? – kérdezte Hawthorn arisztokratikus megvetéssel. – Nem akarok öntől semmit, Miss Debenham. És ha akarnék, akkor sem lenne szükségem varázslatra, hogy megszerezsem.

– Ó, menj a pokolba! – vicsorgott Violet.

– Inkább nem.

Ross köhintett egyet. A szeméből kiolvasható volt, hogy jól szórakozik. Ideje közbeavatkozni, mielőtt Maud seregén eluralkodik a káosz.

– Ezek az emberek rúnaátkot helyeztek a bátyámra – mondta a lány. – Feltételezem, hogy ezúttal is ugyanezt a trükköt alkalmazták. Lord Hawthorn, én elhiszem, hogy ön semmiféle rúnát nem tett Violetre, de tudja esetleg, mi lehet ennek a célja?

Hawthorn felkapott és elhajított egy újabb karikát. Volt valami ebben a mozdulatban, ami azt sugallta, az érzéseit próbálja kisütni egy ennél sokkal kielégítőbb erőszakos tett elképzelése által. Ez a karika is tökéletesen ért célba.

– Ha már nincs ott, nem tudok segíteni – felelte. – Keressenek meg, amikor újra megjelenik. Ha ez bekövetkezik, a körülmények több információval szolgálhatnak. Úgy tűnik, csak akkor látható, amikor működésbe lép.

– Működésbe lép? – emelte fel Violet a hangját.

Hawthorn dühösen nézett Maudra.

– A játéka kezd valóságossá válni, nem igaz? Altatóbűbáj a whiskymben. Egy rúna Violet nyakán, isten tudja, mi célból.

– Egy holttesttel kezdődött – felelte Maud nagyobb határozottsággal, mint amit érzett. – Sohasem volt szó játékról. Én nem... – Nem, ez hazugság lett volna. – Félek, de ez nem számít. Nem adom fel.

Ha ez egyáltalán ér valamit. Maud volt a saját serege leghaszontalanabb tagja. Hawthorn rendelkezett tudással és tapasztalattal; Ross be tudott törni a kabinokba; Violet volt az egyetlen, aki varázserővel bírt. És az ellenségeik, bárkik is voltak azok, egyértelműen tudták ezt.

– Sajnálom, Violet – préselte ki magából Maud a szavakat. – Nem ragaszkodhatok hozzá, hogy továbbra is veszélynek tedd ki magad.

A nő leengedte a kezét a nyakáról.

– Ha ennek köze van azokhoz, akik megölték Mrs. Navenbyt, akkor úgy tűnik, a legjobb, ha segíték megtalálni őket. Hogy levehessük ezt a nyakamról.

Más szóval, már túl késő. Maud két szívdobbanásnyi ideig hagyta, hogy gyötörje a bűntudat, azután megvonta a vállát. Violetnek igaza volt. Az egyetlen módja, hogy ezt helyrehozzák, ha a végére járnak.

– Én is megtagadhatom a szolgálatot ilyen nemes egyszerűséggel? Vagy az ajánlata csak a tisztekre vonatkozik?

Minden szempár Ross felé fordult. Maudban az igazságosság viaskodott a kétségbeeséssel. Minden segítségre szüksége volt. De az újságíró még kevésbé tudta volna

megvédeni magát a mágusok ellen, mint ő maga.

– Szégyen. Tényleg nehéz manapság jó személyzetet találni
– morogta Hawthorn olyan éllel, hogy az nyilvánvaló szándékosságról árulkodott.

– Dugja fel magának! – vágott vissza Ross anélkül, hogy a másik férfira nézett volna. – Nem mondtam, hogy kiszállok. Talán azt hiszik, még sohasem voltam veszélyben? Ráadásul... már kifizettek. És nem térítek vissza semmit. Ezenkívül betartom az alku rám vonatkozó részét, amire másoktól nemigen számíthatunk... – intett Hawthorn irányába.

– Köszönöm, Mr. Ross. Gondolom, nem talált semmit ma reggel, igaz? – kérdezte Maud.

– De, lehet, hogy igen. – Önelégültség kúszott a fiatalember arcára. Úgy festett, mint az a kerub azon a bizonyos festményen, amelyet Maud mindig is utált. Nagyon örült, amikor Robin eladta, miután egy kisebb városi házba költöztek. Valahányszor ránézett arra a kerubra, a legszívesebben átlyukasztotta volna a vásznat az ujjával.

Most azonban szerette volna megragadni Alan Ross göndör fűrtjeit, magához húzni őt, és megcsókolni azt az angyali homlokát, cserébe azért a reményteli szívdobbanásért, amelyet a mellkasában érzett.

– Valóban? Talált valamit?

– Az ön listáján szereplő ezüstitárgyak között volt egy piperekészlet is. Egy hajkefe meg egy tükör? Egymáshoz illők, csavaros mintával a hátukon? Ezeket láttam. A többi tárgyat azonban nem találtam meg ugyanabban a szobában.

– Ross önelégülten mosolygott. – Csak néhány csodás gyöngysort egy sálba tekerve, egy fiókban elrejtve. Szinte

várták, hogy ellopják őket egy ilyen silány rejtekhelyről.

– Hol? Kinek a kabinjában? Mondja meg a számát... Nem, inkább mutassa meg, egyedül nem tudok bejutni. Vagy... Violet? – Maud reménykedve nézett a nőre.

– Valószínűleg több ezüst piperekészlet is van ezen a hajón, Maud – felelte Violet. – Szerinted ez a te gyilkosod tényleg így elől hagyná a lopott holmit? Használná?

– Egy nő kabinja volt – tette hozzá Ross. – Azt hiszem, egyedül utazik. Nem láttam férfiruhákat.

– Nők is lehetnek gyilkosok – jegyezte meg Maud. Mrs. Sinclair igazán büszke lett volna rá e miatt a kékharisnyás kijelentés miatt. – Jöjjön, Mr. Ross! Ne vesztegessük az időt. Felismerem Mrs. Navenby szettjét, ha látom, szóval a legjobb, ha elvisz ahhoz a kabinhoz, hogy megnézhessem.

Ross így is tett. A kabin a B fedélzeten volt. Maudnak kitalált egy fedősztorit is, miszerint neveket és adományokat gyűjt egy özvegyek és gyerekek megsegítésére rendezett londoni jótékonyági eseményhez. Olyan könnyedén váltott filantróp nyelvezetre, mint Adelaide Morrissey pandzsábi nyelvre, amikor előntötte a düh... De a kopogásra senki sem nyitott ajtót.

Ezután néhány percet várniuk kellett, hogy a folyosó teljesen kiürüljön, ami alatt Ross elővette a jegyzetfüzetét, és feltett néhány komoly kérdést Maudnak arról, hogy a véleménye szerint hogyan kellene a White Star Line-nak fejlesztenie a *Líra* kabinjait. Esetleg jó lenne-e, ha elhelyeznének bennük egy kisebb könyvválogatást, hogy a lusta utazónak ne kelljen ellátogatnia az első osztályon lévő könyvtárba?

Maud egyetértett azzal, hogy ez egy elragadó fejlesztés

volna, majd...

– Tiszta a levegő! – mondta olyan izgatottsággal, mintha egy utcai bűnbanda őrszeme lenne egy olcsó krimiben.

Ross eltette a füzetét meg a tollát, elővette a mellényzsebéből a betörőszerszámaikat, és nekilátott kinyitni az ajtót. Maud elképzelte, ahogy a férfi egész nap ki-be járkal a kabinokba, és könnyedén bejut olyan helyekre, ahová nem lenne szabad. Az első osztályon kóborol az ékszerekkel tömött válltáskájával, készen arra, hogy a sapkáját megemelve köszönjön az utasoknak, majd kérdéseket tegyen fel nekik... miközben tudja, hogy a biztonságra felügyelő alkalmazottak szemében kevesebbet ér, mint az első osztályon utazók ölebei. Nem csoda, hogy becsmérően beszélt annak a lehetőségéről, hogy hátat fordít nekik. Valószínűleg a merészség kemény fájából faragták.

Amint a zár kattant, Ross félreállt, gúnyosan meghajolt Maud előtt, majd elsétált. Ha a lányt elkapják, az lenne a legjobb, ha senkinek sem lenne oka átkutatni Alan Ross holmiját. Maud besurrant a kabinba, és becsukta az ajtót. A szíve gyorsabban kezdett verni. Ő is tudott merész lenni.

A levegőben dohos virágillat terjengett, levendula molyirtóval, cipőkrémmel és szappannal keveredve, ami Maudot Mrs. Navenby New York-i hálószobájára emlékeztette. Lehet, hogy az ő kabinját is ilyen szag ülte volna meg, ha az asszony túléli az első napot a fedélzeten.

A gondolat cselekvésre készítette. Az ezüst hajkefe és a hozzáálló tükör ott hevert szem előtt a komódon, körülötte üvegek és téglék. Némelyik orvosságos üvegcsének tűnt, a többiben parfüm, krém és kenőcs lehetett. Minden címkén apró fekete betűkkel írt sorok voltak olvashatók. A kabin

lakója vagy egy szorongó egészségmániás volt, vagy valaki, aki rendkívül aggódott az arcbőre miatt.

Da vajon mágus? Vagy gyilkos? Vagy talán – a gondolat úgy kólintotta fejbe Maudot, mint egy pocsolyába csapódó esőcsepp – a valódi gyilkos vette a fáradságot, és szétszórta az ellopott holmit mások között, hogy elkerülje a gyanút?

Nem. Ez ostobaság. Furcsa kiegészítők megjelenése az emberek kabinjában ugyanolyan zűrzavart okozott volna, és ugyanúgy kérdéseket vetett volna fel, mint a lopás.

Kivéve, ha a lakók azt hiszik, hogy a White Star Line ajándékaról van szó. Ingyen használható, mint a sakk-készlet és a kártyapaklik.

Maud elméjének pocsolyájába egyre-másra potyogtak az ötletcseppek, és felborzolták a felszínét. A lány megrázta a fejét. *Koncentrálj, Maudie!*

Első ránézésre a hajkefe és a tükör valóban rendkívüli módon hasonlított az ellopottakra. Méretben és súlyban is megegyezett velük, a kefe sötét sörtéi hasonló hosszúságúak voltak, és néhány ősz hajszál ragadt közéjük.

Maud szíve összeszorult, ahogy megfordította a tükröt a kezében. Valóban tekervényes minta díszítette a hátulját, ahogyan Ross mondta.

És bár hasonló volt, mégsem ugyanolyan, mint Mrs. Navenbyé. Maud biztos volt benne. Ez tehát hamis nyomnak bizonyult.

Mégis érdemes volt utánajárni, mondta magának határozottan, és kilépett a kabinból. Ez...

Kezében a kilinccsel megtorpant. Egy erős testalkatú, munkaruhát viselő férfi állt tőle nagyjából négy méterre. Rajtuk kívül a folyosó teljesen üres volt. A férfi egyenesen

Maudra bámult, aki megmerevedett félig a folyosón, félig a kabinban állva, amely nem a sajátja volt, és épp amikor magára akarta öltetni a legjobb, egy báró lányához illő, „persze hogy van itt keresnivalóm” mosolyát... A férfi két keze közelíteni kezdett egymáshoz, és olyan gyorsan formált egy bölcsőt, amihez foghatót Maud még sohasem látott.

A lánynak még levegőt venni sem volt ideje, mielőtt a férfi a saját arcára húzta a kezéből kiáradó varázslatot, amitől az arca... *elolvadt*.

Maudnak felfordult a gyomra a mélységes ellenérzéstől. A férfi arcának a helyét kavargó, színtelen köd foglalta el, és épp csak kirajzolódtak a feje körvonalai, mint egy gőzzel teli szoba türkrében.

Tudta, mi ez. Robin beszélt neki az illúziómaszkokról; Walter Courcey is használt ilyet, ahogyan az a férfi is, aki Robinra támadt, és megátkozta, amikor elvállalta az összekötői munkát.

Maud keze azonban nem csak ezért szorult a kilincsre. Hanem a férfi szeme miatt is, a meglepetéstől tágra nyílt, majd összehúzódott szempártól, amelyet a lány megpillantott, mielőtt a maszk eltakarta volna. A tekintetében a nyomát sem lehetett felfedezni annak, amit Maud emberi érzésnek hívott.

A félelem forró vízként öntötte el a testét a lábujja hegyétől a feje búbjáig.

A férfi sarkon fordult, és elfutott.

Maud tett egy meddő kísérletet arra, hogy a nyomába eredjen, aztán megtorpant, és dühösen gondolt a térképére. Ha feltételezi, hogy a férfi egy szolgálati lépcsőhöz szeretne eljutni – és kerüli a központi területeket, mivel mágikus

maszk mögé rejtette az arcát –, és meg akarja előzni, vagy legalábbis elég közel akar maradni hozzá, hogy láthassa, merre megy...

Maud sarkon fordult, és minden erejét összeszedve ellentétes irányba kezdett futni, mint a maszkos ember. Azonnal beleütközött valakibe; a testébe fájdalom hasított.

– Bocsásson meg! – lihegte, és tett hátra egy lépést. – Ó, elnézést, hölgyem! Én...

A nő nem volt magasabb Maudnál, a teste és az arca is kerek volt, mint egy ribizlis fánk. Annyira tökéletes és kellemes idős hölgynek tűnt, hogy Maud úgy gondolta, valamilyen hirdetésben is szerepelhetne... mondjuk gyümölcsös cukorkát, esetleg papucsot népszerűsíthetne. Ő is ijedtnek látszott, érthető módon, és ráncos kezét ódivatú blúzához szorította, miközben ide-oda kapkodta a tekintetét Maud és... ó, te jóisten!... a félig nyitott kabinajtó között.

Az idős asszony vett egy hatalmas, remegő lélegzetet.

– Tolvaj! – kiáltotta a korát meghazudtoló hangerővel. – Tolvaj! Segítsenek!

– Én nem... – mondta Maud elkeseredetten, de erre nem volt ideje. Muszáj volt továbbindulnia, ha a maszkos férfi nyomában akar maradni.

Elhajolt a brokáltáska ütése elől, amely elég nagy volt ahhoz, hogy három kötés meg egy hímzőkarika is elférjen benne, még egyszer eldadozott egy bocsánatkérést, majd elfutott a folyosó vége felé, miközben az idős asszony tovább kiáltozott.

– Tolvaj! Ott van! Állítsák meg azt a lányt!

16

Mr. Berry, a fedélzeti őrmester ezúttal nem kínálta meg Maudot teával. A lány látta, hogy viaskodik benne az ösztönös vágy, hogy megtegye, a szakmai kötelességtudattal. Egyrészt ott ült vele szemben egy jó neveltetésű, fiatal hölgy, aki zaklatottnak tűnt. Másrészt pedig ezt a fiatal hölgyet rajtakapták egy idegen nő kabinjában, és ahelyett, hogy ott maradt volna, hogy bizonyítsa az ártatlanságát, sietve elmenekült.

A *Líra* biztonsági személyzete személyes sértésnek vette a fedélzeti ékszerlopást. Természetesen azonnal a helyszínre siettek, amikor meghallották, hogy valaki tolvajt kiált.

Maud szinte rögvest egy egyenruhás férfi karjába futott, és összeszorult szívvel nyugtázta, hogy Ferris az. A tiszt, akit a hajó biztonságáról faggatott, és arról, hogyan tud az ember úgy közlekedni a fedélzeten, hogy ne tartóztassák fel.

Mindez remekül illett a szerencsétlenségei sorába.

Hiába vonakodott Ferris megérinteni egy hölgyet, végül az indulatossága győzött. Udvariasan, de határozottan megragadta Maud karját, és bevezette a fedélzeti őrmester irodájába.

Ott a lány összekulcsolta a két kezét az ölében, és kihúzta magát. Maud Cutler, emlékeztette magát, nem úgy mosolyog, mint egy báró lánya. Maud Cutler idős elhunyt rokonának volt a fizetett társalkodónője. Maud Cutler sajnos az elmúlt két napot azzal töltötte, hogy sárba tiporja a hírnevét, és hagyja, hogy holmi bárók és varieté-előadók elcsábítsák. Maud Cutler nem volt ékszertolvaj, és kikérte magának, hogy ilyen bűnözői magatartással vádolják.

Sok mindent kellett fejben tartania. Violet bizonyára pontosan tudta volna, hogyan kell viselkedni ebben a helyzetben.

– Ha ön nem tolvaj, Miss Cutler – mondta Mr. Berry –, akkor elmagyarázná nekem, hogy mit keresett Mrs. Vaughn kabinjában?

Maudnak volt ideje előre kitalálni a választ a kérdésre. Egyenesen hazudnia kellett.

– Ahogy elhaladtam mellette, láttam, hogy a szoba ajtaja nyitva van – felelte. – Azt hittem, talán az egyik szobalány takarít, és beléptem. Egy tiszta törölközőt akartam kérni a kabinomba. De senki sem volt odabent. Aztán arra gondoltam, hogy talán rosszul csukták be az ajtót.

– Mrs. Vaughn biztos benne, hogy becsukta és bezárta maga mögött az ajtót, amikor elment.

Maud szörnyen érezte magát, hogy ezt kell tennie, de kurtán és finoman megvonta a vállát; az anyja szakértője volt ennek az igen beszédes gesztusnak, ami azt közölte: mi mindketten túl kedvesek vagyunk ahhoz, hogy megjegyzést tegyünk egy idősödő nő hanyatló memóriájára, de azért tisztában vagyunk vele, hogy erről van szó, nem igaz?

– Nem tudom megmagyarázni, Mr. Berry. Csak azt tudom

elmondani, amit láttam.

– Azt is jelentette, hogy eltűnt egy értékes gyöngysora.

Hát persze, és most Rossnál van. Maud próbált udvariasnak, de elkeseredettnek tűnni.

– Ha én vittem volna el azt a gyöngyöt, nálam kellene lennie, nem igaz? A becsületemre mondom, nincs nálam semmiféle gyöngysor! Sőt, ha nem hisz nekem, motozzon meg!

Mr. Berry bajsza rándult egyet.

– Ez a tervem. – Az ajtó felé biccentett. – Köszönöm... Mi is a neve?

– Agnes, uram. – A személyzeti egyenruhát viselő szobalány kíváncsi pillantást vetett Maudra.

– Köszönöm, Agnes. Ha egy félreértésről van szó, Miss Cutler – mondta a férfi mereven –, akkor természetesen elnézést kérek a tolakodásért. De egy tolvaj van a fedélzeten, és a pozícióm, illetve a White Star Line hírneve megköveteli, hogy biztosra menjünk. Nem hihetek pusztán a szavának. Ugye megérti?

– Ha szükségesnek érzi – felelte Maud, de mélyszégyenben volt döbbenve. Ám míg Miss Blyth hűvösen tiltakozhatott volna a szabadsága illetően korlátozása ellen, ugyanez az érv már nem állta volna meg a helyét az alacsony rangú Miss Cutler esetében. És úgy tűnt, valóban ez a leggyorsabb módja, hogy bizonyítsa az ártatlanságát.

A férfiak elhagyták az irodát. A szobalány óvatosan végigtapogatta Maudot rétegről rétegre. Felforrósodott az arca, miközben került a lány tekintetét. Maud biztosra vette, hogy a munkaköri leírásában sehol sem szerepel, hogy rossz hírű ékszertolvajokat kutasson át lopott holmi után.

A gyöngysor hiányát jelentették Mr. Berrynek, akinek az arcán a megkönnyebbülés és a csalódottság küzdött egymással. Maud reménykedve mosolygott a férfira, de mielőtt megszólalhatott volna, az ajtó kinyílt, és a *Líra* személyzetének egy újabb tagja jelent meg.

– Ó, Jamison! – mondta Mr. Berry. – Ő volna a szóban forgó fiatal hölgy?

Jamison a lányra nézett. Maud pedig az utaskísérő sima, sötét haját és arcát bámulta, akinek korábban a kezébe nyomta Mrs. Navenby fülbevalóját.

– Nem tudnám megmondani, Mr. Berry. Miss Cutlernek hívják? – Mr. Berry türelmetlenül bólintott, mire Jamison folytatta: – Én nem találkoztam vele. De Mr. Galloway azt mondta – a férfi köhintett egyet –, hogy amikor gyengélkedett, lefizette őt egy Miss Cutler, hogy engedje be egy lord kabinjába. Persze tagadni fogja, ha most megkérdezi, uram – tette hozzá, tovább cifrázva a hazugságát –, de bármit tennék rá, hogy ha átkutatják a szekrényét, megtalálják a kenőpénzt. Azt mondta, egy gyöngy fülbevaló volt az.

– Már megint gyöngyök, mi? – Mr. Berry felvont szemöldökkel nézett Maudra, mintha a futójával fenyegetné a lány királynőjét.

Maud némán bámult Jamisonra. Eddig szövetségesek voltak. Hiszen Maud megvásárolta a férfit. Ám ő nyilvánvalóan elhelyezte a fülbevalót a részeg főnöke holmija közé, ahogy azt a lány tanácsolta neki, és most megragadta a lehetőséget, hogy kirúgassa őt. Az igazság ott égett Maud ajkán, de erőt vett magán, hogy gondolkodjon, mielőtt megszólal. Az ő szava állt szemben Jamisonéval, és

ebben a pillanatban nem volt valami erős a pozíciója. Ha most hallgat, és ezzel megvédi őt, akkor a férfi az adósa lesz.

– Ez így van – mondta végül bájosan. – És ha ez az egyetlen bizonyíték ellenem, akkor ezt hamar tisztázhatjuk. A férfi, akinek a kabinjába próbáltam bejutni, Lord Hawthorn. Ha idehívhatja őt, Mr. Berry, biztosan mindenre fény derül.

Mr. Berry értetlenül bámult rá. Ennek ellenére elküldte Jamisont Lord Hawthornért.

Maud a kínos köztes időt azzal töltötte, hogy komoly beszélgetést folytatott Mr. Berryvel arról, mennyire élvezzi az eddigi utazást, és hogy Ferris milyen segítőkészen mutatta be neki a hajó összes kényelmi szolgáltatását és látnivalóját.

Megfogadta magának, hogy ha ezt megússza, megháromszorozza az erőfeszítéseit. Új, zseniális ötletekkel fog előállni. Ellensúlyozza a folyamatos kudarcait. Nemcsak azt fogja kideríteni, hogy ki volt a ködmaszkos férfi, hogy ő ölte-e meg Mrs. Navenbyt, illetve hogy milyen formát öltött a szerződés szóban forgó darabja, hanem valahogy azt is, hogyan akarják ezek az emberek felhasználni az Utolsó Szerződést a varázserő ellopására. Erre még Edwinnek sem sikerült rájönnie.

Maud össze volt zárva ezekkel az emberekkel a hajón. Rendben. Ők is össze voltak zárva vele.

Amikor Lord Hawthorn megérkezett az irodába, a pusztá jelenléte felhívta a figyelmet a helyiség szűkösségére. Maud felpattant, egy rajongó mosollyal ajándékozta meg a férfit, és...

A neve. Mi a fene Lord Hawthorn keresztnéve? Maud elméje, amely már igencsak elfáradt a jelen körülmények között, teljesen kiürült.

Nos. Ez a férfi egy grófság örököse. Biztosan a szeretői is a vezetéknévét és a titulását használják.

– Hawthorn, drágám! – hízelgett Maud, majd tett két lépést a lord felé, és a karjába vetette magát. Pontosabban a derekához simult. Az arcát a mellkasába temette, és a tekintetével próbálta telepátikus úton közölni a férfi sportzakójának a gombjaival, mekkora szüksége van az együttműködésére.

Néhány pillanat múlva Hawthorn a hátára tette a kezét.

– Maud! Ha jól sejtem, valamiféle bajba keveredtél?

A lány ettől éppúgy felélénkült, mint ahogyan elképzelése szerint Miss Cutler tette volna, ha védelmezője erős karjában találta volna magát. A férfi felé fordította az arcát, és elmagyarázta a szerencsétlen helyzetet, illetve Jamison vallomását.

– Elmondhatnád nekik az igazat. Azért akartam bejutni a kabinodba, hogy meglepjelek – kérlelte.

Hawthorn és Mr. Berry egymásra néztek.

– Miss Cutler – mondta Hawthorn – valóban egy meglepő fiatal hölgy.

– És nincs szükségem rá, hogy lopjak, igaz? Hiszen megígérted, hogy minden szép dolgot megveszel nekem, amit csak akarok. – Maud a férfi mellkasán tartotta az ujjbegyeit, és remélte, hogy a szeme hatalmasnak látszik, és bizalommal teli. Segített, hogy elképzelte Robint, aki rettenetesen hiányzott neki, illetve magát, ahogy rendíthetetlenül hisz abban, hogy ez a férfi bármit megtenne érte.

Hawthorn, akiről így a jelenlévők számára kiderült, hogy az a fajta gazember, aki könnyedén ígér luxusajándékokat

egy olyan lánynak, akit nem áll szándékában maga mellett tartani, miután visszatértek Angliába, lepillantott Maudra. A tekintetéből egyértelműen ki lehetett olvasni, mennyire bánta, hogy egyáltalán felkelt aznap reggel.

– Így van, édesem – mormolta mély, sötét hangon. – Gondoskodom róla, hogy megkapj mindent, amit megérdemelsz.

A fedélzeti őrmester nem látta Maudnak a férfi mellkasán pihenő kezét. Így ő észrevétlenül megcsíphette a gróft. Hawthorn szája rándult egyet, és foglyul ejtette a lány kezét a sajátjával.

– Valóban úgy tűnik, hogy valamiféle félreértésről lehet szó – mondta, miközben teljes erővel Mr. Berry felé irányította hűvös arisztokratikusságát. – Feltételezhetem tehát, hogy Miss Cutler szabadon távozhat?

Miss Cutler szabadon távozhatott.

Violet elhanyagolta a Lord Alberttel kapcsolatos erkölcstelen feladatait. Fogalma sem volt róla, hogy az igazán kicsapongó nők hogyan tudnak egyszerre több szeretőt tartani. Biztos, hogy rendkívüli szervezőképességre van szükség hozzá, vagy egy titkárnőre.

– Interjút készített velem az az újságíró, Mr. Ross, egy társasági magazinba készülő cikkéhez – mondta. – Lehet, hogy vissza kellene mennem hozzá, és néhány célzatos megjegyzést tennem azzal kapcsolatban, mennyire élveztem a magával töltött időt, és remélem, hogy Londonban még többet lehetünk együtt.

– Jó terv. Értékelem az ötletet – felelte Lord Albert.

A nagy fogadócsarnokban álltak, vacsora előtti cigarettájukat szívták, és nyilvánosan mutatkoztak. Violet a cigarettázást az évadzáró partikhoz és a sötét színházi éjszakákhoz kapcsolta. Volt valami izgalmasan színpadias abban, hogy az ember elfogadott egy szálát egy úriember ezüstitárcájából, és az éjszakai égbolt üres mennyezete alatt rágyújtott, miközben a *Líra* első osztályon utazó vendégeinek csillogó tömegei felfelé indultak a lépcsőn.

Lord Albert intett egy utaskísérőnek, aki sietve hozott egy állványon álló, homokkal töltött réz hamutartót, majd elindultak vacsorázni. Violet már korábban megígérte a nénikéjének és a kuzinjának, hogy az ő asztalukhoz ül, ahová meghívta Lord Albertet és Lord Hawthornt is. Meg persze Maudot, aki – mint általában – most is késett, mivel sem szobalány, sem segítőkész nőrokon, sem varázserő nem állt rendelkezésére, hogy segítsen neki felöltözni.

Maud mosolyogva köszöntötte az asztaltársaságot, miközben a férfiak felemelkedtek a székükből, majd elfoglalta a helyét Hawthorn mellett. Mély gyöngyházszerű ruhát viselt, amelynek egészen rövid ujjait fekete gyöngyök díszítették. A derekától sötét tüllréteg omlott lefelé, amelyet apró, rózsaszínű és zöld rózsákkal hímeztek. Vékony fejpántján a ruhához illő selyemszalagból készült kis rózsák tündököltek. Lenyűgöző volt, ahogy a virágok kontrasztot alkottak a sziruposan kavargó sötét selyemmel, és ahogyan Maud zöld szemét kiemelte a zöld hímzés.

Clarence arcára kétségbeesett vágyakozás ült ki. Violet már-már baráti érzéseket kezdett táplálni a kuzinja iránt, akivel, ha másban nem is, úgy tűnt, a nők terén egyezik az ízlésük. Ezt a barátságot azonban szinte azonnal próbára is

tette a fiú, amikor panaszosan leszidta Violetet, amiért nem fordít több figyelmet a nénikéjére.

– Kerestelek korábban, Vi – mondta. – Te pedig... hol voltál?

– Itt-ott – felelte Violet. – Nagy ez a hajó, Clarence. Biztosan utaznak a fedélzeten olyanok, akiknek a társasága megfelelőbb a számotokra, mint az enyém.

– Volt egy zenés varieté-előadás – mondta Clarence. – Gondoltuk, talán tetszene neked. Mindössze erről van szó.

Caroline néni szokatlanul intenzív rosszalló grimasszal ajándékozta meg Violetet. Valóban úgy tűnt, mintha Clarence épp olajágot próbálna nyújtani. Violet nem tudta rávenni magát, hogy bocsánatot kérjen, de kellenlően bólintott.

– Nem hittem volna, hogy ez a te műfajod – jegyezte meg.

– Hát, nem sokat tudsz rólam, nem igaz? – Clarence megtalálta a hangját. – Úgy teszel, mintha a családban kizárólag neked és Lady Enidnek lett volna érzéke a zenéhez, de ez nem igaz.

Violet uralkodott magán, és nem mondta ki hangosan, hogy a fiú olyan érdektelen benyomást kelt, hogy már a gondolata is bizarr annak, hogy bármi is érdekelheti. De az is igaz volt, hogy Violet sohasem vette a fáradságot, hogy megkérdezze tőle.

– A rokona a művészetek pártfogója volt, Miss Debenham? – kérdezte Lord Albert.

– Olyasmi – felelte Violet. – A férje asztalosként dolgozott. Amikor összeházasodtak, csak két műhelye volt. Kiderült, hogy jó érzéke van a befektetésekhez, és végül egy sikeres hajózási vállalkozás résztulajdonosa lett. De folyamatosan bővítette az asztalosüzletét is, ráadásul szakosodni is elkezdett – magyarázta, miközben megajándékozta Lord

Albertet egy mosollyal. – Mindig a hangszerek voltak a szenvedélye. Tanoncokat küldött Németországba és Ausztriába, hogy hegedűkészítő mesterektől tanuljanak.

– Van egy csembaló a londoni házunkban, amelyet Taverner maga készített, amikor még fiatal volt – szólalt meg váratlanul Caroline néni. – A fedele különböző fafajtákból készült, bonyolult intarziákkal. Külön megrendelésre készítette Lady Enid húgának. Így ismerkedett meg Lady Eniddel.

– Ezt nem is tudtam – mondta Violet. – Akkor igazán hálátlanság a részükről, hogy visszautasították a lányuk társaságát a halálos bűne miatt, miszerint egy kereskedőhöz ment feleségül, nem igaz?

– Milyen csodálatosan romantikus! – jegyezte meg Maud.

– A kérdésére válaszolva, Lord Albert... Igen. Miután nagy vagyonra tettek szert, Mr. és Mrs. Taverner a pénzük jelentős részét zenére költötték. Azt hiszem, ők alapították meg az első kamarazenekart valahol.

James Taverner valójában egy dolgozó kézművesekből álló máguscsaládból származott, és pusztán a kemény munkának köszönhetően a Tieffenbrucker család óta az egyetlen thaumolutológus lett a nyugati világban. A műhelyéből kikerülő hangszerek mágikusak voltak; a fa és a bélhúr egyaránt gyönyörűen tartotta a mágiát, és olyan harmonikus zenét lehetett velük létrehozni, amely már-már magában is felért egy varázslattal. A szóban forgó zenekar pedig az Angol Mágusok Kamaraegyüttese volt, amely egy alkalommal szeszélyes tavaszi hóvihart kavart, amikor az egyik előadásuk rosszul illeszkedett egy nehéz esőbűbájhoz, amellyel egy közeli gazdálkodó máguscsalád próbálkozott.

Miután megvacsoráztak, Lord Albert meghívta a többi úriembert az első osztály dohányzótermébe egy italra és kártyázni. Olyan reményteljesnek tűnt, hogy Violet sajnálta a férfit, amikor Hawthorn visszautasította.

– Szerencsére, uram, Clarence az előbb azt mondta, nagyon vágyik egy jó kis parti *écartéra* – jegyezte meg Violet. – És úgy látszik, közös érdeklődésük a zene.

Clarence gyanakvó pillantást vetett Violetre, majd összerándult, mint akit ismét lábszáron rúgtak. Az anyja nem akarta megkockáztatni, hogy elszalasszon egy lehetőséget, és baráti viszonyba kerüljön egy márki fiával.

Mivel elültette Lord Hawthornban az *écarté* utáni vágyakozást, Violetnek az volt a büntetése, hogy játszania kellett a férfival a lakosztályában, amíg Rossra vártak. Maud vezette a pontokat, mivel maga sosem kártyázott.

– A szüleim inkább whistet vagy bridzset játszottak, ha egyáltalán játszottak valamit. Így több ember ült az asztalnál, akikkel pletykálhattak – mondta.

Violet maga sem kártyázott már évek óta. A testvéreivel minden lehetséges kártyajátékot megtanultak annak idején az apjuk egy régi szabálykönyvéből, majd később New Yorkban is elsajátított még néhányat, amelyek legtöbbször valamilyen formában magában foglalta az alkoholt, a mágikus és nem mágikus csalásokat, valamint a kártyalapok mocskos elnevezéseit.

Hawthorn nagyon gyorsan, és a tőle megszokott unott fölényességgel játszott. Ördögi módon emlékezett az ütőkártyákra. Violet jelentős képzeletbeli vagyont veszített vele szemben, és hangosan nevetett, miközben Maud felidézte, milyen arcot vágott a Miss Maud Cutlert

ékszerlopásért letartóztatni próbáló fedélzeti őrmester. Violet Mauddal szembeni bosszúsága időközben nagyrészt elszállt; egyébként is úgy hangzott, mintha a lány délutánja önmagában is felért volna egy büntetéssel.

A valódi ékszertolvaj meglehetősen mogorván érkezett meg a kabinba.

– Megerősítették a biztonsági intézkedéseket – jelentette be.
– Már azelőtt is szigorítottak, mielőtt ön szégyenbe hozta volna őket, Miss B. Most azonban már tüsszenteni sem lehet az első osztályú folyosókon anélkül, hogy az egyenruhás gengszterek ne mondanák kórusban, hogy „Egészségére!”. – Ross átpillantott Hawthorn válla felett, és őlordsága kezét nézve felvonta a szemöldökét. – Az út hátralévő részére kénytelen leszek felhagyni az ékszerüzletággal.

– Biztosan eleget lopott már ahhoz, hogy továbbléphessen – felelte Maud. – És bár ez nem az a piperekészlet volt, amelyet kerestünk, összetalálkoztam egy mágussal, és ami ennél is fontosabb, láttam, hogy felismert. – Ross kedvéért röviden összefoglalta a letartóztatását megelőző történéseket. – Szemmel láthatóan felzaklatta, hogy váratlanul összefutott velem – fejezte be Maud a mondandóját. – Ha több lélekjelenléte lett volna, egyszerűen elsétálhatott volna mellettem, és eszem ágában sem lett volna gyanakodni.

– Hogy nézett ki? – kérdezte Ross. – Mármint mielőtt a... – Legyintett egyet az arca előtt. Alan Ross valószínűleg úgy tekintett a mágiára, mint a lovaspólóra vagy a koronglövészetre: a felső osztály egy újabb különcsége, amelynek nem igazán van hatása az ő életére, mivel személyesen nem tud profitálni belőle.

– Nem láttam jól. Világos haj, erős testalkat. És nem tetszett a szeme. Úgy nézett ki, mint aki kész a tengerbe dobni bárkit, aki az útjába áll.

– Ez nem igazán elengedő egy vázlatrajzhoz – jegyezte meg Violet. – Mit is jelent ez ránk nézve? Ha több a biztonsági személyzet, az megnehezíti a keresést.

– Tudom. És amúgy is haszontalan ez a megközelítés – Maud hátradőlt a székében. – Túl nagy problémával állunk szemben. Jobb stratégiára van szükségünk ahhoz, hogy megtaláljuk a tárgyakat.

– Nem ismerek semmilyen nyomkövető bűbájt, ami segíthetne – mondta Violet. – És... nem említettél ezzel kapcsolatban valamit, amikor arról meséltél, hogyan találta meg a bátyád és Edwin az érmét?

Maud bólintott.

– Edwin azt mondja, hogy az Utolsó Szerződés darabjai védettek a legtöbb bűbájjal szemben, amely varázserővel felruházott tárgyakat keres. Az érme utolsó darabját egy ezüstkereső bányász-bűbáj segítségével találták meg, de csak egyetlen szobát kellett átkutatniuk. Túl sok ezüst van a *Lírán* ahhoz, hogy ennek bármi értelme legyen.

– Mondja el újra, milyen tárgyakat loptak el – kérte Hawthorn. – Egy karkötő, egy medál...

– Egy kis palack, amelyben a kedvenc illatát tartotta, illetve a hajkefe meg a hozzáillő tükör.

– Haj. – Hawthorn Violetre nézett. – Emlékszel a fürtszertartásodra?

– Alig – felelte Violet. Emlékezett Alice-éra és Juliáéra, amelyek időben egymáshoz sokkal közelebb estek, mint ami a korukból adódott volna. Alice lassan mutatta meg a

varázserejét, olyannyira, hogy a szüleik már kételkedni kezdtek benne, hogy egyáltalán rendelkezik-e mágiával.

– Az mi? – kérdezte Ross.

– Nagy-Britanniában, amikor egy gyermek először adja jelét a mágiának, levágnak egy tincset a hajából – magyarázta Violet. – Azt elküldik a londoni Hordóba, ahol mágusként regisztrálják a teljes nevén.

– Tehát olyasmi, mint egy keresztelő? – kérdezte Ross. – Mi az értelme?

Violet ezen sohasem gondolkodott el. Sok értelmetlen szertartás volt az életben. Kérdőn nézett Hawthornra.

– A mágikus társaság biztonsága. Elméletben. Ha egy mágus veszélyben van, vagy eltűnt, egy térképbűbáj és az illető hajának a segítségével fel lehet kutatni, amennyiben Nagy-Britannián belül tartózkodik.

– Szűzanyám! – hüledezett Ross. – Ezt rohadt könnyen fel lehet használni rossz célokra.

– Robin és... – kezdte Maud, majd hirtelen elhallgatott.

– Maud! – szólt rá Hawthorn határozottan, miután úgy tűnt, nem fogja folytatni.

– Ez valójában titok.

– Ha nem osztja meg velünk a titkait, akkor mit csinálunk itt egyáltalán? – kérdezte Hawthorn.

– Nagyszerű kérdés – motyogta Violet.

Maud nyugtalan pillantást vetett rá.

– Kitty Kaur beengedte Robint a Fürtkamrába, és megcsinálta neki a térképbűbájt, amikor Edwin eltűnt. Régebben a Kádárokkal dolgozott, szóval ismeri az eljárást.

– Azt mondod, hogy megcsinálhatnánk ezt... csak fordítva? Megkereshetnénk a Mrs. Navenby keféjébe ragadt haját? –

kérdezte Violet Hawthorntól.

– Talán – felelte a férfi. – Ismerek néhány térképűbájt. Azzal, amit a Fürtkamrában használnak, azért tudják átkutatni teljes Nagy-Britanniát, mert nagyon erős varázslattal töltötték fel magát a térképet. Abban az egyetlen helyiségben annyi mágia van, hogy fel tudná robbantani a Hordót. De nekünk van egy térképünk a *Lírához*, igaz?

– Igen! Nekem van! – Maud teljesen átalakult, ahogy megérezte a siker lehetőségének illatát.

– Várjunk csak! – szólalt meg Ross. Magához húzott egy széket, a hátát előrefelé fordítva lovagló ülésben ráült, és az állát a támlán pihenő kezére támasztotta. – Tehát van egy varázslat, amellyel meg lehet találni egy embert a haja segítségével? Akkor mit használunk ahhoz, hogy megtaláljuk a kefében lévő haját?

– Még több haját – felelte Hawthorn.

– Kalapok! – szólalt meg hirtelen Maud. – Biztosan találunk néhány szálát Mrs. Navenby kalapjaiban. Ezenkívül a pótfésűit is megnézhetem.

Hawthorn a fejét rázta.

– Kétlem, hogy így elegendő mennyiséget találna. Egy egész fűrt kell, ha csak lehetséges, hogy erősebb legyen a rokonítás.

– Akkor... – Maud csendben elgondolkodott, és senki sem beszélt, amíg azt latolgatták, mi is következik ebből.

Végül Violet törte meg a csendet.

– Ó... Hol van most Mrs. Navenby, Maud?

– A jégkamrában – felelte a lány. – Mr. Ross, kétlem, hogy ott nagyon szigorúak lennének a biztonsági intézkedések, különösen, hogy minden erejükkel az első osztályú

folyosókra összpontosítanak.

Ross kihúzta magát, és meredten bámult Maudra.

– Azt akarja, hogy törjek be a jégraktárba, és vágjak le egy hajfürtöt egy hölgy lefagyasztott holttestéről?

– Mennyit kellene ezért fizetnem? Én...

Ross gurgulázó nevetésben tört ki, amitől csak úgy rázkódott a válla.

– Ilyesmi még a testvéreimnek sem jutott volna eszébe, pedig mindenféle kihívások elé állítottuk egymást, például hogy éjfélkor menjünk be egy temetőbe, és érintsük meg valakinek a sírját. Én ezt ingyen is megteszem. Feltéve, hogy őlordsága elkísér, és kirángat a bajból, ha a szükség úgy hozza.

– Nyugodtan állíthatja, hogy ön is a szeretője – javasolta Maud, aki szinte ragyogott a vidámságtól. – Bár nem tudom, mit gondol majd erről a fedélzeti őrmester.

– Ross, senki sem fogja ékszerlopással vádolni egy jégkamrában – jelentette ki Hawthorn. – Ami azt illeti, igazából akár kérhetné is, hogy a hirdetések okán megnézhesse a helyet. Mondhatná, hogy szeretné tudni, mennyi tojás meg tej kell az utasok ellátására, és hogyan tartják frissen az élelmiszert az út során, nem igaz?

– Rendben – vette át a szót Violet. – Tegyük fel, hogy megszerezzük a hajtincset, Hawthorn megtanítja nekem a térképbűbájt, amely így elvezet minket a hajón lévő hajkeféhez. Így is be kell majd törnünk egy kabinba. Ha egyáltalán kabinról van szó. És a hajó biztonsági személyzete továbbra is problémát jelent.

– Figyelemelterelésre lesz szükség – mondta Maud lenyűgözően, és sugárzó arccal nézett a többiekre.

Összefűzte a két kezét, mintha vissza kellene fognia magát, nehogy most azonnal kiszaladjon a kabinból, és megragadja az alkalmat. – Van is egy ötletem.

17

Miután befejeződött a tervezés, Violet visszatért Maud kabinjába, hogy ellenőrizze a hajfűrtvarázslatot, amelyet korábban készített. Az ő képességei nem voltak elegendők erős védekezéshez, de egy hajtincs – két szál Maud hajából, bevonva azzal a szantálfaolajjal, amelyet Maud szerzett, és Violet a legjobb tudása szerint átitatott varázslattal – felért egy gyengébb védekezőrendszerrel, amely Maud személyazonosságához kötődött.

A tincs ép volt. És ami még jobb, hogy azonnal leesett a falról, amikor Violet belépett a kabinba, ami azt jelentette, hogy rendben működik.

Nem járt még későre – Violet mércéjéhez képest biztosan nem –, de azon kapta magát, hogy az ásító szája elé emeli a csupasz kézfejét. A kesztyűjét az estélyi táskájába gyömöszölte.

– Hogy lehetsz fáradt? – Maud úgy röpködött ide-oda a kabinban, mint egy pillangó egy balettelőadásban. A ruhája hímzett tüllrétege egy ütemmel lemaradva lebegett és ringatózott. – Esküszöm, órákig nem fogok tudni elaludni, túlságosan ideges vagyok a holnapi nap miatt. Hatalmas

megkönnyebbülés, hogy van egy igazi tervem.

– Szükséged van segítségre? – kiáltott utána Violet. – A hajtűkkel, gombokkal, fűzővel?

– Köszönöm... nem, már sokkal ügyesebb vagyok, mint voltam.

Violet a tarkóját tapogatta, de sikerült rábírnia magát, hogy leengedje a karját a teste mellé. Az nem segít, hogy folyton ezzel gyötri magát. Az egyetlen módja, hogy lekerüljön a rúna a nyakáról, ha megtalálják az illúziómaszkos férfit.

– Szeretnék megint bocsánatot kérni azért, hogy belerángattalak ebbe – mondta Maud tompa hangon, mintha megérezte volna, mire gondol Violet. – Nem fogom hagyom, hogy bántsanak, Violet, ígérem.

Senki sem tehetett ilyen ígéretet. De a nő nem akarta lerombolni az édes, vad önbizalmat, amely Maud hangjából sugárzott, azzal, hogy erre rámutat. Ehelyett csak elmosolyodott, végighúzta az ujjait a legközelebbi szék háttámláján, kereste a port a jól megmunkált fa réseiben, és Lady Enidre meg James Tavernerre gondolt.

– Legalább nem unatkozom. Eseménytelen hétnek néztem elébe, amit csak az tudott volna feldobni, hogy Caroline nénit bosszantom lépten-nyomon.

– Úgy érted, nem bánod? Az jó – mondta Maud. – Mert bár sajnálom, hogy talán veszélyben vagy, de nem kívánom, hogy bárcsak ne történt volna meg ez az egész. Nem sajnálom, hogy te jelentél meg Robin látomásaiban. Nem sajnálom, hogy megismertelek.

Violet épp készült beismerni, hogy ő sem bánja, hogy megismerte Maudot, kinyitotta a száját, ám az azonnal kiszáradt, ahogy a lány megjelent az ajtóban.

Maud nem hálóingbe öltözött át. Vagyis elkezdte ugyan a folyamatot, de félúton abbahagyta. Levette a ruháját, az alsószoknyáját, a fűzőjét és a harisnyáját. Pusztán az alsóneműje meg egy rövid kombiné maradt rajta: egy csipkés szélű, elefántcsontszínű selyemkombiné, amelyen át Violet látta a lány sötét mellbimbójának a körvonalait.

Maud kivette a csatokat a hajából, amely így zabolátlannak tűnt, a puha hullámok mintha megkönnyebbülten felsóhajtottak volna. A fürtök a csupasz bőrfelület felé irányították az ember tekintetét. Violet hozzá volt szokva a félig felöltözött nők látványához; ahogy a mellbimbók látványához is. Egy szintársulat tagjaira nem volt jellemző a titkolózás vagy a szemérmeskedés.

Amikor a lány korábban a fürdőben hagyta, hogy lecsússzon a válláról a köntös, Violet már azt alig bírta elviselni. A szabadon hagyott térdét most egyenesen obszcénnek találta.

– Mit csinálsz? – hallotta visszhangozni az előző este a csillagos ég alatt elhangzott szavait a kiszáradt szájából. Ahogy akkor, ez most sem volt igazi kérdés. Arra szolgált, hogy időt nyerjen.

Ahogy akkor, Maud ismét másik forgatókönyvből dolgozott.

– Újra megkérdezlek – felelte.

– Maud!

– Nagyon kitartó vagyok – folytatta a lány. – Ez az egyik legrosszabb tulajdonságom. És az érvedet, miszerint Miss Cutler állítólagos romlottsága pusztán feltételezés, megcáfolta az, amire ma kényszerültem, hogy elkerüljem a letartóztatásomat, eközben azonban még mindig nem nyílt lehetőségem semmi olyasmit tenni, amit elvileg már

megtettem. – Némi gyötrelem érződött a hangjában. Most már karnyújtásnyira állt Violettól. A szeme sötétzöld volt, mint a nedves falevelek. – És ha lúd, hát legyen kövér. Újabb lehetőséget adok neked, hogy nemet mondj.

Volt valami rituális abban az elképesztő bátorságban, amely ahhoz kellett, hogy Maud kétszeri elutasítás után kitegye magát egy harmadiknak. A Violetben megbúvó mesemondót szólította meg: három herceg, akik elindulnak szerencsét próbálni, három család, amelyekre tündérmágiát bízta, három nap, hogy kitalálják valakinek a nevét.

Itt voltak az utazás harmadik estéjén, és Maud ismét feltette a kérdést. Kipirult arca, amelyet körülölelt a hullámos hajkoronája, olyan volt, mint egy csökönyös madár a feldúlt fészkeben. A kezével idegesen dörzsölte a karját.

Violet emlékezett rá, milyen érzés volt azokban az első napokban és hetekben, amikor végre rájött, hogy mi ez az átkozott felhajtás... hogy ez egyfajta éhség, amely nappal elvonja az ember figyelmét, éjjel nem hagyja aludni, az egész teste egy zengő cintányér, sóvárgó lélegzetvételek takarója, egy tompa lüktetés a középpontjában.

Violet teste most ismét így lüktetett. Hogy is ne tette volna? Hogyan is kerülhette volna el ezt bárki, akinek van szeme, és látja Maud testének finom vonalait, és azt, amint az ajkába harap? A lábujjait a csupasz padlón. A rózsaszínes-fehér bőrét, amely nekifeszül a krémszínű selyemnek és csipkének.

– Violet? – szólalt meg Maud bizonytalanul.

– Én nem... mondok nemet.

– De nem mondtál... – kezdte Maud, de elhallgatott, ahogy Violet az ujjával lezárta az ajkát.

Ha Violet tanult valamit, és ha ragaszkodott valamilyen elvhez a partnereivel és az élvezetekkel kapcsolatosan, akkor az az volt, hogy egyetlen aktus sem jelentett beleegyezést a következőbe. Egy csók csak egy csók, amíg nem került felajánlásra egy következő. Az, hogy megkértél egy férfit, hogy csókoljon meg, még nem jelentette, hogy beléd teheti a farkát, függetlenül attól, ki mit gondol.

Azzal, hogy hozzáért Maud szájához, még nem jelentette ki, hogy más is fog történni. Lehet, hogy csak ennyi az egész: a rózsaszínű, tökéletes ívű, szétnyílt ajkak tovább nyílnak rajtuk Violet ujjával. Violet bármelyik pillanatban véget vethet a dolognak. Bármikor feltámaszthatja a fenntartásait a poraiból.

Maud tett egy kis lépést előre, és Violet ujj a szájába csúszott.

Violet szíve dobbant egyet, majd elnehezedett, és összeszorult az izgatottságtól egy végtelennek tűnő, csendes pillanatig. Aztán dobbant még egyet, és erősen lüktetett a hüvelykujjában, amely Maud ajkának a belső felén pihent. A lány mellkasa hullámozott. És cukorillata volt.

Violet visszahúzta a kezét. Maud szája nyitva maradt, mintha panaszkodni akarna. Mintha azt várná, hogy Violet újra bedugja az ujjait vagy a nyelvét a szájába, és tönkreteszi, ahogy a szél lefújja a szilvát a fáról, amely aztán sérülten fekszik a forró nap alatt. Ó, te jó ég, milyen szívesen megkóstolta volna Violet! Nagyot nyelt, és emlékeztette magát, hogy csinált már ilyet korábban. Ez az, amit ő csinál. Violet pontosan olyan tudott lenni az ágyban, amilyennek a másík akarta.

És ezek klasszikus, jól bejáratott szerepek voltak.

A pironkodó ártatlan és a szélhámos, aki hajlandó megrontani őt. Az élvezet az élvezet. Violetnek ehhez nem kellett tökéletesen megbíznia Maudban. Valójában jobb is, ha megőrzi a maradék haragját, ha körbeveszi magát vele, mint amikor az ember megnyalja az ujjait, mielőtt eloltja velük a gyertyalángot.

Mosoly kúszott az arcára, és gondoskodott róla, hogy pontosan olyan legyen, amilyennek akarja.

– Mit szeretnél?

– Bármit, amit hajlandó vagy megmutatni – felelte Maud azonnal.

– Úgy tűnik, bármit, amit bárki hajlandó megmutatni. – Megfogta a lány állát, felfelé fordította az arcát, hagyta, hogy az ujjai lecsússzanak a nyakán, a kombinéja csipkés széléig.

Az érintésére Maud libabőrös lett. Az arca még jobban elpirult.

– Nem – felelte. – Te. Violet.

– Miért én? – A nő meglepődött, hogy ez a kérdés kiszökött a száján, és azonnal újabb védelemmel vette körül magát: a válaszban biztos nő nevetésével. – Mert szép vagyok?

– Nem.

Maud, aki sosem hazudott, egyetlen szóval kipukkasztotta a kacérság e szappanbuborékját. De inkább elgondolkodó volt, mint bántó. Úgy nézett Violetre, mintha próbálná felismerni. Világos volt, hogy azért nem ért egyet a szóval, mert jobbat keres helyette.

– Nem – ismételte. Felemelte a kezét, és rátette Violetére, amely a selyemkombinén pihent, közvetlenül a szíve fölött. A nő nem tudta megállapítani, melyik pulzus kié. – Hanem mert amikor a szobában vagy, én nem akarok sehová

máshová nézni.

Violet szabad keze még azelőtt elindult, hogy ő maga eldöntötte volna. Felkúszott Maud tarkóján, egészen a súlyos, barna fürtjeiig, magához húzta a lány forró testét, hogy megcsókolhassa azt a nyitott száját.

Maud zihálása úgy hangzott, mint a szükségben áztatott diadal, mint a szirupba mártott piskóta; és még annál is édesebb íze volt.

Maud pontosan négy csókot látott addigi életében.

Az elsőt a nagyszülei váltották egy Thornley Hill-i látogatás alkalmával, amikor még egészen kicsi volt. Emlékezett az ablakon lecsorgó esőre, és a szolgálókra, akik edényekkel futkostak, hogy felfogják a vizet. Emlékezett az alsószoknyái vastag rétegeire és a nagymamája mentolos leheletére. A szóban forgó csók az ajkak szórakozott, gyors érintkezése volt, amikor az idős báró elbúcsúzott a feleségétől, mielőtt Londonba utazott. Maud anyja olyan arcot vágott, mintha valaki elejtett volna egy teáscsészét.

A második csókra egy színpadon került sor. Mrs. Sinclair elvitte Lizát és Maudot a Lyceumba, hogy megnézzék Henry Irvinget és Ellen Terryt *A velencei kalmárban*. A lány emlékezett a kimondott szó megfoghatatlan zenéjére, Terry magnetikus energiájára mind a frusztrált Portia és az ékesszóló Balthasar szerepében, meg a szenvedélyes ölelésre Portia és az új férje között, amint a hölgy levetette az álruháját. Egy színpadi csók. Az érzelmek egyszerre hamisak és lenyűgözően valóságosak voltak.

A harmadik Maud szüleinek a csókja volt. Sir Robert és

Lady Blyth társaságban csak illendő mértékben viselkedtek gyengéden: egy karba kulcsolódó kéz, egymáshoz érintett vállak. Adtak a látszatra.

Pusztá szerencse volt, hogy amikor Maud a konyhán keresztül hazaosont egy késő esti kiruccanás után a cselédlépcsőről, ahol nem láthatták meg, megpillantotta őket Lady Blyth hálósobájának az ajtajában. Teljesen felöltözve és egészen közel álltak egymáshoz. Úgy tűnt, elmerülnek egymásban, mintha a világon senki más nem létezne rajtuk kívül. De még ha léteznének is, nem lehetnek olyan lenyűgözőek, gyönyörűek és szépek, mint ők ketten, ezért nem is érdemes rájuk nézni.

Az utolsó csóknak viszont nem véletlenül lett a szemtanúja. Robin, aki nevetett valamin, amit Edwin mondott, átsétál a szobán, lehajolt, lejjebb tolta Edwin könyvének a felső szélét, és mosolyogva megcsókolta a férfit olyan könnyedséggel, amely azt sugallta, százszor megtette már, és olyan magabiztossággal, amelyből kiderült, egy cseppet sem szégyelli.

Több érzelem volt abban, ahogyan Edwin ujjbegyei finoman megérintették Robin állát, és ahogy átható, kék szeme lecsukódott, mint egy operaáriában.

E négy példa és a Ross bőröndjében lévő füzetekben olvasott részletes leírások alapján Maud megpróbálta kitalálni, milyen érzés lenne megcsókolni Violet Debenhamet.

Félig lett csak igaza. Volt, amiben tévedett.

Tévedett, mert azt hitte, hogy természetes és könnyű lesz. Ahhoz, hogy a teste ennyire akarjon valamit, tudnia kellene, mit kell tennie, ha egyszer megkapja, mint ahogy az ember a

hangját is igazítja a kívánt hangmagasság eléréséhez. De fogalma sem volt, vajon a szája azt csinálja-e, amit kell; ugyanez volt a helyzet a szabad kezével, amely esetlenül kapaszkodott Violet vállába. Vagy hogy jó helyen veszi-e a levegőt. Vagy egyáltalán vegyen-e levegőt.

Ám igaza is volt, mert egyértelmű tapasztalatlansága ellenére is lüktetni kezdett a vére. Még egy, de akár két órán át is boldogan folytatta volna a csókot, amíg az ajkai el nem zsibbadnak, miközben megismeri Violet szájának minden ízét.

A nő keze beszorult kettejük közé Maud mellkasára, és olyan volt, mint egy fedő, amely lefojtotta a Maud szívében harsogó dudás-dobos zenekart. A Violet másik hüvelykujján lévő gyűrű beleakadt Maud hajába, amikor megrántotta, amit arra használt, hogy megszakítsa a csókot, és egy kicsit eltávolodjanak egymástól.

A lány megnyalta a száját, és kifújta magát.

– Úgy tűnik, a hármas valóban mágikus szám – jegyezte meg Violet.

Még mielőtt Maud megkérdezhetne volna, mire gondol, a nő odahajolt hozzá. Megcsókolta a szája egyik, majd másik sarkát. Maudból minden csók után kiszakadt egy sóhaj. A lány észre sem vette, hogy Violet elhúzta a két kezét, amíg azok a meztelen derekán nem landoltak, miután kioldották a kombinéját.

– Ó, igen! – mondta. És közelebb lépett Violethez.

A nő továbbra is teljesen fel volt öltözve. Maud pont olyan tisztán látta magukat, mintha Robin egyik látomását nézte volna: Violet tintakék ruhában állt előtte, ő pedig hozzásimult a gyűrött alsóneműjében. A kép megperzselte az

elméjét, és elgyengítette a lábát.

Violet egyik keze most a háta közepére vándorolt, a másik pedig felfelé kúszott, hogy a tenyerébe fogja Maud egyik mellét. A hüvelykujja a mellbimbóját érintette. Maud Violet nyakának a hajlatába temette az arcát, és halk hangot hallatott.

– Jól vagy? – kérdezte a nő.

– Nagyon jól. Rendkívül jó. Ez az érzés... ááá... – Violet lehajolt, és a selyemmel együtt a szájába vette a mellbimbóját.

Az erotikus történetek női szereplői általában felsikoltottak, amikor ilyesmi történt a mellbimbójukkal. Maud nem akart kifejezetten sikoltani, bár kellemes borzongás futott végig a karján, és egyre mélyebbre fúrta magát a testében. Azt azonban szerette volna tudni, vajon hogyan reagál Violet, ha valaki ezt teszi vele, és milyen érzés, amikor egy puha mellbimbó vágyakozva megmerevedik az ember szájában, és hogy vajon mi kellene ahhoz, hogy Violet felsikoltson.

Maud egy pillanatra heves rokonságot érzett Edwin Courcay-val, aki bizonyára helyeselte volna a kísérletező kedvét, majd teljesen száműzte őt a fejéből.

– Nem vehetnénk le a te ruhádat is? – kérdezte.

Megtették. Levetköztetni egy nőt, miközben az ember tudja, hogy ami a ruha alatt van, az övé, valószínűleg a legjobb dolog a világon, gondolta Maud. Olyan, mint kicsomagolni egy ajándékot. Igaza volt: Violet puha fűzőt viselt, sehol egy merev csont; ezenkívül pamut és nem selyem alsóneműt. A lába vékony volt, egy vöröses anyajegy díszelgett a derekán, és egy hosszú heg a bal karjának a belső oldalán,

amelyet Maud eddig nem vett észre.

– Maszturbáltál valaha? – kérdezte Violet.

Ez a nyers kifejezés úgy hatott Maudra, mintha egy ujj megérintette volna a combjai közötti, már amúgy is megduzzadt és forró területet.

Bólintott.

– De nem igazán... működött.

– Nem volt jó?

– Olyan érzés volt... mintha kerülgetnék valamit, de nem találnám az utat, ami átvezet rajta.

Violet hátralepett egyet. Ahelyett, hogy kihúzta volna a tűket a hajából, bölcsőzött egy gyors varázslatot, a homlokához emelte, majd leengedte a két tenyerét. A haja azonnal hosszú, szőke tincsekben omlott a vállára, és csak a legvége volt kicsit hullámos. Fiatalabbnak nézett ki leengedett hajjal.

– Arra gondoltam – mondta –, hogy megmutathatnám neked, én mit szeretek, aztán kipróbálhatnád magadon, és meglátod, hogy neked jó-e.

Mintha Violet azt javasolta volna, hogy haladjanak lassan, észszerűen, Maud azonban inkább úgy érezte magát, mint egy gőzmozdony, amely egy nyílt sínpáron száguld. Nem akart lassítani. De nem is akart visszautasítani semmit, amit Violet felajánlott.

A nő csípője büszkén ringott, és a szeme újra csillogott. Levette az alsóneműjét, elhelyezkedett a nagyobb szobában lévő hatalmas ágyon, egy párnának dőlt, az egyik lábát kinyújtotta, a másikat oldalra hajlította; Maud pedig leült vele szemben, és lemásolta a mozdulatait.

Violet a rá jellemző őszinteséggel és merészséggel közölte

Mauddal, hogy nedvesítse be az ujjait, illetve hogy nincs semmi rossz abban, ha az ember használ némi olajat, hogy megkönnyítse a dolgot, ha a teste kissé nehézkes volna. Utalt arra, hogy a legtöbb nő esetében a piros galagonyabogyó – „Ne, az isten szerelmére, nevezzük csak csiklónak!” – az öröm forrása, bár nem mindenkinél. És hogy ő maga eleinte, amikor még csak ismerkedett a hálósobai tevékenységekkel, kényelmetlennek érezte, ha túl sok figyelem irányult erre a pontra, és hogy Maud esetleg visszatérhet hozzá, amikor már minden más... úgymond bemelegedett.

A hangja lassan füstös-rekedtes lett. Maud szívesen ült volna ott lehunyt szemmel, kezével az alsóneműjében, és hallgatta volna, ahogy Violet elszaval... ó, bármit, Shakespeare-t, egy pajzán verset, francia ígéket vagy akár egy vonatmenetrendet.

De ha lehunyta volna a szemét, nem láthatta volna őt: ahogy a bőre barackszínűre pirul, ahogy az ujjpercei csillognak a lámpafénynél, miközben két ujját magába mélyesztí, majd kihúzza, majd megint visszacsúsztatja. A mozdulat olyan magabiztos volt, hogy Maud bármit megtett volna azért, hogy utánozhassa, és a lenyűgöző előadóművész arca úgy fordult a közönsége felé, mintha már hallaná is a tapsot.

A lány ujjai a saját redői közé vándoroltak. Nem tudta, milyen érzésnek kellene lennie. De jól érezte magát: felnőttnek, szabadnak és élvezetesen ördöginek.

Nagyra értékelte, amit a nő tanított neki; hogy figyeljen oda a saját örömére, ahogy Mrs. Sinclair is javasolta. De amire Maud mindvégig vágyott, az Violet volt.

Maud kigombolt egy kis gombot a kombinéján, majd még

egyed. Az ujjai ragacsosak voltak. Ettől ismét forróság öntötte el az arcát.

– Maud?

– Ó, folytasd csak! – felelte a lány a tőle telhető legnagyobb ártatlansággal. – Ne is törődj velem.

Violet így is tett. Szürke szeme végigpásztázta Maud testét, amit ő úgy érzékelt, mintha egy madártollat húztak volna végig a bőrén, miközben megszabadult a maradék ruhájától. Violet tekintete a csupasz mellére, majd a csípőjére és végül a lába közé siklott.

Maud az ágyon térdelve összeszorította a combjait, hogy elnyomja a remegését. Aztán közvetlenül Violet mellé telepedett, és az egyik könyökére támaszkodott. Új illat töltötte be a levegőt: nem egészen ecet, nem egészen só. Elkeveredett a párnákból áradó levendulaillattal.

Maud bátorsága elvezette őt idáig, ám azonnal semmivé lett, ahogy a jobb keze hozzáért Violetéhez. A keze kis híján a punciját érintette. A szó kielégítő nyerseséggel ingerelte az elméjét. Az ujjait a nő ujjaira fektette, mintha egy zongora billentyűi lennének, amelyeket még nem mer lenyomni, hogy meghallgassa, hogyan szólalnak meg.

– Szabad...? – kérdezte suttogva.

Violet válaszul, olyan gyorsan, mintha bölcsőt formálna, felcserélte kezüket. Maud ujjai a nő ujjai és a forró, sikamlós húsa közé kerültek, és ezzel komolyan kezdetét vette a tanítás. Violet felhagyott az előadással: rövid, határozott mozdulatokkal, követelőzve kereste a gyönyört, amihez Maud kezét használta, a lány pedig csak egyre forrt a vágytól és a gyönyörtől, amíg már azt hitte, hogy nyomban felrobban. Tátott szája Violet vállának csúcsán pihent.

Érezte, amikor a nő teste homorítani kezdett, a bordái megemelkedtek, és olyan szaggatottan lélegzett, mintha sziklákon vonszolták volna keresztül.

Violet elengedte Maud kezét, az ő ujjai azonban kíváncsian ott maradtak, ahol voltak. A nő most már gyönyörtől eláztatott öle meg-megremegett az ujjbegyei alatt.

– J-jól van. – Violet hangja kissé elmosódottan csengett. – Bassza meg, erre szükségem volt. Most pedig...

Egy olyan lendületes mozdulattal, amelyre Maud nem számított – néhány leírás szerint a kielégülés teljesen elernyeszti az izmokat –, Violet átfordult, és a lány hirtelen azon kapta magát, hogy a hátán fekszik, Violet pedig a csípőjén ül, kezét a vállára teszi, és a kombinéja szétnyílik, ahogy lehajol hozzá.

Maud testében az érzések kellemes *moderatóból* sürgető *allegróba* váltottak. Hasonló volt a félelemhez, de mégsem az. Olyan dolgokra lett figyelmes, amelyeket eddig észre sem vett. Érezte az ágytakaró gyűrődéseit a tenyere alatt, és saját hajának bizsergető érintését a hátán. A hajó motorjainak távoli moráját, amely visszhangzott a csontjaiban.

Violet csókja ezúttal nyugodtabb, álmodozóbb volt. Maud számára szinte természetesnek tűnt, hogy kinyitja a száját a nő nyelvének unszolására, és felfedezi azt a sajátjával egy dicsőséges pillanatig, amíg a csók kitartott.

– Most pedig, Miss Blyth – mondta Violet ragyogva –, eddig tökéletesre értékelem a részvételeket. De a következő leckéhez csak arra van szükség, hogy mozdulatlanul feküdj.

– Hogy is mondtad? Feküdjek a hátamra, gondoljak Angliára, és próbáljak ne túl sokat nyöszörögni?

Violet vigyorgott.

– A nyöszörgésre kifejezetten biztatnálak.

Maud próbált úrrá lenni a várakozással teli nyugtalanságán. Láta Violet nyelvének a hegyét. Aztán érezte, ahogy dolgozni kezd vele. Végigcsókolta a testét. Végighúzta a körmeit a két lába közötti fürtökön, azután lejjebb haladt, és megérintette – olyan finoman, hogy Maud a legszívesebben felkiáltott volna, hogy folytassa – ott, ahol nedves és forró volt a vágyakozástól.

Violet felpillantott, és belenézett a szemébe. Elegánsan oldalra dobta a haját, majd azonnal tönkretette a hatást a világ legördögibb mosolyával, amelyet Maud életében látott. Abban a pillanatban ő volt a sötét herceg, a vigyorgó szatír, a merész kurtizán és minden valaha kitalált fantáziaalak.

Maud tudta, mire készül. Némelyik füzet egészen részletesen tárgyalta. Ám egyik sem készítette fel arra, milyen érzés, amikor Violet ujjai és nyelve összhangban dolgoznak rajta.

Egészen más volt így, hogy nem tudta, mi következik, és nem ő irányította a folyamatot. Maudnak semmi más dolga nem volt, mint... feküdni. Tehetetlenül figyelni, ahogy a gyönyör lecsurog a lábán, ahogy hektikusan a bőre alá kúszik, ahogy bizonyos alsóbb, láthatatlan izmok megfeszülnek, mint egy beélesített egércsapda.

Violet intenzíven szopogatta a csikló érzékeny hegyét. Maud mámorosan azt gondolta: *galagonyabogyó*. Az egyik lába erősen megrándult. Violet csak annyira emelte fel a fejét, hogy ránevessen, és a lány érezte a levegőt az elviselhetetlenül érzékennyé vált redőin.

– Bocsánat – mentegetőzött zihálva.

– Ha csinálsz nekem egy monoklit, azt bóknak fogom venni

– mondta Violet, és hirtelen nagyon New York-inak hangzott.

– Ó... kérlek, nem lehetne... kérlek...

Maud nem tudta, miért könyörög, csak azt, hogy kapzsín össze akarja gyűjteni mindazt, amit a teste képes elbírní. A gőzmozdonyt akarta.

– Megkapod, drágám – motyogta Violet, továbbra is New York-i kiejtéssel, majd visszatért a feladatához.

A gyönyör újabb időtlen hullámvázását követően Maud lassú, újfajta nyomást érzett. Megpróbálta bátorítóan belenyomni a csípőjét. Kéjtől elhomályosult elméje csak ekkor vette észre, hogy Violet odatette az ujját, egészen a kiindulópontához.

Violet bennem van, gondolta, majd az egész teste vadul összerándult e mondat körül. És ekkor – mintha a szavak életre keltették volna – hirtelen minden feszültség túlcsordult.

Maud ajkán nem túl elegáns hang szökött ki. Egy pontot bámult az ágy baldachinján, miközben az érzés forró hullámai mindent megragadtak, majd elengedtek a köldöke alatt, ritmikusan, ahogy a téstát szokás gyúrni.

– Bassza meg! – suttogta, amikor magához tért.

A szó egyre könnyebben jött ki a száján. És semmi más nem tűnt elég erőteljesnek ebben a helyzetben.

– Ez a beszéd! – mondta Violet elégedetten, és megtörölte a száját a kezével.

Beletelt némi fészkelődésbe és rángatásba, mire mindketten a takaró alá kerültek. Maud egyre csak Violet száját nézte, amely lassan lélegezve szétnyílt. Azon töprengett, vajon milyen lehetett a nőnek az első alkalom. Vagy a legutóbbi őelőtte.

– Milyen férfival csinálni? – kérdezte.

Furcsa üresség terült szét Violet arcán. Ám ez azonnal eltűnt, ahogy hangos nevetés tört elő belőle, és a párnába temette az arcát.

Maud elvörösödött. Meglepődött, hogy van benne energia.

– Maud! – mondta Violet a párnától eltompított hangon. – Egy élvezetes szexuális együttlét után nem jó azonnal hangot adni a kíváncsiságodnak, hogy vajon milyen lenne valaki mással.

– Én nem... én csak úgy értettem... Ó, a fenébe, ez szörnyen goromba volt, igaz?

Violet felemelte a fejét a párnából.

– Minden, amit az előbb veled csináltam, ugyanilyen lett volna, ha egy férfi csinálja – felelte, és elhallgatott. – Esetleg egy kicsit jobban dörzsölt volna, ha az illető bajszos.

Maud nem erre gondolt. Nem akarta volna férfival csinálni; illetve ha pontosan akart fogalmazni, semelyik férfival sem, akivel eddig találkozott.

De nem állt szándékában még mélyebbre ásni magát azzal, hogy magyarázkodik.

– Csodálatos volt – mondta mosolyogva, majd még szélesebben mosolyra húzta a száját, amikor Violet az egyik gribedlijébe dugta az ujját. – Köszönöm. Évekkel ezelőtt bele kellett volna vetnem magam a kicsapongó életbe.

– Én örülök, hogy vártál – jegyezte meg Violet még mindig nevetve.

– Én is örülök, hogy megvártalak.

A nevetés tónusa hirtelen olyan színt öltött, amit Maud nem tudott értelmezni. Violet még egyszer barátságosan és lágyan szájon csókolta. Aztán kicsusszant az ágyból, és bement a fürdőszobába. Maud hallotta a víz csobogását a

mosdótálban, ahogy mosakodott. A nő ezután a kezét meg némi varázslatot használva felöltözt, és máris visszaváltozott a megdőbbentő Miss Debenhammé. Felvette a ruháját. Feltűzte a haját.

– Aludnunk kellene – mondta Maudnak. – Holnapra jó sűrű napot szerveztél nekünk.

Miután Violet elment, Maud is megmosakodott, és belebújt a hálóingébe. Megfésülte és befonta a haját. Megpróbálta megigazítani az ágyneműt, majd ránézett arra a kuszaságra, ami lett belőle, sóhajtott egyet, eloltotta a lámpát, és visszabújt a takaró alá. Elvégre nem volt senki más a kabinban, aki igényt tartott volna rá. Nincs semmi baj azzal, hogy a szegény Miss Cutler megragadja az alkalmat, hogy a nagyobb, elegánsabb ágyban aludjon.

Az ágyneműnek még mindig testszaga volt. Violet illatát érezte rajta. Ismét mosoly kúszott az arcára.

Holnap, gondolta a sötétben. Sűrű nap lesz.

18

Violet profi volt. Egyszer végigjátszott egy teljes előadás-sorozatot, amelynek szegényes díszletéhez egy túlméretezett bársonykanapé is tartozott, és amelyen lenyűgöző módon megdugta a drámaíró apját a főpróba estéjén. A férfi kifizette a színház üléseinek az újrakárpitozását és több ablak javítását. Materiális szívességek üdítően nyers, kölcsönös cseréjéről volt tehát szó. Violet nem lepődött meg, amikor kiderült, hogy a fickó látta őt az egyik nadrágos szerepében, és azt akarta, hogy Violet utasítgassa, miközben ő buzgón a magas szárú, bőr lovaglósizmájához dörgölőzik. De legalább volt olyan úriember, és engedte, hogy Violet utána az arcára üljön.

A kellékesnő fásultan közölte Violettel, hogy a varázserejét szereti az előadás közben felmerülő sürgős javításokra és a minden este a színpadon összetört tükör helyreállítására tartogatni, nem pedig arra, hogy spermafoltokat távolítson el a bársonykanapéről.

A lényeg: Violet teljesen normálisan tudott viselkedni egy olyan helyiségben, amelynek egyes bútordarabjain mindössze néhány órával korábban kielégítő orgazmusok

előidézője és élvezője volt.

Ennek ellenére ahányszor Maud a baldachinos ágyra pillantott, Violet átkozottul élénk képzelete azonnal felidézte az emléket, ahogy a lány gödröcskés combjai közrefogták a fejét.

– Ebben nincs – mondta most Maud, és egy kattanással lezárt egy újabb kalapdobozt. Szorgalmasan kutatott Mrs. Navenby hajszálai után, amelyek esetleg megmaradtak az idős asszony holmijai között, arra az esetre, ha Rosznak nem sikerülne ellopnia egy egész tincset.

Hawthorn átvette Violettel a varázslatokat, amelyek Maud *nagy tervének* a végrehajtásához kellettek. A bölcsői csodásan gördülékenyek voltak annak ellenére, hogy tizenöt éve nem gyakorolta őket. Violet újra meg újra leállította, és megkérte, hogy csinálja lassabban.

Addig gyakorolt, amíg a patkányfogó horgonyzó utótagja gördülékenyen kapcsolódott a varázslat többi részéhez. Azután továbbléptek a nyitóbúbájhoz szükséges rúnákra, amelyeket párhuzamosan kellett alkalmazni egymáshoz kapcsolódó tárgyakon... szerencsére ez egyáltalán nem volt nehéz. Violet tartott egy kis szünetet, és kinyújtóztatta a kezét, azután Maud felé pillantott, hogy megnézzze, hogy halad.

Maud Violet ujjait bámulta, de azonnal elkapta a pillantását, amint a tekintetük összetalálkozott, és ellenállhatatlan pír kúszott a nyakára a csipkegallérja fölött.

Violet visszafordult Hawthorn felé, aki rosszállóan felvonta az egyik szemöldökét. Hiú remény lett volna azt hinni, hogy esetleg nem vette észre... illetve, hogy nem jutott azonnal a helyes következtetésre.

Nos. A férfi sem Violetért, sem Maudért nem tartozott felelősséggel; ezt már korábban is nyomatékosan hangsúlyozta. Semmi köze nem volt ahhoz, hogy ők ketten mit csinálnak.

Violet rövid mondatot bölcsőzött a Debenham család varázsnnyelvén. Egy keretbűbáj volt ez a kártevők távol tartására, majd a mozdulat helyett, amely általában a varázslat célpontjaira, egerekre, darazsakra, hangyákra irányult, csak egy szúrós pillantást vetett Hawthorn felé. *Maradj ki belőle!*

A varázserő nélküli bölcsőzés nem csak gyakorlásra volt jó. A bölcsőbeszéd – bár nem volt szabványosított nyelv – a mágusgyerekek kedvelt időtöltésének számított. A szóban forgó varázslatok ismeretén és a jelentésük egyezményes fordításán alapult.

Hawthorn egyértelműen megértette a lényegét. Ismét Maud felé pillantott, aki mélyen elmerült a kalapdobozok vizsgálatában, de a tarkóján még látszódott a pír. Válaszul egy olyan bölcsőt mutatott Violetnek, amely kötelek és zsinórok kibogozására szolgált, még visszafordító előtaggal is ellátta, majd hosszan pöckölgetett a mutatóujjával, amely a varázslat erejének növelésére szolgált. *Zűr zavart fogsz okozni.*

Violet igen érett módon kinyújtotta rá a nyelvét.

Az interakciót Ross érkezése szakította félbe. Miután belépett a kabinba, színpadiasan rálehelt a kezére.

– Sohasem szerettem a nyirkos, hideg helyeket. Mindig a pincére emlékeztetnek, ahol valamikor laktam.

– De sikerült...? Várjon csak, tényleg? Egy pincében lakott?

Ross Maudra vigyorgott, majd a nadrágja zsebébe nyúlt.

– Félelmetes hely volt – közölte. – Tele patkányokkal. Nem a jégkamra, Miss B. Az tojással meg sajttal volt tele. Meg egy nagyon halott nővel, akit tapintatosan letakartak egy lepedővel.

Maud odaugrott a hajtincsért, amelyet Ross a kezében tartott.

– Violet, készen állsz? Meg tudjuk most csinálni?

A nő és Hawthorn az előző este a végtelenségig gyakorolták a varázslatot. Többrétegű, kényes bűbájról volt szó, és Hawthornnak majdnem egy órájába telt, hogy emlékezetből és Violet kísérletezéseit követve összerakja.

Az első rokonítási záradék arra irányult, hogy Maud jegyzetekkel ellátott térképe valóban a hajót mutassa. Violet aprólékos pontossággal formálta meg a térkép fölött. Egy új tánc. Egy új harmónia. A varázserő elindult kifelé, majd még kijebb, és Violet érezte, hogy egyre több erőt követel tőle, ahogy épül.

– Tartsd a hatósugarat – mondta Hawthorn szigorúan. – Emlékezz!

Violet emlékezett. A rokonítás rádiuszát a hajó határánál határozta meg, de egyelőre még minden irányban messze volt tőle. Felemelte a két kezét, és a varázslat úgy egyensúlyozott közöttük, mint egy üvegtojásokkal teli kosár.

A legközelebbi fal felé fordulva széttárta a két kezét.

– Ó! – mondta Maud.

– A rohadt életbe! – szólalt meg Ross.

A *Líra* térképe halványzöld vonalakkal ragyogott fel a falon. Az összes fedélzet és kabin látható volt az egymás mellett lógó tervrajzokon. Mintha foszforeszkáló festékekkel rajzolták volna oda őket.

– Ne ejtsd el! – vakkantotta Hawthorn, mire Violet még épp időben összetette a két kezét, majd erőt vett magán, hogy a varázslat többi részére összpontosítson.

Az ujjain most egy különös bölcső lógott, amely visszatükrözte a szoba fényeit, apró színdarabkákat gyűjtött össze, mintha láthatatlan anyagból készült drótokból formálta volna. Lassan lélegzett, miközben tartotta. Felvázolt egy keresőzáradékot; a láthatatlan drótok egy pillanatra zölden felragyogtak, majd ismét eltűntek. Kész.

– Maud – mondta. – Tedd a haját pontosan a közepére!

A lány követte az utasítást, és a hajtincs úgy lebegett Violet kezei között, mint légy a pókhálóban. Ross visszanyelt egy újabb cifra jelzőt, miközben a falon lévő térkép nagy része eltűnt, és csak két felnagyított rész maradt, mintha nagyítót tartottak volna eléjük. A kettőből az egyik sokkal fényesebb volt; a másik egy halovány, foszlányos vázlat.

– Ez nem egy kabin. Ennek a hűtőháznak kell lennie – mondta Maud az élesebb képet nézve.

– Ahol a többi haj van – jegyezte meg Ross. – És a másik?

A szobában lévőkön felfokozott izgatottság lett úrrá. Végre közel kerültek a lehetőséghez, hogy felgöngyölítsék a rejtélyt. Még Hawthorn megszokott, unott modora helyébe is élénkség költözött, a szeme csillogott, ami egy rókára emlékeztette Violetet.

Maud megérintette a második képet.

– Csak egy hiányos vázlatot mutat... B fedélzet, de nem tudom, melyik szoba...

– Ez pont a közepe – mondta Hawthorn.

Egy újabb örökkévalóságig visszatartották a lélegzetüket. Maud ujja megmozdult.

– Negyvennégy – mondta.

Ross elővette a jegyzetfüzetét, és lapozgatni kezdte. Korábban lemásolta a szobajegyzéket.

– B fedélzet, 44-es kabin... Megvan – mondta diadalittas hangon. – Mr. A. Chapman.

– Mr. Chapman? De hát ő egy gyapotgyáros! És olyan barátságos volt... Ó! – Maud keserűen felnevetett. – Lehet, hogy ezért.

– Kétségtelen, hogy elképesztően érdeklődött Mrs. Navenby iránt – jegyezte meg Violet.

– És – vette át a szót Hawthorn – aki beletett valamit a whiskymbe, ugyanezt megtehetette egy pohár borral is annak érdekében, hogy szóra bírjon egy bizonyos illetőt.

Violet arra gondolt, hogyan dülöngélt és nevetgélt Maud, mielőtt a tengerbe ürítette a gyomrát a hajókorláton keresztül. Eszébe jutott Chapman arckifejezése, amikor Violet ragaszkodott hozzá, hogy kivigye a lányt az étkezőszalonból, amit akkor egyszerű csalódottságnak tudott be, amiért a férfinak le kellett mondania Maud társaságáról.

– Nekem ennyi elég. Legyen óvatos! – mondta Hawthorn Maudnak. – A tervek szerint folytatjuk, és ha találkozik ma Chapmannel, az isten szerelmére, ne rohanjon oda hozzá, ahogy tette a maszkos férfival. Bízsa őt Rossra!

Maud elhúzta a száját, de megígérte, hogy így lesz. Egyeztették a zsebóráikat, majd az összeesküvők feloszlottak ebédelni. Violet próbált a sonkára, a hideg gyümölcskoksonyára és a tojássalátára összpontosítani, de a gyomra újra meg újra megremegett az izgatottságtól. Ennek ellenére magába erőltette az ételt. Sok varázserőre volt szüksége.

Ebéd után felment a napozófedélzetre, leült egy székre egy napernyővel, és a tengert nézte, illetve tovább olvasta a Nagy Sándor-életrajzot. Minél több időt töltött Maud Blythdal, annál inkább kialakult benne valamiféle zavaros rokonszenv Nagy Sándor barátai és hadvezérei iránt.

Fél háromkor csatlakozott hozzá Hawthorn, aki ezüsfogantyús sétapálcával érkezett, mintha átlagos úriembernek akarta volna mutatni magát. Violet felállt, és amikor a férfi kezét csókolt neki, megajándékozta a legkacérabb mosolyával. Ezután átadta neki a könyvet és a napernyőt, majd lehajolt, hogy megkösse a csizmája fűzőjét. Hawthorn lejjebb eresztette a napernyőt, hogy eltakarja Violetet.

A nő elkészítette a patkányfogó nevű varázslatot, és ellátta a horgonyzó utótaggal, hogy a fedélzet egy nem feltűnő pontjához rögzítse, ahol nyugodtan ott maradhat, amíg egy érintéssel működésbe nem hozzák. Ezután a lábával oldalra fordította a napozószéket, hogy mögé rejtse a megbúvólt helyet.

Hawthorn leült a székbe. Hozott magával egy újságot, amelyet szétnyitva az arcára terített, és úgy tett, mintha elbóbiskolt volna a felhők között átsejlő, halovány napfényben.

Ezzel a résszel meg is voltak. Violet elindult a nagy fogadócsarnokba, hogy találkozzon Mauddal, aki levezette a raktérbe. Valahol máshol – feltéve, hogy minden terv szerint haladt – Ross épp Mr. Chapman nyomába eredt. Pusztán annyi volt a feladata, hogy szemmel tartsa a férfit, elterelje a figyelmét, amennyiben szükséges, illetve hogy figyelmeztesse a hölgyeket, ha a férfi visszaindulna a

kabinjába.

Miután Maud Hewitt társaságában járt már egyszer a raktérben, a fürdőmester oda sem figyelt rájuk, amikor elindultak a lépcsőn. A lány megtudta, hogy a Bernardék állatait mindennap ugyanabban az időben etetik, majd a gondozójuk visszavonul az egyik harmadosztályú kocsmába, ahol sörpénzért kártyázik, amíg el nem érkezik az ideje, hogy kitakarítsa az állatok ketrezeit, és felkészítse őket az éjszakára.

Nem mintha a raktérben könnyen meg lehetett volna különböztetni a nappalt az éjszakától, gondolta Violet, miközben átvágtak a menázséria felé. A raktér halovány fényei bizonyára folyamatosan égtek.

– A medvét szerintem ne – mondta Maud. A legnagyobb ketrecben lévő medve összegörnyedve kuporgott a mancsával a hasán, akár egy köpcös úriember egy jó ebéd után. – Akkora, hogy véletlenül is kárt tehet valakiben. És a madarakat se. Ha elrepülnek, örökre eltűnnek.

Violet a többi ketrec és láda minden egyes zárjára rárajzolta az összekötő rúnát, és megtartotta az elméjében. Az utolsó záradéktól eltekintve elvégezte a nyitóvarázslat felét, és stabilan tartotta a kezében.

A legtöbb állat álmosnak tűnt, hiszen nemrég etették meg őket. A nyurga macskák – Maud állítása szerint gepárdok voltak – félig vad, félig leereszkedő tekintettel néztek rá. Violet ismerte már ezt a pillantást a kóbor macskáktól. Az egyikük egy másik arcát nyalogatta.

– Idő? – kérdezte Violet. Ha túl sokáig tartja a bölcsőt, begörccsölnek az ujjai.

– Mindjárt három. – Maud eltette az óráját. Lábujjhegyen

billegett, az arca nyugtalannak tűnt.

Három óra. A kapitány külön kérésére fellépő dudás-dobos zenekar hamarosan belekezd a legjobb és leghangosabb zeneszámba.

Itt, a hajó gyomrában, az állatok mellett kuporogva Violet nem hallott mást, csak a *Líra* motorjainak a zúgását, illetve a nagyjából harminc állat egészen közeli hangjait, amelyeket valószínűleg nem igazán nyűgözött le, hogy már negyedik napja a tengeren vannak.

– Add ide!

Mindkét nő egyszerre ugrott egyet. Violet majdnem elejtette a bölcst, ahogy a szíve a torkába szökött.

– Dorian – mondta Maud, aki előbb tért magához, és odalépett a madárházhoz. – Mit keresel idelent?

– Barátkozik? – kukkantott be Violet a madárházba.

– Végül is itt nagyobb a tér, mint a saját kalitkájában. Ez igazán kedves Helentől. Bocsáss meg, Dorian! De nincs szükségünk madarakra ehhez a művelethez.

– Néhány vadon élő tengeri madár belekerülhet a bűbáj hatósugarába – tűnődött Violet. – Nem csodás gondolat, hogy Lord Hawthornt megköörnyékezik és körberajongják a sirályok?

Maud felnevetett.

– Tényleg azt hittem, hogy Robin téved abban, hogy ez a bizonyos látomás fontos lehet a számomra. Elszabadult állatok a fedélzeten? Ugyanakkor pontosan erre van szükségünk.

Korábban már megmutatta Violetnek a bátyja jegyzetfüzetében a vonatkozó rövid leírást.

– Láttá, hogy ez fog történni, és leírta, neked pedig azért

támadt ez a gondolatod, mert elolvastad. Ez a farkába harapó kígyó esete.

Mindketten a közeli ketrecben lévő kígyóra pillantottak. A piton egy Violet hajának a színével megegyező árnyalatú, csillogó tekercsnek tűnt. Maud korábban már elmagyarázta, amit Helentől hallott, hogy a kígyó valószínűleg napokig nem lesz éhes. A patkányfogó bűbáj nem vadította meg a szelíd természetű állatokat, egyszerűen csak rendkívül kíváncsivá tette őket a tér egy bizonyos pontja iránt.

Violet kinyitotta a száját, hogy megjegyezze, milyen ironikus, hogy az antiszociális Lord Hawthorn beleegyezett egy ilyen varázslat beindításába, ám ebben a pillanatban a menázséria minden állata felkapta a fejét. A kenguru a fülét hegyezte. A gepárdok kinyújtóztak. A madarak csiripeltek és károgtak, a szárnyukkal csapkodtak, és úgy versengtek a legmagasabb ülőhelyért a madárházban, mint az emberek egy zsúfolt villamoskocsiban az üres helyért. Ha Dorian kiabált is valamit, az beleveszett az általános hangzavarba.

A fedélzeten megkezdődött az előadás. Lord Hawthorn valószínűleg rátette a lábát a szék alatt rögzített bűbájra, és ezzel rászabadította a patkányfogót a hajóra.

– Remélem, vannak patkányok – suttogta Violet. Befejezte a nyitóbűbajt, és a legközelebbi lakatra irányította.

Idegességében több varázserőt tett bele, mint amennyire szükség lett volna, és a lakatok, ahelyett hogy kinyíltak volna, eltörtek. Minden ketrec és láda ajtaja egyszerre tárult ki.

– Violet! Ide, fel! – Maud egy vászonnal borított ládakupac tetején állt, és felsegítette a nőt maga mellé.

Felesleges volt aggódniuk. Az állatok ügyet sem vetettek

rájuk, hiszen a varázslat azt súgta nekik, hogy valami ellenállhatatlanul lenyűgöző dolog zajlik valahol máshol a fedélzeten. Tüskék, szőrök, mancsok és pikkelyek rendezetlen exodusa kezdődött meg a raktérben, és haladt a kijárat felé látványos járásmódok és egzotikus hangok kíséretében. Violet és Maud nyitva hagyta a rácsos ajtót. Az, hogy az állatok hogyan jutnak fel a fedélzetre, csak rajtuk múltott.

Violet elképzelte a tarajos sült, amint türelmesen várakozik az első osztályú liftre. Nevetés bugyborékol az ajkai között, de a hangja nem hallatszott a frusztrált madársereg *Dies Irae*-imitációjától.

– Gyerünk! – mondta Maud, miután a piton is eltűnt a szemük elől. Ő volt az utolsó az állatok közül. – Nehogy elkapjanak minket idelent.

Kis híján mégis ez történt. Alig értek ki a raktérből a D fedélzet lépcsőjéhez, amikor majdnem nekiütköztek egy arra rohanó, ádáz tekintetű férfinak, aki a *Líra* matrózainak az egyensapkáját és -ingét viselte.

– Ó! – kiáltotta Violet, és félig Maud vállára rogyott. – Azt hittem, maga is egy azok közül a rettenetes bestiák közül! Honnan jöttek? Követelem, hogy azonnal gyűjtsék össze és lőjék le őket! Biztos, hogy veszettek!

A férfi gyorsan megérintette a sapkáját, motyogott valamit, majd továbbfutott.

– Nem akarjuk, hogy lelőjék őket – mondta Maud felháborodva. – Ne adj nekik ötleteket!

A *Lírán* kezdett eluralkodni a káosz. Bármerre mentek, olyan emberekbe futottak, akik maguk még nem találkoztak az állatokkal, de hallották a kiáltásait azoknak, akik már

igen; megálltak, hogy a nyakukat nyújtogatva irányt változtassanak, és megkérdézzenek valakit, aki már megkérdezett másokat arról, hogy: mi történik?

Violet vágyakozó pillantást vetett a napozóterasz felé vezető folyosóra, ahonnan még mindig dudaszó hallatszott. Hawthorn a terv szerint szilárdan az adott ponton készült tartani a lábát, amíg a káosz el nem ér hozzá, aztán elhagyja a területet, és ezzel megszünteti a varázslatot. Újonnan örökölt vagyonából Violet nagy összeget fizetett volna azért, hogy láthassa, mi történik, amikor Bernardék menaszériája összetalálkozik a dudás-dobos zenekarral, miközben Lord Hawthorn is ott van a közelben.

De most más dolguk volt.

Valami olyasmire van szükségük, mutatott rá Maud előző este, ami alaposan lefoglalja a hajó minden biztonsági tisztjét, hogy ne az első osztályú kabinokba betörő – vagy azokból kilépő – ékszertolvajokra figyeljenek.

Hawthorn azt mondta, hogy szabadon engedni az állatokat a hajón körülbelül olyan, mintha egy hangyát egy zongorával próbálnának megölni, de azt nem tagadta, hogy kétségtelenül működni fog.

– És tessék – mondta Maud diadalittasan, amint a B fedélzet megfelelő folyosójára értek. – Sehol egy egyenruhás!

Violet már elkezdte bölcsozni a nyitóbübüjét, amely a kabinok zárjain működött. Bejutottak a 44-es számú kabinba, amely az övéhez hasonlóan egyetlen hálósobából és egy kis fürdőszobából állt. A komódon néhány személyes holmi sorakozott szigorú rendben. Ez még nem volt ok arra, hogy Violet ne kedvelje a kabin lakóját – és nem is kellett volna, hogy számítson egy esetleges gyilkossághoz képest –, mégis

ösztönösen bosszantotta. Rossz hatással voltak rá a túlzottan rendszerető emberek.

– Tartsd nyitva a szemed! – mondta Maud, miközben nekiálltak a kutatásnak. – És ne csak az ezüstre figyelj oda! Bármilyen hasznos lehet, amiből megtudhatunk valamit az Utolsó Szerződésről, és arról, hogyan akarják felhasználni. Jegyzetek, könyvek.

Végül csak felszínre került egy hiányosság Hawthorn mágikus oktatásában, amikor szóba került a bányászbűbáj. „Courcey mindig is többet tudott, mint mi”, mondta. Violet nem bánta. Eggyel kevesebb dolgot kellett megtanulnia. Egyébként sem kellett sok kabint átkutatniuk.

– Itt nincs – mondta Maud, amikor visszatért a fürdőszobából. A folyosóról dobogás hallatszott, mire mindketten megdermedtek, de valószínűleg valamilyen állatokkal kapcsolatos incidens előtt vagy afelé futhattak az emberek odakint.

Violet már végzett a komóddal, és éppen egy bőröndöt nyitott fel, amikor Maud a sarokban álló íróasztalnál olyan elfojtott hangot adott ki, mint amikor valaki belecsuklik egy fuvalába.

– Itt! Ide nézz!

Violet odasietett.

– Megtaláltad őket?

– Biztosan ez az... – Maud a legalsó fiók mellett guggolt. Előhúzott egy bársonnyal lazán, rendezetlenül körbetekert csomagot, felállt, és az asztalra tette. Rá nem jellemző módon bizonytalanul szorongatta a bútor szélét. – Mi van, ha mégsem az?

– Maud – szólt rá Violet, és a lány széthajtogatta az anyagot.

Ezüst. Ahhoz képest, mekkora felhajtás övezte a tárgyakat, nem volt sok belőlük. A karkötő mélyedései elszíneződtek, mint az elefántok bőre, miután sárban hemperegtek. A hajkefe meg a tükör fényesebben ragyogott, különösen a rendszeres használatból simára polírozott nyelük. Maud gyengéden végigtapogatta őket, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy nem illúzió, amit lát, mint Violet virágai.

A tükör ferdén feküdt az utolsó tárgy tetején, amely így nem látszódott teljesen. Maud megrántotta a finom ezüstitlancot, és csak ekkor vette észre, hogy el van szakadva.

– Mindig ezt viselte – mondta a halkan. – Biztosan akkor szakadt el, amikor lehúzták róla... az eset után.

A lány elmozdította a tükröt, és kézbe vette az alatta lévő medált, amely akkora volt, mint egy kisebb tyúktojás.

Abban a pillanatban, ahogy a keze összezárult körülötte, Maud teste megrándult. Szabad kezével az asztal szélébe kapaszkodott, a másik keze kétségbeesetten szorította az ezüstmedált. Az arcát Violet felé fordította, akinek elakadt a lélegzete, mert Maud... már nem Maud volt.

A szív alakú arc, a kis száj, a pisze orr továbbra is az övé volt, ahogyan a zöld szempár is.

Ám vad, kimerült meglepettség ült ki az arcára, és a testtartása is megváltozott. Úgy festett, mint aki épp megbotlott a macskakövön, majd ismét kiegyenesedett, néhány másodpercig azonban elidőzött egy látomásban, amelyben belezuhant egy vizesárokba. Egyszerre volt a testében és azon kívül.

A hangja hasított, mint a penge.

– *Most már jobb. Istenem, most már jobb. Mi a fene...*

Maud ismét a tükörre pillantott. A szeme elkerekedett. Majd ugyanolyan éles hangon, mint ahogy az imént megszólalt, felnevetett.

Violetnek vadul kalapált a szíve, és felfordult a gyomra. Az öröksége egy jó nagy részében fogadott volna, hogy Maud nem rendelkezik ilyen színészi képességgel. Itt valami másról volt szó.

– *Nocsak, nocsak! A kis Miss Blyth, az eltökélt lány. Nem tartotta fontosnak megemlíteni, hogy médium?*

A rózsabimbó alakú száj levegő után kapott, majd ismét ott volt Maud, és most már reszketett. Az ujjai a medál köré fonódtak, amelyet a mellkasához szorított, mintha a bordái közé akarná rejteni.

Violet elméjéből és ujjáiból minden varázslat elszállt. Tele volt kérdésekkel. Mintha ismét ott ült volna nyolcévesen, a hidegtől remegve az Ellennel közös ágyukban, az apjuk kísértettörténeteit hallgatva.

– Hogy mi vagyok? – kérdezte Maud.

19

Mrs. Moretti, a neves spiritiszta egy szóval sem említette, hogy csatornává válni az elhunyt szeretteink szelleme számára olyan, mintha az ember belemerülne másvalaki esszenciájába. Maud orra dohány- és púderszagot keresett, és azt az átható virágillatot, amely Mrs. Navenby ezüstüvegcséjéből áradt mindig. Valójában nem érezte ezeket a szagokat. Ha belélegezte, eltűntek. Ettől függetlenül ott kavargtak a szájában, amit nem tudott irányítani. A szellem birtokba vette az ajkait, a nyelvét, és a tükörben azt is látta, hogy türelmetlen barázdát vájt a két szemöldöke közé.

Ne vágj ilyen gondterhelt arcot, Maud drágám, még ráncos leszel.

Maud nem gyakran állt a halott anyja oldalára egy vitában. De most szívesen közölte volna a megboldogult munkaadójával, hogy ha lesznek is ráncai, azokat, köszöni szépen, szeretné ő maga okozni saját magának.

– *Médium* – válaszolta Mrs. Navenby türelmetlenül a kérdésre, amelyet Maudnak sikerült kiböknie, mielőtt az asszony félrelökte volna.

És valóban úgy érezte, hogy félrelökték.

Mintha egy egyszemélyes bakon ült volna összezsúfolódva egy másik személlyel, akivel meg kell küzdenie a gyeplőért.

Mrs. Navenby, aki jelenleg nyeresre állt, Maud testét használta, hogy körülnézzon.

– *Kinek a kabinja ez? És ki ez a teremtés, akinek olyan az arca, mint egy esős délután? Nem, nyugodjon meg, nem járkalhatok örökké ide-oda* – mondta, amikor Maud újra megpróbált kiszabadulni. – *Maga, leányom! Válaszoljon!*

Violet mogorván bámult rá.

– Nem mondok semmit, amíg meg nem bizonyosodtam róla, hogy Maud jól van.

– *Ne beszéljen ostobaságokat... Csak megszálltam, nem halt meg. Nem úgy, mint mások.*

Violet kihúzta magát, és magára öltötte az egyik fenséges, rendíthetetlen arckifejezését.

– *Rendben.*

És ekkor mintha felszabadult volna a tér: olyan volt, mint amikor kivesznek egy könyököt az ember bordái közül. Maud egész testében megrázta magát.

– Jól vagyok – nyugtatta meg Violetet. – Csak nagyon különös érzés. Azt hiszem... Bemutassalak titeket egymásnak? – Legalább a társasági viselkedés szabályaira tudott támaszkodni, mivel más módja nemigen volt, hogy kezelje ezt a helyzetet. – Mrs. Navenby, a hölgy Miss Debenham. Mágus és barát. Violet... ő pedig Mrs. Elizabeth Navenby. – Kis híján azt is hozzátette, hogy „megboldogult”.

– Örvendek! – mondta Violet a legelőkelőbb stílusában.

– *Mágus. Igen, látom azokat a gyűrűket* – vette át a szót Mrs. Navenby. – *Amerikában tanult, igaz? Én magam sohasem*

értettem, mire jók.

Maud tett egy kísérletet, és az elméjében megpróbálta ezúttal ő félretolni a hölgyet. Elege volt abból, hogy csendben üljön, és ne hagyják szóhoz jutni.

– És most... örökre megszállt engem? Vagy hogy működik ez?

Belül és kívül is kényelmetlen csend támadt. Violet Maud felé nyújtotta a kezét, és kivette a napraforgómedált a markából. Maud eddig észre sem vette, milyen erősen szorítja. Amint a medál kikerült a kezéből, a gyeplőért folyó küzdelem érzése nyomban eltűnt.

– Gondoltam – jegyezte meg Violet, aki fürkészően nézett Maudra. – Akkor kezdődött, amikor ezt megfogtad.

– Tehát a medált szállta meg? Nem engem?

– A medált kísérti – felelte Violet. – Bár nem tudom, ez-e a megfelelő kifejezés.

– Megkérdezhetnénk Mrs. Morettit – felelte Maud kuncogva. Valószínűleg nem ez volt a megfelelő reakció, de semmi másra nem telt tőle.

A két karja libabőrös lett, és hirtelen hidegség ölelte körül. Arra emlékeztette, amikor annak idején a házukban megkezdődött egy-egy szolgáló édes-mérgező szidalmazása, mire ő felszaladt a szobájába, és becsukta az ajtót, hogy ne hallja az anyja hangját, de még így is érezte, ahogy az otthonukat ködként lepi el az elégedetlenség.

Visszavette a medált Violettól. Azonnal megszűnt ez az érzés.

– Rendben – mondta sietve. – Szóval ön meg tud szállni engem, és csak engem, amikor kontaktusban vagyok ezzel a nyakláncsal.

– *Úgy tűnik* – felelte Mrs. Navenby.

– Maud – szólalt meg Violet –, nem gondolod, hogy esetleg...?

Ebben a pillanatban kinyílt a kabin ajtaja, és Arthur Chapman lépett a szobába.

Amikor észrevette őket, a keze azonnal olyan pozíciót vett fel, amelyet Edwiné szokott, amikor a bölcsőzsinórt tartja: nem fogott bele semmiféle átok vagy varázslat bölcsőzésébe, de készenlétben állt, ha a szükség úgy hozná.

Maud összeszedte magát, és próbált valami békítő megjegyzést tenni, de a megszállója megelőzte, és birtokba vette a hangszálait.

– *Maga!* – fröcsögte Mrs. Navenby.

Chapman feszültnek látszott, de nem volt meglepve. Persze hogy nem. Pontosan tudta, miért vannak ott, és mit tudnak róla.

Miért nem gondolkodott Maud az életében most az egyszer? Rettenetes tábornoknak bizonyult. Azonnal el kellett volna hagyniuk a kabint, amint megtalálták az ezüstöt, nem pedig itt ácsorogni, és bemutatni egymásnak a szellemeket meg az élőket. Most ketten voltak egy férfi ellen, egy varázsló ellen, aki valószínűleg képzetebb és könyörtelenebb is náluk, ráadásul ott áll közöttük és az ajtó között.

– Ők azok – mondta Chapman a válla fölött. – Csak a lányok.

– Beljebb lépett a szobába, hogy helyet adjon valaki másnak.

Ez a *valaki más* becsukta maga mögött az ajtót. A zár kattanásának halk hangjára Maud gyomra görcsbe rándult. Chapman kísérője egy erős testalkatú férfi volt, rövidre nyírt, világos hajjal, jellegtelen arcán durvának látszott a bőr.

A lány korábban már látta ezeket a vonásokat egy másodperc töredékéig, mielőtt az illúziómaszk elmosta volna őket.

Így tehát már két férfival álltak szemben. Két mágussal. A másodiknak rettenetes volt a tekintete, tele személytelen erőszakkal, amely csak arra várt, hogy igénybe vegyék, majd ismét félretegyék.

„Csak a lányok.” Maud akkora haragra gerjedt, és annyira félt, hogy nem volt benne biztos, vajon a szellemnek is maradt-e még benne hely. Robin biztosan behúzott volna most valakinek. És mihez kezdjen ő... Hívja ki ezeket az embereket egy kártyapartira? Egy sakkjátszmára?

Vetett egy pillantást az egyetlen mágusra, aki az ő oldalán állt. Violet dermedten szorított az íróasztalhoz tartozó szék háttámláját. Semmiféle sziporkázó szerep vagy nyers, rögtönzött megjegyzés nem tört elő belőle. Ez az üresség furcsán állt neki, mintha egy kirakati bábu lenne, amely arra vár, hogy megfessék a vonásait.

Maud kinyitotta a száját, és sikoltani kezdett.

Olyan erővel, hosszan és magas hangon, ahogy csak bírta, és elégedetten látta, hogy mindkét férfi összerezzen. Ha mást nem is, de a figyelmet legalább magára tudta vonni. Amint felbukkan egy aggódó kíváncsiskodó, kitalál egy történetet, amelyet elmesélhet neki.

Miután Maud tüdejéből kifogyott a levegő, feszült, fűlsiketítő csend következett. A lány a fülét hegyezte, hogy érkezik-e segítség.

Ekkor egy másik sikoly, hallatszott nem túl messziről, akár egy visszhang.

Chapman most először elmosolyodott.

– Lehet, hogy azt hiszik, egy tigrissel van idebent, Miss Cutler – mondta kellemes északi kiejtéssel. – De kétlem, hogy bárkit is érdekelne, hogy utánajárjon.

Hát persze, köszönhetően Maud okos, figyelemelterelő tervének, a hajó tele volt sikoltozó nőkkel.

– Nos, a legbölcsebb az volna az önök részéről, ha pontosan ott hagynák az összes holmit, ahol van – folytatta Chapman.

– A barátom nem tesz semmit, hacsak nem követnek el valami ostobaságot. Azután pedig megegyezhetünk abban, hogy az utazás hátralévő részében nem zavarjuk egymást. Mit gondolnak erről?

– Azt, hogy a lószart – szólalt meg Violet most először azóta, hogy a férfiak megjelentek. – Még hogy nem zavarjuk egymást? Hiszen maga kezdte ezt az egészet. Maga lopta el ezeket.

Maud érezte, hogy Mrs. Navenby fészkelődni kezd. *Nem.* Még csak az kellene, hogy a maradék kontrollt is elveszítse ebben a helyzetben.

– Ráadásul én nem vagyok túl jó abban, hogy bölcsen cselekedjek – tette hozzá. Bátorság kellett ahhoz, hogy elfordítsa a tekintetét Chapmanről és a névtelen férfiről, visszategye a medált a többi tárgy mellé, és visszacsomagolja őket a bársonyba.

– Miss Cutler – szólalt meg Chapman –, az ön helyzetében nemigen van más választása, mint együttműködni. – Tett egy apró mozdulatot a másik férfi felé, aki gyors könnyedséggel bölcsőzött egy varázslatot.

Violet levegő után kapott. A férfi azonban csak készenlétbe helyezte a bűbájt, egy sűrű, kétmaréknyi, borostyánszínű örvényt. A tekintete ide-oda cikázott Maud és Violet között,

mintha felmérné az erőviszonyokat. Chapman a bársonyra szegezte a tekintetét.

Maudnak az egekbe szökött a pulzusa. A csomagot szorító keze nedves és forró volt. „Az összes holmit”, mondta Chapman az imént.

– Ugye maga sem tudja, melyik az? – kérdezte. – Mármint nálunk jobban.

– Hogyan? – kérdezett vissza Chapman.

– Blöfföl – jegyezte meg a másik férfi olyan nyersen, mintha lekevert volna valakinek egy pofont.

– Őszintén mondom, hogy nem. – Maudnak végre sikerült az ujja köré tekerni a gyeplőt ebben a konfrontációban. – Mrs. Navenby nem árulta el nekem, mit csinált a szerződés nála lévő darabjával. Arra az esetre... nos, arra az esetre, ha valami ehhez hasonló történne – magyarázta, és magára öltötte a társasági mosolyát. – Most pedig, hogy meghalt, nem tudja elárulni senkinek. Ez nem okoz gondot önöknek? Talán gondolniuk kellett volna erre, mielőtt megölik.

Violet halk hangot hallatott. Maud a legszívesebben a lábára taposott volna. Csak imádkozni tudott azért, hogy Violet ugyanarra a felismerésre jusson, mint ő: ezek az emberek nem tudhatják meg, hogy Mrs. Navenby egy szellem, és hogy Maudnak köszönhetően ki lehet őt kérdezni.

– Mi? Mi nem öltünk meg senkit. – Chapman még csak nem is próbált őszintének hangzani. – Csak nem akarja bejelenteni, hogy mi voltunk? Hány embert akar még lámpagyújtásnak alávetni ezen a hajón?

– Chapman, ne vesztegesse az időt! Vegye el tőlük azokat az átkozott holmikat!

Chapman félig óvatos, félig bosszús pillantást vetett a

másik férfira, mintha egy pórázon lévő nagy kutya morgására reagálna. Szövetségeseek voltak, de nem barátok.

– Maud – mondta Violet feszülten –, talán jobb lenne, ha...

A férfi, aki a borostyánörvényt tartotta, most felemelte a kezét, és eleresztette a varázslatot, amely sűrű darázsrajként repült feléjük. Violet feltartott a kezét, inkább pajzsként, nem azért, hogy ő is bölcsőzzön valamit. Zavarodott, ösztönös mozdulat volt ez.

Maud minden erejét latba vetve a szabad kezével félrelökte Violetet.

Ő pedig, továbbra is a bársonnyal a másik kezében, hátravetette magát. Violet a székre zuhant. Maud égető, maró melegséget érzett a kinyújtott karján. Megbotlott, és alig tudott állva maradni. A szoba fordult vele egyet. Majd tovább forgott. A padló hullámozott; a lány ismét megbotlott.

– Maud! – mondta Violet, majd egy csattanást lehetett hallani, azután egy másik hangot egyre hangosabban.

Ez a hang is azt mondta, hogy „Maud!”.

Hawthorn. Lord Hawthorn hangja volt.

A lány elbotorkált a legközelebbi kapaszkodóként használható tárgyig, amely az ágy egyik oszlopa volt, és belekapaszkodott. Nehezen tudott fókuszálni. Szerette volna becsukni a szemét, és mozdulatlan maradni. Hatalmas erőfeszítésbe került, hogy értelmezze a helyzetet. Lord Hawthorn a kabin ajtajában állt, kezében egy ezüsthagyma bot, mögötte az ajtó tárva-nyitva.

Violet feltápaszkodott. Maudnak továbbra is a kezében volt Mrs. Navenby ezüsthagyma, biztonságosan becsomagolva.

A névtelen férfi Lord Hawthornra meredt, és annyi érzelem volt a tekintetében, amennyit a lány eddig még nem

látott benne: valamiféle döbbent bűntudat.

– Maud, Violet, most elmegyünk innen – közölte Hawthorn.

Chapman belenyúlt a mellénye egyik zsebébe. Akármilyen is volt, amit előhúzott belőle, kicsi, kerek tárgynak látszott, és úgy csillogott, mint az üveg.

– Hallottam már magáról – mondta Hawthornnak, és felemelte a kezét, mintha egy dartsot akarna elhajítani. – Maga nem is...

Hawthorn olyan gyors mozdulatot tett, amitől Maud ismét szédülni kezdett. Nem látta, ahogy a lord botja hozzacsapódik Chapman lábához, de hallotta a férfi dühös és fájdalmas kiáltását.

A következő pillanatban a lány azt érezte, hogy valaki a karjánál fogva az ajtó felé vonszolja. Violet. Maud elindult, és hálás volt a támogatásért. Nála volt az ezüst. Igen. Még mindig a kezében szorongatta.

– A rohadt... kurva életbe... Morris! – kiáltott Chapman valahonnan térdmagasságból. Hawthorn ütésétől valószínűleg összecsuklott a lába.

Ekkor Maud az ajtóhoz ért, ahol Hawthorn vette át a támogatását, és már kint is voltak a folyosón. A borostyánszínű átok hatása tovább enyhült, de a lány még mindig úgy érezte, mintha a *Líra* összevissza himbálózna alatta.

– Indulj! – mondta Maud, és igyekezett kihúzni magát. Szorosan fogta Hawthorn karját, és a cselekedeteit a szavaihoz igazította. – Így. Mintha semmi baj sem lenne.

– Mi a baj? – kérdezte Hawthorn halkán.

– Eltalálta egy varázslat – felelte Violet, és hátranézett a válla fölött. – Én... A fenébe! A fickó mögöttünk van.

– Nyilvánosan nem tesz semmit – jelentette ki Hawthorn,
de azért ő is hátrapillantott.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Violet.

– Futás! – mondta Hawthorn egy rövid szünet után.

20

Maud most már jobban nézett ki, de továbbra is szüksége volt Hawthorn támogatására. Violet újra meg újra hátrapillantott: a pókerarcú, Chapman által Morrisnak nevezett férfi öles, bosszús léptekkel követte őket.

– A kabinomba – mondta Maud. – Lassabban... kérem...

Hawthorn frusztráltan mordult egyet, de lassított, hogy igazodjon a lány tempójához.

A folyosók üresebbek voltak, mint amire Violet számított. Az állatsereg okozta káosz nyilván eljutott egy olyan pontra, ahol mindenki bezárkózott a kabinjába, és várta, hogy a biztonsági személyzet intézkedjen. Senki sem tett megjegyzést arra, hogy ilyen sietve közlekednek, az emberek folyton mögéjük nézegettek, mintha arra számítanának, hogy egy újabb állat tűnik fel a nyomukban.

– Helen! Mr. Hewitt! – szólalt meg Maud, majd hirtelen megálltak.

Helen Bernard és egy vörös arcú férfi térdelt szemtől szemben az egyik gepárddal. A macska egészen felegyenesedve ült, a fülét hátrahúzta, és az újonnan érkezetteket bámulta. Helen nyugtató, alig hallható szavakat

mormolt neki.

– Maradjanak ott, ahol vannak, uram, hölgyeim! – mondta Hewitt. – Hamarosan érkezik valaki egy zsákkal, hogy visszavihessük a raktérbe, de Miss Helennek épp most sikerült megnyugtatnia.

– Muszáj továbbmennünk – szólalt meg Violet. Az üldözőjük közelsége égette a hátát.

A gepárd felállt, és lassú léptekkel Maud felé közeledett. Borostyánszínű szemét a lány kezében lévő bársonycsomagra szegezte.

A pokolba! Már csak az hiányzott, hogy egy túlméretezett macska is érdeklődést mutasson az ezüst iránt...

Macska!, üvöltötte Violet agya. *Ez egy macska!*

– Ööö – nyögte Maud idegesen.

Violet a macska és a lány közé lépett. Egészen pontosan a kísértet által megszállt medál és az egyetlen olyan teremtmény közé – leszámítva az emberi médiumokat –, amely tudvalevőleg reagált a szellemek jelenlétére.

– Ti ketten menjetek tovább!

Maud és Hawthorn tett néhány lépést előre. A kíváncsisága tárgyától megfosztva a gepárd kinyújtotta a mancsát, és lecsapott Violetre, aki egy kicsit túl lassan ugrott hátra. A ruhája szövete elszakadt. Fájdalmat nem érzett, de a gepárd karma beleakadt a szoknyájába, és most panaszosan jajgatott, miközben megpróbálta kiszabadítani magát.

– Ó, a csudába! – mondta Helen. – Te ostoba állat! Hagyd abba! – Előrelendült, és megragadta a gepárd nyakának a hátulját. Az ismét nyüsztített egyet, hátratekeredett, de Violet legnagyobb meglepetésére hamar megnyugodott, ahogy Helen újra mormolni kezdte halk, értelmetlen monológját.

Violet kiszáradt szájjal elrántott a szoknyáját. Még nagyobb szakadás. Most már legalább mindnyájan a gepárd túloldalán voltak, Morris pedig...

Morris egyetlen karnyújtásnyira állt tőlük, és zihált. Hawthornról Hewittra nézett, majd vissza.

– Ha megbocsát nekünk, uram! – mondta Hawthorn, és minden szavából csöpögött az arisztokratikus felsőbbrendűség. – Miss Cutler gyengélkedik, mint láthatja, ezenkívül akadályozzuk Miss Bernardot a dolgában. Legyen olyan kedves, és halassa holnapra ezt az ügyet.

Ez szemérmetlen és kockázatos lépés volt, még Lord Hawthorn számára is, akinek soha senki sem mondott ellent. Morris a varázserejét tekintve mindannyiukat felülmúlta. Violet elképzelte Hawthorn ujjait, amint kihúznak egy kártyalapot egy legyezőszerűen széttárt pakliból.

Morris a széles homloka mögött valószínűleg sietve felmérte a helyzetet. Aztán hátralépett egyet, nem túl elegánsan bólintott, majd sarkon fordult.

Violet kifújta a levegőt.

Végül mindenféle további incidens nélkül eljutottak Maud kabinjába. A lány bezárta az ajtót, és ezt megerősítendő Violet komoran elvégezte a legerősebb záróbübbajt, amelyet Hawthorn ismert. Csakis Isten tudhatta, hogy ez segít-e. Ám Violet mindössze erre volt jó. Chapman szobájában csak állt, mint egy istenverte tuskó, egyetlen hasznos varázslat sem jutott az eszébe, csak arra tudott gondolni, hogy nem akar meghalni. Soha senki nem irányított még felé varázslatot ártó szándékkal. Végül Maud – aki nem volt mágus, és akit mindig óvtak – lökte őt félre.

Az, hogy a gepárd elé lépett, ösztönös válasz volt, amely

Violet lelkének egy csökönyös szegletéből bújt elő, hogy kiegyenlítse a szívességek mérlegét. Nem állt készen arra, hogy kockára tegye az életét ebben a vállalkozásban. Semmit sem kellene kockáztatnia.

Hawthorn lesegítette Maudot egy székre. A lány arca nyugodtnak tűnt, a szín is kezdett visszatérni belé. A bársonycsomagot az asztalra helyezte, és kibontotta.

Mindnyájan összerezzenetek, amikor valaki kopogott az ajtón, de az illető azonnal megszólalt:

– Ross vagyok. Ne féljenek, az a gengszter visszavonult. Tiszta a levegő.

Miután beengedték Rosst, Violet újrabölcsozta a záróbűbájt. Ross tele volt nyugtalan energiával; levette a sapkáját, megdörzsölte a haját, visszavette sapkáját, majd Maudhoz lépett, aki továbbra is védelmezően az ezüstitárgyak köré fonta a karját.

– Sikerült végül megszerezni? Helyes. Elnézést, hogy nem tudtam időben figyelmeztetni, Miss B. Követtem Chapmant, aztán egyszer csak megdermedt, mint aki darázsba ült, és azonnal elindult vissza a kabinjába. Az útját álltam, és elgáncsoltam, de ez csak lelassította, úgyhogy elmentem őrlordságáért a felső fedélzetre.

– Nyilvánvaló, hogy ez a Chapman ellátta egy rúnajelzéssel a kabinját – mondta Maud –, amely mindkettőjüket riasztja, amint valaki belép oda.

– Nem kell itt hablatyolni nekem, tudja, hogy nem beszélek varázslónyelven – felelte Ross, és karba fonta a kezét. – És egy köszönöm is jólesne.

Violet készült feltenni egy újabb kérdést, ám Hawthorn erélyesebb hangja megelőzte:

– Honnan a fenéből tudja, hogy rúnajelzést alkalmaztak?

Maud kezében a medállal hátradőlt a székében.

– *És kik ezek a rendkívül goromba férfiak?* – kérdezte.

Abból, ahogy a *férfiak* szót kiejtette, Violet azonnal rájött, mi történt. Mintha Maud felemelte volna a cipőjét, miután belelépett valami ragacsos dologba az utcán.

Violet elnevette magát. Hawthorn arckifejezése annyira dühös és zavarodott volt, hogy a legszívesebben bekeretezte és örökre megőrizte volna.

– Maud, szeretnéd te bemutatni őket egymásnak, vagy csináljam én?

A lány legyintett, úgyhogy Violet elmagyarázta, milyen tárgyakat találtak Chapman szobájában, hogy Maud médium, akit jóindulatúan megszálltak. Arról is beszámolt, mi történt köztük és Chapman között Hawthorn érkezése előtt.

– Jézus, Mária és Szent József! – hüledezett Ross, miután felfogta, hogy egy szellemről van szó. Keresztet készült vetni, de félúton abbahagyta, mint akit bosszant, hogy hirtelen visszatért ehhez a gyerekes szokáshoz.

– *Őn ismerős nekem* – mondta Mrs. Navenby Hawthornnak.

– *Kik a szülei, fiatalember?*

Őlordsága értetlen arckifejezése helyébe először felvont szemöldök, majd komor fintor, végül pedig a kedélyes tekintet és a kegyetlenül hűvös szájtartás kombinációja lépett.

– Az apám Cheetham – felelte –, Frederick Alston. Az anyám, Mary egy Bastoke volt.

– *Ó!* – hangzott az elégedett felelet. – *Ismertem Mary Bastoke-ot, amikor először jelent meg társasági körökben.*

Helyes lány. Magas, csupa láb. Egy kis csikóra emlékeztetett, aki mókusokra ugrál.

Rossból előtört a nevetés, ami felszabadult volt, és olyan gazdag meg fényes, mint a frissen főzött kávé.

– Ó, ez igazán élvezetes! – mondta. – Folytassa csak, asszonyom! Hasonlítsa őlordsága többi rokonát is tanyasi állatokhoz.

– Nem. – Ez egyértelműen Maud volt. – Túl sok egyéb kérdést kell megvitatnunk. Mrs. Navenby... – Maud körbevezette a tekintetét a szobában, majd a kezében lévő medálra pillantott. – Most úgy érzem magam, mint egy detektívregényben. Csakhogy ezúttal lehetőségünk van közvetlenül az áldozatot kérdezni, ahelyett hogy nyomok után rohangálnánk körbe-körbe. A két férfi közül valamelyik az ön gyilkosa?

A váltás egyre gördülékenyebben ment, és Violet füle is egyre jobban meg tudta különböztetni a két hangszínt.

– Igen, meglehetősen kielégítő, ha az ember a saját gyilkosai után nyomozhat. A sötét hajú volt az. Chapman. Nem sokkal a hajó indulása után belopózott ebbe a kabinomba. Átkutatta a holmimat. Természetesen azonnal sejtettem, hogy a szerződés nálam lévő darabját keresi azok után, amit Miss Blythtől hallottam arról, hogy mi történt Florával. – Maud a kezére nézett, és vágyakozóan végigsimította az ujjbegyeivel az ujjpercek sima bőrét. – Nem vagyok már olyan gyors a bölcsőimmel, mint voltam, úgyhogy sikerült kitérnie előlem. Emlékszem, úgy tűnt, mint aki pánikba esett. Még mielőtt bármit tehettem volna... – Maud szája megkeményedett. – Annyira pazarlóak a fiatalok! Nem volt szükség rá, hogy megöljön. Elég lett volna egy gyors priez-vous, hogy megkösse

a kezem, meg egy emlékezetbűbáj.

Ezenkívül rendesen kikérdezhetette volna az asszonyt az Utolsó Szerződésről, ahelyett hogy minden ezüsttárgyat elvitt tőle, ami csak szóba jöhetett. De Violet pontosan tudta, milyen halk tud lenni az értelem hangja, amikor a pánik üvölt az ember agyában.

Mrs. Navenby egészen addig nem volt teljesen tudatában annak, hogy ő egy szellem, amíg Maud meg nem fogta a nyakláncot. Kísértetként létezni olyan érzés volt, mint az alvás és az ébrenlét közötti tér.

– Határhelyzet – szólalt meg Violet. A mosolya Maudnak és a hajókról szóló beszélgetésüknek szólt, de Mrs. Navenby furcsán nézett rá: félig éhesen, félig gyanakvóan.

– *Igen, határhelyzet.*

– Maud amúgy is megoldotta a meggyilkolása ügyét – jegyezte meg Violet. – Nem lettünk volna Chapman kabinjában, ha nem fedezzük fel, hogy nála van az ezüst.

Ez pedig ahhoz vezetett, hogy Mrs. Navenby ötféle módon követelte, hogy tájékoztassák mindenről, ami az általa az ő méltatlan halálának nevezett esemény óta történt.

– *Nos* – mondta, miután végighallgatta őket –, *ez aggasztó.*

– Meglehetősen – értette egyet vele Hawthorn.

Maud azonban oldalra döntötte a fejét, mintha hallgatna valamit. Mély redők jelentek meg a két szemöldöke között. Körülnézett a kabinban, mire a ráncok tovább mélyültek.

– *Miss Blyth* – mondta –, *hol van Dorian?*

– Ó, elnézést! – felelte a lány. – Nem tudtam, mihez kezdjek egy papagájjal egymagam, és biztosítani akartam, hogy valaki gondoskodjon róla. Bernardéknak adtam, a menazsériájukba, úgyhogy lent van a madárházban a többi

madárral. Helen Bernard imádja az állatokat. Rengeteg új...

– *A kalitka, lány!* – Megrázó élmény volt látni, ahogy egy szellem félbeszakít egy médiumot. – *Ne fecsegen! Hol van a kalitkája?*

– Én... nem tudom.

– Kérem, hölgyem, térjen a lényegre! – mondta Hawthorn. – Ne zaklassa a lányt.

Violetben egy végzetes bizonyosság tompa buboréka kezdett formálódni, ami teljesen kipukkadt, amikor Mrs. Navenby Hawthornra emelte Maud izzó zöld szemét, és így szólt:

– *A lényeg az, Lord Hawthorn, hogy az Utolsó Szerződés kelyhe nem azok az ezüstitárgyak, amelyeken önök és a gyilkosaim civakodnak. Hanem a papagájom, Dorian vizestálja.*

Violet a szája elé kapta a kezét. Ross felszisszent.

Maud arcára – ezúttal egészen lassan, mint amikor elhúznak egy függönyt – bűnös rettenet ült ki.

– A rohadt életbe! – nyikkantotta.

Úgy tűnt, senki, még a mágusok sem tudnak sokat a szellemekről.

Soha egyikük sem találkozott még valódi médiummal, és egyikük sem tudta megmondani Maudnak, hogyan működik ez a képesség. Az is ismeretlen jelenség volt a számukra, hogy egy szellem egy tárgyat és nem egy helyszínt kísért. Violetnek csak macskákkal és színházakkal kapcsolatos történetei voltak.

Edwint valószínűleg előntené a tudományos boldogság.

Maud azon tűnődött, vajon meg lehetne-e valahogy oldani, hogy ezt adja neki születésnap ajándékba. Saját magát, egy médiumot, kiegészítésként a jövőbe látó bátyja mellé. Egy szellemet egy nyakláncban. És nem akármilyen szellemet: hanem az Aranyfa Klub egyik tagját, akiknek a mágiával kapcsolatos kísérleteit Edwin fáradságos munkával igyekezett megfejteni az elmúlt néhány hónapban.

A délutáni zavaros megbeszélést félbeszakította, hogy a résztvevőknek fel kellett öltözniük a vacsorához. Így a szellemmel való gyors kísérletezésben mindössze odáig jutottak, hogy Mrs. Navenby képes volt megszállni Maudot, de csak annyira, hogy használni tudja az érzékszerveit – látta, hallotta, amit a lány –, feltéve, hogy a medál egészen közel volt Maud bőréhez. A fantomillatok és a szellem tolakodó jelenlétének észlelése, amelyek eleinte túlságosan is rátelepedtek a lányra, egyre kezelhetőbbé váltak. Olyan volt, mintha olvasás közben zenét dúdolna: elméjének egy részét folyamatosan lefoglalta, felszabadítva a többit, hogy a feladatra koncentrálhasson.

Maud az egyik saját láncára fűzte a medált, és egy magas nyakú estélyi ruha alatt viselte. A lánc elég hosszú volt ahhoz, hogy a medál a mellei közé lógjon. Próbált nem gondolni erre.

– Kérem – mondta a halott utasának –, ne vegye át az irányítást, mielőtt engem megkérdezne. Nyilvánosan ne. Vacsora után annyit beszélhetünk, amennyit csak szeretne.

Mrs. Navenby beleegyezett, és elindultak vacsorázni.

Maudot elragadta a saját magával szemben érzett bosszúság örvénye. Az Utolsó Szerződés darabja, Chapman minden igyekezete ellenére, biztonságban volt a

lakosztályában, és ő mégis elveszítette. Az sem segített, hogy Mrs. Vaughn, az idős nő, akinek korábban betört a kabinjába, a közelében vacsorázott, és folyton gyanakvó pillantásokat vetett az irányába, mintha rajta akarná kapni, hogy meglép a teáskanállal.

Maud megpróbálta ezt teljesen figyelmen kívül hagyni, ahogy minden mást is – a szellemeket, a szédítő varázslatokat, Violet ujjait –, és igyekezett arra koncentrálni, ami számított: megtudni Bernardéktól, hol található jelenleg Dorian kalitkája.

Aznap este új arc jelent meg az asztalnál. Rose Bernard összebarátkozott Miss Diana Yuval, egy komoly arcú fiatal nővel, akinek a családja egy virágzó New York-i divatház alapítója volt. Maud épp a nő azirányú terveit hallgatta, hogyan fogja elkápráztatni az új londoni áruházakat, és rávenni őket, hogy az általa tervezett ruhákat is forgalmazzák, amikor megjelent Chapman.

– Kérem, bocsássanak meg a késésért! – mondta, majd határozottan helyet foglalt Violet mellett.

Hideg ujjak mélyedtek a Maud mellcsontja fölötti bőrfelületbe. Mrs. Navenbynek egyértelmű véleménye volt azzal kapcsolatban, hogy a gyilkosa is jelen van a vacsoraasztalnál.

A lány összeszorította a száját. Chapman az ismerősük volt. Nem volt jó ürügyük arra, hogy nyilvánosan semmibe vegyék, és ezt a férfi is tudta. Maud eltökélte, hogy szemmel tartja Violet és a saját italát.

Helen vidámabbnak tűnt, mint amire Maud számított, és az állatok titokzatos szökéséről beszélgetett a jelenlévőkkel. A terv egyik fő rizikója az volt, hogy nem lehetett észszerű

magyarázatot adni a történésekre. Egyszerre kinyíló ketrecek. Állatok, amelyek megrohanják a legfelső fedélzetet. Ugyanakkor Violet rámutatott, hogy a nem mágus társadalom sohasem próbálta varázslattal magyarázni a dolgokat. Az efféle információs hézagokat könnyedén ki tudta tölteni találgatásokkal és pletykákkal.

A *Líra* fedélzetén a következő elképzelés körül alakult ki konszenzus: rakoncátlan gyerekek leosontak a raktérbe, és csínyből feltörték az összes zárat. Miután arra bátorították az állatokat, hogy menjenek a fedélzetre, azok a dudaszót meghallva mind elindultak a zene irányába.

– Nem hittem volna, hogy ez a sok különböző állat mind hívogatónak találja majd ezt a hangot – jegyezte meg Helen –, ugyanakkor azt is kétkem, hogy bármelyikük hallott volna már korábban skót dudás zenekart, így hát honnan is tudhatnánk? És szegény zenészek... Az egyikük dobverőjét ellopta a csimpánzunk, és mire Mr. Hewitt meg én odasiettünk, a majom megtalált egy otthagyt dobót, és boldogan ütni kezdte, és... Ó, nem kellene nevetnem, de nagyon vicces volt. Lord Hawthorn, ön is látta – fordult a férfihoz. – Ugye hogy vicces volt?

Rövid csend következett, amely alatt az asztalnál ülők óvatosan mérlegelték, vajon Lord Hawthorn ismeri-e egyáltalán a humor fogalmát. A jelenlévők közül nem sokan látták, ahogyan a szája felfelé görbült, amikor Alan Ross-szal vitatkozott, és még azt sem hallották, ahogyan könnyedén vakkantva felnevet, amikor meglepi valaki.

Maud belemosolygott a vizespoharába.

– Nem számítottam rá, hogy a White Star Line büszkeségének a fedélzetén egy római aréna kel majd

életre... Ember az állat ellen – felelte őlordsága. – Javasolni fogom, hogy ezt is írják bele a hirdetések szövegébe.

– Remélem, egyetlen állat sem sérült meg – szólalt meg Maud.

– Hála istennek nem – felelte Helen. – Nagyon jól érezték magukat. Szerintem örültek, hogy kinyújtóztathatták a lábukat. Nehéz nekik napokig bezárva azon a rettenetes helyen. De szegény Mr. Hewitt! Apa egy hét szabadságot ígért neki, miután mindent elrendeztünk Angliában, cserébe azért, hogy összegyűjtötte és visszavitte az állatokat a raktérbe.

Maud megragadta az alkalmat, hogy Dorian felől érdeklődjön. Nem kérdezősködhetett rögtön a kalitkáról – a fenébe Chapmannel! –, de Helen készségesen elismerte, hogy a papagáj olyan sokat beszélt a kabinjukban, hogy végül odaadta Hewittnak, hogy vigye a madárházba a többi madár közé.

Violet és Maud egymásra néztek. Mr. Hewitt. Már tudták, hol kezdjék a keresést másnap.

– Helen, halálra untatod az embereket ezzel – szólt közbe Rose, amikor Helen további érdekességeket kezdett megosztani az asztaltársasággal a papagájokkal kapcsolatban.

– Engem nem untat – mondta Miss Yu.

– Engem sem – csatlakozott hozzá Violet.

Helen sugárzó arccal nézett körbe.

– Tudják, ilyennek képzelem az egyetemet. Ön nem, Maud? Sok ember, aki sok mindent érdekesnek talál, és szívesen beszélget róla. Miss Cutler Cambridge-ben fog tanulni – közölte Rose-zal.

– Milyen szorgalmas! – felelte Rose. – A szülei biztosan támogatták, hogy jó iskolába járjon, igaz?

– Mi az Emma Williard Iskolába jártunk – vette át a szót Helen. – A tanárok nagyon szigorúak voltak, de csodásak. A természettudomány-tanárnő megengedte, hogy annyi békát boncoljak fel, amennyit csak akarok.

Miss Yu evőeszköze megállt a levegőben, és vegyes érzelmekkel nézett le a sertésszeletére. Maud Helenre mosolygott, és mesélt neki Miss Lyonsról, a legutolsó nevelőnőjéről, aki egyben az első volt, akit nem zavart, hogy Maud borzalmasan nehezen tudott odafigyelni a dolgokra.

– Ő javasolta, hogy tanuljak meg sakkozni. Közöltem vele, hogy reménytelen eset vagyok, de ő erősködött, hogy egy éles elme képes meglátni a játékban rejlő lehetőségeket.

Azelőtt soha senki nem nevezte Maudot éles elméjűnek. A korábbi nevelőnői inkább a szeszélyes és az akaratos jelzőkkel illették.

– A bátyám szeret sakkozni – mosolygott Maudra a komoly Miss Yu. A haja olyan volt, mint a fekete bársony, és kiemelte a csillogó opál fülbevalóját. – Játszott valaha madzsongot, Miss Cutler? A bátyám azt mondta, hasonló elme kell hozzá.

Maud nem ismerte a játékot. Miközben a húsételt, majd a desszertet fogyasztották, Miss Yu ismertette a játék lényegét. Rose Bernard nagyot sóhajtott, és a kanalát a syllabub tetején lévő tejszínhabban forgatta ide-oda. Helen megette a sajátját, aztán szórakozottan elfogyasztotta a nővére adagjának a felét is, és el volt ragadtatva, hogy ilyen komoly témákról beszélgethet a többi lánnyal.

Élvezetes vacsora volt. Maud szinte már meg is feledkezett róla, olykor teljes percekig, hogy egy asztalnál ülnek a

mágussal, aki megölte Mrs. Navenbyt, és aki minden bizonnyal azzal fogja tölteni az utazásból hátramarad kevés időt, hogy rátegye a kezét a nyakláncra, amely Maud szíve fölött lógott, és amely időről időre hideg borzongást okozva adta a tudtára a lánynak a szellem nemtetszését.

21

Violet rokonai szemmel láthatóan megértették a célzást, hogy a fiatal hölgy sokkal barátságosabb velük, ha nem erőltetik rá a társaságukat. Nem próbáltak meg egész nap vele étkezni, és nem kérték, hogy kísérje el őket az esti zenei és színházi programokra.

Lehet, hogy a jövőben lesznek még olyan transzatlanti utazások, amelyeken Violet átlagos utasként vehet majd részt. És átlagosan szórakozhat.

Most azonban már az első nap eldöntötte, mivel fogja tölteni az idejét. Tény, hogy az bonyolultabbnak és veszélyesebbnek bizonyult, mint amire számított. De egyelőre... egyelőre, gondolta, miközben megérintette a nyakát, nem bánta meg. A részvétele a Maud által vezetett nyomozásban azt jelentette, hogy vacsora után visszavonultak Lord Hawthorn lakosztályába, hogy kidolgozzák a másnapi támadási tervet.

Maud serege egyre népesebb lett. Hiába tiltakozott Ross, hogy ő csak a pénzért csinálja, egyértelműen az ügy bűvkörébe került. Ha Mrs. Navenbyt is beleszámolták, most már öten voltak.

Márpedig Mrs. Navenby mindenáron azt akarta, hogy számoljanak vele. Amint leültek a Hawthorn nappalijában lévő alacsony asztal köré, Maud kihúzta magát, és az idős asszony éles hangján szólalt meg:

– *Végre! Nyilvánvaló, hogy többről van szó, mint amire számítottam. Mi a fenét keres Sera Hope a fedélzeten?*

A többiek értetlenül néztek egymásra.

– Kicsoda? – kérdezte Violet.

– *Ott volt az étkezőszalonban. Egy fél élet is eltelt már azóta, hogy láttam, de bárhol felismerném. Sera... Seraphina Hope. Bár most már Vaughn a neve, amióta hozzáment ahhoz a rettenetes alakhoz.*

– Mrs. Vaughn! – szólalt meg Maud. – Az ő kabinjába törtem be, amikor az ezüstöt kerestük. Azt hitte, hogy ékszertolvaj vagyok, mert Morris után futottam.

– Mrs. Vaughn-nak volt valami köze az Utolsó Szerződéshez? – kérdezte Violet. – Vagy most is van?

– *Igen is meg nem is* – felelte Mrs. Navenby. – *Seraphina tagja volt az Aranyfa Klubnak, de ő nem kapott darabot a szerződésből, hogy elrejtse.*

Ross fütttyentett egyet.

– És tudják ezt azok, akik a szerződést keresik?

– Elég! – Hawthorn feltartotta a kezét. – Már így is túl sok minden van a fazékban, és attól tartok, kénytelen leszek még én is beledobni valamit. De egyszerre egy dologgal foglalkozzunk. Mrs. Navenby... azt akarja mondani, hogy van még egy ember, akinek tudomása van az Utolsó Szerződésről, és aki ugyancsak úgy döntött, hogy felszáll erre a New Yorkból Angliába tartó hajóra, amelyen ön is és az a két férfi is utazik, akik meg akarják szerezni a szerződést?

– *Igen. Nem is tudtam, hogy Sera Amerikában volt.*

– Ez túl gyanús ahhoz, hogy véletlen legyen – jegyezte meg Ross.

– *Miss Blyth, ha jól értem az eddigi próbálkozásaik kissé kusza történetéből, ön azért tört be Sera kabinjába, mert azt hitte, hogy valaki oda rejtette az ezüstöt?* – kérdezte Mrs. Navenby.

– Mert én láttam ott a tárgyakat – válaszolt Ross. – Egy összeillő hajkefét és tükröt. Miss B. azt mondta, ilyen szettet keresünk.

– *Egy szett* – ismételte Mrs. Navenby lassan. – *Igen. Flora mindkettőnknek adott egyet.*

– Ő is veszélyben van? – kérdezte Maud. – Akkor őt... Ó! – A szájához kapta a kezét. – Morris az ő kabinja felé tartott. Amikor én épp kijöttem onnan. Gondolja, hogy ő lesz a következő, akit megfenyegetnek?

– *Sera senkinek sem tudná elárulni, hol vannak a szerződés darabjai, vagy hogy mik azok. Mind megegyeztünk abban, hogy még egymás előtt is megtartjuk a titkot. Így volt a legbiztonságosabb.*

– Rossnak igaza van – mondta Hawthorn. – Ez túl tökéletes ahhoz, hogy véletlen legyen. Két áldozat ugyanazon a hajón találja magát ugyanabban az időben, anélkül hogy tudnának egymásról? Hogy tervehette ezt ki Chapman?

Violet próbált gondolkodni. Valószínűtlen forgatókönyvnek tűnt, de mi más lehetett a magyarázat?

Egy áldozat. Három ellenség.

– Maud, Morris feléd tartott, amikor elhagytad a kabint? De először Mrs. Vaughn-ba futottál bele?

Maud válaszolni akart, de Mrs. Navenby, aki szintén készült

megszólalni, félbeszakította, amitől egy nem túl elegáns köhögéssel kevert nyögés hagyta el a lány száját.

– És ha mindketten azért jöttek, hogy körülnézzenek? – kérdezte Violet. – Maud... illetve asszonyom. – Volt valami tagadhatatlanul asszonyos Mrs. Navenbyben. Könnyű volt elképzelni őt egy előadóterem katedráján, vagy amint utasításokat osztogat egy kastély személyzetének. – Ön úgy gondolja, hogy Chapmannek egy rúnajelzés volt a kabinjában. Miért ne lehetett volna Mrs. Vaughnéban is?

– *Ez... elképzelhető* – felelte Mrs. Navenby. – *Bár megesküdtem volna akár az életemre is, hogy az Aranyfa Klub tagjai sohasem fordulnának egymás ellen.*

– Játsszunk el ezzel a feltételezéssel! – vette át a szót Hawthorn. – Maud, ez esetben ön nem figyelmeztetheti.

– És ha ő is meghal? – kérdezte a lány. – És mi megakadályozhattuk volna? Még ha nem is tudja, melyek a szóban forgó tárgyak, azt tudnia kell, hogy ki... – Maud hirtelen a mellkasához kapta és a medálra szorította a kezét. – Mrs. Navenby, tudom, hogy New Yorkban nem mondott el nekem többet annál, mint amennyit muszáj volt, de most már biztosan...

– Nem! – vágott közbe Hawthorn. – Asszonyom, ne áruljon el nekünk semmit, ha azt hiszi, van rá esély, hogy az továbbra is titok azok előtt, akik a másik oldalon állnak, és ha nem akarja, hogy megtudják.

– Én tudok titkot tartani – mondta Maud felháborodottan. – Megtartottam a mágusok titkát, nem igaz?

– És akkor is tudná tartani a száját, ha kínoznák? – mordult rá Hawthorn. A báró az elmúlt napokban valóban kezdett ellazulni és ellágyulni apróbb dolgokban, amikor a

kabinjában együtt voltak. Hogy pontosan mennyire, az világossá vált, amikor most felállt, és lám ott volt előttük a mindenkinél magasabb, szélesebb vállú és erősebb Hawthorn báró.

Violetnek hirtelen eszébe jutott, ahogy Chapman felkiáltott, amikor a lord megütötte a sétatálcájával. És egy másik emlék is: amikor Hawthorn Rossra fogta a pisztolyát.

A legkifinomultabb kiejtésével szólalt meg, hogy így leplezze remegő idegeit.

– Ül le, Hawthorn, nem kell ilyen messzire menni.

– Azt mondta, önnek is van valamije, amit bedobna a fazékba. – Maud sápadtan és rezzenéstelen arccal pillantott fel a báróra, mint egy mókus a sólyomra. – Az a férfi, Morris, felismerte magát, uram.

Hawthorn állva maradt. Violet egy hajszálra volt attól, hogy ő maga is felálljon. Az óvatossága mindjobban átadta a helyét az arrogáns férfiak okozta szokásos bosszúságának, Ross azonban megelőzte. Az újságíró egy fél méterre Hawthorntól megállt, és dühösen nézett rá.

– Biztos mindnyájunkat lenyűgöz, hogy a szülei megengedhették maguknak, hogy pürével és zabkásával etessék önt, uram, de nincs szükség rá, hogy így kérkedjen vele. Tegyen úgy, mintha civilizált ember lenne, üljön le, és válaszoljon Miss Blyth kérdésére!

Hawthorn keze ökölbe szorult, mintha a legszívesebben a botja után nyúlt volna. Rossé is megfeszült. Olyan laza és komor volt a testtartása, mint aki a túlélésért tanult meg verekedni, nem pedig egy bokszteremben, és Violet nem tudta eldönteni, melyiküknek drukkolna egy nyílt küzdelemben.

Amikor Hawthorn hirtelen leült, Rosst ugyanannyira meglepte a saját sikere, mint Violetet.

– Felismertem – mondta Hawthorn. – És igen... feltételezem, hogy ő is engem. Morris a Bastoke-oknak dolgozik. Anyám családjának. És ha van egy kis esze, Maud, most azonnal felhagy ezzel az egész szerződésüggyel. Nem azért dobtam be a kínzás szót, mert szeretem a csengését. Ugye nem kell emlékeztetnem rá, milyen átkot szórtak ezek az emberek a bátyjára?

Maud összerezte, és a maradék szín is eltűnt az arcáról.

– A családot – szólalt meg Violet.

– A nagybátyám. És az unokatestvérem, George, ha fogadnom kellene valakire, aki részt venne ilyesmiben. – Hawthorn ismét felvette a szokásos arrogáns és pökhendi testtartását, ami teljesen akaratlagos volt. – Engedje ezt el, Maud! George nem Walter Courcey. Courcey egy egyszerű zaklató. Szereti megtalálni az emberek gyenge pontját, csak mert élvezi, ha fájdalmat okozhat nekik.

– Én nem... – kezdte Maud, de Hawthorn még nem végzett.

– George mindenféle bűntudat nélkül megtesz bármit, bárkivel, ha szükségesnek látja. És az olyasmihez, ami túl ízléstelen a számára, hogy bemocskolja vele a kezét... ott van neki Morris. Az a fickó tökéletesen hűséges a Bastoke-okhoz, és arra tippelek, hogy sokkal okosabb, mint amilyennek tűnik. – Hawthorn arcán elmélyültek a ráncok. – Nagyon sajnálom, ami önnel történt, Mrs. Navenby. De Miss Blyth nem mágus, és ez túl veszélyes a számára, miközben nem is az ő ügye.

– De igenis az! – csattant fel Maud. – Az Utolsó Szerződés igenis az én ügyem... de Mrs. Navenby mindenképpen az, a

szerződés pedig az övé. Tehát az enyém is.

– Itt nem valamiféle könnyed logikai játékról van szó! Hanem a biztonságáról, Maud Blyth, és ha nincs elég esze ahhoz, hogy maga gondoskodjon róla, akkor másoknak kell megtenniük ön helyett.

Violet összerezsent. Ross a hajába túrt, és úgy figyelte Maudot meg Hawthornt, mintha kakasviadalt nézne, és már megbánta volna a fogadását.

– Akkor most úgy döntött, mégiscsak felelős értem? – vágott vissza a lány.

– Az ördög vigye el, figyelne rám? Tudom, mire képes George. Az az ember... – Hawthornnak elcsuklott a hangja.

Violet először azt hitte, hogy a saját frusztrációja miatt. A kezét a szájához kapta, a homloka ráncokba szaladt.

– A fenébe, a fenébe! – mondta a férfi fojtott hangon, mintha a szája vattával lenne tele.

– Hawthorn – szólalt meg Violet fokozódó rettegéssel. Odalépett a báróhoz, és vizsgálódva megérintette az állát. – Mondd el, mire képes George! Tudom... – a férfi ajka összepréselődött –, de próbáld meg.

A hang ezúttal egyértelműen fájdalommal volt terhes. Amikor Hawthorn rákényszerítette magát, hogy kinyissa a száját, és beszívta a levegőt, Violet szinte arra számított, hogy vér fog csorogni a szája sarkában. Ehelyett egy dühösen izzó szimbólumot látott a nyelvén.

– Mi az? – kérdezte Maud. – Mi a baj?

– Ez – felelte Violet – egy titokbűbáj.

Soha életében nem látott még ilyet. Annak idején vidáman mesélte a testvéreinek a történeteket a varázslókról, akik a tiltás ellenére elárulták másoknak a mágia létezését, és a

szerencsétlenekről, akiknek kötést tettek a nyelvére, hogy megtartsák a titkot.

Hawthorn elhúzta Violet kezét az arcáról. A szeme erősen csillogott. A nő szája kiszáradt a rettenetes együttérzéstől. Hoznia kellene neki egy pohár vizet, és nem volna szabad tovább erőltetnie a dolgot.

Mégis ezt tette.

– Rendben – mondta. – Nem kellenek pontos részletek. Próbálkozzunk igennel és nemmel.

– Violet! – szólt rá Maud olyan rosszállóan, mint Caroline néni szokott.

– Ez... Van ennek köze ahhoz, ami Lady Elsie-vel történt?

Hawthorn görcsösen bólintott. A keze ökölbe szorult a combján. Most már hallgatott; a saját fájdalmára összpontosította az akaratát.

– Az unokatestvéred, George tette rád ezt a titokbűbájt? – A válasz egy gyors fejrázás volt.

– De George-nak is része volt benne?

Hawthorn szemmel láthatóan bólintani készült, és még egy fél szó is kicsúszott a száján, majd egy vízforraló sípolásához hasonlatos lélegzetvétel következett, amikor az átok ismét működésbe lépett.

– Hagyd abba! – mondta Maud. – Elég!

Egy dolog azt kívánni, hogy támadják meg a sirályok meg a patkányok a bárót. De végignézni, ahogy Hawthorn a saját történetének e gyötrelmes lenyomatával birkózik, a legkevésbé sem volt élvezetes. Violet visszaült a helyére, és addig tekergette a gyűrűjét, amíg a lord ismét rendesen nem tudott lélegezni. Majd azon kapta magát, hogy Rosst figyeli, aki a bárót bámulta, mintha az újságíró egy tükörpajzs

lenne, amelyben szemkontaktust tudott létesíteni a Gorgóval anélkül, hogy kővé változott volna.

– És ezt tennék önök velem, ha bárkinek is beszélnék a mágiáról?

– Igen – felelte Hawthorn, akinek alig-alig maradt némi nyersesség a hangjában. – Habozás nélkül.

Ross elhúzta a száját.

– Ez még semmi – folytatta Hawthorn. – Láttam, ahogy Morris belülről megnyomorította egy szobalány kezét, aminek semmi külső jele nem maradt, csak mert a nagynéném azzal vádolta az illetőt, hogy lopott tőle. Napokig nem tudott bölcsőzni. És ahogy sikított...

A báró Maudra nézett, és elhallgatott.

Könnycseppek gördültek le a lány arcán, és sötét pöttyöket hagyva csepegtek a ruhájára. Meg sem nyikkant.

Violet a széke karfájába kapaszkodott, próbált ellenállni a késztetésnek, hogy átkarolja a vállát, és engedje, hogy a fejét a mellkasára hajtva zokogjon. Ez ismeretlen érzés volt a számára. Mindig is utálta, ha valaki sírt előtte. Sohasem tudta, mit tegyen, amikor a testvérei sírtak, azonkívül, hogy mesélt nekik valamilyen történetet, vagy utánczolt valakit. Meg akarta nevettetni őket. Azt akarta, hogy abbahagyják.

– Nem adhatom fel – mondta végül Maud. – Nem tehetem. Megölték Mrs. Navenbyt, és én hagytam, hogy megtörténjen.

– Ne áltassa magát azzal, hogy ekkora befolyása lenne – felelte Hawthorn, aki ezek szerint még Violetnél is kevésbé értett a vigasztaláshoz.

– *Ezzel egyet kell értenem* – jegyezte meg Mrs. Navenby.

Maud azonban hamar visszavette az irányítást, megtörölte az arcát, és figyelmen kívül hagyta őket.

– Azért vagyok a *Líra* fedélzetén, hogy megvédjem az Utolsó Szerződést, és megakadályozzam, hogy ezek az emberek használják. És Robinért.

– Maud! – mondta Violet. – Miért olyan fontos, hogy te legyél az, aki...

– Mert csak ő van nekem, és nincs más módja annak, hogy megháláljam neki, amit értem tett.

Ezt Maud mondta, nem a szellem, bár a hangja egy annál sokkal fiatalabb és zavarodottabb lány jajkiáltása volt, mint amilyennek Maud valaha is látszott. Violet úgy érezte, mintha karmok mélyednének a mellkasába. Úgy tűnt, még Maudot magát is megrázta az, ami kiszökött a száján.

De összeszedte magát, és alig remegett a hangja, amikor hozzátette:

– Szóval ne akarjon elijeszteni.

– Miért? – kérdezte Hawthorn. – Működik.

A lány vörös szemmel, hitetlenkedve meredt a férfira.

– Persze hogy működik – szólalt meg Violet. – Meg van rémülve. De nem látod, hogy ettől csak még inkább megmakacsolja magát?

– Violet, én is meg tudom védeni magam! – szólt rá Maud. – Nem kell neked megküzdened értem. Vagy önnek – tette hozzá a medált szorongatva.

A levegőben szinte hallani lehetett a feszültséget: szilárd, fülsiketítő hang volt, amely a szájba és az orrba is behatolt, és összeszorította a légutakat. Egyetlen apró mozdulat a rossz irányba, egy hamis hang, és minden összeomolhat.

Hawthorn felállt, és a pohárszékhez ment. Egy sakk-készlettel tért vissza, amelyet az asztalra helyezett. A két tenyerébe rejtett egy-egy bábút, a két kezét Maud felé

nyújtotta, aki meredten nézett rá könnyes, zöld szemével, amely olyan volt, mint egy kert eső után. Violetnek összeszorult a szíve.

– Ha eltökélte magát, hogy az életével játszik, akkor hát játsszunk! – mondta a báró. – Ha győzök, átadja nekem az összes átkozott ezüstöt, és felhagy ezzel az egész üggyel az utazás végéig.

– Nem – vágta rá Maud azonnal. – Ha nyer, nem kell segítenie, és nem fogom többé zavarni. De az életemről továbbra is én döntök.

– Ez nem olyan rossz ötlet, Maud – szólalt meg Violet. – Úgy tűnt, ez a Morris vonakodik bántani Hawthornt. A család felé tanúsított hűsége őt talán megvédi. De téged nem.

A lány megérintette Hawthorn egyik kezét, mire a férfi kinyitotta az öklét. Fehér.

– Uramisten! – motyogta Ross. Elfojtott egy ásítást, és Violetre nézett. – Römizzünk?

– Nem. Én mérem az időt. Nem fogunk itt ülni még egy órát, csak mert a makacsság mindkettőtöknek elveszi az eszét. Hawthorn, add ide az órát!

A sakkjátszma gyors és bosszantó volt. Hawthornnak volt egy gyönyörű tokja is, amely kis állóórává alakította a karóráját, ezüst-kék zománcból és fehér gyöngyházból készült keretet biztosítva neki. Violet megbűvölte az órát, hogy tíz másodpercenként pirosan villogjon, és magához vette Hawthorn botját, hogy szükség esetén döfésekkel érvényesíthesse az időkorlátozást.

Meg sem próbálta követni a játékot. A keze ismét a tarkójára tévedt. A rúna ma nem viszkedett, egészen nyugodt volt. Talán valami baljós cél szolgálatára került oda, amely

most, hogy minden kiderült, és mindenki lelepleződött, immár feleslegessé vált. Talán eltűnt.

Violet kis híján elnevette magát. Valójában nem hitt ebben. A világ nem az ember kénye-kedve szerint alakult. Ross egy komplikált szoliteret játszott a padlón. Hawthorn fel sem pillantott a sakktábláról. Ahogy Maud sem. A lábával dobolt az asztal alatt, a teste többi része azonban teljes egészében a játékra összpontosított.

Talán a bábuk harmadát leütötték már a tábláról, amikor Hawthorn hátradőlt a székében, és végre felpillantott az ellenfelére.

– A bátyja azt mondaná, hogy most hagyja abba – szólalt meg.

– Könnyen lehet – értett egyet Maud. – De az én helyemben folytatná, és én is ezt fogom tenni.

Az óra villogott. Hawthorn nem lépett. Ismét egy villanás.

Violet készült megböködni őlordsága lábát. A férfi azonban úgy kapta el a bot végét, hogy közben egy pillanatra sem fordította el a tekintetét Maudról.

Majd kinyújtotta a másik kezét, és feldöntötte a saját királyát.

– Rendben. Továbbra is ön a főnök – mondta, és színpadiasan fejet hajtott.

– Mert én nyertem volna? – kérdezte Maud, és összeráncolt homlokkal nézte a táblát.

– Nem. Tíz lépés múlva legyőztem volna.

Úgy tűnt, ennél több magyarázatot nem kapnak. Hawthorn nem terjesztette ki a sakkhasonlatot semmiféle irányba. Ugyan nem mosolygott, de olyan közel állt hozzá, amit Violet még nem tapasztalt nála, kivéve, amikor kegyetlenségből

tette.

Maud kinyújtotta a kezét a báró felé, és kezét ráztak.

– Mondanom kell önnek valamit – bökte ki.

Még csak három mondat hangzott el a szájából, amikor Violetnek eszébe jutott, hogy Hawthorn nem tud a Robin Blyth látomásait tartalmazó jegyzetfüzetről. Maud egyszerűen csak... még mindig nem mondta el neki.

Most azonban pontosan erre készült. Miután kezét ráztak, jegyezte meg magában Violet elismerően.

Hawthorn arcán düh futott át, miközben hallgatta a lányt, de többnyire csak beletörődve nézett rá, mintha Maud egy színpadi bűvész fekete szaténkalapja lenne, és már régen nem lepődne meg az élénk színű selyemkendőkön és a galambokon, amelyek előkerülnek belőle. A sakktáblára pillantott. Kis híján a szájához emelte a kezét, de ehelyett ökölbe szorítva leengedte.

– A fenébe! – mondta végül. – Nem tudom elhinni, hogy nem kérdeztem rá, vajon miért figyelmeztette magát Edwin Courcey velem kapcsolatban.

– El voltál bűvölve azon az első estén – jegyezte meg Violet szárazon. – Ismerem az érzést.

Maud elhúzta a száját, de nem tűnt bűnbánónak.

– És rólam is van valami abban a jegyzetfüzetben? – érdeklődött Ross. Összeszedte a kártyákat a földről, majd könnyedén megkeverte őket. Nem tűnt úgy, hogy nyugtalanítaná a gondolat, hogy előre megjósolták a részvételét. Violet elméje továbbra is borzongással tiltakozott, amikor a saját arcát ábrázoló rajzra gondolt.

– Semmi, amiben magára ismertem volna – felelte Maud. – Mr. Ross, legalább önnek ki kellene szállnia ebből, mielőtt

még jobban belekeveredne. Ma végleg megszolgált a fizetségét, amikor értesítette Hawthornt, hogy mentsen ki minket abból a káoszból.

– És vajon én hogyan érezném magam, ha ön meghalna, és én meg tudtam volna akadályozni? Semmi pénzért, Miss B.! Lehet, hogy szüksége van a segítségemre ahhoz, hogy visszaszerezze azt a tálat.

Tehát Ross cinizmusa mögött némi lelkiismeret is megbújt. Az újságíró ismét ásitott egyet, és ezúttal a báró is ezt tette.

– Igen – mondta Maud megfeszített állkapoccsal. – A legfontosabb, hogy megtaláljuk a kalitkát és a tálat.

– Anélkül, hogy Chapman és Morris rájönne, hogy keressük – tette hozzá Violet.

– *És ki kell derítenünk, mit keres Seraphina a hajón* – szolt közbe Mrs. Navenby.

– Nem törhetünk be újra a kabinjába, ha rúnavédelem alatt áll – jegyezte meg Hawthorn.

– És ha másnak nem is – folytatta Violet, még egy kártyát dobva az egymásra hányt lehetséges katasztrófák düledező halmára –, a medálnak mindenképp Maudnál kell maradnia. Máskülönben elveszítjük Mrs. Navenbyt mint információforrást.

– Ragyogó! – mondta Ross. – Tehát el kell hitetnünk velük, hogy a medál annak a bizonyos szerződésnek a keresett darabja, hogy ne kezdjenek gyanakodni, miközben a tényleges szerződésdarabot keressük, de arról is gondoskodnunk kell, hogy ne tudják megszerezni. Önök tényleg szeretik megnehezíteni az életüket.

Maud összevonta a szemöldökét.

– Két nap – mondta. – Megoldjuk. Egyszerre csak egy

nappal foglalkozunk.

A lány természetéből adódóan nem volt ugyan nagy stratégia, de azért belevetette magát a tervezésbe, és meglepődve tapasztalta, milyen energikusan veszi ki belőle a részét Ross. Hawthorn könyörtelenül mutatott rá a terv gyenge pontjaira, néha megdörzsölte a lábát meg a száját, de amint rajtakapta magát, azonnal abba is hagyta. Violet pedig észrevette, hogy másolja a mozdulatait, önkéntelenül hozzáadva a gesztusokat a repertoárjához.

Ő sem volt egy tervező típus. Azon tűnődött, hány nagyszerű és hősies vereség kezdődött úgy, hogy egy karizmatikus vezető azzal biztatta az embereit, hogy az igen rossz esélyek ellenére is győzni fognak.

Vajon ő miért nem szállt ki? Csak a nyakán lévő rúna jelentette fenyegetés miatt? Vagy továbbra is unaloműzésből? Amikor belevágott, úgy gondolta, semmibe sem fog ez kerülni neki, most azonban újabb és újabb alattomos költségek merültek fel.

A fedélzeten töltött első este Hawthorn azt sugallta, hogy Violetben nincs semmi büszkeség. Talán igaza volt. Maga is úgy vélte, hogy nem sok maradt benne az első Boweryben töltött év lecsupaszító hatása után. Miután Jerry elhagyta a várost, a maradék büszkeségét is magával vitte.

Bármilyen is tartotta Violetet ebben a játékban – büszkeség vagy más –, meglehetősen makacs dolog volt.

– Az utazás hátralévő részére átköltözöm Mrs. Navenby kabinjába – közölte Mauddal. – Lehet, hogy szűkösen leszünk, de én vagyok az egyetlen mágus a társaságban, és muszáj megvédenünk téged és a medált. Feltételezem, hogy Lord Hawthorn nem jelentkezik a feladatra, hogy megossza

veled az ágát.

A lord felvonta a szemöldökét, de végül csak annyit mondott:

– Ez észszerű gondolatnak tűnik.

Elsőként Ross távozott. Csak Isten volt a megmondhatója, hogy az első néhány este után mit termelt ki magából az első osztályon működő pletykagyár azzal kapcsolatban, vajon mi zajlik a báró kabinjában. Violet egy rövid, vágyakozó gondolat erejéig elmerengett az abszurd, erotikus pantomim-előadásukon.

Hawthorn Maud fölé magasodott, miközben a lány felhúzta a kesztyűjét, és kisimította a kendőjét. A lány aggódva pillantott fel a férfira.

– Sajnálom, hogy elhallgattam ön elől Robin látomásait – mondta. – Tényleg. Én csak...

Hawthorn legyintett.

– A nővérem... – mondta grimaszolva – olyan volt, mint ön.

– Tényleg?

– Bárhová követtem volna – felelte a báró. – Bármilyen csatába.

Olyan mozdulattal tárta ki az ajtót, amely gátat vetett minden további kérdezősködésnek.

Violet megfogta Maud kezét, és a karjába fonta, majd elindultak a férfi kabinjából a sajátjába. A lány ismét rámosolygott, és Violet viszonzta. Tudta, mit akar tenni, hogy eltüntesse Maud arcáról az aggodalom utolsó nyomait is. És most, hogy volt egy kis ideje regenerálódni, elég varázserővel rendelkezett hozzá.

22

Violet a szokásos záróbűbájt Maud kabinjának az ajtaján kiegészítette egy komolyabb védelemmel, amelyet Mrs. Navenby mindenáron meg akart neki tanítani. A varázslat kegyetlenül forrónak tűnt, miközben a bölcsőben formálódott – Violet összerezsent, mintha megégette volna az ujjbegyeit –, Maud azonban sokkal nagyobb biztonságban érezte magát, miután a narancssárga ragyogás elmerült az ajtóban.

Violet ezután helyet csinált magának a nagyobb szobában, hogy kipakolhassa a holmiját. Csak egyetlen kis utazótáskát hozott magával, és másnap készült visszamenni a kalapos dobozokért meg a bőröndjéért.

– *Azzal óvatosan!* – mondta Mrs. Navenby, miközben Violet lepakolta a fésülködőasztalt.

Maudnak elege volt aznapra a médiumszerepből. Egyedül akar lenni a bőrében. Áthúzta a láncot a fején, majd a kisebb szobába ment, hogy letegye a kendőjét, a kesztyűjét és az estélyi táskáját, a medált pedig a bőröndje sarkába rejtette. Mire visszatért, Violet félretette az utazótáskáját a fal mellé.

– Azt hiszem, egy szobában kellene aludnunk – mondta

Maud, majd Violethez lépett, és felpislogott rá. – Úgy biztonságosabb.

– Biztonságosabb – ismételte Violet, majd lehajolt hozzá: de csak incselkedett vele, nem csókolta meg. A lány testét melegség járta át. – Mutatni akarok neked valamit.

– Az jó. – Maud odavolt azért a kis izgató mélyedésért, amely átmenetet képezett Violet dereka és fenéke között. Tökéletesen beleillett a keze. – Mutass bármit, amit csak szeretnél.

Violet nevetett.

– Valami mágikusat.

– Ó! – Maud nem tudta csalódottnak érezni magát. Annyi varázslat volt a világban mindenféle résekbe rejtve és szükségszerűen titokban tartva. Minden apró részlet, amit Maud láthatott, minden új dolog, amit megismerhetett, egy csoda volt a számára. És ő mindet akarta. Ki akarta nyitni a száját, meginni az édeset és a pezsgőt, a krémeset és a keserűt; beledugni az ujját minden részbe, amit felkínáltak neki.

Ugyanezt érezte Violettel az ágyban. Így aztán nem esett nehezére elhúzni a kezét, leülni az ágy szélére, és várni, hogy mit mutat neki.

A nő kioldotta egy kis erszény zsinórját, és kirázott belőle egy kisebb gyűrűgyűjteményt. A fából készülteteket megtartotta a hüvelykujjain, a középső ujjaira pedig egy pár fényesen csillogó fémgyűrűt húzott.

– Réz. Segít a másolózáradékoknál. Vagy nem... ha olyan embereket kérdezel, akik szerint a fém túlságosan is halott anyag egy gyűrűhöz. Szerintem hozzáadnak valamit.

– És a fa?

– Illúzió. – Violet ujjai már mozogtak. Ez a bölcső bonyolultnak tűnt. A nő két keze között mindenféle színű szikrák úsztak. – Sötétben jobb.

Eloltotta az elektromos lámpát, és a szobát lágy sötétség töltötte be. A szikrák tarka színekben táncoltak. Violet ruhájának eleje olyan volt, mint egy katedrális rózsablaka.

– Készen állsz?

Maud elmosolyodott a sötétben.

– Igen!

Violet határozottan suhintott egyet a két kezével, és a szikrák szétszóródtak a mennyezeten, ahol felrobbantak. Maud azon kapta magát, hogy az ágytakarót markolássza. Elakadt a lélegzete. Minden szikra olyan volt, mint egy virágzás; mint egy elvirágzott pitypang, amelynek a magjai izzó indákká fejlődtek, és csak csüngtek a levegőben, amíg végül el nem tűntek.

Eltűntek, majd a helyükbe újak léptek. Az újabb szikrák arany- és ezüstszerű esőcseppekké olvadtak össze. A mennyezet sarkaiban tomboltak a színek, a kabin egyszerű tapétája zölden, kéken, lilán és tűzvörösén ragyogott, ahogy a szédítő fények fel-felvillantak rajta.

– Múlt évben tűzijáték volt a Királyi Akadémia kiállításán – mondta Maud, miközben felidézte, ahogy ott állt a tömegben Robinnal, és kiabálniuk kellett, hogy túlharsogják a puskapor robaját. – De ez sokkal jobb.

– Az a jó az illúzióban, hogy nem jár zajjal, és nem marad utána füst. Bár általában mindkettőből adtunk hozzá egy kicsit a Félárnyékban, hogy ne tűnjön annyira mágikusnak a mutatvány.

Maud a legszívesebben megfordította volna ezt a hatalmas

hajót, és visszahajózott volna New Yorkba, hogy ellátogasson a színházba, ahol Violet dolgozott. De ez az előadás bensőséges volt, és egyedül neki szólt. Amikor az utolsó tűzijáték elhalványult, Violet kinyújtotta az ujjait, és miután Maud újra felkapcsolta a lámpát, látta, hogy a szürke szeme csupa csillogás, csupa öröm a közönségétől kapott elismerésnek köszönhetően.

– Mutassak még?

– Igen.

A következő mutatványhoz, mondta Violet, öt mágus gondos együttműködésére volt szükség, amikor a színházban megalkották. Egyikük sem tudta megosztani a varázserejét vagy a képet, amelyet az elméjében megalkotott, egy másik személlyel, de kimerítő próbák után meg tudták teremteni azt a hatást, mintha valami hatalmas dolog egyszerre sok helyen növekedne.

És valóban ez történt. Egyenetlen, zsenge fű kezdett kinőni a padlóból, tele kóbor százszorszépekkel és narancssárga pipacsokkal. A fal mentén és az ajtó előtt vadrózsasövény fejlődött, és a sűrű lombozatú bokor határt vont közéjük és a külvilág közé. Akárcsak a védőbűbáj, ez is a biztonság érzetét keltette Maudban, bár tudta, hogy csak illúzió. A szeme könnyörgött, hogy higgyen neki. A szíve pedig hinni akart.

A lonc úgy kúszott fel a falakon, mintha a mennyezeten a nap tündökölné. Finom fehér virágok bontogatták filigrán szirmaikat, sűrűn és pazarul, amíg a növény el nem nehezült a képzeletbeli súlyuktól.

Violet szája résnyire nyílt, és a homlokát ráncolva erősen összpontosított. Amikor az illúzió kiteljesedett, ringatni

kezdte a bölcsőt, az ujjbegyei közelítették egymáshoz, de nem értek össze, majd ismét eltávolodtak, és ekkor összeérintette a tenyere tövét... egy dobogó szívhez hasonló, ritmikus mozgás volt ez. „Nem rosszabb, mint a maréknyi szálla, amikor az ember vesszőkből sző lugast”, mondta néha Edwin. És lám, Violet itt a semmiből szőtte.

– Szinte érzem a virágok illatát, és hallok a méhek zümmögését – mondta Maud. – A színházban is csináltak ilyet?

Violet bólintott.

– Hogy lehet, hogy senki sem gondolta varázslatnak?

– Egy színházban mások a szabályok – felelte Violet. – Kevesebb a kérdés. Nagyobb a bizalom.

Maud ujjai úgy hatoltak át a loncon, mint a ködön, és Violet felnevetett.

– Á! Tudnom kellett volna... az illúzió nem neked való. Te szereted megérinteni a dolgokat. – Violet szája felfelé görbült. – Így ismered meg a világot.

Maud mellkasa lángra lobbant. Rászorította a kezét, mintha így ott tudná tartani a könnyeit, és meg tudná akadályozni, hogy kicsorduljanak a szeméből. Ostobaság volt, hogy ilyen hatást gyakorolt rá az, hogy Violet mindezt látta rajta. Nem tudta, mit feleljen.

– Azt hiszem – kezdte Violet lassan –, meg tudom tartani... elég jól... – Abbahagyta a bölcső ringatását, majd elejtette. A körülöttük lévő illúzió alig halványult el. – Ó, jól van! Akkor az utolsó simítások.

Az utolsó simítások magára Violetre vonatkoztak. Egy új varázslatot bölcsőzött, ezúttal gyorsabban és határozottabban mozgott, majd a két tenyerét a feje fölé

emelte, és hagyta, hogy az illúzió lecsurogjon rá. Az arcvonásai továbbra is az övéi voltak, de egy férfi rövid frizurája és vékony, barna bajusza jelent meg rajta. Nadrágot viselt, meg tweed sportzakót az inge fölött, és pontosan úgy festett, mint Robin egyik iskolatársa egy kerti partin.

– Ó, nagyon jó! – mondta Maud.

– Ezt sem fogod érezni, ha megérinted – figyelmeztette Violet, és a lány felé nyújtotta a kezét. Ő átvágott a megfoghatatlan füves, virágos kerten, hogy megfogja Violet kezét. Mosolygott, és egy olyan pukedlit mutatott be, amely fél évszázada idejétmúlnak tűnt.

– Mr. Debenham!

– Miss Blyth!

Maudot nem zavarta, hogy tweed helyett szatént és túllt érzett a tenyere alatt. Violet közelebb húzta magához, és inkább lendületesen, kecsesen táncra perdültek az ágy és a székek közötti szűkös térben. Violetnek pontosan olyan illata volt, mint általában. Szürke szemében a pupillái úgy kitágultak, mint a szalvétára öntött borcsepp, valahányszor Maud közelebb húzta magához.

Amikor a lány elengedte Violet kezét és vállát, csak azért tette, hogy felcsúszthassa a tenyerét a nyaka hátsó részén, amely most csupasz volt. Violet ma nem viselt nyakláncot, a haját pedig feltűzte; semmi sem mondott ellent az illúziónak.

Maud maga felé húzta a nőt, aki ezúttal megadta magát. A csók álomszerű volt, mint a fejük felett csüngő lonc. Maud szeretett volna összeolvadni a körülöttük lévő varázslattal, akárcsak Violet ajkával. Szerette volna megköszönni neki ezt a gyönyörű és játékos varázslatot, amellyel kizárólag őt akarta megörvendeztetni, mintha Maud bármivel is

kiérdemelte volna. Amikor a nyelvét Violet szájába dugta, a nő keze görcsösen megfeszült a derekán.

– Ó, a pokolba, tessék! – motyogta Violet.

Elhúzódtak egymástól. A kert eltűnt, és vele együtt a nő jelmeze is.

– Elvontad a figyelmemet – tette hozzá eltűzött komolysággal.

– Alig van szükséged illúzióra. Még most is úgy tartod magad, mint egy férfi – felelte Maud. – Pont úgy, mint amikor azt a fiatalembert játszottad, aki megmentette a nimfát. Elképesztő!

– Ez is a varietéhez tartozik. – Violet hátralépett, és széttárta a kezét. – A közönség szeret látni nőnek öltözött férfiakat és férfinak öltözött nőket, hogy kinevethesse őket. Persze ha olyasvalakivel találják szemben magukat, aki mindig úgy öltözik, amit a társadalom nem tart hozzá illőnek, már nem nevetnek olyan vidáman. – Úgy fürkészte Maud arcát, mintha a megdöbbenés jeleit keresné rajta, de ezzel elkésett néhány évet.

– Mrs. Sinclair egyik barátja a Nők Társaságából... szintén ilyen hölgy volt.

Miss Hannity ifjú Mr. Hannityként tengerész volt. A vicceit hallgatva az ember megszakadt a nevetéstől.

Vajon Violet célozni próbált valamire?

– Te... – Maud nem tudta, hogyan fogalmazza meg a kérdést. – Te szívesebben lennél...

– Te jó ég, dehogy! Azért játszom én ezeket a szerepeket, mert megfelelő hozzá a testalkatom. És jól tudok utánózni másokat. – Violet a láthatatlan nadrágja zsebébe dugta a kezét, és fölényesen kihúzta magát. – Láttam Maude Adamst

Pán Péterként nem sokkal azután, hogy New Yorkba érkeztem. Az a nő harmincnégy éves volt, de még így is el tudott játszani egy fiatal fiút, és teljesen hihető volt az alakítása a színpadon. Semmi mágia, csak színjátszás.

– Mutasd meg! – kérte Maud merészen.

Violet huncutul kacsintott egyet, az egyik karját felemelte, mintha karddal hadonászna, és megpróbált terpeszes guggolásba ugrani.

Sajnos a ruhája szoknyája túlságosan is valódinak bizonyult, és nem volt elég bő. Violet túlbillent, és egy kiáltás kíséretében a földre huppant, majd rekedtes kacagásban tört ki.

– Nos, ennyit az előadóművészi méltóságomról. – Felült, és elgondolkodva nézte az estélyi cipőjét, amely előbukkant a fodros szoknyája alól. – Mondtam már neked, hogy a színház tökéletesen megfelelő hely olyan emberek számára, akik mások. Maude Adams is olyan nő, aki a nők társaságát kedveli jobban.

– Honnan tudod?

Maud egy újabb kacsintásra számított, ám ehelyett Violet fülig elvörösödött. A lányon vágyakozó féltékenységgé lett úrrá... de meg is könnyebbült a gondolattól, hogy valamikor Violet is fiatal és tapasztalatlan volt. Márpedig ő semmit sem változtatott volna azon, ami Violetet azzá tette, aki ma volt.

– Köszönöm, hogy megmutattad. Ezt az egészet. – Felsegítette Violetet, aki nem engedte el a kezét. A hüvelykujjával körözni kezdett Maud kézfejen. A lány teste a könnyed nevetés után most megfeszült a vágtyól, mintha áramot vezettek volna belé, és egy kapcsolót tettek volna rá. Ez valószínűleg kiülhetett az arcára, mert Violet felnevetett,

és megcsókolta az állát.

– Te vetkőzz le! Nekem meg kell keresnem néhány dolgot.

Pár perccel később Maud kombinéra vetkőzve nézte a szóban forgó tárgyakat.

– Ó! – mondta. Kinyújtotta a kezét, és felkapott egy nagy rudat, amely az alján kiszélesedett. A kerámia hús érintését érezte az ujjain.

– Ne azt – mondta Violet, majd elvette tőle, és egy másik, keskenyebb rudat nyújtott át helyette. – Az első alkalommal nem kell ennél nagyobb, és először bemelegítünk.

– Az egyik füzetben szereplő hölgy egy üres borosüveget helyezett fel oda – jegyezte meg Maud. – Bár sokat jajveszékelt közben.

Violet valamiféle elfojtott hangot hallatott, és ismét csodálatosan elpirult.

– Hawthornnak igaza volt. Javíthatatlanul megrontottunk téged. El fogom kobozni a teljes gyűjteményedet. Hol van? Itt bent? Én...

A nevetése halk sikolyba torkollott, amikor Maud elkapta a derekát, és az ágyra rántotta. Ekkorra már Violet is kombinéra meg alsóneműre vetkőzött, és a haját is kiengedte, amely úgy terült szét a feje körül, amikor a hátára zuhant, mint az édes, sárga bor. Maudnak még mindig a kezében volt a kisebbik fallosz, de elfeledkezett róla, amikor a nő a kombinéja alá nyúlt, és egyértelműen csiklandozni kezdte.

Vonaglani kezdett, majd elkapta Violet csuklóját, próbálta eltolni magától, és közben ő is egyre jobban nevetett.

– Ne, ne, ne, ne! – mondta váltakozó hangszínnel.

Violet elhúzódott. Maud az ajkába harapott, és aggódva

fürkészte az arcát, de túlságosan kifulladt ahhoz, hogy magyarázkodjon.

Violet az arcát tanulmányozta.

– Ne?

– Kérlek, ezt ne csináld!

– Jó, persze – mondta Violet könnyedén, és a következő érintése elég határozott volt ahhoz, hogy cseppet se érződjön csiklandozásnak.

A szeretet összegyűlt a Maud szíve körüli repedésekben. Tapasztalatlan volt, igen. De azt tudta, milyen fontos, hogy biztonságban érezze magát. Hagyta, hogy a lábai szétnyíljanak, és kinyújtotta a kezét, hogy az ujjai közé csúsztasson néhányat azokból a sárgabor-színű hajtincsekből.

Úgy tűnt, Violet kihívásként fogta fel Maud elméleti tudását, és mindenáron bizonyítani akarta, hogy ő maga nagyobb tapasztalattal bír. Az ajkával, a kezével és a nyelvével folytatta Maud feltüzelését, aki igyekezett megjegyezni a legjobb trükköket, de szétszórt figyelme még inkább szétesett, amikor Violet felemelte a fejét a lábai közül, a könyökét a lány csípőjére támasztotta, és egy igen gyors varázslatot bölcsőzött, amelytől ismét megjelent az arcán a bajuszillúzió.

Maud hasa néma nevetéstől remegett. Hosszú hajával és keskeny bajusszal Violet úgy nézett ki, mint egy festmény a francia Napkirály udvarából. Egy rendkívül buja festmény.

– Nem lesz olyan érzés, mint egy igazi – mondta Violet –, de megjátszhatod.

– Ó, uram, kérem, legyen gyengéd! Én csak egy ártatlan szűz lány vagyok.

Violet beleharapott Maud belső combjába, elég erősen, hogy a remegés egészen a csiklójáig kússzon, és valami olyasmit motyogott, hogy „de még mennyire”. Mire a gyűrött lepedők között keresni kezdték a falloszt, Maud már sikamlós és meleg volt, és a hasa csodásan sajogva húzódott össze a köldöke alatt. Violet két nedves ujjá még így is feszítette, de jólesően. A fallosz pedig megint csak egy újfajta érzés volt.

– Ó! – mondta, majd hozzátette: – Nem, nem, próbáld újra! Meg tudom csinálni.

Violet félig nevetve, félig elkeseredetten kifújta néhány hajszálat az arcából.

– Maud, tudom, hogy makacs vagy, de ez nem valamiféle próbatétel, amit hősiesen ki kell állni. Nem kell mindent szeretned vagy kipróbálnod.

Semmi sem tette Maudot makacsabbá, mint az, amikor emlékeztették rá, hogy vissza is léphet valamitől. Még szélesebbre tárta a két lábát. Minden más, amit eddig Violet javasolt neki, élvezetesnek bizonyult.

– Képes vagyok rá – ismételni. – Tudni akarom, milyen.

– Rettegésben fogod tartani az egyetemet, édesem – jegyezte meg Violet.

Maudot kellemes melegség öntötte el. Még Robin sem beszélt ilyen könnyed hittel a jövőjéről.

– Rendben – folytatta Violet. – Lélegezz! Ez az.

Egyik kezével végigsimította Maud hasát, nyugtatta, biztatta, majd ismét irányba állította a falloszt. Lehajolt, és a nyelvével lassú köröket írt le Maud kulcscsontja fölött, azon a részen, ahol a kombinéja félrecsúszott, és ettől a füledt, gyengéd melegségtől Maud lábán elfelejtettek megfeszülni az

izmok.

A feszítés, amelyet érzékelt, az élesből azonnal valami másba váltott. A forró fájdalom heves gyönyörre alakult át. Maud lélegzete el-elakadt, mint gyapjú a bozótban.

– Ez az – mondta Violet.

– Ó, tudnád... – De Maudnak be sem kellett fejeznie a mondatot, elég volt csak megmozdítani a csípőjét, mert Violet pontosan tudta, mire van szüksége. A fallosz lassú mozdulatai mellett a csiklóját izgatta. Gyengéd volt, aztán már nem annyira. Maud a kezét harapdálta, lehunyta a szemét, és a lába hátulján összerándultak az izmok, amikor a kielégülés előtört a sötétből.

– Tessék! – lihegte utána Maud diadalittasan. Úgy érezte magát, mintha álmos nyári szellő fújdogálna a bőre alatt. Egy egész időjárási rendszer volt lányalakot öltve. – Ó, ez csodás volt! Köszönöm.

– Szívesen – felelte Violet, és félretette a falloszt.

– Tényleg ki akartam ezt próbálni – jegyezte meg Maud. – Részben már értem... mi ez a nagy felhajtás körülötte.

Csend. Violet hunyorogva nézett rá.

– Készítettél egy listát, igaz? Ross pornográf füzeteiből. Egy listát, hogy mit akarsz kipróbálni.

– Igen – felelte Maud, majd magához húzta, és megcsókolta Violetet. A nő lába az övéi közé csúszott, a hajának izzadság- és virágillata volt, a szája puha és ügyes volt, és Maud most már azt is értette, hogy egy leleményes ember miért találta ki ezt az eszközt, amely lehetővé tette, hogy leválasszák a falloszt, nos... a férfi többi részéről.

– Megint elgondolkodva nézel – jegyezte meg Violet, és kissé elhúzódtott tőle. – Valami nyugtalanítót fogsz kérdezni?

– Nem – felelte Maud, ami ezúttal nem volt hazugság.

Violet megráptatta a lány alsó ajkát, és finoman megrángatta a fogával. Ő megorzongott, és apró, vágyakozó hangot hallatott.

– Csodálatos vagy, amikor eléveled. Kipróbáljunk egy másikat?

Maud tiltakozó arcot vágott. Violet kitartó ténykedésének köszönhetően minden érzékennyé vált odalent; ha nem is annyira, mint a csiklandozás, de minden további próbálkozás inkább kellemetlen, mint élvezetes lett volna. És különben is...

– Most te jössz – jelentette ki Maud, és felült. – Hogyan szeretnéd? – Úgy beszélt, mint aki teát kínál fel... *Tejet, hölgyem? Hány cukorral kéri?*

Violet ismét elővette a hálósobai segédeszközök kollekcióját.

– Szeretnél te választani nekem?

Miközben végighúzta az ujját a gyűjteményen, Maud Violet arcát figyelte, és amikor kiválasztott és felemelt egy falloszt, elégedetten nyugtázta, hogy a nő pislog egyet.

– Ehhez kelleni fog síkosító – mondta. – Van egy kis vazelin a komódban. Nem hordhatunk mindannyian olívaolajat magunkkal egy kis dekadens üvegcsében, mint őlordsága.

Maud felidézte, hogy Violet zöldessárga olajat használt, amikor semlegesítették a Rosst elaltató bűbájt. Akkor eszébe sem jutott megkérdőjelezni, miért van egyáltalán ilyesmi Hawthorn kabinjában.

– Lehet, hogy hozzátartozik a nagyobb lakosztályok felszereltségéhez, akárcsak a dekanterek – jegyezte meg. – *Minden* kényelmi szolgáltatással el vannak látva.

A vazelin gyorsan felmelegedett Maud ujjai között, miközben az ágy támlájának dőlt, Violet pedig kényelmesen elhelyezkedett a lábai között. Beletelt egy kis fészkelődésbe, hogy a szög megfelelő legyen, de a lány hamar rátalált a ritmusra, és végighúzta az ujjait Violet ölén a redőin. A másik kezét a hasán tartotta, miközben a nő háta csodásan hozzásimult. Így minden izomrándulást és hirtelen lélegzetvételt érzékelhetett. Violet bátorítón felszisszent, amikor Maud behajlította az ujjait, és belehatolt. Annyira forró volt!

Az ujjbegyein érezte Violet szívének a lüktetését. Megállt, és figyelte.

Elég sokáig várt ahhoz, hogy a nő elkezdje irányítani: egyszerre egy ujj, és gyorsabban, mint amit Maud kényelmesnek gondolt volna, amíg végül már fájni kezdett a csuklója ebben a szögben.

– Így? – kérdezte, amikor Violet testhelyzetet változtatott, és a kezébe nyomta a falloszt. – Ööö...

A nő Maud szétterpesztett lábaira támaszkodott, miközben próbált felegyenesedni.

– Nem, igazad van, így nem jó a szög. Inkább így.

Violet egy párnával a csípője alatt hátradőlt, Maud pedig a lábai közé térdelt.

– Biztos vagy benne? – A lány most a fallosz széles tövét fogta. Az erotikus irodalomra jellemző volt, hogy igen elnagyolt képet festettek a fallosz – üveg, emberi, szatír-, gyakran nem is egy – behatolásáról. Ez azonban egészen más színezetet öltött, amikor az ember a saját ujjával érezte, milyen szűkös az, ahová be kell hatolnia.

Violet bátorítón mosolygott. Rózsaszín foltok jelentek meg

a nyaka két oldalán, a haja kócos volt, a hasa ráncos az erőfeszítéstől. Maud a leghízelebbben örökké elnézte volna.

– Biztos – hangzott a válasz.

Maud mégis lassan csinálta, óvatosan haladt befelé, és megállt, amikor Violet magas, elégedetlen hangot hallatott. Ám amikor aggódva felpillantott, az arca kipirult, és az ajkai szétnyíltak.

– Meg akarsz ölni? – kérdezte elcsukló hangon. – Rendben... Erotikus kínzásból ötös. A sötét herceg biztosan büszke lenne rád.

Maud elpirult.

– Gyorsabban?

– Az isten szerelmére, igen!

Maud vett egy mély lélegzetet, és engedelmeskedett. Látva, hogy a fallosz eltűnik Violet testében, a saját puncija is vágyakozó együttérzéssel rándult össze. A lélegzete egyenetlen volt, ahogy egy kocsi zötykölődik a macskakövön.

Violet füledt hangon ismételte: *igen, így*. Az egyik lába egy rándulással félig behajlott, mintha Maud háta köré akarta volna fonni.

– Be kellett volna pakolnom... egy átkozott hámot. Egy újabb tétel a listára. Szívesen látnám rajtad. – Violet hátrahajtott a fejét. Izzó, sötét pillantása összetalálkozott Maudéval. – Megdughatnál térden állva. Úgy mélyebbre megy. A fenébe! – mondta, amikor Maud az izgalom zavart rohamától elveszítette egy pillanatra a koordinációt, és erősebben, mélyebbre hatolt, mint akart.

Violet közeledett... Maud már eleget tudott ahhoz, hogy felismerje a szapora légzést és a térdek remegését. Összeszedte a bátorságát, és úgy helyezkedett, hogy a száját

pontosan a fölé a pont fölé tapassza, ahol Violet a fallosz köré feszült. Az új, tiltott gyümölcs okozta izgalom táncolt a bensőjében. Csak Violet illatát érezte, és a sós vizét.

– A fenébe, a fenébe! – vicsorogta a nő, és vadul remegett Maud nyelve alatt, miközben a csípője fel-felemelkedett, majd megremegett, és egyre csak remegett.

Maud elhúzódott tőle, nézte őt, és soha életében nem érezte magát éhesebbnek vagy kiteljesedettebbnek, mint ebben a pillanatban.

Barna haja sellőszerűen hullámozott, amikor Maud átvette a lábát Violet csípőjén, és az arca olyan közel volt hozzá, hogy megfelelőbb fényviszonyok között Violet meg tudta volna számolni a szeplőit. Maud szeretettel, kielégülten és félénken mosolygott. Violet viszonzta a mosolyt, és figyelmen kívül hagyta, hogy a lány puha ujjai viaszos lenyomatokat hagynak a mellkasán.

– Szerintem tényleg tájékoztatni kellene a lányokat még a nászéjszakájuk előtt arról, hogy az emberi test ilyesmire képes – szólalt meg Maud.

– Lehet, hogy előadást kellene tartanod erről a Nők Társaságában. Egy felolvasást *A vörös harmat rejtélyeiből*.

Maud felnevetett.

– Annyira élvezetes! Már értem, miért tesznek az emberek meggondolatlan, elhamarkodott dolgokat, csak hogy ezt megtapasztalhassák. Nem mintha szükségem volna újabb ürügyre, hogy meggondolatlan dolgokat tegyek.

– Igen – értett egyet Violet. – Valóban élvezetes.

– Volt már valaha... – Maud az ágy támlájának döntötte a

fejét, és Violet arcát fürkészte. – Volt már valaha, hogy valakit nem csak az élvezet miatt akartál?

A nő álmos kielégültsége úgy gyűrődött össze hirtelen, mint egy újságpapír: amivel tüzet lehet gyújtani, és ami bepiszkolja az ember ujját. Az arca átalakult. Eltolta magától Maud lábát, és előbb szólalt meg, mint hogy észbe kaphatott volna.

– Ha szeretnél még tanulni valamit arról, mit nem illik mondani közvetlenül azután, hogy megdugtál valakit, hát tessék. Egy ilyen kérdés rámutat arra, hogy egy naiv szűz lány vagy.

Csend. Maud elvörösödött.

Violet némán elátkozta magát, és várta, hogy kicsorduljanak a könnyei, de ez nem történt meg.

– Bocsáss meg! – mondta Maud, és minden egyes szava olyan volt, akár a csiszolt kő. – Nem vettem rád magam. Csak feltettem egy kérdést mint a barát a barátnak. Hogy jobban megismerjük egymást.

– Többet tudsz rólam, mint ami ahhoz szükséges, hogy jól kijöjjünk egymással.

– Ó... ó... ez badarság! – Maud kikelt az ágyból, mintha az ingerültségével együtt már nem fértek volna el rajta ketten. – Ez teljes képtelenség, Violet!

– Hogy mondod? – A nő egyik fele próbált tiltakozni, hogy még minden menthető, ha időt szánnak rá, hogy megnyugodjanak, de a ridegebb, dühösebb fele feltartóztatta, és azt mondta: *Hagyd ezt rám. Te maradj a háttérben, maradj biztonságban!*

– Szerinted nem vettem észre, hogy semmit sem tudok rólad?

– Ez nem igaz.

– Te tudod, hogy mitől félek, kit szeretek, és mihez akarok kezdeni az életemmel. Tudsz Robinról és a szüleimről. – Maud eddig az ujjain számolt, de most leejtette a kezét, mintha elengedne egy rosszul kivitelezett bölcsőt. – Én semmit sem tudok a családomról. Nem tudom, mit akarsz csinálni Angliában az új örökséggel. Azt sem tudom, mi elől menekültél Amerikába, és miért vagy annyira eltökélt, hogy további botrányokba keveredj a hazaúton. Semmi valódit nem tudok rólad. Csak beszélsz és beszélsz, de eddig nem kaptam tőled mást, mint... történeteket. Szikrákat!

Ezt nem lett volna szabad észrevenned, mondta ki kis híján Violet.

Rosszul intézte ezt a dolgot. Adnia kellett volna magából Maudnak kisebb foszlányokat, édes kis igazságokkal kellett volna elcsábítania, hogy azt higgye, közel kerültek egymáshoz... elő kellett volna adnia a meghittség táncát, úgy, hogy ő irányítson, és közben mindig biztonságos távolságot tartson.

Ehelyett annyira vissza akarta fogni magát, annyira tartott attól, amit Maud iránt érez, hogy engedte: egymásba gabalyodjanak. Olyan nagy réseket hagyott, hogy azok láthatóvá váltak.

– És mégis dühös voltál rám – folytatta Maud –, amikor eltitkoltam Robin látomásait. Ez nem igazságos!

– Olyan információt visszatartani, ami velem kapcsolatos, nem ugyanaz, mint megtartani magadnak a magánügyeidet, amelyekhez a másiknak semmi köze.

– Azt gondolod, hogy túl fiatal és ostoba vagyok. Azt gondolod, hogy semmi fontosat nem árulhatsz el nekem, de

hidd el, ez nem így van.

Ha Maud valamiféle tiltakozást akart kicsikarni Violetból, hát csalódni fog. Ő már nem dőlt be az önleértékelésnek. Különösen nem a lány esetében, aki az ujjá köré csavarhatta volna az egész világot, mint egy bölcsőzsinórt.

Violet kiszállt az ágyból, és odalépett hozzá. Maud úgy festett, mint aki nagyon örülne neki, ha több hely lenne a kabinban, ahová hátrálhat, de nem volt. Csak egy kis üres falrész és Mrs. Navenby kalapdobozai.

– Tudod, hogy kik ismétlik folyton azt, hogy megbízhatasz bennük? Azok, aki utána átvernek.

– Szóval... ezt gondolod rólam?

A zöld szemet megkeményítő dühpáncél itt-ott megrepedezett, és mögötte láthatóvá vált a nyers bánat csordogáló patakja. Violet sóhajtott, és két ujjával felfelé fordította Maud arcát.

Jól van. Akkor legyen így.

– Hogy mit gondolkod? Tetszel nekem, Maud. Szépnek talállak, csodálom a merészségedet, és isten a tudója, ha nem lenne ez az egész káosz, a teljes utazás alatt az ágyamban tartanálak, hogy lássam, hány különféle módon tudlak kielégíteni.

Maud kipirult arcán egy gödröcske igyekezett óvatosan megjelenni. Violet lehajolt, és csókot nyomott rá. Egyet. Kedvesen és halkán folytatta:

– De csak három napja ismerlek. Nem tartozom neked semmivel, csak mert a rettenetes, halott szüleid ellen való értelmetlen lázadásodban megdugsz, vagy mert egy bűntudat vezette, mágikus keresztes hadjáratot folytatsz, hogy könnyíts a lelken, amiért cserben hagytad a

bátyádat.

Maud néma, fojtott hangot hallatott, és ellökte magától Violetet. Ügyetlen mozdulat volt, és ő számított is rá, ezért hagyta magát, és hátrált néhány kontrollált lépést.

Maud a szájához kapta a kezét. Könnyek gyűltek a szemébe, de nem csordultak ki. Violet szája olyan mosolyra húzódott, amelyre Kleopátra is büszke lett volna.

– Látod? – kérdezte. – Ez történik, mikor megmutatod a gyenge pontjaidat olyan embereknek, akiket alig ismersz. Nos... nem akarnád visszakapni a szikrázó, szórakoztató Violetet?

– Nem! – vágta rá Maud. – Ha nem több egy színjátéknál, akkor nem.

A késői óra, a levegő hűvös érintése a bőrén és a saját türelmetlensége ezzel a makacs naivitással szemben hirtelen megrendítette Violetet. Maudot nézte: ezt a lehetetlenül csábító figurát, a sértettségtől tágra nyílt, hűvös, smaragd szempárt.

– Minden ember színjáték, Maud. Minden ember színház. Az évszaknak megfelelően változik a díszlet. Az igazi részek nem arra valók, hogy mások lássák őket.

– Nem hiszek neked. Szerintem ez egy szép kép, de valójában... egy nagy rakás lóürlék.

Maud téved. Violet fáradt elméje egy idézet vagy szónoklat után kutatott, amely összefoglalná, mekkorát téved, de csak egy üres tündérmesét talált, amelyet a testvéreinek mesélt mindig: az elveszett hercegnő, aki összegyűjtött csontokból és a saját véréből megalkotott magának egy barátot. Mindenkit megállított, aki át akart kelni a kapuján, és mindenkitől kért egy titkot fizetségként, amíg lett egy teljes,

egész társa.

Ilyenek az emberek, kiáltotta volna Violet a legszívesebben. Vérből, csontból és titkokból állnak.

– Fáradt vagyok ehhez – mondta végül. – Menj aludni! – Azzal hátat fordított. Annyira meglepte, amikor Maud elkapta a karját, hogy nem állt ellen, amikor a lány visszahúzta, és maga felé fordította. Violet sarka megcsúszott a szőnyegen, és a feje a falnak ütődött, elég erősen ahhoz, hogy fájjon.

– Nem hiszek neked – ismételte Maud. Ez könnyörgés volt. Próbálta helyrehozni a dolgot, visszafordítani, hogy minden megint vidámság és nevetés legyen; le lehetett olvasni az őszinte, könnyáztatta arcáról. Úgy szorította Violet karját, mintha az ujjával a bőre alá akart volna hatolni. Mintha a nő csak egy illúziómaszk volna, amelyet félre lehet rántani.

Violet próbált megmozdulni. Maud még erősebben szorította. Violet testének jelzései, a düh, a közelség és a fejében lüktető fájdalom összefonódtak egy hirtelen, erőszakos vággyá, amely úgy szúrt, mint amikor egy tűske mélyed az ember tenyerébe.

– Akkor ne higgy nekem! Attól még igazam van – bökte ki.

– Violet Debenham, dühítő vagy... – mondta Maud, és a nő egy furcsa, forró pillanat erejéig azon töprengett, hogy a lány vajon megrázza-e, vagy esetleg végigkarmolja az arcát a hegyes kis körmeivel, ám végül az ellene irányuló haragja abban csúcsosodott ki, hogy a száját Violetéra tapasztotta. A feje ismét a falnak ütődött. Fájt, de nem törődött vele. Vad és forró csók volt.

– Annyira dühös vagyok rád – lihegte Maud –, és annyira kívánlak!

Violet elárulhatta volna neki, hogy ettől nem szükséges összezavarodnia – hiszen ez valójában egy rendkívül gyakori probléma –, ám nem volt lehetősége válaszolni. Maud szabad keze a tarkójára kúszott, beletúrt a hajába, és a lány ráharapott Violet ajkára.

A nő is dühös volt. Túl dühös ahhoz, hogy hallgasson a halk hangra, amely nyugalomra intette. Megragadta Maud kombinéjának csipkés szegélyét, amely a lány domborodó mellét takarta, és megrántotta.

A gombok lepattantak, az anyag elszakadt. A kombiné még Maud vállán lógott ugyan, de elől szétnyílt.

– Ó! – szólalt meg a lány felháborodottan, és olyan hangot hallatott, amelyet még a rúnák sem tudtak volna megjeleníteni. Violet lecsúsztatta a kezét, és az ujjait követelőzően Maud még nedves redői közé dugta.

Tudta, mit csinál, és azt is, hogy az nem fair. A lányt nem lehetett bizonyos fajta szavakkal eltaszítani. Violetnek rengeteg szava volt mindenféle célra, de most valami mással próbálkozott. A szabad kezét határozottan Maud hátára fektette, és megtartotta őt. A lány lábujjhegyre emelkedett, és vonaglott, mint egy dühös macska, de nem húzódott el.

– Akarsz rólam tudni valami igazat? Arról, hogy mit akarok? – Violet megforgatta az ujjait. – Ki akarlak tágitani annyira, hogy az egész kezem beléd férjen.

Maudnak elakadt a lélegzete. Úgy mozdult, mintha a térde össze akarna rogygni alatta. Violet úgy ízlelgette az elégtételt, mint a hideg bort.

– Lehet, hogy lázadok – nyögte Maud. – Lehet, hogy... hogy tetszik a gondolat, hogy az anyám meglát ebben a helyzetben, és elszörnyed. – Miközben beszélt, elmozdult, de

csak annyira, hogy háttal forduljon Violetnek. Megfogta a nő szabad kezét, és a melléhez emelte a szakadt kombinéja alá, Violet pedig élt a lehetőséggel. – Ez is ugyanolyan érvényes ok, mint bármi más.

Violet szájában tiltakozó kiáltás formálódott, de visszanyelte. Maga is lefeküdt már emberekkel gyengébb ürüggyel, és csak néha bánta meg. Maud indítékainak és szívének a védelme nem az ő dolga, a fenébe is!

Így aztán a falnak támaszkodva az egyik kezével azt a pompás mellet markolászta, a másikkal pedig úgy ujjazta Maudot, ahogy ő maga a legjobban szerette: keményen, könyörtelenül, alaposan.

Ez is valami igazi volt. Ha az ember felfedte a másik előtt a vágyait, azt ugyanúgy felhasználhatták ellene, mint bármilyen más reszkető, érzékeny pontot. De ha Violet csendben marad, és szavakkal nem körvonalazza azt, amit tesz, talán mindketten elsiklanak fölötte.

Maud másodszorra csendesebben élvezett el. Eláztatta Violet kezét. Bőr- és cukorillat volt, meg valamiféle nyári, párás keveréke a földnek és a nedves városi járdának. A haja hozzáért Violet nyakához, amikor elhúzódott tőle.

A nő megtörölte a kezét a saját kombinéjában.

Maud alsó ajkán harapásnyomok látszódtak. Violetre nézett, aki visszabámult rá. Ez volt az a pillanat, ahol helye lett volna egy csóknak: a megbékélésnek, a történet hiányzó lezárásának.

Egyikük sem mozdult.

Violet megpróbált beazonosítani legalább egyet az aktuális érzései közül. Az érzelmek e zűrzavarában ott volt valahol a győzelem, a bűntudat és a szirupos rémület fekete kútja,

amelyre gyorsan és szorosan rázárt egy fedelet, miközben vett egy mély lélegzetet, és újra tudatára ébredt a szívverésének.

A szex semmit sem oldott meg. De egy időre elhallgattatta az embereket... még Maud Blythot is.

– Azt hiszem, mégis a saját ágyamban fogok aludni – közölte a lány. – Hogy vigyázzak a medálra.

– Jó ötlet – felelte Violet.

Egyikük sem mozdult.

Ekkor Maud halk, bosszús hangot hallatott, és gyakorlatilag beviharzott a szomszédos hálósobába. Violet, aki végre átöltözött a hálóingébe, hallotta a lány indulatos dobogását a padlón. Amikor Maud újra előbukkant, dühös mozdulatokkal fésülte a haját, és úgy beszélt, mintha a fejében már egy ideje zajló vitát folytatná.

– Tudtad, hogy bántani fog, amit mondasz. Nem érdekelt. Ugyanazt csináltad, amit Hawthorn, amikor próbált elijeszteni?

Violet vállat vont.

– Te hívtad fel rá a figyelmét, hogy ettől csak még makacsabb leszek.

– Igen – felelte Violet. – Elszámoltam magam.

Maud úgy fogta rá a hajkefét, mint egy fegyvert.

– Ennek nem számolgatásról kellene szólnia. Nem értelek. Nem félsz attól, hogy ha soha senkinek sem mutatsz magadból semmi valódit... akkor teljesen egyedül maradsz? És én továbbra is barátságról beszélek – tette hozzá dühösen.

– Nem kell aggódnod értem! – vágott vissza Violet. – Jól megvagyok egyedül. Nem mindenkinek van szüksége arra, hogy beleártsa magát mások dolgába ahhoz, hogy értelme

legyen az életének.

Maud összerezzen.

– Látod? Megint csinálod.

Violet véget akart vetni ennek. Minden egyes szót olyan nyomatékosan ejtett ki, ami a színházban ahhoz kellett, hogy a páholyok legfelső sorában is értsék a célzást.

– Hallgass ide! Boldog vagyok úgy, hogy nem támaszkodom senkire. Nem fogom hagyni, hogy arra kényszerítsenek, húzzam magam össze. Nem fogom hagyni, hogy kihasználjanak. Tökéletesen jól vagyok.

Hosszú ujjú hálóingével, csillogó hullámokba fésült hajával és kis arcával Maud úgy festett, mint egy kirakati baba. *Egy varázslatos játék! Amely valódi könnyeket sír!* – gondolta Violet gonoszán.

– Tudod, hogy szerintem kik szokták azt mondogatni, hogy jól vannak? Újra meg újra? – kérdezte Maud, és kihúzta magát.

Violet ösztönei azt súgták: *Megint elszámoltad magad.*

– Azok, akik kétségbeesetten félnek, végtelenül szomorúak, és túl kicsik ahhoz, hogy ezt bevallják – közölte Maud, azzal sarkon fordult, és ott hagyta Violetet a nagyobb szobában, a nagyobb ágygal, és azzal az érzéssel, hogy egy fémtüskét döftek a bordái közé.

23

Két éjszaka és alig több mint két nap volt hátra a southamptoni kikötőig. Maud határhelyzetben lévő hajója kétélűnek bizonyult. A szerződés keresett darabjának valahol a fedélzeten kellett lennie, és az ellenségeik sem tűnhettek el a ködben és a hullámokban; ugyanakkor Maud emberei is a fedélzeten ragadtak, egy olyan helyen, amely tele volt nem mágusokkal. Nem lehetett varázsolni, hacsak nem láthatatlanul vagy nem nyilvánosan tette az ember.

Éppen ezért Maud jelenleg a *Líra* főrendezvényén vett részt, és nem engedhette meg magának, hogy a párnájába üvöltve töltse a napot, vagy elkeseredésében a kádban áztassa magát, amíg az ujjai ráncosak nem lesznek.

A napozófedélzeten karnevált rendeztek. Minden függőleges, illetve horog alakú felület közé színes, háromszög alakú zászlókból álló füzéreket feszítettek ki, kis bódékban ételt, kézműves termékeket vagy szerencsejátékokat árultak. Egy férfi rajzokat készített pár schillingért. A vonósnégyes élénk dallamokat játszott, a csellista minden alkalommal összeráncolta a homlokát, amikor a szél megpróbálta lefújni az állványra erősített

kottáját.

Rendkívül viharos szél fújt. A bódék favázára biztonságosan kifeszített vásznak kidudorodtak, a zászlók vadul csapkodtak és táncoltak a zsinórokon. A felhők úgy száguldoztak az égen, mintha üldöznék őket, a szürke óceán tajtékos hullámokat vetett. A férfiak és a nők meg-megálltak, hogy a fejükre szorítsák a kalapjukat, vagy megigazítsák rögzítésükre szolgáló hajtűiket, és már legalább egy fiatal lány tört ki könnyek között, amikor a napernyője kirepült a kezéből, és sebesen felszállt a magasba.

Ezek voltak a lehető legrosszabb időjárási körülmények egy tollaslabda-bajnoksághoz, ugyanakkor ez szerepelt a kiírt programban, és szemmel láthatóan senki sem kezdeményezte, hogy a meccseket áthelyezzék az egyik zárt sétányra. Így hát Maud és Violet a fedélzeten álltak – egymáshoz közel, de nem érintkezve, feltűnően tétlenül –, és várták, hogy sorra kerüljenek.

Aznapra Lord Hawthorn egy kis figyelemelterelő akciót tervezett, a fedélzeti őrmestert készült felkeresni, hogy megkérje, helyezték el az egyik személyes értéktárgyát a hajó széfjében. Ezzel legalább egy kicsit összezavarhatták az ellenséget. Talán segíthet fenntartani annak az illúzióját, hogy tudják, melyik tárgy a szerződés, és hogy biztonságban őrzik.

Ross – az egyetlen személy, aki továbbra is szabadon tevékenykedhetett, és nem kellett attól tartania, hogy Chapman és Morris vagy bárki az ő oldalukon szemmel tartja – azt a feladatot kapta, hogy keresse meg Dorian vizestálgját.

Maud eredetileg szövetségeseket akart. Nem egy titkos

csapatot, amely az összes érdekes dolgot elvégzi helyette, amíg ő csak ácsorog, és próbálja az arcán tartani a mosolyt, amely azt sugallja: *igen, élvezem a partit*. Hogy bírták ezt a valódi hadvezérek ép idegekkel?

Ezenkívül a legtöbb hadvezér valószínűleg nem egy olyan testőrtársat kapott maga mellé, akivel szexelt, majd akivel kegyetlenül összeveszett, majd ismét szexelt, és akivel most feszült, sértett csendben álltak egymás mellett. Nem mintha Violet feszültnek tűnt volna. Szokásához híven a botrányos és gyönyörű Miss Debenham szerepében tetszelgett. Minden férfival flörtölt, aki a közelébe került, a csapatokba verődő, hivalkodó fiatal fiúktól a feleségükkel karöltve sétáló idősebb férfiakig.

Egy gyér szakállú, szőke fiú Violet mosolyát látva megállt, és miután tört angolsággal üdvözölte őket, egy komoly, érthetetlen monológgal örvendeztette meg a két hölgyet egy olyan nyelven, amely a német és francia keverékének hangzott, és amely mintha egy selyemanyagon szűrődött volna át. A fiatalember megszorította Violet kezét, gyakorlatilag összeecsapta a két sarkát, miközben meghajolt, majd továbbindult a gyümölcspuncsot árusító bódé irányába.

– Te jó ég! – motyogta Violet. – Gondolod, hogy épp most szalasztottam el a lehetőséget, hogy cárné legyek?

Maud felé fordult, de ő nem állt készen beszállni a játékba. Violet csillogó tekintete tréfálkozásra hívogatta, Maud hosszas tétovázásának következtében azonban lassan kihunyt a szemében a szikra a mosolya fölött, amely továbbra is ott tündökölt az arcán.

Maud kissé megkésve erőt vett magán, hogy

visszamosolyogjon. Meg tudja csinálni. Felidézte azokat a végtelen estéket, amelyeket túl sok emberrel összezárva töltött egy szobában, és végignézte, ahogy Lady Blyth elhiteti velük, hogy ő valójában a jótekonyság, a nagylelkűség és a szociális lelkiismeret melegszívű forrása, nem pedig egy gyönyörű, önző teremtmény, aki mindig azt az arcot viseli, amely éppen megfelel a számára.

– *Maguknak meg mi bajuk van, hölgyek?* – kérdezte Mrs. Navenby.

Maudnak sikerült megállnia, hogy az inge alatt lógó medál után nyúljon. Pánik tört rá. Nem ismerte a médiumi lét szabályait. A szellem elfoglalta a testét és a száját... de vajon a gondolatait is látta?

Nem. Mrs. Navenby nem az a fajta ember volt, aki olyan kérdéseket tett fel, amelyekre már tudta a választ.

Maud és Violet egy fegyverszünettel félig-meddig felérő pillantást váltott egymással, amely kifejezte a teljes egyetértésüket abban, hogy bizonyos dolgokat nem beszélnek meg egymással a nyaklánc jelenlétében.

– Volt egy kis nézeteltérésünk – felelte Maud.

– Szerintem még most is van, nem gondolod, Maud, drágám?

Ezt hazugság lett volna kétségbe vonni. A lány nem nyújtotta ki a nyelvét, és azt sem mondta Violetnek, hogy ugorjon a tengerbe. Ehelyett a tollaslabda-mérkőzés felé fordult, és tapsolt. Rose Bernard és Diana Yu éppen tönkreverték az ellenfeleiket: egy elegáns, vörös hajú nőt meg egy rendezetlen bajszú fiatalembert, akik túlságosan el voltak foglalva azzal, hogy egymást bámulják, és nem a játékra figyeltek. Igazi nászutasok voltak.

Maud ajka bizsergett, de a szellem úgy döntött, nem kommentálja tovább a két nő közötti feszültséget.

A fenébe is! Nem engedhették meg maguknak, hogy haragban legyenek; túl sok minden forgott kockán. Az előző esti káoszért mindketten felelősek voltak, de Violet egyértelműen túl önfejlő volt ahhoz, hogy ezt beismerje, és bocsánatot kérjen. Először Maudnak kell hát engednie. Ettől csak még bosszúsabb lett.

– Ne haragudj! – mondta mereven. – Elnézést kérek... amiért megmondtam neked, hogy mit akarsz és mit érzel, ahelyett hogy meghallgattalak volna. Tudom, milyen érzés, amikor valaki átgázol rajtad, miközben a tudtára akarod adni, hogy mit szeretnél. És mégis... úgy tűnik, ilyen átgázoló természetű ember vagyok.

Semmi olyasmit nem mondott, ami felfedte volna, hogy miféle vitáról van szó, vagy hogy a szóban forgó vita során milyen kevés ruhadarabot viseltek. Violet döbbenten nézett rá, mintha a bocsánatkéréssel Maud egy kis nyulat nyújtott volna át neki, vagy egy tüskés növényt nagy cserépben.

– Köszönöm – mondta végül.

– Téged mindvégig az önérdek vezetett, és erről sohasem hazudtál nekem. Sohasem tettél úgy, mintha a kíváncsiságon és az unalmon kívül bármi egyéb is motiválna.

Hm. A bocsánatkérés átugrott egy korláton, és vágtázni kezdett. Még mielőtt Maud megzabolázhatta volna, Violet hunyorogva felé fordult.

– Igazán értesz hozzá, hogy úgy püföld az igazsággal az ember fejét, mintha egy esernyő lenne, igaz?

A lány bólintott.

A bocsánatkérés viszonzása így hát elmaradt. De a

frusztráció most már kezdett átszivárogni Violet maszkján. Igen, a nő előző esti kegyetlensége fájdalmas volt, és Maud továbbra is biztos volt benne, hogy jobban kedveli ezt a hunyorgó, csípős nyelvű, őszinte Miss Debenhamet.

– A legbosszantóbb dolog nem is annyira az átgázolás – mondta Violet. Alig lehetett hallani a szél és a tömeg zúgása mellett. – Hanem hogy úgy viselkedsz, mintha hatalmas erkölcsi magasságokban lennél, miközben ugyanolyan önző vagy, mint én. Nagy-Britannia mágusainak nincs szükségük arra, hogy te legyél a bajnokuk. Ez nem a te harcod. Prédikálsz itt a hatalommal való visszaélésről, és végtelenül önelégülten viselkedsz, amikor valójában azért vagy itt, hogy bizonyíts a testvérednek. És hogy részese legyél egy kalandnak.

Maud orra felforrósodott. De... Violet ezúttal talán nem szándékosan akar fájdalmat okozni neki. Lehet, hogy csak az igazat mondta, amire a lány vágyott.

Maud hagyta hát, hogy a szavai mélyre hatoljanak, és átlélegezte a fájó éleket.

– Nem lehetséges a kettő egyszerre? – kérdezte. – Nem... Én... Szerintem igazad van. Mindig is Robin volt az önzetlen kettőnk közül, mindig hagyta, hogy végiggondoljam, mit akarok, és ezért... ezért most itt az idő, hogy én tegyek érte valamit. – Ez volt az igazság, még ha ilyen különös formát is öltött. – Ő az egyetlen ember, aki szeret engem. Talán az egyetlen, aki valaha is szeretett.

Violet szájának egyik sarka kedélyesen felfelé görbült.

– Ó, ezt őszintén kétlem!

Tessék! Amikor a csillogás eltűnt, egy fal volt mögötte, és amikor a fal félregördült, egy pillanatra láthatóvá vált egy

ragyogó, vicces és szeretetteljes személy, aki éppoly valódinak tűnt, mint a csípős nyelvű Violet, csak jobban álcázták. Maud ebben biztos volt. És ez két különböző irányba rángatta őt. Részben még mindig megrémült attól, hogy ennyire vonzódik egy olyan emberhez, akit mindig is szentül igyekezett elkerülni: egy kétszínű, gyönyörű hazudozóhoz.

Az ellenkező irányba igyekvő fele viszont tudta, hogy nem irányíthatja az érzéseit; nem ilyen volt a természete. Kislánként boldogsággal töltötte el, hogy minden szeretetét a bátyjának adhatta. Aztán örült, hogy amikor az utolsó és legjobb nevelőnője, Miss Lyons megérkezett az életébe, rátalált még egy nagy adag szeretetre, amelyet odaadhatott valakinek, és amely mintha addig türelmesen várakozott volna valahol a padláson a poros rongyok alatt. És épp így szerette Liza Sinclairet: minden újabb adag szeretet ugyanolyan hatalmas és könnyű volt, mint az előző.

Három napja ismerjük egymást, mondta Violet korábban. Ami igaz is volt. Csak most kezdték felfedezni a másik személyiségének rejtett árnyoldalait. A nő biztonságos távolságban akarta tartani magától Maudot. A lánynak pedig éretten és könnyedén kell viszonyulnia ehhez.

Ám valahányszor megszeretett valakit, azonnal és ösztönösen tette. Kapzsin. Violet Debenham önző, titkolózó, nehezen kiismerhető, vibráló, művészi és merész volt, és Maud megtehetette, hogy belegabalyodik egy ilyen nem túl bölcs szerelembe, feltéve, hogy tisztán látta a végkimenetelt.

Hat nap egy hajón, az semmi. Lehet, hogy végül fájni fog. De most ki akarta élvezni a pillanatot.

– Mi jövőnk – mondta Violet, és elindult.

Miss Yu és Miss Bernard pihenőt tartottak; diadalittasan vonultak a bódékhoz egy frissítőért. Maud és Violet megkapták az ütőjüket, majd beálltak a háló mögé, amelynek a túloldalán két fiatalember várta őket.

– Miss Cutler! – mondta az egyikük. – Miss Debenham!

A medál Maud nyaka körül megrezzent, és égetni kezdte a bordáit.

– Mr. Chapman! – Violet a tenyerét paskolta az ütővel. – Milyen kellemes meglepetés! Ha arra számít, hogy minden a kedve szerint fog alakulni, sajnos ki kell ábrándítanom.

Chapman a hálón át mosolygott rájuk. Nem volt benne semmi baljóslatú, még most sem, de Maudnak eszébe jutott, milyen gúnyosan nézett korábban Hawthornra, vele meg Violettel pedig úgy beszélt, mintha ostoba gyerekek lennének. Többféle módja is volt annak, hogy valaki tárgyként kezelje az embereket.

– Az efféle sportokban nincs lovagiasság – jelentette ki Chapman. – Szándékomban áll győzni. És nem hiszem, hogy komoly nehézséget gördítenének az utamba.

– Kérem – mondta a partnere rosszállóan –, szükségtelen ilyen vérszomjassá válni egy könnyed szórakozás miatt, nem igaz? A nevem Simmons – tette hozzá Maud és Violet kedvéért. – Nem tudtam, hogy már ismerik egymást.

Simmonsnek csontos arca volt, és olyan sovány testalkata, amelyet az ember gondolatban inkább fehér krikettruhába öltöztetett. Maud a gödröcskés mosolyával pislogott rá puszta hálából azért, hogy nem egy újabb rettenetes varázslóval van dolguk, majd Violettel együtt bemutatkoztak.

Úgy tűnt, legalábbis eleinte, hogy a meccs az úriemberek javára fog eldőlni. Simmons magassága ellensúlyozta az

ügyetlenségét, Chapman pedig erősen tudott összpontosítani. Violet elég magas volt ahhoz, hogy elérje a trükkös ütések. Maud volt a leggyengébb játékos, és emlékeztetnie kellett magára arra, hogy ezt pusztán azért csinálják, hogy elüssék az időt, illetve hogy lefoglalják, és bizonytalanságban tartsák Chapmant, és nem a tényleges küzdelmük metaforájáról van szó. Semmi gond nincs, ha elveszítik ellene a meccset.

Maud azonban utált veszíteni.

És úgy tűnt, Violet is. Szegény Simmons egyre elkeseredettebbnek tűnt amiatt, hogy Violet és Chapman olyan erőszakosan támadják a tollaslabdát.

Az első játszmában tizenöt-húsz volt az állás, amikor Maud végre egy egészen jó ütést hajtott végre, alulról emelte fel a labdát, és a háló távoli sarka felé célzott. A tollaslabda ígéretes ívben szállt, majd egy pillanatra megbicsaklott, mintha valaki megpöccintette volna a levegőben, és eltalálta a háló tetejét, majd a földre esett.

– Pocsék szerencse... pedig ez jó ütés volt. A fenébe ezzel a széllel! – mosolygott Maudra bátorítóan Simmons.

– Igen, valóban – értett egyet vele Chapman.

Violet felvette a labdát. Amikor odanyújtotta Maudnak, a tollai meghajlottak, olyan erősen szorította, és mereven mosolyogva nézett át a hálón Chapmanre. Úgy mozdította a kezében az ütőt, hogy a legtöbb ujjá szabad legyen.

– Violet – szisszent rá Maud, mielőtt a nő visszament volna a helyére.

– A fickó csal – sziszegte Violet.

– Azt akarja, hogy jelenetet rendezz.

Violet hangosan felnevetett, mintha Maud valami vicceset mondott volna, és megpaskolta a karját.

– A huszonhárom évemből tizennyolcban használtam mágiát, Maud – mondta halkan. – Képes vagyok bemutatni egy-két varázslatot a tudatlanok előtt úgy, hogy semmit se vegyenek észre.

Az óvatosság pislákoló lángját teljesen kioltotta Maud vágya, hogy lássa Arthur Chapmant veszíteni, és ez a kislányos része úgy érzékelte, hogy Violet, akár egy középkori lovag, őerte akar bosszút állni egy tornán.

Egy másik része viszont megdöbbenve azt gondolta: *Csak négy évvel idősebb nálam.*

Violet a hóna alá kapta az ütőt, lehajolt, mintha a cipőjét fűzné be, és a kezét eltakarta a szoknyája.

– Görcsölnek az ujjai, Miss Debenham? Talán fel kellene adnia a játékot.

– Milyen figyelmes, Mr. Chapman – felelte Violet negédesen. – Maud, drágám, szerválj!

Isten tudja, mit gondoltak volna az időjárás-figyelők, ha a fedélzetnek ebben a sarkában próbálták volna nyomon követni a széljárást. Az ütések magasak, szélesek, túl gyorsak és túl alacsonyak voltak. Violet és Chapman különböző ürügyekkel tették szabaddá a kezüket: elejtettek dolgokat, megigazították a ruhájukat, azt állították, hogy az ujjaik begörcsöltek az erőfeszítéstől, és épp csak egy pillanatra kinyújtóztatták őket. Ám ha valaki nem tudta, mi az a bölcsőzés, és hogyan néz ki, még így is csak egy zavarba ejtően kaotikus mérkőzést láthatott.

Egy játszmát a hölgyek, egy játszmát az urak nyertek. Az utolsó szett kis híján húsz-húsz lett, amikor Maud megbotlott a semmiben, elesett, és így elveszítették a játékot. Felállt, és nagyot sóhajtott.

– Kiváló játék – jelentette be egy utaskísérő kissé bizonytalanul. – A győztesek játszanak tovább.

Maud és Simmons sajnálkozva néztek egymásra, amikor kezet ráztak a háló alatt. A lány ezután harciasan kezet nyújtott Chapmannek is.

Amikor kezet ráztak, olyan fájdalom nyilallt a tenyerébe, mintha ezernyi tű fúródott volna bele.

Kis híján felszisszent, de félúton megálljt parancsolt magának. Megpróbált elhúzódní, de Chapman szorosan fogta a kezét. *Mit fog tenni*, kérdezte a férfi gúnyosan felvont szemöldöke, *jelenetet rendez?*

Amikor Chapman végül elengedte, a lány egész testét átjárta a hideg. Belekarolt Violetbe, mielőtt még neki is valami hasonlót kellett volna átélnie, értelmetlen fecsegésbe kezdett, és az ételes bódék felé vonszolta. Maud bőre tovább bizsergett, amíg le nem húzta a kesztyűjét, és meg nem bizonyosodott arról, hogy nem véres a tenyere, illetve fekete foltok sincsenek rajta, amelyek további fájdalmat jeleznének előre. Chapman tehát csak üzeni akart, hogy olyan varázserővel rendelkezik, amellyel Maud nem.

Violet gyümölcssziruppal leöntött jégkását vett maguknak. Maud bámulta a nagy fehér tömböt, amelyet egy férfi aprított fel, és a valóságtól hirtelen eltávolodva Mrs. Navenby holtteste jutott az eszébe.

Bármi volt is a jégkamrában, az valójában nem Mrs. Navenby volt. Az idős asszony inkább az a hang, az a düh, az az akarat volt, amely megszállta a napraforgós medált, és láthatatlanul létezett abban az élőlényben, aki Maud volt. A lánynak fogalma sem volt arról, hogyan kell elképzelni egy lelket. Meg kellett kérdeznie róla Edwint.

– Chapman... Ó, még mindig versenyben van – mondta, miközben kezükben egy tölcsérrel és egy kanállal nézték a tömeg feje fölött repkedő fehér tollakat és piros gumit.

– Igen, az a szemét ezt nem gondolta végig – felelte Violet elégedetten. – Még legalább egy meccs erejéig itt ragadt. Kivéve, ha eljátssza, hogy kibicsaklott a bokája, és elsántikál, de azt hiszem, nem az a fajta fickó, akinek ilyesmi eszébe jutna. Nem akarna gyengének látszani.

– Miattad estem el. Nem miatta.

Violet boldogan mosolygott.

– Azóta nem vettem részt bűbájpárbajon, hogy... – Hirtelen elhallgatott. Lepillantott a jégkásájára, majd dacosan és óvatosan Maudra nézett, aki visszatartotta a lélegzetét.

Talán csak nem hallhat végre valamit Violet családjának életéről? Bármennyire is szerette volna tudni, milyen játékokat játszanak egymással a mágusgyerekek, már egy tollaslabdás anekdotával is megelégedett volna. Bármivel, ami igaz.

De végül Violet csak ennyit mondott:

– Te félsz a kudarctól.

Maud leengedte a kanalat, még mielőtt a szájához ért volna.

– Nem félek elveszíteni egy tollaslabdameccset, Violet, és látom, hogy...

– Nem, figyelj! Azt mondtad, hogy tudom, mitől félsz. És belátom, hogy ez... kiegyensúlyozatlan helyzetet teremt közöttünk. – Violet mellkasa erőteljesen hullámozott. – Én a vér látványától félek. Utálom. Már egy kis vágástól is hányingerem lesz, nagyobb mennyiségben pedig... – Undorodva húzta el a száját.

– Ó! – Ez csekély felajánlás volt ugyan, de azért valami. Maudnak sikerült visszanyelnie a kérdést, hogy „Mi a helyzet a havivérzéssel?”. – Hát, azt hiszem, az ilyesmi nem ritka – mondta végül.

– Miért választottam citromot? Ez úgy néz ki, mint az utca szélén a hó, amit valaki levizelt – jegyezte meg Violet New York-i stílusban. Aztán elgondolkodva nyelt le egy kanál sárgás jeget. – Életem nagy részében nemigen zavart a vér. De azután megöltem valakit.

Maud kezéből kicsúszott a tölcsér, és a földre esett.

Sajnos ő málnaszirupot választott. A fedélzeten szétfolyó jégkása így, nos, egy rettenetes vértócsára emlékeztetett.

Violet azonban csak nevetett, hozott neki egy másik jégkását, és megkérte az egyik utaskísérőt, hogy küldjön ide valakit egy felmosóval. Mauddal a napágyakhoz mentek. Chapman itt szemmel tarthatja majd őket, amíg csak kedve tartja, amint végez a meccsel. Kezükben a jégkásával leültek.

– Te megöltél valaki? – kérdezte Maud azonnal. Furcsa érzést tapasztalt a szájpadrólán, mintha egy visszhangzó tengeri barlang lett volna. Vagy a jég zsibbasztó hatása volt, vagy Mrs. Navenby döntött úgy, hogy felteszi pontosan ugyanezt a kérdést.

Violet egy nagyobb adag jeget kanalazott a szájába. Robin is ezt csinálta evés közben, amikor nem akart válaszolni egy kérdésre. Maud várt, és motyogott valamit a szoknyájára fröccsent málna-vérről.

– Meg ne próbáld! – mondta, amint Violet egy újabb kanál jégkását akart a szájához emelni. – Beszélj!

És Violet beszélt. Elmesélte Maudnak az esetet, amikor egy hűvös hajnali órán egy férfi követte őt hazafelé a színházból,

mire ő besurrant egy sikátorba, hogy megszabaduljon tőle, de ott csapdába esett, amikor a férfi kést rántott, és rátámadt.

– A valódi késekkel az a helyzet – mondta Violet –, hogy lehet őket csupán megfélemlítésre használni, hátha az illető meghátrál. De a késbűbáj egyetlen célja a vágás. Csak egyetlen varázslat bölcsőzésére volt időm. Ha egy illúziót választok, tehetetlen lettem volna, ha ő rájön a blöffömmre. Úgyhogy... – Úgy tűnt, mintha Violet még készült volna mondani valamit, de azután nagyot nyelt. A tekintete a távolba meredt, az arca hamuszürkévé változott.

– Semmi gond – mondta Maud sietve. – Nem kell elárulnod minden részletet. Rettenetes lehetett.

– Egy pillanatig jó érzés volt. Fényes és jó. – Violet ökölbe szorította a kezét a szegycsontja alsó része fölött. – Mintha végre kiszabadulhatott volna az a részem, amelyik csak harag volt. Azután rájöttem, hogy megöltem egy embert, aki bárki lehetett, és itt nem védhet meg a családi háttérem vagy a származásom. Csak egy lány voltam a varietéből. Egy bűdös sikátorban, vérrel borítva. – Violet hangja megremegett. – Ki kellett varázsolnom a vért a ruhámból. Fél éjszakámba telt, mivel a kezem annyira remegett, hogy tönkretette a bölcsőket.

Violet el-elcsukló hangját hallva Maud úgy érezte, mintha bottal ütnék. Ez nem egy könnyű ponyvakrimi volt, vagy egy ijesztő történet az *Illustrated Police News*ből. Ez valóban megtörtént, még hozzá azzal az emberrel, aki most itt ült Maud mellett. Violet eddig mindig olyan vidáman beszélt a New York-i életéről: varázsló volt a művészek között, színpadon szerepelt, gyönyörű illúziókat keltett életre, és

azzal feküdt le, akivel csak akart.

Csillogás. Figyelemelterelés. Maud arra kérte, hogy áruljon el magáról valami igazat. Most nem mutathatta magát túl naivnak ahhoz, hogy megbirkózzon vele.

– Akárhogy is, ez nem egy korszakos tragédia – folytatta Violet. – Nem szeretem a vért. És ezért nem.

Maud szólásra nyitotta a száját, hogy megköszönje Violetnek, hogy ezt megosztotta vele, de aztán becsukta. A nő tartozott neki, és most törlesztett.

Végül evett még egy kicsit a málnás jégkásából, és hagyta, hogy az édes íz szétáradjon a nyelvén. Egyre csak kanalizta magába, amíg sikerült visszanyelnie a kérdést: *És miért félsz annyira elmondani az igazat?*

– Mesélsz még nekem Lady Enidről? – kérdezte inkább. Tessék, íme a középút az intim titkok és a személytelen történetek között. – Érdekes karakternek hangzik.

– Az volt – felelte Violet egy féloldalas mosollyal. – Ha egyszer minden elrendeződik az örökséggel, meg kellene látogatnod, és akkor megmutathatnám a házában lévő hangszereket. Ő és Mr. Taverner készítettek egy brácsát, amely ízellúziókat hozott létre, bár sárgabarackon és kékpenészes sajton kívül másra nem tudták rávenni.

Ez volt az első alkalom, hogy Violet arról beszélt, hogy szeretné, ha a barátságuk az utazáson túl is folytatódna. Melegség bizsergette Maud mellkasát.

Ó! Ez a szellem mozgolódását jelezte.

– *Lady Enid? Taverner? Enid Blackwoodról beszél?*

– Így van, asszonyom – felelte Violet. – A rokonom volt. Ismerte őt?

– *Miért beszél múlt időben?* – Nyugtalan csend következett.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy Enid meghalt?

– De igen – felelte Violet lassan. – Lady Enid halála miatt vagyok ezen a hajón.

– *Enid Blackwood az...* – kezdte Mrs. Navenby. – *Ó, a rohadt életbe!* – A szavak szilánkokra hulltak Maud szájában. – *Ő volt az Utolsó Szerződés harmadik darabjának az őrzője. Ami azt jelenti, most már mindhárman halottak vagyunk.*

24

Violet szerencsétlenségére Chapman éppen akkor szabadult a tollaslabda-mérkőzésből, amikor Maud és a fantomutasa egyszerre próbáltak hangot adni a felháborodásuknak. A lány arca úgy eltorzult, mintha romlott tejet ivott volna.

Violet megpaskolta a hátát, és ismét Chapmanre nézett. A férfi valamivel odébb a korlátnak támaszkodott, rágyújtott egy cigarettára, és időről időre vetett feléjük egy pillantást.

– Jól vagy? – kérdezte Maudot.

– Igen – felelte a lány zihálva. A romlott tejes arckifejezés helyébe büntudatos gyötrelem lépett, mintha Maud most már nemcsak Mrs. Navenby, de Lady Enid haláláért is magát okolná. Még akkor is, ha semmit sem tehetett volna azért, hogy megakadályozza... Violet rokonának a halálát.

Az az igazság, hogy hármójuk közül leginkább Violetnek volt oka felháborodni.

– *Hogyan halt meg Enid?* – kérdezte Mrs. Navenby. – *És mikor?*

– Nem tudom, hogyan – felelte Violet. – De abban biztos vagyok, hogy a végrendeletét még inkább vitatták volna, ha idegenkezűsége gyanakszanak.

– Az örökségét...? Nem mondja, hogy Enid fia még a halála előtt fattyakat nemzett! Hiszen épphogy csak felnőtt!

– Lady Enid apjának a fivére volt az én dédapám, anyai ágon. És hogy mikor... Márciusban. Közel két hónapja. Hosszú vita folyt a végrendeletről, mielőtt Caroline néni és Clarence elindultak, hogy visszavigyenek engem Angliába.

– *Florát tavaly szeptemberben ölték meg.*

– Igen – mondta Maud. – Őt találták meg először, az unokaöccse, Reginald miatt.

– Majd egy hosszú szünet után ketten is meghaltak gyors egymásutánban – tűnődött Violet. – Úgy tűnik, valaki végül rájött, hol találja az ezüstitárgyakat.

– *Részben azért költöztem Amerikába a rám bízott darabbal, mert Flora biztosra vette, hogy ezzel elejét vehetjük annak, hogy bárki is azzal próbálkozzon, amit mi az Aranyfa Klubban csináltunk, vagyis hogy az Utolsó Szerződés darabjait a brit leyvonalakra gyakorolt hatásuk alapján keresse meg.*

És most itt voltak az óceánon. Ami valóban egy határhelyzet volt.

– Lehet, hogy követtek engem New Yorkba, Mrs. Navenbyhez – szólalt meg Maud halkán. – Lehet, hogy mindvégig tudták, ki vagyok.

– De te sohasem álltál kapcsolatban Lady Eniddel, és ő halt meg először. A bátyád és Edwin a nyomozásaik során sohasem találkoztak a nevével?

Maud a fejét rázta, majd némileg felderült az arca.

– És Chapman engem minden alkalommal Miss Cutlernek szólít.

– Tehát ezek az emberek, Chapman és Morris, kifejezetten azért jöttek Amerikába, hogy önt megtalálják, Mrs. Navenby,

akárcsak Maud. – Ez egy nyilvánvaló, de kellemetlen következtetés volt. – Bastoke és a barátai mindnyájukról tudnak. Hozzáférnek a teljes listához.

– *Mi, négyen aligha alkotunk egy listát* – jegyezte meg Mrs. Navenby, majd elhallgatott. – *Seraphina.*

– Lehet, hogy Mrs. Vaughn is veszélyben van – jegyezte meg Maud.

– Vagy tőle szerezték meg a listát – szólalt meg Violet komoran. – Túlságosan furcsa egybeesés, hogy ugyanazon a hajón utazik, mint ön, asszonyom.

– És ugyanazon a hajón, amelyiken Lady Enid birtokának örököse – tette hozzá Maud tágra nyílt szemmel.

– *Birtok?* – kérdezte Mrs. Navenby hirtelen. – *Vagy vagyon?*

– Mindent én örököltem – felelte Violet. – Ami az ingatlanokat illeti, csak a Csembaló-ház van. James Taverner maga épített és vásárolt mindent, amije volt. Ha mindent az özvegye örökölt, amikor meghalt, és nem volt élő gyermekük, az özvegye bárkire hagyhatta.

– Ami azt jelenti – mondta Maud lassan –, hogy bármi legyen is az a tőr, és bárhol legyen is... az most már a tiéd, Violet.

Violet majdnem visszakérdezett – *tőr?* –, de aztán eszébe jutott. *Érme, kehely, tőr.* Az Utolsó Szerződés.

– Hacsak el nem lopták már.

– *Senki sem tudja, hogyan álcázta Enid a darabját* – jegyezte meg Mrs. Navenby. – *Sem Sera, sem Flora, sem én.*

Violet tarkója hirtelen erősen viszketni kezdett.

– Maud – mondta sürgetően. – Igazítsd meg a gallérom.

A lány engedelmeskedett, és Violet hallotta, ahogy elakad a lélegzete.

– Megint izzik. És... Ó, a pokolba, túl hamar eltűnik!

Violet Chapmanre, az első számú gyanúsítottira pillantott, de neki mindkét kezében volt valami. Egy vállalkozó szellemű árus járkált épp körbe, és kínált kis csészékben puncsot. Chapman egyik kezében cigarettát tartott, a másikkal épp aprót kotort elő a zsebéből. Hacsak nem tudta bölcsőzés nélkül aktiválni a rúnát, valószínűleg Morris volt a tettes. De továbbra sem volt elképzelésük arról, mi a rúna funkciója. Violet semmi különöset nem érzett.

Bár ez nem volt teljesen igaz. Telítettnek, túlstimuláltnak érezte magát, ami szokatlan volt a számára. A Lady Eniddel kapcsolatos felfedezéstől mintha túlcsordult volna az érzelmei pohara. Nem akart tovább a napozófedélzeten maradni, ahol hatalmas volt a szél és a zaj. Szüksége volt néhány percre, hogy átgondolja a dolgokat.

– Ebédnél tájékoztatjuk erről Hawthornt – közölte. – Nekem még át kell költöztetnem a többi csomagomat a kabinodba, Maud.

A lány átnyújtotta neki a kulcsát.

– Látom Bernardékat. Én itt maradok, és ebédig Helennel leszek.

– Ígérd meg, hogy nem mész Mrs. Vaughn közelébe, és nem teszel semmi meggondolatlant, amíg egyedül vagy.

– Nem vagyok egyedül – felelte a lány ártatlanul, és megpaskolta a mellkasa közepét.

– Ígérd meg! – Violet nem hagyta, hogy Maud kihúzza magát ez alól, nem számított, mennyire elragadó a gribedli az arcán.

Abban legalább megbízhatott, hogy a lány megtartja a szavát.

Maud sóhajtott egyet.

– Megígérem.

Violet még egy ragyogó mosollyal megajándékozta Chapmant, majd elhagyta a fedélzetet. Gyorsan haladt, kerülő úton; tudta, hogyan kell lerázni egy férfit, aki követi. Általában. Visszanyelte a torkába hirtelen feltörő citromos-édes ízt, és megint eszébe jutott az az éjjel, amikor rájött, hogy elszámította magát, és egy zsákutcába tévedt. Nehéz, magabiztos léptek zaját hallotta a háta mögül. Ahogy megfordult, a holdfény megcsillant a férfi kezében lévő kés pengéjén.

Sötét volt. Nem látott tisztán. A rettenetes seb a nyaktól az ágyékgig húzódott, mint egy fekete hasadék a földön. Violet leginkább arra emlékezett, ahogy a forró vér a nyakára és az állára fröccsent, eláztatva a ruhája elejét és a kesztyűjét. Meg a szagra. Az azt követő egy hónapban rendszeresen arra a szagra ébredt.

Azért mesélt Maudnak a vértől való félelméről, mert még soha senkinek nem beszélt róla. Thom és Claudette tudott a támadásról, de arról senki sem, hogy Violet azóta viszolyog a vértől. Azért osztotta meg a lánnyal a félelmeit, mert ez állt a legközelebb ahhoz, hogy a gyáva nyelve bocsánatot kérjen. Előző este ott feküdt abban a baldachinos ágyban, és a szíve egyszerre sajgott a szomszéd szobában alvó Maud távollététől és közelségétől. Nem sokat aludt. Egyre csak azt hallotta, amint Maud azt mondja Robinnal kapcsolatban: „Csak ő van nekem”. Ismét rájött, hogy Maud Blyth egy kétségbeesetten magányos lány.

Maud barátsággal nyújtotta felé a kezét, Violet pedig elhúzódott, helyett hogy engedte volna, hogy a lány

hozzaértő ujjai áthatoljanak az illúzióin.

Visszatérve a saját kabinjába, Violet először azt hitte, hogy véletlenül rossz ajtót nyitott ki. Az ajtók, a fiókok és a nagy bőrönd nyitva volt, a ruhák pedig szétszórva heverték az ágyon. Ízetlen, pezsgő sörbet bizsergett a szájában, amikor belélegzett; ez jelezte, hogy nemrégiben erőteljes varázslatot hajtottak végre egy szűkös térben.

A kuzinja, Clarence a homlokát dörzsölte és ráncolta, miközben Violet tiszta harisnyáinak és alsószoknyáinak a kupacát bámulta.

Amikor Violet belépett, a fiatalember felé fordult. Meglepettség és bűntudat keveredett az elvörösödő arcán, majd körülnézett, mintha valamiféle kifogást keresne.

– Hol van? – bökte ki.

Violet általában büszke volt arra, hogy minden helyzetben megtalálja a frappáns visszavágást. Különösen olyasvalakivel szemben, mint Clarence, aki a viselkedésével szinte könyörgött azért, hogy helyretegyék. Ebben a pillanatban azonban a félelem gátat szabott a világos válasznak.

Clarence? Clarence-nek köze van ehhez?

Miután Morris és Chapman jelenlétében mozdulatlanra dermedt, Violet megesküdt, hogy többé nem kapják el úgy, hogy ne lenne varázslat az ujjbegyeiben. Ahogy Maudnak is mondta, tizennyolc éve volt mágus. Fogalma sem volt róla, hogyan kell *priez-vous*-t bölcsőzni, amelyet a Kádárok előnyben részesítettek, de többféle módon is meg lehetett kötni valakinek a kezét.

A búbáj erőteljes indigószínt öltött a bölcsőjében.

– Mi az ördögöt... – kérdezte a férfi, és a varázslat úgy

suhant át a köztük lévő téren, mint hajókötél az éjszakai égen, amikor a tengerészek a kikötő felé hajítják.

Clarence torkából döbbent hang tört elő, és a karját felemelve védte az arcát. A varázslat szeretettel ölelte körül: összekötötte az alkarját és a kezét, majd egy lefelé irányuló hurokkal a lába köré tekeredett. A férfi szeme kidülledt, miközben elesett, de sikerült úgy fordulnia, hogy a padló helyett az ágyra zuhanjon. Az oldalán feküdt. A varázslat csillagfényt csepegtetett, és lágyan tekergett, mint a kígyó.

A Félárnyék mágusai időről időre a színpadi bűvészet hétköznapiabb formáit utánozták. Violet és Inez két évadot töltött bűvészsegédként: eltűntek és felbukkantak, felszeletelték őket. Megkötözték egymást. Azért fejlesztették ki ezt a varázslatot, hogy izgatóan mutasson az amúgy is jócskán feldíszített testükön. Clarence azonban, a tisztas barna sétaruhájában és nyakkendőjében egyszerűen csak ostobán nézett ki.

És ez... segített. Violet kifújta a levegőt.

– Vedd le! – követelte a férfi.

– Hagyd abba a nyafogást! – A bűbáj nem volt annyira szoros, hogy fájjon, csak annyira, hogy biztonságos legyen.

Clarence valamelyest megnyugodott.

– Erre semmi szükség. Tudom, hogy nem helyes dolog átkutatni a holmidat, Vi, de nem voltál hajlandó megmutatni nekünk.

– Mit?

– A levelet.

Violet megdörzsölte a szemét, mintha ettől megint jóra fordulna minden.

– A levelet?

– Lady Enid levelét. Olyan átkozottul elutasító voltál ezzel kapcsolatban, hogy kell lennie benne valaminek.

Violet csak azért nem mutatta meg a kuzinjának és a nénikéjének a levelet, mert ezzel szörnyen felbosszanthatta őket. És mert az övé volt. Neki írták.

Lehet, hogy ennek az egésznek semmi köze az Utolsó Szerződéshez?

– Miért érdekel egyáltalán? Tudod, hogy mi áll benne. Mindent rám hagyott.

– Mindent? Nem említett konkrétan semmit?

– Nem, Clarence. Lady Enid levelében nincs olyan sor, amelyben kifejezetten említést tenne egy nagy halom aranyról, amit át kellene adnom neked, vagy... várj csak... – Violet libabőrös lett. – Hogy érted azt, hogy konkrétan?

– Nem tudom. Valamilyen tárgyat, amelynek nagy eszmei értéke van.

– De igenis tudod. Az Utolsó Szerződésről beszélsz. Azokkal dolgozol együtt, akik e mögött az összeesküvés mögött állnak.

Clarence-nek volt képe sértődöttnek mutatni magát.

– Ez nem összeesküvés. Csak próbálják visszaszerezni az ellopott holmit.

– Ezt mondta neked Chapman? Vagy annak a fickónak dolgozol Angliában... Bastoke-nak?

– Micsoda? Kiről beszélsz? – Clarence összevonta a szemöldökét.

Violet kinyitotta, majd becsukta a száját. Odahúzott magának egy széket, és leült. Szélesre terpesztette a lábát, amennyire a szoknyája engedte. Caroline néni utálta ezt a férfias pózt. Az egyikük rossz irányból közelítette meg ezt a

dolgot, vagy Clarence hazudott. Márpedig Violet szakértője volt a hazugságoknak. Lustán összefonta az ujjait. A férfi tekintete követte őket.

– Mondd el, hogyan keveredtéél ebbe az egészbe – kérte Violet.

– Egy fickó keresett meg a Gyűléstől. Az egyik tanácsadójuk. Egy nap, nem sokkal azelőtt, hogy elhagytuk Angliát, beállított hozzánk, és azt mondta, hogy hallott Lady Enid haláláról és... az örökséged körülményeiről, Vi.

– Hogy hívták?

Újabb csend. Violet ismét jelentőségteljes mozdulatot tett, mintha bele akarna fogni egy bölcsőbe.

– Walter Courcey.

Edwin bátyja. Aki megpróbálta levadászni Edwint és Robint.

Clarence most, hogy eldöntötte, beszélni fog, könnyebben folytatta:

– Azt mondta, hogy Lady Enid ellopott egy nagy varázserővel bíró tárgyat, elrejtette valahová, és hogy a Birodalom érdekében vissza kell szolgáltatni a Gyűlésnek. Azt mondta, megbíz egy különleges feladattal. – Violet felhorkant, mire a férfi arca elsötétült. – A Gyűlésről van szó, Violet. Nagy-Britannia minden mágusának biztonságáért és érdekében dolgoznak.

– Ez baromság – mondta Violet. – Szóval... mivel bízott meg pontosan? Hogy halálra idegesíts, hogy aztán magad találhasd meg ezt a tárgyat? Gratulálok! Kiváló munkát végzel.

– Hogy maradjak a közeledben – felelte Clarence olyan lelkesedéssel, mintha arra utasították volna, hogy takarítsa

ki a végén. – Esetleg akár...

– Akár vegyél feleségül, hogy a tiéd legyen az örökségem. És pontosan ezt várja tőled Caroline néni is. Remek!

– Nem kellett ilyen messzire mennem. Elég lett volna, ha baráti kapcsolatot ápolunk, hogy magammal vihessek néhány embert látogatóba a házba. És átkutathassák. De Courcey azt mondta, hogy Lady Enid átváltoztatta a tárgyat, úgyhogy ki kell derítenem, tett-e erre valamiféle utalást. Hogy említett-e neked valamit, amit kifejezetten nem szabad eladnod.

– És a te legjobb tudomásod szerint, a *Líra* fedélzetén nincs senki más, akinek köze van ehhez? – kérdezte Violet.

– Miért lenne?

Violet meredten bámult a kuzinjára. Elég jól ismerte Clarence-t ahhoz, hogy ne bízzon az intelligenciájában vagy a találékonyságában, ezenkívül sohasem tűnt úgy, hogy több varázslatra vágya, mint amennyivel már rendelkezik. Eléggé hiszékeny volt ahhoz, hogy egy aljas, tolvaj nőről szóló történetet komolyan vegyen, de az egyetlen igazi értéke ebben az összeesküvésben az volt, hogy közel állt... Violethez.

„Bármi legyen is az a tőr, most már a tiéd.”

Tehát ez az egész mégsem egy olyan kaland, amelybe Violet véletlenül keveredett bele. Ez mindvégig az ő küzdelme volt... valójában sokkal inkább az övé, mint Maudé. Nem csoda hát, hogy rendszeresen megjelent Robin Blyth látomásaiban. Nyakig benne volt a dologban.

Egy pillanatra egészen élénken elképzelte, hogy leveti az elegáns ruháit, és lemegy a harmadosztályra. Álnevet vesz fel, és átalakul valakivé, aki munkásosztálybeli kiejtéssel

beszél. Leszáll a *Líráról* Southamptonban, és elveszik a tömegben. Nem hagyja, hogy ez az egész megérintse.

Nem. Ha Lady Enid örököse – és bosszúja – akar lenni, akkor Violet Debenhamnek kell maradnia, akinek a neve szerepel a végrendeletben. Saját magának kell lennie.

– Nem bízhatok benned, Clarence – szólalt meg végül.

– Ez meg mit jelent? – kérdezte a fiatalember magas hangon. Kísérletképpen vonaglani kezdett a kötelek fogságában. – Vi?

Violet megengedett magának egy lassú, ördögi mosolyt, élvezettel hallgatta Clarence nyögdécselését, majd bölcsőzött egy csendbűbájt. Ez volt az egyetlen, amit ismert; valójában egy kényes varázslat volt, amely a hangerőt változtatta, miközben megőrizte a hangszínt. Lady Enidtől tanulta még régen az egyik csodálatos látogatás során, amikor a hölgy megmutatta neki, hogyan kell átítatni vele a hangszerek anyagát.

Örömmel alkalmazta a bűbájt Clarence-en.

Elhagyta a kabint, elindult Maudéba, ahol feloldotta a védelmet, és a kulccsal beengedte magát. A lány nem rejtette el az igazsággyertyát, amely egy aranyszegélyű lilomos csészealjon állt. Violet zsebre vágta, és ismét sietve távozott, mert aggódni kezdett, hogy a kötélbűbáj gyorsabban elillan, mint remélte.

Erőt vett magán, és egy kalaptúvel megszúrta Clarence ujját – csak egy csepp vér kell, annyit kibír –, és a meggyújtott gyertyát ügyetlenül a kötéltekercsek közé támasztotta. Feloldotta a csendbűbájt, de a másikat nem távolította el, amíg nem kapott választ a kérdéseire.

Hallott valaha Clarence az Utolsó Szerződésről? Nem.

Tisztában volt vele, hogy vannak mások is a fedélzeten, akik tudomással bírnak Lady Enid titokzatos tárgyaról? Nem.

Zöld láng mindkét válaszra. Violet eloltotta a tüzet. Amikor a gyertyáért ment, átgondolta a dolgot.

– A következőt fogjuk tenni, Clarence. El fogod felejteni ezt... Ó, a fenébe, nem fogok felejtésmentát alkalmazni rajtad. – Még ha ki is törli az elmúlt néhány órát Clarence memóriájából, a Courcey-tól kapott küldetésére továbbra is emlékezni fog, és zaklatni fogja vele. – Megmondod Walter Courcey-nak, hogy pontosan olyan ellenséges szörnyeteg vagyok, mint amire emlékeztél, és lehetetlen velem épkezláb beszélgetés folytatni. És hogy sikerült belenézned a levélbe, amelyben Lady Enid csak abbéli reményének adott hangot, hogy a pénzt arra fogom költeni, hogy élvezetes életet éljek. Ami igaz is.

Clarence döbbenten nézett rá. Violet elmosolyodott.

– Sohasem megyek hozzád, Clarence – tájékoztatta a fiatalembert. – És nem áll szándékomban a Gyűlésnek dolgozó mágusok hordáját szabadon engedni Lady Enid házában. De ha nem árulod el Courcey-nak, hogy tudok a tervéről, megajándékozlak téged és Caroline nénit valamivel. Pénzzel – tette hozzá, miközben a férfi továbbra is meredten bámult rá.

Ekkor a fiatalember felemelte a fejét az ágyról, majd ismét visszajektette. Jobban aggódott, mint amire Violet számított most, hogy felajánlotta neki azt, amit az elmúlt héten élvezettel szándékozott megtagadni tőle.

– Nem tudom, hogy képes vagyok-e titokban tartani előtte dolgokat, Vi. Courcey... nagy varázserővel bír.

– Te pedig egy varangy vagy! – csattant fel Violet. – Azt akarod, hogy titokbűbájt tegyek rád?

Clarence elsápadt. Violet az indulataival küzdött; azzal a részével, amelyet a harag formált, és amely mindig ürügyet keresett rá, hogy előtörhessen. Ugyanakkor olyan volt, mintha Maud ott lenne vele a szobában, és a kezét finoman a karjára tenné. Hirtelen eszébe villant az emlék, amikor Hawthorn fulladozott a saját titokkötésében.

A franca!

Violet gondolatai kitisztultak. Még ha Clarence el is árulja Walter Courceny-nak, hogy Violet kérdéseket tett fel neki az Utolsó Szerződésről, azzal sem közöl többet, mint amit Chapman és Morris már amúgy is tud.

– Rendben – mondta a nő. – Mondj el neki mindent! Mondd meg neki, hogy fogalmam sincs róla, mi az az átkozott tárgy, de neki és a Gyűlésnek nincs joga átkutatni a házamat.

Bölcsőzött egy érvénytelenítést, és a varázslat megszűnt. Clarence csak bámult rá, ahogy felállt az ágyról, és a csuklóját dörzsölte. Ellenszenvének tisztasága üdítő volt ahhoz képest, ahogy Jerry szokott nevetni Violet dühén, és ahogy Maud ragaszkodott az iránta érzett vonzalmához, bármi történjék is. Clarence sohasem dőlt be a történeteinek. Hiszen azok nem a megfelelő dolgokról szóltak... A nőről szóltak, és nem róla. Viszont azonnal bedőlt annak, amelyben egy titkos misszió ügynökeként szerepelhetett.

Annak ellenére, hogy a kuzinja egy ellenszenves paszternák volt, Violet nem akarta, hogy baja essék. Vagyis... nem nagyon.

– Most menj innen, Clarence!

– Tudod, Violet, pontosan úgy fogod végezni, mint Lady

Enid – fröcsögte a férfi. – Egyedül a sok pénzzel, és nem fogod tudni, hogy valaki tényleg kedvel-e, vagy csak a gazdagságod vonzza. Valószínűleg semmihez sem kezdesz majd azzal a pénzzel. Csak ülsz majd rajta, mint egy sárkány, önelégülten, amiért sikerült tönkretenned a családunk hírnevét.

Ez telibe találta a sebet, amelyet Maud hagyott Violetben. Mégiscsak felejtésmentát kellett volna adnia a férfinak, meg kellett volna bélyegeznie a nyelvét, örökre elhallgattatni. Különben sem mondott Clarence soha semmi olyat, amitől jobbá vált volna a világ. Ezenkívül Violet abban is kételkedett, hogy az javítana a dolgokon, ha pénzt adna neki, kivéve, hogy talán kevesebbet nyavalyogna.

– Mekkora tévedsz, Clarence – mondta végül vidáman. – Mindet botrányos partikra fogom költeni, ahová csak a legelvetemültebb és legradikálisabb vendégeket hívom meg, és ahol mindannyian meztelenül fogunk járkálni. Bár talán lesz egy halom arany a sarokban, amelyre lefeküdhetek. Milyen hasznos javaslat!

Clarence arca ellilult, már a meztelen szónál megadta magát. Kifelé menet becsapta a kabin ajtaját.

25

Violet megérkezett a Café Marseille-be, ahol csatlakozott Maudhoz és Hawthornhoz. Maud épp azt ecsetelte a lordnak, amit Mrs. Navenby mondott Lady Enidről és Seraphina Vaughnról.

Hawthorn egyszer csak a zsebkendőjébe köhögött, és a szemével jelezte, hogy Ross megérkezett a kávézóba. A fiatalember élénken jegyzetelt egy távoli asztalnál. Maud rámutatott, hogy fényes nappal, nyilvánosan mutatkozni az újságíróval valószínűleg kevésbé gyanús, mint titokban találkozni vele.

Violet, miközben a saját sonkájából falatozott, és Maud spenótból, darált bárányhúsból és mandulából készült, curryillatú, tojásos fogásából csent falatokat, elmesélte nekik a Clarence-szel történeteket.

– Tehát Walter Courcey még mindig benne van ebben az ügyben. – Hawthorn olyan undorral ejtette ki a nevet, mintha a cipőjéről vakarta volna le. – A fenébe! És te azt gondolod, Violet, hogy Morris és Chapman tud Lady Enidről, de a kuzinod nem?

– Fogalmam sincs – felelte Violet. – Egyikük sem mutatott

különösebb érdeklődést az irányomban az utazás első napján, ugyanakkor feltételezem, hogy Mrs. Navenby és az ő szerződésdarabja volt a legsürgősebb a számukra. Egyikünk sem tehet semmit sem a tör ügyében, amíg vissza nem érünk Londonba. – Ám ekkor eszébe jutott a rúna, és a már ismerős félelemérzet végigkúszott a gerince mentén.

– Aztán első este melléd ültem – mondta Maud bűnbánó arccal. – Tényleg úgy nézhetett ki, mintha összejátszanánk.

– Össze is játszunk.

– Ez a körülmények összjátéka volt – felelte a lány komolyan.

– Mindegy is. Úgy tűnik, most már saját jogomon is nyakig benne vagyok az ügyben.

Maud mondani akart valamit, de végül nem tette. Bizonyára nem akarta újramezdeni a vitájukat Hawthorn előtt.

Egy ideig csendben ettek, ittak. A desszert szederfelfűjt volt, finom tejsodóval. A nyelvén elolvadó fanyar bogyós gyümölcs íze visszarepítette Violetet egy gyerekkori nyárba, az egymás szavába vágó lányoktól hangos ebédlőasztalhoz. Azonnal megpróbálta elhessegetni az emléket.

Aztán mégis erőt vett magán, és megtartotta. A régi életére való emlékezés ugyanazt a bizonytalan érzést keltette benne, mint Maud agresszív nyitottsága, és a lány szeme, amely átlátott az ő polírozott maszkján, és azt kutatta, ami mögötte van.

De mi van mögötte? Semmi, jött rá Violet. Egy szedertől lila nyelvű lány, aki túl magasra nőtt ahhoz, hogy a nővére régi szoknyáit viselje. Egy lány tele történetekkel, aki nem tud semmit a világról.

A Fényárnyékban soha senki sem akart találkozni azzal a lánnyal. Ez egy ki nem mondott szabály volt. Annyiszor találta ki magát az ember újra meg újra, ahányszor csak akarta. A *Lírára* és Violet Angliába való visszatérésére ugyanezen szabályoknak kellett volna vonatkozniuk.

Violet nem számított Maud Blythra. Nem is lehetett rá számítani.

– A húgom, Alice imádta a szedret – mondta. – Amint a bokrok megteltek gyümölcssel, teli köténnyel jött haza mindig.

– Sosem mesélsz a testvéreidről – jegyezte meg Maud egy óvatos szünet után.

Violet Hawthornra pillantott. A férfi kék szeme a szokásos szarkazmussal nézett vissza rá. Bármit is mondott Violet, semmi sem érintette meg. Ő azonban az elmúlt napok után többet tudott róla, mint a báró szerette volna, ebben biztos volt. Lady Elsie-ről, az unokatestvéréről, Bastoke-ról és a titokkötésről, amelyet évek óta hordozott.

Úgy érezte, neki is tartozik ezzel.

– Azért nem beszélek róluk, mert elhagytam őket – felelte Violet.

A történet jelentéktelennek és szánalmasnak hangzott, amikor elmesélte. Nem voltak jól megformált szavai, amelyekkel átadhatta volna az apja évről évre fokozódó csalódottságát, amiért nem született fia; sem az anyja ingerlékeny természetét, amely ugyancsak egyre rosszabb lett az idő múlásával, mígnem Violet testének húrjai már pusztán attól megfeszültek, ha egy szobában tartózkodott a szüleivel.

A Debenham lányokkal szemben az volt az elvárás, hogy

mind férjhez menjenek, minél hamarabb, minél előnyösebben, jó, visszafogott életet éljenek, és soha ne tanuljanak több varázslatot, mint ami egy mágus úriember lányához illik – soha ne tegyenek semmi olyat, ami miatt a társaság a szájára venné őket –, soha ne keressenek változást, kalandot vagy vadabb, nagyobb varázslatokat.

Mesélt nekik Ellenről, aki sosem rendelkezett igazán nagy varázserővel, de amije volt, azt nem is akarta használni, és nem bánta, hogy örökké titokban kell tartania a nem mágus férje előtt. Megről, aki a szívére vette az anyjuk aggodalmait, és hozzáment egy gazdag, kellemetlen emberhez. Alice-ről, az igazi szépségről, a család reménységéről, aki az anyjuk legnagyobb rémületére alig tizenhét évesen szenvedélyesen beleszeretett egy szegény katonába. A könyvmoly Juliáról, aki a legkisebb testvérük volt, és aki megesküdtött rá, hogy sohasem megy férjhez.

Violet pedig beszorult a testvérei közé, mint egy dupla zárójelbe. Túl magas és túl szemtelen volt; túlságosan szerette tündérmesészerű történetekkel tömni a testvérei fejét, gúnyosan utánozni a kérőiket, vagy hölgyhöz nem illő mértékben varázsolni. Violet, aki elszökött.

– Mindezt nem mesélted el nekem, amikor eljöttél hozzám, és arra kértél, hogy mocskoljam be a hírneved – jegyezte meg Hawthorn.

– Érdekelt volna?

– Nem – felelte a férfi higgadtan.

– Azt mondtam magamnak, hogy a többiek angyalnak fognak tűnni mellettem, ha otthagynom őket, és én leszek a legbotrányosabb közülük – magyarázta Violet. – De valójában önző vagyok. Ha ott maradtam volna,

támogathattam volna őket, ahogyan a bátyád téged.

– És férjhez mentél volna, miközben nem akartál? – kérdezte Maud.

– Nem, én... Várjunk csak! – Violet Maudra szegezte a kanálát. – Miért fogod most az én pártomat?

– Nehéz volt a helyzeted. Megértem, miért tetted, amit tettél. És továbbra is azt gondolom, hogy elképesztő bátorságra vall, hogy egyáltalán eszedbe jutott.

– Te túlságosan jó ember vagy, Maud Blyth – felelte Violet, mivel muszáj elsűtnie egy viccet. Az könnyebb volt. – Biztosan van itt valami trükk.

– Nem a természetemből adódóan lettem jó – felelte Maud.
– Én is önző vagyok. Tudom, hogyan lehet tönkretenni valakit azzal, hogy pletykákat terjeszt róla az ember. Hogyan lehet másokat emlékeztetni a hibáikra. De annak idején arra jutottam, hogy van elég ilyen ember a házunkban. És hogy én szeretnék más lenni. – Kimerültség érződött a szavaiban. Violet ismét a mellkasán érezte azokat a viaszos ujjlenyomatokat. – Lehet, hogy azért vetettem bele magam egy olyan ügybe és egy olyan küzdelembe, amely nem az enyém, mert a szüleim soha semmit nem tettek volna másokért. Ó, persze nagyszerű filantrópok voltak. De egy pennyt sem adtak egy koldusnak az utcán, ha senki sem látta őket.

– De te adnál – jegyezte meg Violet. Persze hogy adna. Valószínűleg azonnal petíciót indítana, hogy legyen több szálló a szegények számára.

– Mrs. Sinclair azt mondja, hogy amikor ránézel a világra, el kell döntened, tudsz-e benne élni, vagy sem. És ha nem, utána el kell döntened, mire vagy hajlandó, hogy

megváltoztasd.

– Ezt leírta, Mr. Ross – kérdezte Hawthorn –, vagy szeretné, ha a hölgy elismételné?

Ross ott állt Maud mellett.

– Az erkölcsfilozófia nem való a társasági magazinokba.

– Bezzeg a hirdetések tele vannak vele.

Ross lepillantott Maudra.

– Jelenteni szeretnék, Miss B. Sajnos rossz híreim vannak.

Maud elkomorodott.

– Nem találja?

– Mivel a madarát átrakták a többihez egy nagyobb kalitkába, a kisebbre már nem volt szükség. Beszéltem Mr. Hewitt-tal, a gondozóval, aki azt mondta, hogy az egyik első osztályon dolgozó kuktának adta. Nem tudja, miért kellett a fickónak, de nem bánta, hogy megszabadult tőle néhány italért cserébe, miután megbizonyosodott róla, hogy Miss Helen már nem tart rá igényt.

– Magának ez rossz hír? – kérdezte Violet. – Gyorsan halad.

Ross türelmetlenül megrázta a jegyzetfüzetét. Igen, az információgyűjtés nem volt új a számára.

– Eddig jutottam. Ezután a konyhák felé indultam volna, de az egyik biztonsági tiszt azt mondta, hogy a fedélzeti őrmester látni akar.

– Miért? – kérdezte Maud halkán. – Az ékszerek miatt?

– Ha erről lenne szó, most nem állnék itt, nem igaz? Azt akarta közölni velem, hogy túl sok időt töltök az első osztályon. Meg hogy nem kellene-e az összes utassal beszélgetnem. És hogy *ez nem egy kéjutazás firkászoknak, fiatalember...* meg ehhez hasonlókat.

– Ezt nem értem – mondta Maud.

– Ez azt jelenti, hogy valaki látta, amint késő este kijöttem valakinek a kabinjából, és panaszt tett a White Star Line erkölcsi színvonala miatt – felelte Ross nyersen, és Hawthornra pillantott. – Őlordsága cafkákat szórakoztat. Ezt mindenki tudja.

Maud apró, fuldokló hangot hallatott.

– Önöket nem kérhetik meg arra, hogy hagyják el a helyet, amikor az óceán közepén vagyunk. De kifejezhetik a rosszállásukat azzal kapcsolatban, hogy engem is meghívtak maguk közé.

– Valószínűleg féltékenyek – jegyezte meg Violet.

Ross döbbsen pillantást vetett rá, majd elvigyorodott. Pedig Violet nem viccelt. Alanzo Rossi a göndör hajfürtjeivel, a kávébarna szemével és a felvágott nyelvével tökéletes megtestesítője lehetett a gazdag nők ábrándképének, a sofőrnek, aki a kocsi fölé hajolva fényesíti a motorháztetőt, és akiről botrányos álmokat szönek a kihűlt hitvesi ágyukban.

– Talán így van. A lényeg, hogy sötétedés után nem jöhetnek többet az első osztályra.

– Ha valaki eleget látott ahhoz, hogy panaszt tegyen, akkor Morris és Chapman is felfigyelhet önre – jegyezte meg Hawthorn. – Nem kellene többé találkoznia velünk.

– Ó, a rohadt életbe! – Ross látványosan lapozott egyet a jegyzetfüzetében. – Hogyan fogom kibírni az őlordsága kabinjában rendezett éjjeli orgiák nélkül?

– Violet, az az illúzió, amivel megváltoztatod a hajadat meg mindent – mutatott Maud a nő arca felé. – Azt mással is meg tudod csinálni?

– Igen. Miért?

– Álcázni fogjuk önt – közölt Maud Ross-szal, aki felvonta a szemöldökét.

– Varázslattal?

– Részben. Még ma este eljuttatjuk önhez, így annyi orgián vehet részt, amennyin akar – vetett egy ragyogó mosolyt a férfitra Maud. – Hányas a kabinja?

– Attól tartok, hogy Chapman lemondott rólunk – jegyezte meg Violet. – És tegnap óta nem láttuk Morrist sem.

– Valószínűleg úgy döntöttek, megvárják, amíg leszállunk a hajóról – mondta Maud bizonytalanul.

– *Jogosan aggódik a csend miatt* – szólalt meg Mrs. Navenby.

– *Amikor már egy órája egy mukkot sem hallott az ember a gyerekektől, akkor jön rá, hogy árkot ástak a rododendronágyásba, vagy zsírkrétával a falra rajzolták az egész bayeux-i kárpitot.*

Ebéd után visszatértek Violet kabinjába, összepakolták még néhány holmiját, és magukkal vitték Maud lakosztályába, ahol gondosan ellenőrizték a hajtincsvarázslatot, Violet pedig alkalmazta a védelmet, amelyet Mrs. Navenbytől tanult. Maud és Violet között többé-kevésbé enyhült a feszült légkör. A nő néha még ingadozott aközött, hogy nehezteljen vagy inkább megkönnyebbüljön amiatt, hogy elegendő volt lehúznia a kesztyűjét, és megmutatnia a sebezhető ereinek a vonalát. Képletesen szólva.

– Én nem nevezném Chapmant és Morrist gyerekeknek – jegyezte meg. – Clarence-t már annál inkább.

– Említette, hogy Lady Enidnek volt egy fia – mondta Maud.

– Önnek vannak gyerekei, Mrs. Navenby? Te jó ég, ezt

korábban is megkérdezhettem volna! Táviratot kellene küldenem valakinek a haláláról.

– *Nincsenek gyerekeim, de Ralph nővérének jó sok van Bostonban, és eleget látogattuk őket ahhoz, hogy tudjam, miféle pusztításra képesek. Nos, milyen álcát képzelt el a fiatalembernek, Miss Blyth? Most már magát is varázslónak tartja?*

– Nem – felelte Maud. – De tudja, milyen az, amikor két elképzelés, amelyek eddig két külön polcon léteztek a fejében, egyszer csak összetalálkozik, és hirtelen születik egy új. – Ismét körbe-körbejárkált a kabinban, és szórakozottan fogdosta a tárgyakat.

Maud gondolkodott, így aztán mozognia kellett.

Violetnek nem kellett mozognia. Ő inkább egy csendespihenőre vágyott, ha őszinte akart lenni. De megelégedett azzal, hogy leült.

– Bárkire tudok jelmezillúziót varázsolni, Maud, de eddig csak úgy csináltam, hogy az illető ott volt velem szemben, és sokkal nagyobb összpontosításra van szükség, hogy megtartsam valaki máson. Mi gyors átöltözésekhez és trükkökhöz használtuk ezt az illúziót. Semmi olyasmire, aminek hosszan ki kellett volna tartania a színpadon. Valószínűleg fel tudnám hozni ide Rosst valaki másnak álcázva, de mindvégig mellette kellene lennem, és ez ellentétes a célunkkal.

– Igen – értett egyet vele Maud. Egy érintés a tükör íves keretén; egy érintés az ágy oszlopán. – Azt mondtad, hogy az illúziókat tárgyakhoz tudod rögzíteni. Mint például a virágokat a kalapodhoz.

– Nem tudom, hogy működné-e valamivel, ami ilyen nagy –

felelte Violet –, és aminek együtt kell változnia és mozognia egy emberrel.

– És ha csak a fejét álcáznád? – kérdezte Maud. – Új haj, új arc. Nem a teljes öltözetet. És mi lenne, ha mutatnék egy új módszert arra, hogy rögzítsd? Mrs. Navenby képes volt varázslatot varrni a ruhákba. Létrehozhatnál olyan illúziókat, amelyek valaki mássá változtatják az embereket. – Maud két ökle egymást követve felemelkedett, majd összeütközött. Két ötlet egy polcon.

– Megható, hogy milyen erős a hited – jegyezte meg Violet. – Hogy érted, hogy varázslatot varrni ruhákba?

– *A zöld kabát, leányom* – mondta Mrs. Navenby. – *Azzal a legkönnyebb megmagyarázni.*

Maud elővette a kabátot az egyik bőröndből. Ódivatú, bő szoknyás, puffos ujjú kabát volt, zöld anyaga kissé viseltes már a könyökénél és a mandzsettánál. Még varázslattal sem lehetett a végtelenségig megfoltozni és helyrehozni a holmikat.

A lány megmutatta a kabát gallérjának a belsejét. A szabó címkéje helyett egy sárga hímzés volt benne, amely pontosan úgy nézett ki, mintha... egy rúnákból álló sor lenne.

– *Hasonló elven működik. Ezt azért itattam át, hogy meleget adjon. A fonalat kell átítatni a bűbájjal, amelyet aztán a minta rögzít az anyaghoz. Évekig is kitarthat, ha elég varázserőt ad az ember mindkét lépéshez.*

Violet végighúzta az ujjait a sárga mintázaton.

– Hol tanulta ezt a technikát? Annyira hasznosnak tűnik, hogy az ember azt hinné, a családokban öröklődik.

– *Én találtam fel* – felelte Mrs. Navenby félvállról. – *Szüksége lesz hozzá fonálra. Pamuttal és selyemmel is*

működik, de mindegyiket más-más bölcsőzéssel lehet átítatni.

Egykezes bölcsőről volt szó. Egy olyanról, amelyet Violet még sohasem látott. Az első próbálkozásnál begörcsölt tőle a keze, de Mrs. Navenby nem volt olyan türelmes tanár, mint Hawthorn, úgyhogy csak annyit mondott:

– *Gyakoroljon!* – Majd hozzátette: – *És mégis mihez akarja rögzíteni ezt a varázslatot? Nem hiszem, hogy a kendőim illenének arra a fiúra.*

– Nekem van egy ötletem – mondta Maud, és a szekrényhez lépett. – Mrs. Navenby, melyik ezek közül a legkevésbé kedves ékszere?

Egy perccel később Maud elhagyta a kabint, és Violet magára maradt, hogy gyakoroljon. A legtöbb kétkezes bölcső mintája magában foglalta a zsinór érzetét. Violet tizenkét éves kora óta nem használt zsinórt. Volt elég gyakorlata ahhoz, hogy a legtöbb bölcsőt minimális gyakorlással megformálja.

Máris felépített egy arcillúziót, amelyet Thomról mintázott, méghozzá olyan gyorsan és könnyedén, mintha most is ott állna a Félárnyék színpalai mögött. Egy abszurd, pikáns, homályosan Shakespeare-re emlékeztető darabot adtak elő, amelynek a főszereplői egypetéjű ikrek voltak, és Violetnek az egyik jelenetben Thom arcát viselve kellett átsétálnia a színpadon néhány pillanattal azután, hogy a férfi átrohant a nézőtéren, és eltűnt. Egy ismerős arc esetében könnyebb volt megtartani az illúziót. Elvégzett néhány finomítást – megvastagította a szemöldököt, a bőrszínt is Rosséhoz igazította –, majd hagyta, hogy semmivé legyen.

Visszatért az egykezes bölcső gyakorlásához, amely Mrs. Navenby átítatózáradéka volt, és közben a bőrből készült

gyűrűinek énekelt, amikor Maud belépett a kabinba.

– De szép ez a dallam – jegyezte meg a lány. – Mi ez?

Egy új-fundlandi tengerészdal volt, amelyet Jerry tanított neki, és amely gyakran a felszínre tört kényelmetlen pillanatokban, és összezavarta Violet elméjét. „A gyűrűket nem érdekli, mit énekelsz nekik – mondogatta Claudette –, csak éreztesd velük, hogy szívesen látod őket a varázslatban. Tedd őket a sajátoddá!”

Violet sok mindent maga mögött hagyott az életéből New Yorkban, sok mindent feláldozott a hiszékenysége oltárán, de a zenéről nem volt hajlandó lemondani. Annyiszor elénekelt volna ezt a dalt, ahányszor csak kell, hogy megszabaduljon a fájdalomtól; hogy ugyanannyira a saját részévé tegye, mint a gyűrűket.

De mindezt nem mondta ki hangosan. Igazat mondani Maudnak veszélyes új szokásnak tűnt. Úgy kúsztak a felszínre a történetek és a titkok Violet bensőjében, mint amikor az óceánt felkavarja a vihar. Majd ha úgy dönt, elmondja őket, de nem előbb.

– Mit hoztál? – kérdezte.

Maud büszkén kibontotta a kezében lévő csomagot, amelyben egy hosszúnadrág meg egy díszes zakó volt, a White Star Line utaskísérőinek az egyenruhája.

– Úgy látom, sikerült a megvesztegetés.

– Igen. Megtaláltam Jamisont... aki beárult engem a fedélzeti őrmesternek, miután rajtakaptak Mrs. Vaughn kabinjánál. Biztosan azt hiszi, hogy ékszertolvaj vagyok, de az a fajta tolvaj, aki szívesen osztozik vele a zsákmányon, hogy elhallgattassa.

– Igazán termékeny barátság – jegyezte meg Violet nyersen.

– Szóval, hogy fog ez működni?

– *Hogy megy a hímzés?* – kérdezte Mrs. Navenby.

– Gyengén. Én mindig csak varázslatot használtam javításra, és évek óta nem készítettem semmi dekoratívát.

– Én viszont egész jó vagyok benne – jegyezte meg Maud. – Miss Lyonsszal rájöttünk, hogy amikor történelmet és franciát tanít nekem, segít, ha közben csinálok valamit a kezemmel.

– *Az aligha számít, hogy ön hogyan hímez, kedvesem... Azzal nem megyünk semmire, mivel nincs varázsereje.*

– Tehát az öltés olyan, mint a bölcsőzés? – kérdezte Violet.

– *Ha segít, hogy így gondol rá, ám legyen.*

Violet végül úgy döntött, hogy juharfa gyűrűt tesz a bal ujjára és bőrt a jobbra: egy illúzió és egy átítatás keverékére készült. Maud megtalálta a sárga gyapjúszálat Mrs. Navenby varrodobozában, levágott belőle egy hosszú darabot, tűbe fűzte, és megkettőzte. Feszesen tartotta, amíg Violet felépítette a „nem egészen Thom” illúziót, amelyet egy egykezes átítatózáradékkal fejezett be. Az illúzió pörögni kezdett, majd elhalványult, míg végül nem volt több, mint egy homályos, sötét, tintaszerűen elmaszatolt hosszú valami a levegőben. Ez lefelé áramlott, körbetekeredett a fonálon, oda-vissza, többször is, egyre szorosabban, végül fokozatosan belesüllyedt.

Amikor ismét csak a sárga színt lehetett látni, Violet átvette a tűt és a fonalat Maudtól, majd leült, hogy a tőle telhető legpontosabban lemásolja a horgonyzórúnákat a zöld kabátról. Ez semmiben sem hasonlított arra, amikor a szalonban a hímzőráma fölé hajolva káromkodott, miközben Julia az öltések között titokban a könyvét olvasta, az anyjuk

pedig a semmiből katasztrófákat vizionált. Ez *hatalom* volt. A varázslat sötét kis párafoltokban szállt fel a fonálból, amelyek átsiklottak Violet ujjai között.

Az illúzió létrehozása részben abból állt, hogy az ember a lelki szemei előtt látta a kívánt hatást. Violet azt képzelte el, hogy egy kapucnit rögzít a zakó gallérjához. Szinte érezte, amint alakot ölt, mint árnyból szőtt bársony. A gyűrűk felmelegedtek az ujjain. Ismét a tengerészdalt dúdolta. Maud megkérte, hogy a szavakat is mondja; Violet nevetett, és megtanította a lánynak a refrént. A ritmus nagyobb mozdulatokhoz illett, meghajló hátakhoz és kifeszülő karokhoz. A tenger lüktetéséhez. Maud egy rögtönzött, édes alt szólammal kísértte Violetet.

– Tessék! – mondta a nő az utolsó csomó után, majd elvágta a fonál végét. – Maud, lennél olyan kedves?

A lány egy határozott mozdulattal felkapta a kabátot. Az illúzió abban a pillanatban elnyelte, ahogy a legfelső gombot begombolta. Thom rövid barna haja, tágra nyílt szeme és széles, törött orra kissé abszurdnak tűnt Maud szoknyája fölött, de az illúzió tiszta és részletes volt.

– Ez tökéletes – jelentette ki Maud a tükörbe nézve. – Violet, te művész vagy! – Hirtelen fordult meg, mintha le akarta volna rázni magáról az illúziót.

Thom hangja még furcsább volt a szájából, mint Mrs. Navenbyé.

– Rosson még jobban fog mutatni, mivel közelebb áll az ő megjelenéséhez – mondta Violet. – Neked inkább varrok egy másik arcot egy kendőbe, jó?

Maud kigombolta a zakót, és ismét önmaga lett. Boldogan fordult Violet felé.

– Megtennéd?

– Keressük a módját, hogy anélkül közlekedhessünk a hajón, hogy gyanakvó tekinteteket vonnánk magunkra. Nem volna hasznos, ha lenne egy ilyen álarcod az egyik táskádban vagy a zsebedben, amit bármikor magadra ölthetsz egy csendes sarokban, és valaki teljesen másként léphetsz onnan elő?

– Ó, dehogynem! És mennyivel elegánsabb lenne, mint azok a rettenetes ködmaszkok. Vörös hajúvá varázsolj, egy hatalmas keléssel az orrom mellett – javasolta Maud vidáman. – Egy Imogen nevű, vörös hajú nővé. Kislány koromban mindig is ezt a nevet szerettem volna magamnak. Meg tudod most csinálni, hogy levihessem ezt Mr. Rosznak a másodosztályra?

– Ehhez már nincs elég varázserőm. – Violet teljesen kimerült, és a gyomra is korgott. – De amint lesz, megcsinálom. És ne aggódj, majd én eljuttatom ezt Rosshoz.

A pornográf füzeteket áthelyezték a kopott bőröndből egy nagy kalaptartó dobozba, és a helyére az utaskísérő egyenruháját helyezték. Aztán Violet, kezében a bőrönddel, bekopogott Lord Albert kabinjának az ajtaján. Őlordsága komornyikja ezúttal nem próbálta meg elküldeni.

– Jó napot, Miss Debenham! – köszöntötte Lord Albert. – Járt fent a karneválon? A szél kis híján lefújta a fedélzetről, de van egy rettentően ügyes fickó, aki karikatúrákat készít. Nézze... Gondolja, hogy Elle nevetni fog rajta? Minden rendben, Carter. Miss Debenham mindennel tisztában van. A legmélyebb, legsötétebb titkainkat is rábízhatjuk.

A komornyik nem kommentálta a hallottakat. Violet sem. Udvariasan motyogott a rajz fölött, amelyet Lord Albert

mutatott neki.

– Még mindig lejár hozzá a másodosztályra? – Violet a legszívesebben felajánlott volna a férfinak egy mágikus álarcot, de legalábbis valamilyen jobb álruhát annál a kalapnál, amelyet látott rajta.

Lord Albert bólintott.

– A személyzet nem kérdezősködik – mondta. – Feltéve, hogy nagylelkű borravalót kapnak.

– Helyes – vágta rá Violet. – Menjen, látogassa meg, és ha már ott van, kérem, vigye el ezt a bőröndöt az ebben a kabinban elszállásolt úriembernek! – Átnyújtotta a bőröndöt meg egy papírfecnit Ross kabinjának a számával.

Lord Albert egy mukkanás nélkül átvette a csomagot. Túl jól nevelt volt ahhoz, hogy megkérdezze, mi van benne, bár elképesztően kíváncsinak tűnt.

– Férfiruhák – osztotta meg vele az igazságot Violet, majd magára öltötte a legromlottabb mosolyát, és a szempillái alatt Carterre pillantott, aki úgy tett, mintha egy frakkot tisztítana épp, de valójában hallgatózott.

Lord Albert Violetre nézett, majd a bőröndre.

– Hát persze – mondta. – Bármit, amit csak kér. Nem kísérne el a bárba vacsora előtt? Megihatnánk néhány koktélt, belém karolhatna, a szokásos?

– Örömmel – felelte Violet, majd arcon csókolta a férfit, csak hogy a szeme sarkából élvezettel figyelhesse, ahogy Carter összerezzen.

26

– Uramisten! – mondta Hawthorn. – Az öltéseitek kezdenek kibomlani, Violet! Úgy néz ki, mint akit kint hagytak az esőben, ami elmosta a színeit.

Hawthorn kabinjának az ajtaját bezárták és alaposan levédtek, miután mindnyájan összegyűltek az éjszakai haditanácsra. A szalon közepén az Alan Ross feje helyét elfoglaló egyenetlen illúzió rosszállóan körbenézett. Ez csak tovább rontott a helyzeten.

Ami Maudon egy fiatalember fejének meggyőző illúziója volt, Rosson sajnos szerencsétlenül szedett-vedett vonások gyűjteménye lett, amelyek szinte szétcsúsztak, ha az ember hosszan nézte őket. Maudnak egy Victoria-torta-szelet jutott róla az eszébe, amelynek a felső része kezdett elválni az alsótól.

Megkönnyebbült, amikor Ross levette a zakót, és visszarendeződött saját magába.

– Pedig Maudon tökéletesen mutatott – mondta Violet bosszúsan.

Ross szó nélkül átnyújtotta a zakót Maudnak. Rajta továbbra is kiválóan működött az illúzió. Ahogy Violeten is.

Még Hawthornon is, bár ő alig tudta begombolni magán a zakót, annyira megfeszült a vállán.

– Nem lehet, hogy azért van ez, mert nem vagyok mágikus?
– kérdezte Ross.

– Én sem vagyok mágus, és Miss Blyth sem az, hiába médium. – Hawthorn szigorúan nézett Rossra. – Ön nem tűnik fel a látomásokban, és az illúziót is tönkreteszi. Micsoda maga tulajdonképpen, Master Cesare, azonkívül, hogy egy átkozott kellemetlenség?

Ross kihívóan nézett Hawthornra, mint aki azt akarja közölni: *Csak tegyél próbára, és meglátod!* Maud azonban nem akarta arra pazarolni a stratégia kidolgozására való drága idejüket, hogy a férfiak acsarkodását nézi.

– De legalább idáig eljutott vele – vetette közbe sietve.

– A legtöbb uraság rá sem hederít a személyzetre.

– Kétlem, hogy működött volna, ha valaki megállítja – jegyezte meg Hawthorn. – Maud, ez nem tűnik jó megoldásnak, ha azt akarja, hogy Ross holnap felkutassa azt a tálat.

– Viselhetném én! – felelte a lány lelkesen.

– Maud, drágám! – szólalt meg Violet. – Még a legrövidlátóbb úriember is észrevenné, mennyire nem illik rád ez az egyenruha. Szerintem a nadrág rád se menne.

Maud megvizsgálta a csípőjét és a mellkasát, majd kénytelen volt elismerni, hogy Violetnek igaza van. A nőn jobban mutatott volna a holmi, kivéve, hogy az ő vétagjai túl hosszúak voltak hozzá. A csuklója annyira kilógott a zakó ujjából, mint egy gyereké, aki a két évvel korábbi ruháját hordja.

– Csinálok neked egy sajátot – tette hozzá Violet. – Holnap

reggel ez lesz az első dolgom.

– De most már legalább itt vagyok. – Ross otthonosan elhelyezkedett a kanapé egyik végében. – Használjanak ki! És mondjanak el mindent, amit ebédkor nem tudtak.

Violet mesélt neki Clarence-ről, Walter Courcey-ról és Lady Enidről. Hawthorn italt töltött magának és Violetnek, majd – egy szándékosan bántó és goromba szünet után – Rossnak is. A mérgezett whiskytől már megszabadult, és szerzett egy új üveggel a luxuscikket árusító üzletből, amely szemmel láthatóan minden olyan helyen elérhető volt, ahol a nemesség megfordult. Valószínűleg volt ezen a hajón egy olyan, borral és brandyvel és portóival teli pince, amelytől Maud apjának, Sir Robertnek elakadt volna a lélegzete irigységében. A lány a legszívesebben elindult volna, hogy megkeresse ezt a helyet, csak hogy érezhesse az elégedettséget, ahogy ott áll. *Nézz rám! Nézd, mit csinálok!*

– Gondolja, hogy ez a Courcey megfenyegette a kuzinját?

Maud ismét a beszélgetésre fordította a figyelmét. Az iménti kérdést Ross tette fel.

Violet a homlokát ráncolta.

– Lehetséges. Clarence valóban idegesnek tűnt a gondolattól, hogy esetleg keresztbe tesz neki. Ugyanakkor szereti, ha rendezettek a társasági viszonyok. Ha mindenki tudja, hol a helye, kivel beszélhet, kit kell tisztelni, és kit nem. Én meglehetősen összekuszáltam ezeket a határokat azzal, hogy megörököltem a családja vagyonát, miután lábbal tiportam a jó hírnevet – tette hozzá Violet vigyorogva. – Ha Courcey a Gyűlés főtanácsadója, akkor Clarence szó nélkül engedelmeskedik neki. Ő tényleg elhitte azt a mesét a Birodalom érdekeiről, és nem tett fel

kérdéseket azzal kapcsolatban, miért olyan fontos ez a titokzatos tárgy.

– Jó tudni, hogy maguk, mágusok nem elégednek meg a szokásos osztályokkal, az uraságoktól a csőcselékig és mindennel, ami közte van – mondta Ross lemondó szarkazmussal. – További hierarchiával fejelik meg a dolgot. A nagyobb varázserő a csúcsra juttatja az embert, igaz?

– Ennél azért összetettebb a dolog – felelte Hawthorn.

Maudnak eszébe jutott, hogyan gúnyolódott a lordon Chapman. „Hallottam már magáról.” A varázserő nem minden, de úgy tűnt, hogy a varázsereje elvesztése egyértelműen megvetést vont maga után Lord Hawthorn, a leendő gróf számára.

– Az Utolsó Szerződés felkutatása kizárólag a hataloméhségről szól – mondta Maud. – Ezt mindig is tudtuk.

– *És nem csak még több hatalomról* – szólalt meg Mrs. Navenby. – *Olyan hatalomról, amely nem illeti meg őket. Amit nem érdemeltek ki.*

– A legtöbb hatalom ilyen. – Ross feszülten előrébb csúszott a kanapén. – Mit tett például az itt jelen lévő Lord Seggfej azért, hogy a megfelelő szülők gyermekeként jöjjön a világra? Mit tett azért, hogy kiérdemelje mindazokat az utaskísérőket, akik a kalapjukat emelgetik, ha meglátják, vagy azért, hogy őlordságának és ne egyszerűen uramnak szólítsák? Mit tett azért a luxusért, amin most pihentetjük a seggünket, vagy amit legördítünk a torkunkon?

– *Egy igazi radikálist toboroztak* – jegyezte meg Mrs. Navenby kedélyesen.

Ross megemelte a poharát Maud felé, fekete szeme élénken csillogott.

– Menjen a fenébe, asszonyom!

Mrs. Navenby rekedtes nevetésben tört ki.

– *Nos, Hawthorn? Válaszol valamit ennek a kis Robespierre-nek?*

Hawthorn nem látszott dühösnek. A testtartása lazának tűnt. Maud azon tűnődött, vajon mi kellett ahhoz, hogy ilyen védőburkot növesszen maga köré, ami teljesen ellenáll mások érzelmeinek, és vajon mennyi volt mindebből valódi.

– Teljesen igaza van – felelte nyugodtan őlordsága. – Semmit sem tettem ezekért. Persze ülhetnénk itt egész este, hogy lázító röpiratokat fogalmazzunk, de mindez most teljesen mellékes, mert jelen esetben nem címekről és vagyonról van szó. A varázserőt senkinek sem kell kiérdemelnie. A mágusok így születnek. A mágia a saját jogán létezik, és nem lehet sem odaadni, sem elvenni...

Senki sem szólalt meg, amikor hirtelen elhallgatott, és kiürítette a poharát.

– Edwin megpróbálta ezt elmagyarázni nekem – szólalt meg végül Maud. – Az Utolsó Szerződés egy szerződés volt... egy tanúkkal megerősített örökség, amikor megszületett. Nagy-Britannia mágusai megkapták a tündék varázserejét, cserébe azért, hogy felelősséget vállaltak a földért. Szerinte az, hogy a házak és a birtokok összefonódnak a tulajdonosuk varázserejével, valami hasonló, csak más szabályok szerint működik. Mert az örökségnek nem kell a vérvonalról szólnia. Elvégre ő is megörökölte Suttont.

– De ez nem működhet így mindenhol, igaz? – kérdezte Ross. – Kézfogás a tündékkel? Vagy azt akarja mondani, hogy egyetlen mágus sincs Olaszországban vagy Kínában?

– Dehogynincs – húzta ki magát Violet. – Nem szólhat az

egész arról, hol él az ember. Angol mágusok utaznak Amerikába, és a varázserejük ott is működik... és a gyermekeiké is. És bölcsőzéssel alkalmazzák. Sohasem gondoltam rá, hogy máshol esetleg másként csinálják, de... – Felemelte a gyűrűs hüvelykujjait, és kinyújtotta őket. – Egy barátom egyszer azt mondta, hogy az ő felmenői énekléssel gyakorolták a varázserejüket, de a családja már nemigen ismeri ennek a titkát.

– *Micsoda gondatlanság!* – jegyezte meg Mrs. Navenby.

– Gyanítom, annak is köze van ehhez, hogy elhurcolták őket rabszolgának – mondta Violet. – A lényeg, hogy igazából senki sem tudja, mik az istenverte szabályok. Ha három napja azt mondják nekem, hogy egykezes bölcsőzéssel rögzíteni lehet egy illúziót...

– Mrs. Sutton is így csinálta – vetette közbe Maud. – Edwin az ő jegyzeteiből tanulta.

– *Flora mindig is szeretett jegyzetelni* – szólalt meg Mrs. Navenby. – *És kinevelte a szabályokat.*

Ellentétben Edwinnel, akinek a számára aggasztó rejtély volt a feltételezett szabályoknak való bármiféle ellenszegülés. Ráadásul személyes sértésnek is vette.

– Úgy hangzik, asszonyom, hogy ön és a barátai nagyszerű dolgokat vittek véghez – jegyezte meg Violet. Most, hogy Maud többet tudott Violet múltjáról és azokról a félelmekről, amelyek arra készítették, hogy átkeljen az Atlanti-óceánon, érthetővé vált a szomorúság, amelyet kiértzett a hangjából. – Új varázslatot alkotni, felfedezni az Utolsó Szerződést, majd elrejtteni... Nem akarták megosztani a világgal mindazt, amit elértek?

– *Lehet, hogy megtettük volna* – felelte Mrs. Navenby –, *ha*

egyáltalán érdekelt volna bárkit is, amit egy csapat bolond nő elmesélhet.

– Nekünk elmesélheti – mondta Hawthorn. Maud elképedve nézett rá. Őlordsága visszatelepedett a székébe. Megdöbbentően elegáns, invitáló gesztust tett Maud irányába. – A másik oldal pontosan tudja, kicsoda ön és kik a barátai... vagyis kik voltak... úgyhogy nincs értelme többé attól félnünk, hogy akaratlanul is felfedünk valamit George és Morris előtt. Ezenkívül mindnyájan elég mélyen benne vagyunk az ügyben ahhoz, hogy kedvem legyen meghallgatni, hogyan is kezdődött.

Maud érezte Mrs. Navenby határozatlanságának egyenetlen áramlását. A medál melegnek érződött a bőrén.

– Én is szívesen meghallgatom – szólalt meg Violet. – Hosszú ideje egyedül van ezekkel a titkokkal, asszonyom. Gondolom, egy része már biztosan vágyott arra, hogy legyen egy biztonságos közeg, ahol kiadhatja magából őket.

Maud szíve nagyot dobbant. Ha valakitől, hát Mrs. Navenby szellemétől biztosan megtudhatott további részleteket az Utolsó Szerződésről, amelyeket azután megoszthat Edwinnel és Robinnal.

– Kérem – mondta halkan.

Még Ross is bátorítóan bólogatott, és maga alá húzta a lábát, mint aki hosszú estére készül a kandalló előtt.

– *Hm* – kezdte Mrs. Navenby. – *Nedvesítsük meg egy kicsit ezt a torkot, amelyet használok. Lord Hawthorn, kérnék abból egy pohárral.*

– Ön érzi az ízt annak, amit én eszem és iszom? – kérdezte Maud rémülten.

– *Nem egészen. De haloványan mégis. Lehet, hogy csak*

emlék, de azért mégis kérek egy pohárral.

Maud sohasem ivott még whiskyt. Óvatosan beleszagolt a pohárba, bizonytalankodott, majd úgy döntött, meghúzza. A borostyánszínű folyadék olyan volt, mintha egy sárkánnyal csókolózna: könnybe lábadt a szeme a belőle áradó gőztől, párától és forróságtól.

– *Köszönöm* – mondta Mrs. Navenby, miután a lány abbahagyta a köhögést. Majd egy újabb hosszú szünet következett. Maud mindent elkövetett, hogy ne álljon a saját elméje útjába, ami különös érzés volt. Érezte, hogy az arcára zavart fintor kúszik. – *Igaza volt, Miss Debenham. Olyan régóta őrzöm ezt a hatalmas titkot, hogy azt sem tudom, hol kezdjem.*

– Mesélje el úgy, mintha egy történet lenne – javasolta Violet. – Mondja el monológként. Mintha itt sem lennénk. Mi a reflektorok másik oldalán vagyunk. Nem fogjuk félbeszakítani.

Könnyű azt mondani! Bár Maud számára nehezebb lett volna gondolkodás nélkül félbeszakítani az asszonyt, miközben az ő száján keresztül hangzik el a történet.

– *Mint egy történetet* – ismételte meg Mrs. Navenby, és Maud ivott még egy kortyot. Ezúttal könnyebben csúszott a whisky, még ha égetett is. – *Rendben.*

A FORSYTHIA KLUB TÖRTÉNETE

Ha Florát kérdeznék, azt mondaná, a kezdetek sok évvel korábbra nyúlnak vissza. De számomra minden egy nyári estén kezdődött 1850-ben, egy vacsorán, amelyet egy jó házban szerveztek, London egy jó szegletében.

Az előző évben nagy riadalom söpört végig a londoni mágusokon, több okból is, de legfőképpen egy könyv miatt, amely azt állította, hogy boszorkányok és sátánisták titkos alvilágát leplezte le, valamint egy sajnálatos brightoni lámpagyújtás miatt egy halálos kimenetelű nyilvános vitát követően a Gyűlés két tagja között.

A Gyűlés többi tagja óvatosságra intett. A mágusoknak ezentúl körültekintőbbnek kellett lenniük, jobban beolvadni Nagy-Britannia nem mágikus társadalmába, amelyben mindannyiunknak léteznie kellett, amíg a zúgolódások el nem csitultak, és a Kádárok csendben fel nem fedezték az igazi gyanakvás szunnyadó parazsait. És ahol szükséges volt, elfojtották őket.

Ennek az ügynek egy váratlan hozadéka volt, hogy az aggódo szüleim több féléven át nem engedték iskolába a fivéreimet, mivel azt akarták, hogy több önuralomra tegyenek szert, és otthon taníttatták őket a brit mágia hagyományaira. Velem szemben nem voltak nagy elvárásaik. A nőknek az otthon jobbítására kellett használniuk a varázsserejüket. De én unatkoztam, a fivéreim pedig nyugtalan fiúk voltak, így jó példa voltam számukra a tanulás terén.

Mindezt csak azért mondom el, mert azon a bizonyos nyári estén, azon a bizonyos partin tizenennyolc éves voltam, és már több hónapja azzal foglalkoztam, hogy kinyissam az elmémet, mintha felemelném egy doboz fedelét, hogy a varázserő csodálatos fényként áramolhasson belém, ami minden varázsló születési joga. Mohó voltam, holott sosem gondoltam volna, hogy ilyen étvágyam lesz. Többet akartam.

Nagy sokaság gyűlt össze. A vacsorát sötétedésig nem

szolgálták fel, de arra még egy órát várni kellett. Otthagytam a szüleimet, akik mélyen elmerültek a társasági kapcsolataik ápolásában, és elindultam felfedezni a házat, ahol azelőtt még sohasem jártam. Öreg épület volt, és erősen mágikus... sokkal inkább, mint ahol mi laktunk. Ügyeltem rá, hogy megálljak az ajtóknál, és tisztelettel megérintsem az ajtókeretet, bízva abban, hogy a ház majd értésemre adja, ha olyan helyre tévednék, ahol nem látnak szívesen. Eleinte nem kaptam semmiféle jelzést, leszámítva a lassan formálódó, furcsa érzést a gyomromban, ami olyan volt, mint az az ideges kis gombóc, amelyet a zongora-előadások előtt szokott megjeleníteni.

Éppen akkor léptem ki az udvarra, amikor a fény kezdett megváltozni, aranylós szirupként csorgott le az épület rózsaszín kövein, és tintafoltokká alakította a cserepekben álló, szépen gondozott fákat meg az ágyások bokrait. Egy nő térdelt az egyik ágyás mellett, és egy virágot vizsgált. Ezüstszerű ruhájának redői lilának tűntek az alkonyi fényben.

Megálltam, és arra gondoltam, hogy visszafordulok. Még mielőtt megmozdulhattam volna, a nő hátrapillantott a vállam fölé, és észrevett engem.

– Valami baj van a mágiával ezen a helyen – mondta köszönés helyett. – Ön is észrevette?

– Ööö – feleltem intelligensen.

– Nézze meg ezt!

Bizonytalankodtam, nem akartam összegyűjteni és összesározni a ruhámat, de a nő annyira magabiztosan állította, hogy valami érdekeset fogok látni, hogy végül odamentem hozzá.

– Maga a Godwin lány – jegyezte meg, miközben letérdeltem.

– Beth – feleltem. – Elnézést, találkoztunk már... ööö... – Elég idős volt ahhoz, hogy asszonyomnak szólítsam, talán tíz évvel is idősebb lehetett nálam, de nem láttam gyűrűt az ujján, amellyel óvatosan félrehajtotta a leveleket.

– Kisasszony – mondta szárazon, mintha tudná, mire gondolok. – Flora Gatling. Találkoztunk már, de ön akkor még gyermek volt.

– Hát persze. – A szüleim ismerték a Gatlingeket. Most már emlékeztem rá, hogy a legidősebb lányuk egy időben Skóciában élt, a család egy másik ágával. – Örülök, hogy megismerhetem. Ismét.

Miss Gatling megmutatta a kertet. Pontosabban megmutatta, mi vele a baj, ami elég sok mindent jelentett. Egy felszínes szemlélő ezeket nem vehette észre, de ha valaki időt szánt rá, és egy természetbúvár szemével vizsgálódott, akkor elég nyilvánvalóvá vált. Csúnya, mustársárga foltok borították az egyébként virágzó árvácskaágyást, egy citromfa törzse pedig kezdett megcsavarodni és elfeketedni. Egy hamuhoz hasonló anyag fedte be Miss Gatling ujját, amikor végighúzta a legsötétebb részén.

– Lehet, hogy lusta a kertészük – jegyeztem meg.

– Túl sok furcsaság van itt. Ezeknek a betegségeknek egy része túlloccsolás eredménye, egy másik a kiszáradásé. De van olyan is, ami egyáltalán nem természetes egy növény számára. És rossz érzésem van ezzel kapcsolatban. – Megfogta a kezemet, és a fa tövéhez szorította, a talajra, a gyökerek fölé. Lusta reggelek ízét kezdtem érezni a számban. A saját varázserőm igyekezett visszahúzódní a bőrömtől,

mint egy rókakölyök, amely menedéket keres az odújában.

Visszahőköltem.

– Igen – mondta Miss Gatling. – Ez rothadás.

– A házban is érezhető – szólalt meg egy őszinte hang a hátunk mögött.

Felálltunk. Én ügyetlenül bemutattam egy pukedli és egy biccentés keverékét.

– Lady Enid!

Blackwoodék előkelőbb társaságnak számítottak, mint akikkel mi általában kapcsolatot tartottunk. Lady Enid apja lehetett aznap a legelőkelőbb úriember a jelenlévők között. Bár még ebben a fényben is láttam, hogy a hölgy ruháját többször megvarrták már, és hogy a díszek, amelyeket viselt, inkább virágok, semmint ékszerek voltak.

– Te mit találtál, Flora? – kérdezte Lady Enid. – A házban lévő tükrök elmozdulnak a falakon. Egy doboz szárított rózsaszirom megpróbált belecsípni az ujjamba a mosdóban. És észrevetted, hogy senki sem marad ülve hosszabb ideig? Képtelenség megmaradni egy szobában, mert hamar úgy érzi az ember, hogy a hely azt szeretné, ha inkább máshol lenne. Minden kibillent az egyensúlyából. Valami rettenetesen nincs itt rendben.

– Ezt én is megmondhattam volna. Ehhez felesleges volt a porban turkálni vagy a bútorokat tapogatni.

Ebben a pillanatban mindnyájan megfordultunk, és most már négyen voltunk. Pontosabban mindvégig négyen voltunk, de az egyikünk egy padon ült egy bokor mögött, csendben, mozdulatlanul, észrevehetetlenül a halványuló fényben. Az illető most felállt, és odajött hozzánk.

Nem ismertem jól Miss Seraphina Hope-ot.

Természetemből fakadóan nem voltam barátkozó és kedves, nem ismerkedtem könnyen, és Miss Hope a szép, nyílt arca ellenére olyan nyugtalanságot árasztott magából, ami nem ösztönzött arra, hogy közel kerüljek hozzá. Mindig a feketerigók jutottak eszembe róla.

Az ő házában voltunk. Vagyis az apja házában. A Hope család, akárcsak a Gatlingek, nemzedékek óta varázslók voltak. Mr. Hope oszlopos tagja volt a közösségnek, a Mágikus Gyűlés egykori titkára.

Vajon a saját elhatározásomból jöttem ki a kertbe, hogy egy kis nyugalomra leljek? Vagy a Hope-ház tett engem is nyugtalanná, mint a többi vendéget?

Kíváncsi voltam, vajon Lady Enid vagy Miss Gatling bocsánatot kér-e a házigazdától a sértés miatt. Miss Gatling azonban így szólt:

– Te tudod, hogy mi a baj, Sera?

Miss Hope körbenézett az udvaron, mintha attól tartana, hogy valaki hallgatózik. Halkan elnevette magát.

– Hol kezdjem?

Így indult hát. Mi négyen, fiatal, kíváncsi természetű máguslányok, akik felismertük egymásban a rokonlelket, ott álltunk egy ház kertjében, ahol a mágusok és az ott élők közötti szerződést megbontotta és az összeomlás szélére sodorta a ház falai között kitapintható boldogtalanság, amelyet egy férfi tettei idéztek elő. Hiába lettünk közeli barátok, Sera sohasem mondott el nekünk mindent. Sőt, gyanítom, hogy a legtöbb dolgot nem árulta el.

Két hónappal később Mr. és Mrs. Hope eltűnt.

Először a nő, azután a férfi. A Kádárok keresték ugyan őket, de nem vitték túlzásba... azután már nem, hogy a szolgálók

elkezdtek beszélni. A Gyűlés egyöntetűen megköszönte a torkát, és továbblépett.

Sera mindössze annyit mondott, hogy vannak dolgok, amelyeket semmiféle vérrel megerősített szerződés nem bocsát meg.

Természetesen a legidősebb bátyja volt az örökös. Hope fiai közül senkit sem érdekelt a Whistlethropp & Hope bájitalüzlet, úgyhogy az apjuk részét eladták Hamilton Whistlethroppnak, Sera tiltakozása ellenére, aki szívesen folytatta volna az üzlet fejlesztését. Nem hiszem, hogy bármelyikük is olyan rossz lett volna, mint az apjuk, de a megvetést azért eltanulták tőle. Sohasem vették volna komolyan a húgukat.

Sera nem akart abban a házban maradni. Gyorsan férjhez ment, megszerezte magának, akit tudott, ahogyan azt gyakran tettek a nők akkoriban, és még ma is. Egy nem mágus férfi, Mr. Vaughn vette feleségül. Nem értettem az egészet, amíg Sera el nem magyarázta, hogy mivel a férje nem tud annyit, mint ő, kisebb az esélye, hogy rájön, mit csinál, ha arra kényszerül, hogy minden varázslatot titokban tanuljon meg.

Márpedig titokban tanultunk, képeztük magunkat meg egymást, így tettünk szert új tudásra. Flora volt a legidősebb közöttünk, és született vezető: Seránál és nálam kilenc évvel volt idősebb, Enidnél héttel. Ő adta nekünk az Aranyfa Klub nevet. Ez a virágok nyelvén, ami akkoriban divatos volt, várakozást jelentett. Egy jövőbeli cél eléréséhez szükséges türelmes várakozást és kitartó munkát.

És ez tökéletesen jellemző volt rá. Mindenki szépnek mondtá, és nem kellett sokáig a társaságában lenni ahhoz,

hogyan az ember felismerje az elképesztő eszességét, de szerintem mindenekelőtt kiváló stratégia volt. És rendkívül körültekintő.

Rengeteg házassági ajánlatot kapott, és a szülei legnagyobb elkeseredésére mindet visszautasította. Már jócskán vénlánykorban járt, amikor szemet vetett Gerald Suttonra. A férfi tizenöt évvel volt idősebb nála, nem volt feltűnő a külseje – Serával gyakran viccelődtünk a vörösesharna szakállán, ha csipkelődő kedvünkben voltunk –, és igazán ismert sem volt a londoni mágusok körében. Ideje nagy részét külföldön töltötte, és amikor Angliában volt, inkább a cambridgeshire-i birtokán szeretett tartózkodni.

De Flora hozzá akart menni feleségül, úgyhogy a férfi elvette, és beleegyezett, hogy mindent megtanít neki, amit csak tud. Flora otthagya Londont, és beköltözött a Sutton-lakba.

Valamikor ez idő tájt Enid is férjhez ment, miután beleszeretett a fiatal thaumolulológusba, aki a húga csembalóját készítette, majd ezt követően kikerült a megdöbben család látóköréből. Azt hiszem, ő volt közülünk a legboldogabb. James ugyanolyan megértő volt, mint Gerald, és a házasságuk igazi partneri kapcsolat volt a szó legmélyebb értelmében.

Mi négyen gyakran látogattuk egymást, és lassan mindegyikünk rátalált a mágia azon területére, amely igazán érdekelte – miközben mindenki úgy gondolta, hogy nem is kellene varázsolnunk.

Florának a botanika volt a szenvedélye. Az élőlények iránti szeretetéből fakadóan egyre fokozódott a föld és az olyan történetek iránti kíváncsisága, amelyek már kimentek a

divatból, beleértve a legendás leyvonalakat, azokat a csatornákat, amelyeken keresztül a mágia áramlik és megújul a földben. Flora meggyőződése volt, hogy az igazán érdekes mágia a határhelyzetekben létezik, ahol különböző erők találkoznak és keverednek, és hogy az élőlényeknek ebben kulcsszerepük van.

Enidnek olyan agya volt, hogy élvezettel oldott meg és talált ki rejtvényeket. Emellett zenei érzékkal is megáldotta az ég. Ugyanolyan lelkes és kreatív kézművessé vált, mint a férje, és biztos vagyok benne, hogy Taverner részben neki köszönhette a későbbi anyagi sikereit.

Serát ellentmondásos érzelmek fűzték az átítatás iránti szenvedélyéhez, figyelembe véve, hogy kitől örökölte, de ez sosem akadályozta meg abban, hogy tökéletesítse a mesterségét. Mindig új krémeket kaptunk tőle a napégette bőr megnyugtatóására, és kifosztotta Flora kertjét olyan gyógynövények után kutatva, amelyek a leginkább képesek megtartani az ébresztőbűbájt. Túl büszke volt ahhoz, hogy felkeresse a ma már csak Whistlethropp néven ismert boltot, hogy felajánlja nekik a készítményeit; mint mindannyian, ő is csak magáért a munka szeretetért dolgozott.

Ami engem, Miss Beth Godwint, az Aranyfa Klub egyetlen hajadon tagját illetett, én a hímzőtudományomat fejlesztettem, de minden mást meg akartam ismerni, és sohasem tudtam leszűkíteni az érdeklődési körömet, mert féltem, hogy a következő sarkon valami izgalmasabb dolog vár rám. Flora azt mondta nekem, hogy én vagyok a legértékesebb az Aranyfa Klub tagjai közül, mert egy velem folytatott hosszú beszélgetés olyan, mintha egy hetet töltött volna egy könyvtárban. Tudtam, hogyan kell feltenni a

megfelelő kérdéseket, hogy egy ötletet új perspektívából lehessen megközelíteni. Ráadásul annak köszönhetően, hogy együtt tanultam a testvéreimmal, átfogó ismeretekkel rendelkeztem arról, mire képes az angol mágia.

Ami hasznos tudás volt, mivel azon voltunk, hogy bebizonyítsuk, az angol hagyományok tévednek.

Flora volt az, aki rájött, hogy az Utolsó Szerződés valódi lehet, és amíg meg nem találtuk, ő tanulmányozta a leyvonalakat is. Ő hitt benne legelőször és leginkább. Nem tudom, mi, többiek valóban hittük-e, hogy bármit is találni fogunk, amikor elindultunk Észak-Yorkshire-be, amíg be nem nyúltunk abba az ősi rejtekhelybe, és meg nem érintettük az ezüstöt.

Én jöttem rá, hogy az Utolsó Szerződés a természetéből adódóan lehetővé teszi, hogy a hatalom átkerüljön egyik mágusról a másikra. Azt hiszem, ez volt az én igazi adottságom. Megtalálni, hogyan lehet új módon csinálni régi dolgokat; vagy nagyon-nagyon régi módon rettenetesen új dolgokat.

Nem értettünk egyet abban, tovább dolgozzunk-e ezen. Vitatkoztunk. Bár barátok voltunk, és egyesített bennünket a tudás és a varázserő iránti vágy, sok mindenben különböztünk egymástól. Rájöttünk, hogy alapvető nézeteltéréseink vannak azt illetően, mennyit vagyunk hajlandóak kockáztatni, és hogy hol húzódnak számunkra a tisztesség határai.

Végül az óvatosság győzött. Megnehezítettük az Utolsó Szerződés megtalálását azok számára, akik esetleg utánunk jönnek. Hárman magunkhoz vettünk egy-egy darabot, hogy álcázzuk és elrejtjük őket.

Ezt követően Florának szokásává vált, hogy ezüsttárgyakkal ajándékozzon meg minket. Egyfajta viccnek szánta. Az a tükör és a hajkefe is tőle van. Enidnek és Serának is adott egy szettet, mindegyiket egy kicsit máshogy díszítették.

Ez a napraforgós medál pedig egy titkos ajándék volt, amit csak én kaptam tőle, és ami illett az ő rózsamedáljához, amelyet azóta viselt, hogy férjhez ment. Egy könyvben kellett utánanéznem a napraforgó szimbolikájának, mivel Flora minden cselekedetét átíttatták a szimbólumok.

Hála, hűség és csodálat.

Bármilyen kérdést is akarnának most feltenni, a válasz valószínűleg igen.

Flora volt a legfontosabb ember az életemben, és tudom, hogy ő is így érzett velem kapcsolatban. Ő és Gerald intellektuálisan illettek egymáshoz, mélyen tisztelték egymást, és Flora őt választotta ki, hogy erős mágiát tanulhasson egy együttérző tanártól. Feltételezem, hogy a férfi azonnal a rabja lett, mert ki ne lett volna? Ki ne szeretett volna bele reménytelenül és rendíthetetlenül, aki megismerte?

De Gerald Flora előtt sohasem nősült meg, és hónapokon át Európa poros zugaiban utazgatott az egyik életre szóló barátjával: egy agglégénnyel, aki kövületeket és régi kőzeteket tanulmányozott. És neki meg Florának sosem született gyermeke. Mindig is érdekelt volna, miért... ám sohasem volt bátorságom, hogy megkérdezzem.

Mivel én nem vezettem saját háztartást, gyakrabban látogattam el Sutton-lakba, mint Enid és Sera. Gerald sokszor távol volt a barátjával. Így kettesben lehettünk Florával

abban a gyönyörű házban, amelyet Flora teljesen a magáévá tett, határozottan a saját akaratahoz és mágiájához igazított. Úgy tehettem, mintha én is ott élnék, sűrűn benőve Flora szívének kerítéseit és falait, mint a szederrózsa vagy a magyalsövény. Úgy tehettem, mintha Sutton a miénk lenne.

De... hogy kimondtam-e ezt valaha is? Erőltettem-e? Megérintettem-e őt bármikor a baráti szeretetnél valami többel? Nem. Flora sem volt vallásosabb, mint a mágusok általában, de bármilyen furcsa formát öltött is a házassága, tiszteletben tartotta a fogadalmat, amelyet tett. Hitt a szerződésekben, amelyeket kötött.

Én pedig olyan boldog voltam, amennyire lehetett, mivel az életemnek ezen a területén – és csak ezen – szándékosan gátat szabtam a képzeletemnek.

A fivérem egyik barátja, Ralph Navenby, aki gyerekkorom óta csendesesen hol feltűnt a tudatomban, hol eltűnt onnan, sok év után megkérte a kezem. Ez meglepett. Még jobban meglepődtem, amikor igent mondtam. Ralph akkor már özvegy volt – kedves ember, aki társaságra vágyott, de kevés elvárást támasztott velem szemben –, és már túl voltunk azon az életkoron, amikor gyermeket vállalhattunk volna. Elvitt Amerikába, ahol éltek rokonai. Flora és én leveleztünk – továbbra is szeretettel, de az évek múlásával egyre ritkábban.

Így, hogy egy óceán választott el bennünket, könnyebb volt elengedni őt. Könnyebb volt viselni a napraforgókat, és elképzelni őt a kerttel körülvéve, és örülni annak, hogy egyáltalán létezik.

– *És most* – mondta Mrs. Navenby megváltozott hangon – *mindketten halottak vagyunk. Nem vagyok több egy hangnál meg egy kis ezüstmedálnál, amelyet tőle kaptam. És ha tehetek valamit azért, hogy ártsak a férfinak, aki megölte őt, megteszem.*

Maudnak némi erőfeszítésébe telt, hogy ismét az uralma alá vonja a testét. Mrs. Navenby története alatt összekuporodott az elméje egy szegletében, mint Ross a székében. Már-már elfelejtette, hogy ő egy test. Pusztán közönség volt.

Most azonban csend ülte meg a kabint. A lány torka kiszáradt, még érezte a whisky ízét a szájában... A medál meleg volt a ruhája alatt, a lába elgémberedett a hosszas mozdulatlanságban. A legszívesebben időt kért volna, hogy elrendezze az érzéseit. De végül kinyújtózott, megmozgatta a lábujjait, és igyekezett fókuszálni a szemével.

Egy rózsabokor nőtt ki az asztalból.

Ross épp csak annyira dőlt előre, hogy az ujjaival megérintse a hozzá legközelebb eső, félig kinyílt sárga szirmokat. Az ujjai úgy hatoltak át az illúzión, mint a füstön.

Most, hogy Maud közelebből szemügyre vette, látta, hogy valójában két rózsabokorról van szó, amelyeknek a tekergő törzse szorosan egymásba fonódott, majd a felsőbb ágaknál szétvált, mint azon a képen, amelyet valamikor egy két fejjel született kígyóról látott. Az egyik rózsabokor sárga, a másik vörös virágokat növesztett.

Mindezt Violet alkotta, akinek ragyogtak a fagyűrűk az ujjain, és szürke szeme hunyorított, ahogy összpontosított.

– *Önnek valódi tehetsége van az illúziókhöz, Miss Debenham* – jegyezte meg Mrs. Navenby. Maud hangja rekedtes volt.

– Azt hiszem, innom kell egy kis vizet.

Violet hagyta eltűnni a rózsabokrokat, és Hawthorn már fel is pattant. Adott Maudnak egy pohár vizet, aki hálásan felhajtotta.

Hawthorn a közelében maradt, és Maud nem tudta értelmezni az arckifejezését. Hirtelen eszébe jutott, hogy a férfi is szeretett valakit, aki meghalt, és a halott ikertestvérének valószínűleg lehetett valami köze az Utolsó Szerződéshez. Maud meg fogja találni ennek az átkozott szerződésnek mindhárom darabját, és mindent elkövet azért, hogy senkinek se kelljen meghalnia többé miatta.

– Gondolja, hogy ezért rögzült a lelke a medálhoz, amikor meghalt, asszonyom? – kérdezte Hawthorn. – Mert olyan mély értelemmel bírt az ön számára?

– *Az biztos, hogy abban a pillanatban őrá gondoltam. Szörnyen dühös voltam, amiért meghalt, és mert nem voltam mellette, illetve hogy én is épp készülök meghalni... És hogy mindazt, amiért együtt dolgoztunk, megsemmisítik ezek a magukat kiváltságosnak gondoló férfiak.*

– A düh hatalmas erő – jegyezte meg Ross. – Ezt mondják a

szellemekről is, nem igaz? Befejezetlen ügyek.

– *Akárhogy is, szerintem az embereknek nem kellene létezniük a világban a haláluk után* – felelte Mrs. Navenby, és szipogott egyet. – *Nem helyénvaló.*

– Úgy érti, nem szeretne szellem maradni? – puhatolózott Maud. – Nem akarná, hogy mindig legyen egy médiuma, akin keresztül tovább élhet?

– *Ez nem élet* – felelte az asszony meggyőződéssel. – *És mint mondtam: értékelem, hogy tehetek valamit ebben az ügyben, hogy megbosszuljam a saját és a barátaim halálát. De nem viselhet a nyakában örökké, Miss Blyth.*

– Bocsásson meg – szólalt meg Hawthorn –, de szívesebben lenne egy hideg fémdarabhoz rögzítve úgy, hogy nincs egy médium, akin keresztül kifejezheti az akaratát?

Maud mellkasán kellemetlen érzés kúszott végig. Milyen rettenetes kilátások!

– *Nem volt kellemetlen* – felelte Mrs. Navenby, mintha csak Maud gondolataira reagált volna. – *Mármint kísérteni anélkül, hogy egy élő test magához vonzana. Álom és ébrenlét között... Vannak rosszabb állapotok is. És szellemnek lenni egy médium jelenlétében minden, csak nem pihentető. Folyamatos a késztetés arra, hogy mozgásban legyek, miközben nincs testem, amivel valóban érezhetném ezt a késztetést. Fárasztónak találom.*

Most először lehetett kihallani a fáradtságot a türelmetlen hangjából. Maud keze önkéntelen együttérzéssel megérintette a medált. Voltak napok, amikor ő is így érezte magát: amikor a teste és az elméje fáradt volt, mégis lehetetlen nyugtalanság gyötörte. Neki azonban megadatott a lehetőség, hogy ilyenkor kimerítse magát egy hosszú

sétával.

– Akkor szeretné, ha kiúznánk? – kérdezte Ross. – Már ha ez a megfelelő szó?

– Biztosan találunk valami megoldást – szólt közbe Maud sietve. Ez az egész kezdett zavaróan morbiddá válni, és még meg kellett találniuk a vizestálat. – Amikor visszaérünk Angliába, Edwin elolvas húsz könyvet, és talál megoldást a kérdésre. Ebben biztos vagyok.

– *Függetlenül attól, mi fog történni, tartozom önnek, Miss Blyth. Hatalmas szolgálatot tett nekem azzal, hogy eljött Amerikába, hogy figyelmeztessen, és most tesz egy másikat, bár ez utóbbira, tudom, nem önként jelentkezett.*

Maudnak gombóc nőtt a torkában. Büntudatíze volt, amelyet azóta cipelt magával, hogy megpillantotta az asszony mozdulatlan testét a kabin padlóján. Természetesen sohasem kérte, hogy médium legyen... de ha lehetősége van rá, hogy hangot adjon valakinek, és bosszút álljon valakiért, akit igazságtalanság ért, valakiért, akinek nincs más lehetséges segítője, ki ne tenné meg?

– *Gondolom* – folytatta Mrs. Navenby valamivel lelkesebben –, *hogy mivel ez a Courcey fiú kiérdemelte Suttont, és Enid kifejezetten Miss Debenhamet jelölte meg örökösének, nekem önre kellene hagynom a vagyonomat. Ha más nem, ez így szép, szimmetrikus dolog lenne.*

Maudnak elakadt a lélegzete.

– Ön nem tartozik nekem semmivel! És biztosan vannak rokonai.

– *Ó, igen, vannak, ők szerepelnek a végrendeletemben* – felelte Mrs. Navenby olyan hangon, mintha Maud egy foltra mutatott volna az ablakon, amelyet a takarítók véletlenül ott

hagytak. – *Unokahúgok, unokaöcsök meg ilyenek, mind felnőttek. Kétlem, hogy azt várnák, hogy lecsaphassanak az örökségre, mint Blackwoodék Enidére. Nem igazi vagyonról van szó. A nagy részét elköltöttem a megélhetésemre Ralph halála után. Csak a New York-i ház maradt. Vagy az eladásából származó összeg.*

– Egyszer hallottam egy történetet – szólalt meg Violet – egy szellemről, aki a saját házában lévő íróasztalnál kísértett, és pontosan látta, hogyan viselkedtek és veszekedtek a rokonai a halála után. Amikor megérkeztek a végrehajtók, kiderült, hogy az egyik ügyvédbojtár médium, így rajta keresztül a szellem megváltoztatta a végrendeletét, és inkább mindenét az egyik kertészre hagyta, aki mindig hozott neki friss virágot, és elmesélte, hogy néz ki a kert, amikor a hölgy már túl beteg volt ahhoz, hogy kimenjen.

Mindenki csendben emésztette a hallottakat.

– Ez aligha precedens – jegyezte meg Hawthorn. – De a mágikus jognak vannak furcsa aspektusai. Megkérdezhet valakit a Hordó jogi irodájában.

– Edwin nem bízik a Gyűlésben és a Kádároknak – felelte Maud. – De megkérdezhetem Kitty Kaurt, hogy ismer-e valakit, aki megfelelő volna a feladatra. Régen ott dolgozott. – Mintha ez valós lehetőség volna, amely tényleg meg fog történni. Maud nehezen kapott levegőt. Megengedte magának, hogy elképzelje, mi lenne, ha elegendő pénzzel térne haza Robinhoz, amivel megkönnyíthetné a helyzetet, és eltüntethetné a ráncokat a bátyja homlokáról.

– Bármennyire is lenyűgöző arról beszélgetni, hogyan kerülhetne át a vagyon egy mocskosul gazdag személytől egy csupán piszkosul gazdaghoz – vette át a szót Ross –, hogyan

akarja intézni a holnapi napot, Miss B., ha a zakót csak addig viselhetem, amíg felsietek ide a vacsora utáni orgiákra és történetmesélésekre?

Ismét tervekre volt szükségük. Maud a száját harapdálta, és próbált gondolkodni. De kizárólag Flora Sutton, Beth Navenby és Violet körül jártak a gondolatai. Fájdalom fészkelte be magát a szívébe: egy repesz azoknak a nőknek a múltba nyúló történeteiből, akik fontosak voltak egymásnak.

– Violet készít nekem egy saját illúziójelmezt – szólalt meg végül. – Ha megmondja, melyik kukta kapta meg a kalitkát Mr. Hewitt-től, átveszem öntől ezt a feladatot.

– Az Aranyfa Klub története adott nekem egy ötletet – szólalt meg Violet. – Ha továbbra is ki akarjuk deríteni, mit keres Mrs. Vaughn ezen a hajón, de nem akarjuk vállalni a kockázatot, hogy egyedül legyünk vele... eszembe jutott, hogyan tudunk nyilvánosan információt szerezni. Bár lehet, hogy szükségem lesz egy kis pénzre a megvesztegetéshez, Hawthorn.

– De hát örökös vagy – felelte a lord. – Van saját kenőpénzed.

– Csak leszek – jegyezte meg Violet nyájasan. – Maudnak adsz kölcsön, hogy vásároljon egy rakás pornográf füzetet, de nekem nem adsz a jó ügy érdekében? Fizessen, uram! Ígérem, hogy holnap nagyon jól fogsz szórakozni, így vagy úgy.

Hawthorn ránézett. Valószínűleg Maudhoz hasonlóan azt latolgatta, vajon előfordult-e valaha, hogy Violet három percnél hosszabb ideig nem volt szórakoztató. De lehet, hogy azt számolgatta, milyen kamattal adjon kölcsön.

Végül sóhajtott egy nagyot.

– Pénzt, csekket vagy ékszert kérsz?

Violet életének egyik vezérelve, amióta három évvel ezelőtt éjfélkor kisurrant a konyhaajtón, ez volt: *Ne kérdezd, mi lett volna, ha, csakis akkor, ha előnyödre válik ez az összehasonlítás. Amikor ébren fekvé azt latolgtatod, hogy a varázserőd szikráit a csótányok irtására vagy a nedvesség visszaszorítására használd-e, gondold tudatosan arra, hogy miben lehetne rosszabb az életed.*

Például egy kegyetlen vagy unalmas férj, vagy egy olyan, aki eltökélte, hogy egyre közelebb húzza meg a határokat a felesége körül. Varázserő, amelyet csak arra használnak, hogy elrejtsek a függöny fakó foltjait, vagy hogy növeljék a vacsoraasztalnál a fényt.

Minden történetet és minden csodát elfojtott a levegő hiánya, amíg nem maradt más, mint egy magas, szőke nő ráncos homlokkal, Violet illúziója, amelyben ott lakozott az anyja szorongó lelke. Ezek a gondolatok még tündöklőbbé tették a személyes történetében azt a vakmerő döntést, hogy elmeneküljön. Nem volt értelme azon rágódni, „mi lett volna, ha”. Ettől nem melegedtek fel a lábujjai, és nem özönlött a közönség a színházba.

És mégis.

Violet és Maud csendben sétáltak vissza a lány kabinjába. Maud nyugtalanul húzogatta le az ujjairól az estélyi kesztyűjét. Violet szerette volna átlátszóvá varázsolni a koponyáját, láthatóvá a gondolatait. Vajon ő is az Aranyfa Klub tagjain töpreng?

Ahogy Violet, azok a nők sem fogadták el, hogy kicsire

összehúzzák magukat. Ezért fél évszázaddal azelőtt, hogy Violet összecsomagolta a táskáját, ők is cselekvésre szánták el magukat. Ám ahelyett, hogy elszöktek volna, elültették magukat a saját földjükbe, és titokban járták a saját útjukat. És ebben társai voltak egymásnak.

Mi lett volna, ha...? Vajon mi történt volna, ha Violet őszintén beszél a testvéreivel, és beavatja Juliát vagy Alice-t vagy akár Ellent a legsötétebb félelmeibe?

És ha lettek volna közeli barátai, hozzá hasonló máguslányok, akkor vajon mi lett volna?

A kabinba érve, miközben Violet védelmet tett az ajtóra, Maud levette a nyakából a medált, és a kisebbik szobába vitte. A nő halk mormogást hallott, mintha Maud bizalmasan közölne valamit a szellemmel, és abszurd módon belehasított a féltékenység. Maud Blyth gondoskodása nem az ő privilégiuma. A lány elég nagylelkű ahhoz, hogy az egész világot átölelje.

Ám nehéz volt féltékenynek maradni, amikor Maud csupasz nyakkal kilépett a szobából, és egy kis sóhaj kíséretében egyenesen Violet elé állt. Az ujja elgondolkodva végigsimította Violet ruhájának gyöngyös dekoltázsát. Mindketten elmerültek Beth és Flora történetében, gondolta Violet, és még mindig derékig benne voltak: a megbánás, a hűség és az élet elsuhanó éveinek gyorsan hömpölygő folyója.

Violet nem fog úgy meghalni, hogy egyetlen, ezen a hajón töltött pillanatot is megbánjon.

– Mi a következő a listádon, ó, nagy tiszteletű hadvezér? – Nevetve, hívogatóan széttárta a karját. – Rendelkezz velem!

Maud nem nevetett. Vett egy hirtelen lélegzetet, és finoman

szétnyílt a szája.

– Tényleg?

A lány tekintete éhes volt. A szoba összezsugorodott körülöttük. Violet bőre egy mérettel feszesebb lett, ahogy felfogta a kérdést. Egy vagyonért sem tehetett volna mást, mint hogy bólint.

– Fontos, hogy nemet mondj – folytatta Maud el-elcsukló hangon. – Ha valami olyasmit csinálok, amit nem akarsz, szólnod kell...

Violet kiszáradt szájjal azt akarta felelni, hogy *persze*. De... ugye milyen könnyű volna a hűvös, tapasztalt Violet Debenham szerepébe bújni? A nőébe, aki igyekszik a lehető legbotrányosabban viselkedni még akkor is, ha csak egyetlen személy a közönsége?

Jó pár embernek megengedte már, hogy ágyba vigye azt a Violetet. Ha alaposan megvizsgálná ezeket az emlékeket, beletelne egy kis időbe, amíg kibogozná, valójában hány olyan alkalom volt közöttük, amikor ezt ő is igazán akarta.

– Rendben, szólni fogok – felelte.

Maud mosolya egy fényrobbanás volt, amelyet Violet szinte a száján érzett. Megnedvesítette az ajkát. A testük finoman ingott, nem értek egymáshoz, de forrón érzékelték egymást. Az elkerülhetetlen csók ott lebegett közöttük.

– Kérlek, vetkőzz le! – monda Maud.

Violet elmosolyodott.

– Legyen belőle egy előadás?

– Ne – felelte Maud. – Ne. Egyáltalán nem szeretném, ha bármit is előadnál.

Maud teste finoman lüktetett: az ujjaival szaporán dobolt a saját lábán. A feszültség érthetetlen volt, de végül

átszivárgott Violetbe, és Maud szavai teljes megértésre találtak.

Semmi színjáték.

Nem csoda, hogy Maud ragaszkodott hozzá, hogy Violetnek tudnia kell nemet mondani. Azzal, hogy ebbe beleegyezett, elfogadta, hogy saját maga lesz, kizárólag Violet. Hogy félreteszi a szerepeit, a modoroskodást, az illúziókat és a különböző hangokat.

Hogy levetkőzik.

Igen, csak ennyi.

– Tudom, hogy ez nem kis dolog neked – folytatta Maud Violet bizonytalanságát látva. – De szükségem van rá. Tudnom kell, hogy... ez az, amit akarsz. Képtelen lennék elviselni, ha csak színlelés volna.

– Sohasem kellett megjátszanom, hogy akarlak, Maud Blyth.

Ez úgy hangzott, mint egy tanúk előtt kimondott szerződés. Violet a derekán lévő első gomb után nyúlt.

Erőfeszítésbe telt. Nehezen ment neki, hogy ne legyen játékos vagy szándékosan vonzó a mozdulat. Vetkőzött már színpadon; csinálta egy producer irodájában is, akit üres gyomorral keresett fel, mielőtt rátalált a Félárnyéokra; és privát módon, szeretők előtt is. A közönség figyelme egy fénysugár volt. Az előadás egyszerre bizonyult védelemnek és jutalomnak.

A mostani vetkőzés során viszont olyan biztonságban érezte magát a partnerével, hogy nem volt szüksége védelemre. Bensőségesebb volt, mint amikor az ember legörgeti a harisnyáját a lábán.

Maud az ágy szélére ült, és figyelte. Violet nem nézett rá

egyenesen, de észlelte az apró mozdulatait, ami miatt nemigen feledkezhetett meg a jelenlétéről: a lány a szoknyájával babrált, és finoman lóbálta a keresztbe tett lábát.

– Állj! – szólalt meg végül.

Violet már csak a kombinéját és az alsóneműjét viselte, amely hosszabb fazonú volt, mint Maudé, laza, térdig érő ruhadarab.

Violet megállt.

– Gyere ide! – mondta a lány halkán, nem keményen, mégsem kérés volt ez, és azt sem tette hozzá, hogy *kérlek*. Ahogy Violet odalépett Maudhoz, nagyon is a tudatában volt a közelségének és a saját vágyának. Még a lépéseit is furcsának érezte színjáték nélkül. Hogy mozgatta Violet Debenham a lábát, a karját?

– Maud?

– Gondolkodom.

A lány hangja hűvös volt, mint az árnyas fövény. Violetnek eszébe jutott, amikor Maud azt mondta: „Nem a természetemből adódóan lettem jó”.

Vagyis: *tudom, hogyan tegyek tönkre valakit*.

Hirtelen vágytól fűtve Violet tudni akarta, milyen az, amikor Maud Blyth megengedi magának, hogy egy kicsit gonosz legyen.

– Most vetköztess le engem! – A lány lecsúszott az ágyról, és hátat fordított Violetnek. Egy göndör, barna hajtincs omlott le a nyaka oldalán. A fátýolszövet felsőszoknyája beleakadt a saját hímzésébe, összeráncolódott. Volt egy kis pörsenés a könyökén. Violet egyik részletet figyelte meg a másik után, miközben kibontotta Miss Cutlert a csodás öltözkéből, a

ruhadarabokat egy székre terítette, és lassan láthatóvá vált Maud puha teste.

Kioldotta a harisnyatartó csatjait, amelyek a lány fűzőjéből lógtak és a harisnyájához csatlakoztak. Maud visszaült az ágyra, hogy Violet térdre ereszkedve eltávolíthassa a fekete-rózsaszín cipőjét, amelynek a pántját két kis gyöngygomb rögzítette.

– Nem mintha nem szeretném látni, amikor szerepelsz – mondta hirtelen Maud, mintha a szavak eddig türelmetlenül várakoztak volna a nyelve hegyén. – Nagyon is szeretem. Mindennél jobban szeretlek nézni. Folyton eszemben van az első este, amikor kielégítetted magad előttem, és... és hogy mi történt volna, ha nem rontok rátok, és szakítalak félbe titeket Lord Hawthornnal. Milyen lett volna nézni, ahogy összeomlasz valaki más ujjai... vagy farka körül.

Mégis hogy lett volna képes Violet nyugodtan lefejteni a harisnyát Maud lábujjairól, miközben ilyeneket hall? Hogy uralkodni tudjon magán, nem pillantott fel, de sokatmondóan felvonta a szemöldökét. A lány ugyan nem kérte, hogy maradjon csendben, de Violet nem akarta őt elbátortalanítani attól, hogy beszéljen. Bár a csendet is élvezte... úgy jobban hallotta Maud árulkodóan akadozó légzését, amikor az ujjai elidőztek a bőrén.

Vagy amikor félretette a harisnyát, és a hüvelykujját fel-le húzogatta a lány lábszárán. Csupasz lábfejének láttán, rajta a kék erekkel, gyengédség keveredett a Violet hasában összesűrűsödő vággyal.

Megborzongott, amikor Maud először megérintette a haját. Az érintés nem volt sem bizonytalan, sem gyengéd. Az ujjai úgy kaparták Violet fejbőrét, mint egy széles fogú fésű, és

Violet lehunyta a szemét.

Fájdalmas vágyakozást érzett az ölében. Annyira szeretett volna magához nyúlni, és abból, amit Maud mondott... Ám amikor az alsóneműje redői felé nyúlt, hogy alácsúsztassa a kezét, a lány megszorította a haját. Violet megállt, és felpillantott.

Térdelt. Meglehetősen egyértelmű pozíció volt. És Maudnak volt egy listája; Maud sokat olvasott. Köztük azokat a lila füzeteket, amelyekben bár csak férfiak szerepeltek, nagyon egyértelműen játszottak a korlátozással és a hatalommal.

– Mutass valami mágikusat! – szólalt meg Maud.

Miközben a korlátozás szó ott visszhangzott az elméjében, a bűbáj könnyedén megjelent Violet ujjain. Jó érzés volt ezúttal az öröm és élvezet pillanatában használni a varázserejét. Ugyanazt a kötelet bölcsozta, amelyet Clarence-en is használt, és felcsúsztatta a lány gyönyörű, meztelen lábán.

– Ó! – lihegte Maud. – Ó! – ismételte mélyebben, miközben Violet megszorította rajta a kötelet. Olyan szorosra fűzte, hogy egyáltalán ne csiklandozzon. Azt akarta, hogy Maud úgy érezze, mintha az ő keze lenne.

A kötélen egyre feljebb kúszott, rátekeredett a lány derekára; aztán szeretőn átölelte a karját is. A kötélen ezúttal nem erősítette egymáshoz a végtagokat, hanem úgy díszítette Maud testét, mint borostyán a lámpaoszlopot.

– Igen? – kérdezte Violet.

– Kérlek! – dőlt hátra Maud az ágyon. Sűrű, apró sóhajokkal lélegzett. A lába szétnyílt. A kötelek lassan, lustán tekeredtek köré.

Maud engedélyt adott Violetnek, hogy egy kisebb előadást

tartson, de mégsem tűnt annak. Violet ugyanazzal a tiszta és mohó örömmel élte át a saját varázslatát, mint fiatal lányként, még ha nem is volt semmi gyermeteg abban, ahogyan a csillogó árnyék Maud telt combja körül tekergett, majd bekúszott a fehér anyag alá. Violet lába között forróság ébredt a látványtól.

Lassan széttárta a két kezét. A kötelek tovább terpesztették Maud lábát, és a csuklója köré fonódtak.

– Kérd, hogy tartsalak így lekötözve! – mondta Violet. – Maud, kérd, hogy tartsalak így fogva, és késztesselek sikításra.

A lány olyan hangot hallatott, mintha egy nyögést akart volna visszanyelni. A nyaka verejtéktől csillogott. Violet soha többé nem lesz képes élvezni az erotikus történeteket. Nincs az a buja ábránd, amely felvenné a versenyt Maud látványával, és azzal, ahogy Violet kezében bizsergett a hatalom.

– Az akarom... – A lánynak sikerült felemelnie a fejét. A szeme zölden izzott. – Azt akarom...

– Igen?

– Túl sok dolgot. De leginkább meg akarlak érinteni. Mindig.

„Te így ismered meg a világot.” Violet gyorsan feloldotta a varázslatot, és a kötelek eltűntek. Eddig térdelt, és ahogy felállt, a térde kattant egyet.

– Vegyük le rólad a maradék ruhát. – Segített Maudnak felállni, majd megszabadította a fűzőtől és az alsóneműtől.

Csak a kombinéja maradt rajta, amely testmeleg volt, amikor Violet megfogta a szegélyét.

– Állj! – szólalt meg Maud.

Violet még sohasem volt ennyire tudatában annak, ahogy két vékony szövetréteget egyetlen centiméternyi tér választ el egymástól. Szeretett volna hozzádörgölőzni valamihez. Lángolt a teste. Maud a mellkasára helyezte a tenyerét, az ujjbegyeit Violet kulcscsontjára, mintha tájékozási pontokra emlékeztetné magát.

– Csókolj meg! Most csókolj meg, én...

Violet önző engedelmességgel fojtotta bele a szót. Az ujjait Maud hajába csúsztatta, és határozottan közelebb húzta magához. A csók olyan friss és elárasztó volt, mint az eső; kétségbeesetten vad. Maud csüngött rajta, az ujjait a húsába mélyesztette egy apró, csodás örökkévalóságig. Azután kis rándulással elhúzódott.

– Dugj meg! – A szavak dacosan kúsztak Maud alsó ajkára, mintha lökést kellett volna adnia nekik.

– Idehozhatom a.... – kezdte Violet, de Maud a fejét rázta. – Nem. Nem. Csak te.

Violet lehajolt, és megcsókolta a lány vállát. Nyitott szájjal élvezte a bőre cukros-sós ízét. Óvatosan beleharapott.

– Rendben.

Violet az ágyhoz kísértte Maudot, és letérdelt előtte. Segített neki behajlítani és felemelni az egyik lábát, az alsótestét egy kicsit oldalra döntötte, a kombinéját a dereka köré gyűrte, felfedve az ölet úgy, hogy Violet előrearaszolva hozzáérinthesse a sajátját. Mindezt néhány elharapott káromkodás kísérte, miközben Violet félrehúzta a saját alsóneműjének a rétegeit, és megpróbálta a ruhadarab nyílását megfelelő szögbe igazítani. Maud nevetett, de nem javasolta, hogy Violet szabaduljon meg a ruháitól. A nő most már egy csík puskapornak érezte magát, amely csak a tüzet

várta. Egy bűbáj volt ez, egyetlen ponthoz rögzítve, amely várta a záradékot, ami majd működésbe hozza.

Mindkettőjüknek elakadt a lélegzete, amikor hús a húshoz ért. Egyikük vagy mindkettőjük már elég nedves volt ahhoz, hogy a dörzsölő mozdulat könnyű és sikamlós legyen.

– Mmm... – Maud lehunyta a szemét. Az ujjai megfeszültek az ágyneműn. – Ó, ezt órákig tudnám csinálni.

– Ez egy kissé talán... túl ambiciózus gondolat – bökte ki Violet.

Maud széles mosolyra húzta a száját.

– Csak nem meglepődtél?

– Egyáltalán nem.

Violet vállára forróság ült, mint egy köpeny, amelybe belevarrták a napot. A tenyerét felcsúsztatta Maud hasára, a köldökénél körözött néhányat egy ujjal, majd továbbhaladt Maud mellére.

– Jó ez így? – kérdezte halkan.

Az *mmm* ezúttal... sziruposan hangzott, elégedetten, még távolabb a szavaktól. Maud hasa fel-le hullámozott Violet karja alatt.

A nő ismét lecsúsztatta a kezét Maud testén, még több élvezetet csikarva ki belőle, miközben vadul körözött a csípőjével. A levegő megtelt a lihegésükkel, minden lélegzetvétel édes frusztrációval volt terhes. Maud puncijának redői túl lágyak voltak, túl simulékonyak Violet azon testrészének, amely valami keményebbet követelt. Elvesztette a türelmét, és becsúsztatta a kezét kettőjük közé.

– Ó, igen, kérlek... belém, kérlek – lihegte Maud, és Violet két ujját egyenesen becsúsztatta a lüktető forróságba, a hüvelykujját olyan szögben tartva, hogy magához

szoríthassa.

Maud az egyik lábát szorosan Violet csípője köré fonta, a másikat hirtelen behajlította, mintha biztosítani akarná, hogy a nő hozzásimuljon. Könnyektől fénylő tekintete, miközben remegve élélvezett, elég volt ahhoz, hogy az orgazmus néhány pillanattal később Violetet is magával ragadja, miközben vadul mozgott a saját kezén, hogy elnyújtsa a gyönyör hullámain.

Violet ezután úgy gondolta, ma estére végeztek. Ám Maudnak, aki gyakorlatilag ragyogott a kielégültségtől, más tervei voltak. Felült, és türelmetlenül intett Violetnek, hogy feküdjön le, és a nő felszisszent, amikor a lány ujjai megérintették azt az érzékeny, eláztatott pontot. A csípője önkéntelenül rándult egyet.

– Mutass valami mágikusat, Violet! – kérte Maud.

A hanghordozása... Jóságos ég, Violet az elejétől kezdve félreértette ezt az egészet! Ebben a pillanatban Maud Kleopátra volt. Nagy Sándor. Egy egész hadsereget képes lett volna térdre kényszeríteni.

– Áruld el, mint szeretnél – mondta Violet rekedt hangon.

Maud mosolya katasztrofikus volt.

– Illúziót. Látni akarom, hogy meg tudod-e tartani.

Voltak olyan illúziók, amelyeket a Félárnyék mágusai kidolgoztak, de sajnos kénytelenek voltak félretenni. Illúziók, amelyek még egy színházi közönség hiszékenységét is próbára tették volna. Violet összeérintette gyönyörtől elgyengült ujjait, összegyűjtötte a maradék varázserejét, és dolgozni kezdett.

Platánfalevél nagyságú, skarlátvörös halak úsztak Maud feje körül a levegőben, pikkelyeik ezüst, bronz és zöld

színen csillogtak. A lány összevonta a szemöldökét, amikor az egyik hal csapott egyet a farkával az arca mellett. De vidám tekintetét hamar ismét Violet arcára szegezte, és az ujjai halálos gondossággal és szándékkal mozogtak.

„Látni akarom, hogy meg tudod-e tartani.”

Maud megfigyelte az embereket. Észrevett dolgokat. Megtanulta, hogy Violet teljesen széthullik a határozott simogatástól közvetlenül a kielégülés után, olyan erős gyönyört él át, amely már-már fájdalmas.

Az egyik hal elhomályosult, mintha esőn át nézték volna. Violet mindennél jobban szerette volna lehunyni a szemét, és csak a saját fokozódó vágyát érzékelni, de ha megteszi, teljesen elveszíti az illúziót. Elveszíti a játszmát.

– Csodálatosak – mondta Maud őszintén. Az ujjá gyors köröket írt le. Violet ellenállhatatlan vágya, hogy mozogni kezdjen, forró viaszként csurgott végig a lábán.

A varázserő helyettesíteni tudja a pontosságot. Amikor Violet kezdett szétesni, egyre több és több varázserőt öntött az illúzióba, hogy életben tartsa – egy csodásan csillogó színekből álló halraj keringett egyre gyorsabban Maud feje és válla körül –, egészen addig, amíg az is el nem fogyott. A teste összerándult, és a halak eltűntek, Violet zokogva és káromkodva engedte el a bölcsőt, és az ágytakarókba kapaszkodott. Ez túl sok volt. Túl sok egy testnek. Ahhoz, hogy mindent elbírjon, olyan tágasnak kellene lennie, mint a horizont.

Amikor a lélegzete újra a bordakosara méretéhez igazodott, és nem egy óceánéhoz, felemelte a fejét. Maud összekuporodott, és behajlított karja Violet medencéjén pihent. A pillantása ádáz volt, határozott, tele tűzijátékkal.

Érezni lehetett a szívverését azon a ponton, ahol összeértek. Az ujjaival Violet csípőjének oldalán dobolt.

Dudák és dobok, gondolta Violet. Lecsupaszítottnak és kimerültnek érezte magát. Újnak.

Köszönöm, mondta Maud hangtalanul, csak a szája mozgott.

Ezután lehajtotta a fejét, mintha elvágták volna a saját mesteri előadásának a zsinórjait, és az arcát Violet meztelen hasába temette. *Nem számít, mi történik köztünk ezután,* gondolta Violet kábultan, *soha többé nem szabadulok meg ettől a pillanattól. Mindig magammal fogom hordozni.*

Ha egy évvel ezelőtt azt mondja magának, hogy ebben a helyzetben fogja találni magát, valószínűleg elmosolyodott volna néhány részleten. De azt nem tudta volna, mihez kezdjen ezzel a résszel. Ezzel a kavargó, álmos, viaszszerű és mézillatú dologgal a mellkasában. Azzal az egészen különös érzéssel, hogy vágyik valamire, amit már megkapott... ráadásul mindenestül. Történeteket akart mesélni Maudnak, és hallani akarta, ahogy nevet rajtuk, flörtölni vele egy kávé mellett, és nézni, ahogy elgondolkodva járkál a szobákban, miközben az ujjai barangolnak.

Lehet, hogy ismét könnyű lesz majd Violetet elhagyni, és talán újabb gyűrűk kerülnek majd a kezére, hogy emlékeztessék erre.

Maud felegyenesedett, és felemelte a kezét, hogy elrejtse egy ásítást. Barna haja úgy hullámozott a válla körül, mint a legsűrűbb londoni köd, és ösztönösen megérintette a mellkasát, mintha tudatában lenne a medál hiányának.

Biztos, hogy jobb fagyűrűt hordani a hüvelykujjdon, mint olyan ékszereket, amelyek arra emlékeztetnek, hogy minden

egy nap fájdalmat éltél át, szerettél, és beérted kevesebbel, mint amire vágytál.

– Mi az? – kérdezte Maud.

Violet semmit sem tudott mondani, de Maud az igazságot várta tőle ma este.

Így csak a lány keze után nyúlt, a szájához emelte, és megcsókolta a csuklója belső felét. Ez nem válasz volt. Hanem a visszatartott igazság. Maud mosolygott, és a mosolyával jelezte, hogy észrevette, de most nem erőlteti a dolgot.

28

– Maud – mondta Violet –, ez valószínűleg a legrondább ruha, amit életemben láttam, pedig színházban dolgoztam.

Maud az ujjánál fogva felemelte a rikító, égetett narancssárga színű, kék szegélyű kabátkát, amelyet bíborszínű szalagból készült rozetták díszítettek. Az elmúlt szezonban nagyjából öt percre volt divatban az ilyesmi.

– Tudom – felelte Maud. – De még sohasem viseltem a *Lírán*, úgyhogy segíti majd fenntartani az illúziót, hogy valaki más vagyok, és nem saját magam.

Az új illúzió, amelyet Violet készített – Maud utasítása alapján egy vörös hajú női fej, keléssel az orra mellett –, most a levegőben lebegett. Violet azt mondta, hogy a legidősebb testvéréről, Ellenről mintázta. A lány visszafogta magát, és egy bátorító bólintásnál nem reagált tovább. A nő apránként húzta el a színjátéka előtt a függönyt. Maud annyira hálás volt, amiért Violet olyan bátran viselkedett előző este, és még most is, hogy azt sem tudta, hogyan fejezze ki. Nem akarta elijeszteni az igazi, nevető nőt, hogy visszahúzódjon a szofisztikált álarca mögé.

– A fonalat, légy olyan kedves – mondta Violet.

Maud kihúzta a piros pamutfonalat, miközben Violet az átitatózáradékot bölcsőzte. A vörös hajú nő tengeri hínár árnyékára emlékeztető foltokban oszlott szét, beivódott a fonálba, majd eltűnt. Violet egy izzó ezüstgyűszűt bölcsőzött olyan varázslattal, amely természetes könnyedséggel áradt végig az ujjain, azután fogta a tűt meg a fonalat, és varrni kezdett. Referenciának korábban feljegyezte magának a hímzőrúnákat.

– Mi lelt téged, amikor ezt megvetted? – kérdezte, miközben megigazította az ízléstelen kabátot.

– Az anyám utálta volna – felelte Maud. – Sok mindent csinállok azért, mert az anyám utálta volna.

Violet nem pillantott fel, de a szája megrándult, mintha érezte volna a lány tekintetét, és sejtette volna, hogy az előző éjszakára gondol.

Maud egyik csendes, mélyen eltemetett félelme ez volt: mi van, ha nincs is saját egyénisége, ízlése, igazi belső magja? Amióta képes volt saját döntéseket hozni, azzal formálta magát, hogy az ellentétét választotta annak, amit a szülei választottak volna, remélve, hogy ezzel rosszallást vált ki belőlük. Hogy észreveszik. Amikor ezt a kabátot megvette, az anyja már három hónapja halott volt, és Maud meg sem kérdőjelezte az impulzív elégedettséget, amelyet érzett, amíg a szobalánya, Teresa ki nem bontotta a csomagot, és felvont szemöldökkel nem tudatta a szkepticizmusát.

Most már nem volt értelme bosszantani Lady Blythot. Maud örökre győztesen került ki az összes vitából és provokációból. Ugyanakkor el is veszítette őket, mert lehetett akár a legzüllöttebb, leghitványabb nő Angliában – meztelenül, skót dudát fújva táncolhatott volna végig a High

Holbornon –, az anyja már soha többé a füle botját sem fogja mozdítani miatta.

Maud olyan erővel szorította össze a kezét, hogy fájjon. Győzelem. Vereség. Egy halott nő ellen. Miféle lánynak vannak ilyen gondolatai?

Amikor az illúziót bevarrták a kabátba, Maud felpróbálta. Az ismeretlen vonások csodásan ráncolódtak össze és simultak ki a tükörben, ahogy magára öltött egy sor arckifejezést.

– Kipróbálhatnék egy másfajta kiejtést. Imogen lehetne cardiffi vagy egy skót lord lánya. *Ó, bizony ám, hazavagyódom a családom kebelére...*

– Kérlek, inkább ne próbálkozz más kiejtéssel!

Imogen csücsörített a szájával. Való igaz, hogy Violet alkalmasabb lett volna arra, hogy valaki másnak álcázva magát járkáljon a hajón, de neki más dolga volt aznap délelőttre, és lehetőleg minél jobban tartalékolni akarta a varázserejét, ha esetleg szüksége lenne rá ahhoz, amit délutánra terveztek.

Violet jelzett, amikor a folyosó üres volt. Maud – a tökéletes illúzióval – kiosont a kabinból. Ross megadta neki annak a kuktának a nevét, aki megszerezte Dorian kalitkáját Hewitt-től. A konyha bejáratánál bemutatkozott egy konyhalánynak, aki pukedlizett, de olyan pillantást vetett a narancssárga kabátra, mint aki gyanítja, hogy a viselője a reggeli miatt jött panaszkodni.

Maud egy megfelelő féligazsággal állt elő: úgy hallotta, hogy ez az Andrews talán nyert valamit kártyán, amit az idős nagynénje hirtelen felindulásában adott oda az egyik cselédnek, de most meggondolta magát.

– És pokoli botrány lesz belőle, már elnézést, hogy így fogalmazok, ha nem szerzem vissza.

A lány hátranézett a válla fölött.

– Hamarosan elő kell készítenünk az ebédet, és a főszakács kiment dohányozni. Egy pillanat.

Andrews egy kövér férfi volt, akinek fekete haját a konyhai zsír tartotta a helyén, a szeme pedig Maudéhoz hasonlóan élénkzöld volt. Egy foltos kötény szeretettel ölelte át a hasa domborulatát. Bólogatott, miközben Maud elmagyarázta a helyzetet, és puhatolózva megkérdezte, miért kellett neki a papagájkalitka.

– A kedvesem zenész itt, a hajón. Zongorán kíséri az énekeseket. A zenei igazgatónak nagyon fontos ez a ma esti bál, ezért mindenki azon fáradozik, hogyan lehetne még szebbé tenni. Az a Miss Broadley énekel valami nyálas dalt egy kalitkába zárt fülemüléről, aki ki akar szabadulni, és az én Bettym azt remélte, hogy kikönyöröghet egy kitömött madarat valakinek a kalapjáról. Úgy gondoltam, az üres kalitka szebb lenne. Mint egy metafora. Lelógathatnánk a zongoráról nyitott ajtóval.

Miután előadta ezt a dramaturgiát, Andrews a másik lábára helyezte a testsúlyát. Maud valamilyen kifogást keresett, aztán eszébe jutott, hogy ő Imogen, és nincs szüksége rá.

– Ha kelléknek szánta, biztosan ki is ürítette a kalitkát, igaz? Kivett belőle valamit?

– A hintára gondol? Vagy a kis ételes, italos tálkákra? Nem, azokat ott hagytam. Sokkal megindítóbb, ha úgy néz ki, mintha a madár ott lett volna, de most eltűnt.

– Igen, értem – felelte Maud halkan. – Köszönöm, Mr.

Andrews. Megpróbálok keresni Bettynek egy kitömött madarat cserébe, még ha az nem is lesz olyan... megindító. Nem tudja esetleg, hol találom most?

A *Líra* próbatermeibe való bejutási kísérlete azonban már kevesebb sikerrel járt. Maudot visszautasította egy kialvatlanságtól vörös szemű fiatalember, akinek a kezéből kottalapok hullottak ki, és aki határozottan kijelentette, hogy a próbát senki és semmiért nem szakíthatja félbe, és Mr. Kingsmill le fogja harapni Betty Cohen fejét, ha elhagyja a helyét a zongoránál, hogy egy utassal beszélgessen. *Elnézést, kisasszony! Jó napot, kisasszony!*

Lehet, hogy Imogennek mégiscsak egy skót uraság lányának kellett volna lennie. Maud biztosra vette, hogy Lord Hawthornt nem küldték volna el, bár ennek később Betty Cohen fizette volna meg az árát.

Maud ezután egy egész családot elképzelt Imogennek, majd megalkotta saját maga egy meglepően heves mentális változatát Imogen szerepében, aki visszautasított egy baljós vikomtot, aki megkérte a kezét, mert az apja birtokára pályázott. Ez annyira lefoglalta a gondolatait, hogy amikor befordult a folyosóra, ahol a kabinja volt, már jó két métert haladt előre, mire észrevette, hogy Morris a kabinja ajtaja előtt térdel.

Megtorpant. Egy pillanatra.

Aztán lassan továbbindult. A férfi térdénél egy bőr szerszámtáska hevert, és apró vörös fényt lehetett látni az ujjbegyein. Az egyik kezét hirtelen visszarántotta az ajtózárról, mintha megcsípte volna.

Maud erőt vett magán, hogy ne mosolyogjon. Mrs. Navenby védőbűbája működött.

Már várta, hogy Morris megjelenjen. Chapman időközönként szemmel tartotta, és az étkezések alkalmával egészen nyíltan könnyed beszélgetésbe vonta őket, amíg már-már úgy tűnhetett, mintha baráti viszonyt ápolnának ezzel a rettenetes, gyilkos patkánnyal. Mindnyájukat nyugtalanította, hogy Chapman nem tett nyilvánvaló kísérletet arra, hogy megkeresse és visszalopja az ezüstitárgyakat. Morrist pedig sehol sem látták. Egészen mostanáig.

A férfi hirtelen felpillantott, ahogy Maud közelebb ért hozzá. A tekintetük összetalálkozott.

Vajon rámosolyogjon? Nem... Szerelőnek volt öltözve, annak álcázta magát, és szerszámok voltak nála. Meglehet, Imogennek nincs ízlése a divat terén, de attól még első osztályú utas, és Rossnak igaza volt abban, hogy a legtöbb uraság észre sem veszi a személyzet tagjait. Morris bizonyára számolt ezzel.

Úgyhogy Maud az anyja és Mrs. Navenby keverékének mutatta magát. Lepillantott Morris csizmájára, majd a sapkájára, megengedte magának, hogy felvonja a szemöldökét, és finoman szipogjon egyet, mintha kételkedne abban, hogy egy ilyen alaknak lehet itt bármi keresnivalója. Igyekezett azt sugallni, hogy *hallottam, ékszeroltvaj van a fedélezen.*

Bonyolult pillantás volt ez. Mire minden apró részletét elképzelte, Maud nyugodtan érkezett meg a saját kabinajtájához, és Morris megérintette a kalapját, ahogy elhaladt mellette. A lány egyenletesen lépdelt tovább, annak ellenére, hogy a lapockái között lévő pont kissé bizsergett és megfeszült, miközben elért a folyosó végéig, és befordult a

sarkon. Hála istennek, nem jutott zsákutcába.

Elsietett a kávézóba, rendelt egy kávét, amelyet megivott anélkül, hogy bármit is érzett volna az ízéből, és legnagyobb megkönnyebbülésére mire visszatért a kabinjához, Morris már eltűnt. A védelem halvány jele az ajtókereten érintetlen volt. Kitartott.

– *Persze hogy kitartott!* – mondta Mrs. Navenby már bent a kabinban, majd pontosan ugyanolyan lekezelően szipogott, mint Maud korábban Morrisnak. – *Ez Flora egyik varázslata. Nagyon fontos volt neki a titkok megőrzése és a biztonság.*

Igen... Flora Sutton az egész birtokát le tudta védeni minden olyan mágus ellen, aki nem kapott kifejezett engedélyt arra, hogy átlépje a határait, és aki a szerződés értelmét egy gyilkos labirintusba rejtette.

– Ön szem előtt hagyta a saját darabját a szerződésből, hogy bárki láthassa, mintha semmiféle jelentősége nem lenne – mondta Maud, miközben kigombolta a narancssárga kabátot, és lerázta magáról. – Szerintem ez zseniális.

– *Nem láttam előre, hogy valaki elajándékozza a papagájomat és a kalitkáját.*

– Azt sem látta előre, hogy meg fog halni, asszonyom. Vagy hogy én médium vagyok. – És Robin sem látta. Máskülönben említette volna ezeket.

Az idős nő hangos nevetése töltötte be Maud száját.

– *Ez igaz. Az élet bolondot csinál a terveinkből, Miss Blyth.*

Violet nem sokkal később visszatért a kabinba, egy vidám dallamot dúdolt, és ragyogott az elégedettségtől.

– Jól sikerült elköltenem Hawthorn pénzét – jelentette be. – Mrs. Moretti eleinte elszántan blöffölni akart... Kemény fából faragták az öreglányt... De úgy beszéltem vele, mint csaló a

csalóval, így szépen megpuhult, miután megértette, hogy megéri neki a dolog. Elmondtam, hogy én is voltam már hamis médium, és hogy olyan trükköket fogok alkalmazni, amilyeneket még nem látott.

Maud nevetett.

– Vajon megkér majd rá, hogy mutasd meg neki a titkos szerkentyűidet?

– Nagyon valószínű – felelte Violet vidáman. – Egyelőre szorgalmasan tanulmányozza a forgatókönyvet.

Maud beszámolt neki a sikerekkel és kudarcokkal vegyes délelőttjéről.

– Ezt bízd csak rám! – mondta a nő, amint értesült a Mr. Kingsmill jelentette akadályról. – Biztos vagyok benne, hogy Lord Albert tud majd beszélni a feleségével a próbák között. Ebédnél találkozunk.

Maudnak nem volt dolga ebédig. Tovább díszítette az Imogenről alkotott fantáziaképet, aztán azzal foglalatoskodott, hogy újra összehajtogassa és elcsomagolja a ruhákat, majd e tevékenység mellékútjára tévedve megkérte Mrs. Navenbyt, mutassa meg és magyarázza el az összes elvarázsolt ruhadarabot. Maud gondos listát készített Robin jegyzetfüzetébe Edwin számára.

– Létezik szerencsét hozó varázslat? – kérdezte hangosan, miközben ingblúzokat hajtogatott a bőrröndbe, selyempapírt helyezve a rétegek közé. – Bele lehetne varrni valakinek a kesztyűjébe, így legyőzhetetlenné válna a kártyaasztalnál.

– *A szerencse ugyanabba a kategóriába esik, mint az idő és a halál, leányom* – felelte Mrs. Navenby. – *Sok mágus próbálkozott vele, de egyik sem járt sikerrel.*

Az ebéd a főétkezésben volt. Violet megjelent Maud mellett,

és mielőtt helyet foglalhattak volna, megragadta a karját, és a fülébe súgta:

– Kezdem úgy érezni, mintha egy mesében lennénk, ahol egy gonosz manó ad nekünk feladatokat. Miss Broadley azt mondja, hogy Betty valóban megmutatta neki a kalitkát, és javasolta is a fülemüledalához díszletnek, de ma reggel Mr. Bernard állatgondozója visszavette tőle. Az átkozott papagáj a tombola fődíja lesz ma este.

Az immár szokásos asztaluknál foglaltak helyet: Hawthorn, Chapman, Bernardék és még néhány cserélődő vendég ült velük. Ma közöttük volt Mrs. Moretti. Szórakozottnak tűnt, nagyot sóhajtott, és a fejét rázta, amikor borral kínálták.

A kalitka tehát ismét új kezekbe került. Maud a tányérján lévő salátát és a rózsaszín marhasült felkunkorodó szeleteit bámulta, azon tűnődve, vajon az ellenségeik valahogy megelőzhatték-e őket.

Nos... Chapman itt ült velük. Vagy tud a tálkáról, és már meg is szerezte, vagy nem, Maud pedig csak az új barátjával beszélget a volt munkaadója papagájáról.

– Jól hallom, hogy Dorian lesz a ma esti tombola főnyereménye? – kérdezte Helentől.

– Ó, igen! – A lány bocsánatkérően nézett rá. – Kedves volt tőled, hogy rám gondoltál, Maud, de szerintem túlságosan hozzászókkott már az emberi társasághoz. Nem jött ki jól a többiekkel a madárházban. Rettenetes szavakat tanított nekik, és csipkedte őket. Apa azt mondja, hogy ha megérkezünk Angliába, lehet majd egy szürke jákópapagájunk, de anya határozottan kijelentette, hogy nem ez. Persze visszakaphatod, ha szeretnéd, de apa úgy gondolta, nem tartasz rá igényt. És a személyzet vezetője

annyira örült ennek az eredeti díjnak!

– Ó, dehogy! Legyen csak ő a főnyeremény – mondta Maud szája, még mielőtt az agya utolérhette volna. Tisztában volt vele, hogy Chapman figyelni. *Ne tégy úgy, mintha érdekelne. Ez csak egy könnyed csevegés ebéd közben, semmi fontos.* – A bátyám szörnyen leszidna, ha egy mocskos szájú papagájjal térnék haza.

– Várja már a ma esti bált, Miss Cutler? – kérdezte Chapman. Nyilván tudni akarta, hogy a kabinjában lesz-e, hogy újra próbálkoz hassanak a betöréssel.

– Nagyon – felelte Maud a gribedlijevel felvértézve.

Valahogy meg kell találniuk a módját, hogy visszanyerjék Doriant, kalitkástul, mindenestül. És nem létezett olyan, hogy mágikus szerencse.

Mrs. Moretti megköszöörülte a torkát.

– Biztosan élvezetes lesz a bál, már amennyire ez lehetséges – jegyezte meg. – De nem szabad elfelejtenünk, hogy ez a hajó már élet és halál tanúja volt. Arról értesültem, hogy az elhunyt asszony, Mrs. Elizabeth Navenby sürgős üzenetet akar közölni a fedélzeten lévő élő lelkekkel.

Elképedt csend támadt az asztalnál.

Mrs. Moretti önelégülten folytatta:

– Ma délután háromkor tartok egy összejövotelt az egyik privát kártyaszobában, hogy kapcsolatba lépjek a szellemével, és kikérdezzem.

– Milyen izgalmas! – mondta Violet. – Részt lehet venni rajta?

– Attól tartok, bizonyos személyek jelenléte megghiúsítaná a dolgot. Szkeptikus szívek... negatív aurák. De a szegény halott nő már felvette velem a kapcsolatot az álmaimban, és

a szellemhírnökei azt közölték, hogy vannak olyanok, akiknek az aurája ideális a célunkhoz. Különösen az öné, Mr. Chapman. Az ön jelenlétéhez ragaszkodom – közölte, és a férfira nézett.

Halálos csend támadt.

– Ööö... – mondta Chapman.

Mrs. Moretti komoly hozzáértésről tett tanúbizonyságot, amikor tovább erősködött, még mielőtt a férfi visszautasíthatta volna.

– Igen, igen, és magával kell hoznia azokat, akiknek a sorsa összefonódik az önével. – Az arcát felfelé fordítva forgatta a szemét. – Morris? – próbálkozott. – Ismer egy bizonyos Morrist? Esetleg Horace-t? Bocsásson meg, nagyon halk a szellem...

Chapman arca kővé dermedt. Maudra pillantott, akinek elmélyültek a gödröcskék az arcán.

– Jóságos ég! – szólalt meg a lány. – Milyen izgalmas, Mr. Chapman, hogy személyesen önt akarja. Asszonyom, a szeretett elhunyt szelleme vajon ellenzi az én jelenléteimet? Az én aurám megfelelő?

– Nagyon fontos, hogy ön is jelen legyen, Miss Cutler – felelte Mrs. Moretti. – Ön állt hozzá a legközelebb, mielőtt távozott. Az ön szelleme lesz a láng a lepkének. Önnek is ott kell lennie, Miss Debenham. És önnek is, Lord Hawthorn.

Helen Bernardot szemmel láthatóan elöntötte az irigység. De még ő is csatlakozott a többiekhez, akik kíváncsian néztek Hawthornra. A férfi ritkán szólalt meg az étkezések során, kivéve, amikor szarkasztikus vagy lekezelő megjegyzéseket tett, és afféle embernek tűnt, aki mély megvetéssel taposna el egy szelleműző szeánszot. Most úgy pislogott, mint egy

macska.

– Miért ne? – dörögte. – Önnek igaza van, asszonyom. Annyira kevés lehetőség adódik a szórakozásra ezen a hajón, hogy még egy kísértet gondolata is üdvöztető.

29

Violet továbbra sem kedvelte Mrs. Anna-Maria Morettit, de be kellett ismernie, hogy a nő tudja, hogyan rendezzen meg egy jelenetet. Maud zsoldoskatonája, a Jamison nevű utaskísérő segítségével sikerült gyorsan megszerezniük egy kártyaszobát az A fedélzeten. Mrs. Moretti egy darab vörös gézt lógatott az ablak elé, amely meleg, vörös fénnel vonta be a helyiséget, mintha vizezett borban úszkálnának. Az összetolt kártyaasztalokat borító fehér terítő rózsaszín árnyalatot öltött. A modern elektromos lámpa az asztal közepén úgy izzott, mint egy kis naplemente, elegáns rézszerű gomba alakú üvegbúra díszelgett. Leheletnyi szivarfüst érződött a levegőben.

– Kérem, foglaljanak helyet! – mondta Mrs. Moretti. A szélhámosnő rókaszőrmével szegélyezett kalapot és szemet gyönyörködtető, páva alakú, csillogó brosst viselt. A hangja a szokásosnál bizonytalanabban csengett, mintha félig már szellemi síkon járna.

Összesen tízen voltak a szobában. Violet, Maud és Hawthorn mellett még a Bernard nővérek kaptak meghívót – leginkább álcázásként –, Diana Yu pedig pusztá

kíváncsiságból jelent meg.

Mrs. Moretti rosszállóan nézte a szellemi tekintélye ilyenén megsértését, de Violet csak finoman megrándította a vállát, így Miss Yu aurája máris elfogadhatónak tűnt.

– Számít, hogy hová ülünk? – kérdezte Helen.

Violetnek számított, és azonnal Mrs. Moretti bal oldalára helyezkedett. A spiritisza azonban biztosította a többieket arról, hogy a siker sokkal inkább az aurájuk egyesített erejétől, semmint az elhelyezkedésüktől függ.

– Hölgyem! – szólalt meg valaki nyersen Violet másik oldalán.

A nő megborzongott, amikor Morris a kalapját megérintve lepillantott rá. A férfiak különböző módokon tudtak nézni a nőkre, és Violet a legtöbb nézést ismerte. Ez a rosszindulatú érdektelenség azonban egyszerre volt új és nyugtalanító.

Morrisszal ellentétben, aki nem illett az első osztályú díszletek közé, Chapman úgy viselkedett, mint akinek jogában áll ott lenni, ahol van. Leült Maud mellé, és kihívóan rámosolygott. A lány kifogástalanul udvarias mosollyal viszonzta ezt, de egy centivel arrébb húzódott a férfitől, és Hawthorn felé fordult, aki már elfoglalta a másik oldalán lévő széket.

– Nincs szükség gyertyákra és betűtáblára? – kérdezte Rose Bernard.

– Talán egy sarlatánnak szüksége volna rájuk – felelte Mrs. Moretti lenézően. – Egy igazi médium csak a saját képességeire meg egy erős nyitott elmére támaszkodik. Most pedig arra kérem önöket, hogy csendben összpontosítsanak. Ezen a síkon tökéletes körülményeket kell teremteni, hogy Mrs. Navenby szelleme közel kerülhessen a fátyolhoz. Meg

kell fognunk egymás kezét, és létrehozni egy invitáló, bizalmi kört.

Violet erőt vett magán, miközben Morris ujjai a keze köré zárultak. Ő kérte Mrs. Morettit, hogy ragaszkodjon a köralkotáshoz; mindenkinek látni akarta a kezét.

Elcsendesedtek.

A bizalom köre. Micsoda hazugság! Három kíváncsi bámészkodó, négy ember, aki benne volt a csalásban, és egy gyilkos összeesküvés két, esetleg három tagja.

Legalább Violet megérzése helyesnek bizonyult. Még ha gyanakodtak is a csapdára, Chapman és Morris is képtelen volt megállni, hogy eljőjön. Ők úgy tudták, hogy Maudnál és a szövetségeseinél van a szerződés keresett darabja. És annak ellenére, hogy egyszer már kudarcot vallottak, a varázserejüket tekintve továbbra is túltettek mindnyájukon.

Ezért voltak jelen a Bernard nővérek, Miss Yu és a két utaskísérő, akik az ajtóban álltak: Jamison és egy pattanásos fiatalabb fiú, aki szemmel láthatóan kifejezetten ideges volt a szellemek gondolatától. Ők voltak a szemtanúk. Semmi túl erőszakos, túlságosan mágikus vagy túlságosan leleplező dolog nem történhetett a szobában.

Mrs. Moretti személyesen kereste meg Seraphina Vaughnt, és később arról számolt be Violetnek, hogy a nő bizonytalannak tűnt, de hízelgő volt a számára, hogy bevonták. Mrs. Vaughn most összevonta a szemöldökét, ahogy egy szürke kendőbe burkolózva ült Hawthorn és Miss Yu között.

– Még nem hallom tisztán a kedves elhunytat – mondta Mrs. Moretti távoli hangon. – Érzékelem... épp csak észlelek... egy látomást. Egy nagy kertet. Virágok mindenütt.

Ez a hely fontos volt a számára. Rózsák, sok rózsza.

Violet a szempillái mögül Mrs. Vaughnra pillantott, akinek hirtelen tágra nyílt a szeme kedves, kerek arcán. Szólásra nyitotta a száját, de végül becsukta.

Violet épp elegendő információt osztott meg Mrs. Morettivel ahhoz, hogy egyszerre legyen homályos és fájdalmasan konkrét. Most bátorítóan megkocogtatta Mrs. Moretti bokáját a cipője orrával. Kivetették a horgot. Itt az ideje, hogy lazítsanak egy kicsit a zsinóron.

– Ó! – mondta az asszony engedelmeskedve, és felpattant a szeme. – Megérkezett! Érzik a jelenlétét? Üdvözléjk! Tudassák vele, hogy ez egy biztonságos hely.

Maudnak elakadt a lélegzete, mintha valaki egy jégdarabot ejtett volna a vállára, és a mennyezetre pillantott.

– Valakinek a leheletét éreztem az arcomon. Lehet, hogy ő volt az?

Mrs. Moretti elismerést zúdított Miss Cutlerre, mondván, egyértelműen rendkívüli érzékenységgel megáldott lány. Rose Bernard közölte, hogy ő is érezte a levegő hőmérsékletének a változását.

– Mrs. Navenby a legtöbbjünkkel nem találkozott életében – folytatta Mrs. Moretti –, de érzi a hitüket és az igényüket arra, hogy tudják, közel van magukhoz. Ez erős. Nagyon is erős. Lehet, hogy azért vonzódik néhányukhoz, mert maguk is elveszítettek valakit. Ön kit vesztett el, drágám?

Ez utóbbit Miss Yunak címezte, aki tőle két székkal jobbra ült. Miss Yu pislogott, és egy pillanat múlva önként közölte, hogy valóban elveszítette az ő drága Charlie-ját, még tavaly télen.

– Á! – Mrs. Moretti mély együttérzéssel nézett rá. –

A fátylon túl nincs bizonyosság. De ha Mrs. Navenby találkozna az ön Charlie-jának a szellemével, milyen üzenetet szeretne küldeni vele?

Miss Yu elgondolkodott a kérdésen.

– Talán dobhatna neki egy szellemlabdát, hogy visszahozhassa. Charlie egy spániel volt.

Helen elfojtotta a kuncogását.

Mrs. Moretti együttérző tekintete bosszússá változott.

– Lehet, hogy szórakoztató a titokzatosság erőivel játszodozni – mondta –, de én nem látom benne a humort. Élet és halál súlyos kérdéseivel van dolgunk.

Violet erősen megszorította a nő kezét. Nem volt szükség rá, hogy Mrs. Moretti egy dívát alakítson. A nő a szokásos módszerét akarta alkalmazni: ragaszkodott hozzá, hogy az ügyfelek egy olyan szellemmel akarnak találkozni, aki utat mutat nekik. Violet rávilágított, hogy ebben a forgatókönyvben ő az egyetlen fizető ügyfél. A médiumok működésével kapcsolatos valódi tudás hiánya a javukat szolgálja, de a dolgoknak félig-meddig hihetőnek kellett tünniük az asztalnál ülő többi mágus számára.

Mrs. Moretti sóhajtott, majd Maud felé fordult:

– Az ön számára, Miss Cutler, tisztán cseng az ő hangja. Szeretné, ha tudná, hogy nem hibáztatja önt a haláláért. Tudja, hogy mindent megtett volna, ha akkor mellette van. Ugyanakkor... örül, hogy nem volt ott. Ó, nyugtalanná válik, ahogy felidézi. Mrs. Navenby! Elizabeth! Maradjon velünk! Fájdalom nélkül kell átélnie!

Maud meghatottnak és zaklatottnak tűnt. Morris megszorította Violet kezét.

– Ezt hogy érti? Miféle fájdalom? – kérdezte a lány a

forгатókönyv szerint. – Ó, szörnyű arra gondolni, hogy esetleg fájdalmak között halt meg.

– Nem, nem a halál pillanatáról van szó. Valamit mutatni akar nekem... valamiféle árnyat, amely ezt az emléket övezi... a veszély érzését.

Chapmannek volt annyi esze, hogy nem reagált erre, de váltottak Morrisszal egy pillantást. Chapman szája feszes csíkká szorult össze.

Violet ismét megbökte a cipője orrával Mrs. Moretti bokáját. Ideje áttérni a fő eseményre.

– Sarah? – szólalt meg hirtelen Mrs. Moretti asszony. – Van Sarah az asztalnál?

Mrs. Vaughn hangosan, óvatosan sóhajtott, ami a fa nyikorgásához volt hasonlatos.

– Az én nevem Sera.

Mrs. Moretti kihúzta magát, és egy fél centivel maga felé rántotta Violet kezét.

– Sera. Önt is nagy veszély veszi körül. Ezért van itt. Legyen óvatos! Azt mondja...

Teljes lett a csend. Mindenki Mrs. Moretti következő szavain csüngött, amelyeket úgy ejtett ki, mintha egy ősi nyelvet tolmácsolna.

– ...azt mondja: *mindnyájan eldobhatónak bizonyultunk, és talán te is az leszel.* Mond ez önnek valamit?

– Én... – Mrs. Vaughn megszeppent.

– Minden rendben, hölgyem – biztatta Rose. – A szellem egyértelműen segíteni akar önnek.

Morris keze olyan volt, akár a satu. Violet összeszorította a fogát.

Mrs. Moretti hangja élesebb lett.

– Azt mondja... *Miért vagy ezen a hajón, Seraphina Hope?*

Mrs. Vaughn elrántotta a kezét Hawthorntól és Miss Yutól. A két tenyerét az asztalra fektette, mint aki fel akar állni, de ülve maradt, és Mrs. Morettire bámult.

– Nem akarja a legrosszabbat feltételezni önről – folytatta Mrs. Moretti –, de azt mondja, rettenetes a másik eshetőségre gondolni. Arra, hogy így elárulta a bizalmat, amikor...

– Miféle bizalmat, Beth? – csattant fel hirtelen Seraphina Vaughn. – Rám nem bízál belőle egy darabot sem.

Mindenki más hátradőlt a székeiben. Mintha a naplementelámpa láthatatlanul felrobbant volna, és érezték volna a hatását. Violet szíve a fülében dobogott. Megcsinálták. Tényleg megcsinálták!

– Asszonyom... – szólt közbe Chapman sietve, de nemigen tudta, hogyan folytassa.

Mrs. Vaughn sápadt arcát előntötte a düh. A tekintetét Mrs. Moretti és a menyegző között kapkodta, mintha nem tudná, hová irányítsa a barátnője szelleme elleni kirohanását.

– Mit akarsz, mit mondjak? Sohasem maradhatott volna rejtve. Mondtam, hogy valaki idővel rá fog jönni, és ez is történt.

Violet ismét megbökölte Mrs. Moretti bokáját, hogy hagyja a nőt tovább beszélni, de erre nem volt szükség. Mrs. Vaughn remegő hangja hangosabb lett.

– És ha Flora egy kicsit kevésbé lett volna makacs... kevésbé biztos abban, hogy ő tud mindent a legjobban, hogy neki kell döntést hoznia helyettünk... és minden má... – Violet figyelte rá, ahogy a nő elharapta a „mágus” szót. Mrs. Vaughn vett egy reszkető lélegzetet, és hozzátette: – Szóval, ha így lett volna, talán még ma is élne.

– *Ne merd a szádra venni a nevét, te áruló!*

Violet öröme egyetlen pillanat alatt rettegéssé változott, mintha csak felcsaptak volna egy kártyalapot. Maud felállt a székéből, és olyan arrogánsan szegte fel az állát, ami nem volt rá jellemző. Mrs. Navenby hangján szólalt meg.

– *Nem merészelj beszélni róla. Feladtál minket, igaz? Enidet és aztán engem is. Elárultad a nevünket ezeknek a férfiaknak...* – mondta szinte köpködve, miközben Chapman és Morris felé intett –, *akik megölték őt, megöltek engem, és most már csak téged tudnak meghallgatni. Ahogy mindig is akartad.*

A csend borszínű volt, vérszínű.

– Beth...? – kérdezte Mrs. Vaughn.

Mindenki Maudra meredt. Violet semmit sem érzékelt a térdén és a könyökén kívül. Fogalma sem volt róla, hogy Morris és Mrs. Moretti még mindig fogja-e a kezét.

– Ez... igazán lenyűgöző érzékenység, Miss Cutler – jegyezte meg Mrs. Moretti. – Előfordult már máskor is, hogy érezte a pszichikus rezgéseket?

– Beth? – ismételte Mrs. Vaughn. – Ez... Ó, istenem...

– Mi történik? – kérdezte Rose.

– Hölgyeim és uraim! – szólalt meg az egyik utaskísérő. – Hadd figyelmeztessem önöket, hogy...

– Lehetséges – mondta Chapman hangosan –, hogy Miss Cutler szeretne...

– Nem hiszem, hogy Miss Cutler... – kezdte Hawthorn még hangosabban.

– A kehely – bökte ki Mrs. Vaughn.

Ezt Chapmannek címezte mély, éles, tiszta hangon. A szó nem jelentett semmit a szobában lévő nem mágikus

személyek számára. Lehet, hogy nem is hallották Mrs. Vaughnt. Violeten úrrá lett a pánik.

– A kehely. Beth tudja, mi az. És a lány a médium.

Ó, istenem! Ó, bassza meg! – gondolta Violet.

Döbbenten nézett Maudra... aki ismét Maud volt, megingott a lábán, majd a szájához kapta a kezét, mintha vissza akarná tuszkolni az áruló hangot a tüdeje mélyére.

– Csendet! – Most már Chapman is állt, a hangjából minden dallamosság eltűnt, és olyan harsányan üvöltött, amivel egy utcai verekedést is el tudott volna fojtani. – Túl messzire ment már ez a bohózat. Miss Cutler, attól tartok, kénytelen leszek letartóztatni.

Egyszerre öt ember kezdett beszélni. Az egyikük Violet volt, de alig hallotta saját magát az ijedt kórustól.

– Szó sem lehet róla – mordult rá Hawthorn. – Mit képzelsz, ki maga?

– Különleges Részleg – felelte Chapman.

– Minek a különleges részlege? – csattant fel Violet, de senki sem figyelt rá. Chapman irányította a jelenetet, és tudta, hogyan csinálja.

– Már egy ideje a nyomában vagyok ennek a fiatal nőnek. Az a gyanúm, hogy nemcsak tolvaj, de szélhámos is. Micsoda alantas, erkölcstelen dolog szeánszt rendezni, hogy elterelje magáról a gyanút, miután az állítólagos rokona meghalt... Ó... – folytatta diadalmasan Maud dühös zihálása mellett –, azt hiszi, nem vettem észre, milyen nagy gondot fordított arra, hogy bizonyítsa, nem volt jelen a halál pillanatában? Tagadja, hogy ezt az egész összejövetelt maga szervezte, hamis ürüggyel?

Ha valamikor, hát most jött el az ideje, hogy Maud

hazudjon. Az arca kipirult a dühtől, és Violet rémületére könnyek gyűltek a szemébe.

– Hogy... hogy merészezi?... Ez... – bökte ki Maud.

Chapman felvonta a szemöldökét, és elvigyorodott. Körülnézett az asztalnál, és a tekintete elidőzött Mrs. Vaughnon, Violeten és Mrs. Morettin.

– Szép teljesítmény, hölgyeim, de a játéknak vége. És higgyék el, a törvény nem nézi jó szemmel azt, aki segített a fiatal hölgynek.

– Ő volt az! – fakadt ki Mrs. Moretti, és Violetre mutatott. – Ő fizetett nekem! Pontosan a lelkemre kötötte, mit mondjak!

Az asztalnál ülő egyetlen tapasztalt csaló nyilvánvalóan nem számított a törvény képviselőjének a megjelenésére. Próbálta menteni az irháját. Violet szinte ráharapott a nyelvére az erőfeszítéstől, hogy ne vágjon vissza. Mi jó származna a tagadásból? Miért volt olyan lesújtó az igazság, és hogy veszíthette el az irányítást ennyire a forgatókönyv felett? Atyaég, miért nem gondolkodott?

Chapman vigyora kiszélesedett e váratlan tanúvallomás hallatán.

– Nos, mindannyian tudjuk, hogy Miss Debenham kitűnő színésznő. – Az utolsó szót gúnyos undorral ejtette ki.

– Maud? – kérdezte Helen halkán.

Chapman a kabátja zsebébe nyúlt, és előhúzott egy...

– Az egy bilincs? – kérdezte Rose már-már hisztérikusan.

– Én nem csináltam semmit! – sikoltotta Mrs. Moretti, nem kevesebb nyugtalansággal.

– Maga egy átkozott Kádár. – Hawthorn nem emelte fel a hangját, de vontatott, mély hangja átható volt. – Vagy tévedek? Az unokatestvéremnek dolgozik.

Mostanra szinte mindenki állt. Violet nem tudta, hogy ő mikor állt fel a székéből, és hogy Morris keze mikor került a kezéről az alkarjára.

– Ő felügyeli a részlegemet – mondta Chapman.

Ez a megfogalmazás jelentéktelennek hangozhatott a nem mágusoknak, Violet félelme azonban jeges borzongással egészült ki. George Bastoke, Hawthorn unokatestvére és valószínűleg az Utolsó Szerződés után kutató összeesküvő csoport legmagasabb rangú tagja a mágikus rendőrséget is felügyelte. *Csodálatos!*

– Lord Hawthorn! – folytatta Chapman. – Kedves öntől, hogy kiterjeszti a védelmét erre a két züllött nőre, de jobb lenne, ha kimaradna az ügyből.

Maud mostanra már majdnem hiperventilált, a kezét a mellkasára tette, ahol a ruhája alatt a medál...

A medál! Ha egy mágus beülteti a magatehetetlen Maudot egyedül egy szobába, és elhatározza, hogy kiszedi belőle Mrs. Navenby igazságát... Még ha Hawthorn és Violet rá is tudná beszélni a hajó tényleges biztonságért felelős tisztjeit, hogy kényszerítsék Chapmant a lány elengedésére, talán már túl késő lenne. A Kádárok arra szakosodtak, hogy információt szedjenek ki másokból, és problémákat szüntessenek meg. Ez volt a feladatuk.

Violet haragjának sötét magja úgy fortyogott, mint egy forró fazék, és átkozta a jó szándékú tervet, amely miatt ebben a helyzetben találták magukat, ahol minden oldalról nem mágusok vették őket körül.

Chapman megfordult, és megragadta Maud karját. Az ujjai kegyetlenül vágódtak a lány húsába, miközben az első bilincset a csuklójára helyezte.

Violet a szabad kezével felkapta az asztali lámpát, és a férfi felé hajította.

Az a vastag, elektromos vezetékénél fogva visszapattant, mint egy kutya a pórázon, de Violet a réz végével előrefelé dobta el, méghozzá nagy erővel; Chapman felkiáltott, és felemelte a kezét, a lámpa megállt a levegőben, és visszahullott az asztalra. Az üvegbúra megrepedt, de nem tört össze.

– Maud – mondta Violet –, rohanj, most!

A lány a pániktól hajtva gyorsan megkerülte Chapmant, és az ajtó felé futott. Morris utánaindult, magával rángatva Violetet, aki tekergett és csapkodott. Amikor a férfi a haragtól rút arccal felé fordult, Violet közelebb lépett hozzá, és amilyen erősen csak tudta, az ágyékába vágta a térdét.

Legalábbis ez volt a terv.

Az az átkozott szűk szoknyája gyengítette a rúgást, és Morrisnak jók voltak a reflexei. Violet épp csak egy finom ütést tudott eszközölni a lába közé, de nem ezt akarta. Azt akarta, hogy a kibaszott golyói olyan mélyen felszökjenek a seggébe, hogy az ősei is szopránt énekeljenek.

De a rúgás elég volt ahhoz, hogy a férfi felnyögjön, és lazítson a szorításán. Violet ismét csavarodott egyet, és fájdalom nyilallt a vállába ebben a kényelmetlen pozícióban, de sikerült kiszabadítania magát.

– Te kotnyeles ribanc! – kiáltotta Morris, és ismét megpróbálta elkapni. A keze beleakadt Violet hajába, aki felkiáltott a fejbőrébe hasító fájdalomból. Morris ismét felnyögött, és hirtelen elengedte a lány haját.

Miss Yu állt mellette. A kezében volt egy gonoszul éles és hosszú hajtű.

– Vigyázzon a szájára! – mondta hűvösen.

Violet néhány botladozó lépést tett az ajtó felé, ahol Maud – ó, az a bolond lány! – aggódva várt rá. Az utaskísérők már jó ideje eltűntek, valószínűleg a biztonsági személyzetet mentek értesíteni. Violet kétségbeesett pillantást váltott Hawthoronnal.

A férfi felemelte a kezét, és határozottan intett. *Menjetek!*

Azután elkapta Chapman karját, és visszarántotta.

Ez elég volt Violetnek. Egyik kezével kinyitotta a kártyaterem ajtaját, a másikkal elkapta Maud karját, és futásnak eredt.

30

Ami az üldözőik elől való nem túlzottan dicső menekülési kísérleteiket illeti, Maudnak ez utóbbi volt a legkevésbé az ínyére. Legutóbb egy gepárdal volt dolguk, és ő maga alig állt a lábán egy felé hajított átoknak köszönhetően. Akkor Hawthorn is mellette volt, illetve tudta, hogy viszonylag biztonságban van a hajó zsúfolt részein, és teljesen biztonságban a kabinjában.

Ezúttal erre nem számíthatott.

– Hová menjünk? – kérdezte Violet, amikor elrohantak egy fiatal nő mellett, aki a két kisfiát a szoknyájához húzta.

Maud a legszívesebben ráförmedt volna Violetre, vagy elsírta volna magát. Hát nem sodorta őket katasztrofális káoszba az, hogy Maudra hagyták a döntéseket? Nem dönthetne most valaki más?

– A raktérbe – hallotta a saját hangját. Ott legalább lesz elég sötét, szűkös búvóhely, ahol kifújhatják magukat, és megtervezhetik, hogyan tovább.

– Lassíts! – sziszegte Violet, amikor beléptek a nagy fogadóterembe, és megszorította Maud kezét, hogy nyomatékot adjon a szavainak. – Az emberek emlékezni

fognak rá, merre mentünk, ha úgy rohanunk, mint az őrültek.

Sokan nyüzsögtek az üvegkupola alatt, jól öltözött emberek áramlottak befelé a főfolyosóról nyugodtan cseverészve. Lehet, hogy valamilyen előadás vagy más esemény ért véget éppen, amelyen Maud is részt vehetett volna, ha nem egy hamis szeánszon ült volna – bár kérdés, hogy valóban hamisnak lehet-e nevezni, amikor egy kísértet is részt vett rajta –, ha nem kiáltották volna ki éppen visszaeső bűnözőnek, és nem tátogott volna úgy, mint egy partra vetett hal, ahelyett hogy megvédte volna magát... Ó, te jó ég, mihez kezd Robin, ha ő börtönbe kerül?

– Maud! – szólt rá Violet határozottan. Olyan erővel szorította meg a két ujját, hogy az éles fájdalom kizökkentette a lányt az örvénylő gondolataiból. – Lélegezz lassabban, és sétálj gyorsabban!

Maud megrázta a fejét, hogy kitisztítsa. Úgy érezte, mintha a mellkasa túltelítődött volna levegővel.

– Bocsánat.

Violet hátranézett a válla fölött. A fejét visszarántotta a liftek irányába, a tekintete elsötétült.

– A rohadt életbe! És észrevett.

– Ki?

– Morris. Reméljük, hogy Hawthorn lefoglalja Chapmant. Gyerünk!

Utat törtek maguknak a legközelebbi lift felé. Maud ügyet sem vetett egy monoklis férfi felháborodott morgására, amikor átbújt a könyöke alatt, magával húzva Violetet, és besurrantak a félig üres liftbe, épp mielőtt az utaskísérő behúzta volna a rácsot.

A felháborodott hangok, és a monoklis férfi „Na de, uram!” kiáltása jelezte, hogy Morris mindent elkövet azért, hogy elérje a liftet.

– Lefelé megyünk – jelentette be az utaskísérő.

– Nyissa ki az ajtót! – mordult rá Morris, amint odaért eléjük.

– A lift tele van, uram.

Vajójában nem volt tele, de a rács már bezárult.

Maud Violet karjába kapaszkodott. Morris zihálva nézett rájuk mindössze egy méterről. A lift többi utasa rosszallóan, elképedve morgolódott. A lány fontolóra vette, hogy elájuljon. Ha Morris átnyúl a rácsok között, és elkapja őt... ha megpróbálja kinyitni a rácsot... Lord Hawthorn gondolkodás nélkül megpróbálná. Még Chapman is fennhéjázva követelné, hogy állítsák meg a liftet, hogy a két bűnözőt kihúzza onnan. Maud azonban olyan tisztán látta a pillanatot, mintha le lett volna írva, amikor Morris szokása, hogy a háttérben dolgozik, összekapcsolódott azzal a felismeréssel, hogy ő csak egy szolgálo, és csupa első osztályú utas veszi körül, akik számonkérhetik, hogy mit keres itt.

Ez a bizonytalankodás elegendő volt. A lift egy rántással elindult lefelé.

Morris káromkodva körülnézett. Maud szeme a férfi derekának magasságában volt, azután a térdénél, majd látta, ahogy megmozdul a cipője, és futásnak ered.

– Jól van, kisasszony? – kérdezte valaki a hátuk mögött. – Valami gondot okoz önnek ez a fickó?

– Ó, rettenetes! – felelte Violet mesteri drámaisággal a hangjában. – Nem hagy neki nyugtot.

A liftben ezúttal támogató zúgolódás hallatszott.

– Azonnal értesítem a biztonsági szolgálatot, kisasszony, ha még egyszer meglátom a férfit – jelentette ki az utaskísérő. Maud remegő mosollyal ajándékozta meg.

A lifttel lementek kétfedélzetnyit a nagy előcsarnokba. Morris sehol sem volt, amikor kiszálltak. Onnan lesiettek a raktérbe vezető lépcsőn, és a lány csak akkor vett egy tudatos, bordatágító lélegzetet, amikor beléptek a zsilipajtón át az ismerős szürkés-aranszínű sötétségbe.

– Ne ácsorogj itt! – mondta Violet, és maga után húzta Maudot a ketrecek és a letakart ládák közé. A lány beleütötte a lábujját egy kiálló tárgyba, felkiáltott, majd a kezét a szájára tapasztotta. Fülelt, de csak a hajó hajtóműveit és a madárház sarkában gubbasztó papagájok panaszkodását hallotta. Talán ha Morris megjelenne, ráuszíthatnák a gepárdokat.

Violet megállt egy kötelekkel a padlóhoz rögzített, hatalmas tárgy mellett.

– Hm. Ez nem egy sötét utca, de azt hiszem, egy látomásban annak tűnhetne.

– Hogyan?

Violet már nyitotta is az ajtót.

– Harriet egy sötét utcán bemászik egy gépkocsiba.

A jegyzetfüzet. Robin víziója.

– Biztos vagy benne?

– Itt legalább elrejtőzhetünk.

– Varázslattal nem tudsz elrejteni minket?

– Azt szeretném, ha a varázslat mellett ténylegesen is elrejtőznénk – felelte Violet kurtán. Belépett az autó utasterébe. Maud követte, majd becsukta maguk mögött az ajtót.

A nő a padlóra ült, a térdét felhúzta, és háttal a szemközti ajtónak dőlt. Maud elhevert a hátsó ülésen, ahol épp csak nem láthatta meg, ha valaki arra járt, és benézett az ablakon. Az autóban a raktér szagát az új bőr gazdagabb illata váltotta fel. Maud alig tudta kivenni Violet arcát, akinek a haja zöldesre oxidálódott rézszerűnek tűnt a halovány fényben, miközben világos kesztyűje bölcsőt formált.

– *Függönybűbáj? Az jó. Csinálja gyorsan!*

Maud megriadt. Mrs. Navenby már jó ideje csendben volt, teljesen észrevétlen maradt, amióta eljöttek a szeánszról. A lány már egészen megfélekezett arról, hogy a nyakában lóg a medál.

– Azon vagyok – motyogta Violet. – Csak próbálom közvetlenül az autón tartani.

Violet kezéből gyöngyházfényű csillogás terjedt szét, majd eltűnt.

– Tessék! Senki sem hallhat minket, és nem is láthat mást, mint egyébként, hacsak nem lép be a varázslat hatósugarába.

Néma feszültségben ültek az autóban. Maud törte meg a csendet, amikor egy gondolat beférkőzött magát az elméjébe.

– Igazából ez a harmadik alkalom, hogy menekülök az üldözőink elől. Ha azt is számoljuk, amikor elfutottam Mrs. Vaughn kabinjából, miután rajtakapott. Akkor én követtem Morrist, de ettől csak rosszabbra fordultak a dolgok. Szörnyen bűnösnek tűntem. – Lepillantott Violetre, és a bensőjét lassan elöntötte a rettegés és a düh. – Miért mondtad, hogy fussak? Miért tettem azt, amit mondtál?

– Köszönöm, Violet! Szívesen, Maud! – csattant fel a nő. – Talán szívesebben maradtál volna ott, hogy Chapman

megbilincseljen?

– A menekülés azt a látszatot kelti, mintha lenne valami rejtegetnivalónk! Mintha ékszertolvajok és szélhámosok lennénk. Ha Chapman és Morris azzal a mesével megy a fedélzeti őrmesterhez, hogy titkosrendőrök, akkor egyenesen az én kabinomban fognak keresni! Vagy azt akarod, hogy az utazás végéig itt bujkáljunk?

– Kevesebb mint egy napunk van a tengeren. Tudom, hogy nem ilyen körülményekhez vagy szokva, Miss Blyth, de van jobb ötleted?

Maudnak nem volt jobb javaslata. Talán ha meg tudna nyugodni, eszébe jutna valami, de az agya még a szívénél is zaklatottabb volt, ide-oda ugrált, felkapott egy-egy gondolatfoszlányt, azután elengedte. Egyikük sem volt a legjobb formájában ilyen megtépzott idegekkel.

Maud bocsánatot akart kérni, de ehelyett ez jött ki a száján:

– Violet. A rúna a nyakadon.

A vörös izzás olyan volt, mint egy cigaretta égő vége az éjszakában, amely halványan megvilágította a Violet feje mögötti teret. A nő megérintette.

– Az előbb is viszketett, nem is gondoltam...

– Ez biztosan nem jó jel, ugye?

– Maud – mondta a nő hirtelen. – Szállj ki a kocsiból! Ne maradj itt mellettem!

– De... a függönybűbáj.

– Igen, de azt hiszem...

A raktérben lépések hallatszottak.

Maud a párnázott üléshez lapult, a fejét alacsonyan tartotta, hogy bele tudjon nézni Violet szemébe. Bízott a nő függönybűbájában. Ettől függetlenül lélegezni is alig mert.

Vajon a személyzet egy tagja az, aki valamilyen ártatlan feladat miatt van itt? Talán Hewitt jött ránézni az állatokra? Bár Maud felemelte a fejét, hogy kinézzen az ablakon, csak a közeli ládákat látta.

A rúna ismét felizzott.

– *Nyomkövetés* – mondta Mrs. Navenby.

– Bizonyára – suttogta Violet komoran.

– Egy nyomkövető záradék egy rúnaátok esetében felülírja a védelmet – bökte ki Maud.

Violet és Maud döbbenten néztek egymásra. Edwin annyira büszke lesz rá, ha ezt túléli. Tehát mégis sikerült megjegyezni valamit abból, amit a férfi mondott neki.

– Vajon... a függönybúbájt is felülírja?

– A rohadt életbe! – mondta Violet elgyengülve. – Én...

– Szép napot, hölgyeim! – mondta Chapman.

Maudot átjárta a félelem, és még soha életében nem akart ennyire másvalaki lenni. Ha ő lenne Robin, néhány ökölcsapással védelmezhetné Violetet. Ha mágus lenne, tudna varázsolni. De mit tehet így, hogy csak önmaga?

Semmit.

Chapman résnyire nyitotta az ajtót Violet oldalán. A nő feltápáskodott, a kezében máris életre kelt egy zöld fényű bőlcső.

– Nem – mondta erre a férfi, azzal bedobott valamit a résen. A kis kerek valami lepattant Violet szoknyájáról, és az autó padlóján landolt. Úgy csillogott, mint az üveg. Benne szürke füst kavargott.

Az üveggömb szétesett, a sűrű szürke füst szétterjedt a kocsiban, és Maud fulladozni kezdett. Rosszabb volt, mint a köd. Mintha egy kéménybe dugta volna a fejét, épp csak

meleg nem volt.

Violet káromkodott, és félig kitárta az ajtót. Chapman olyan mozdulatot tett, mintha egy pohár borral öntötte volna le a lányt. Violet két tenyere összezsugorodott, összetapadt, és úgy is maradt.

– Szálljon ki, Miss Debenham! – mondta Chapman, és elkapta a csuklóját.

Violet az arcába köpött, és miközben kimászott a kocsiból, olyan megnevezéssel illette, amiről Maud úgy gondolta, ő maga, ha száz évig élne, akkor sem lenne képes kiejteni a száján.

Köhögni kezdett. A szeméből ömlött a könny a füsttől, a mellkasa lángolt. A keze sietve kinyitotta az ajtót a koci másik oldalán, hiába tiltakozott ellene az elméje.

Ott volt Morris. Maud rúgott egyet a csizmás lábával, de Morris rá sem hederített, mintha csak egy darazsat hessegetne el. Benyúlt a kocsiba, elkapta a lány kezét, és egy izzó zsinórdarabot tett rá. Maud egész teste ellágyult, és használhatatlanná vált. Semmi mást nem tudott tenni, mint engedelmesen, eltompulva követni az utasításokat, miközben Morris megrántotta a madzag végét, és irányította, hogy csendben szálljon ki, és viselkedjen.

A koboldzabla. Robin mesélt neki erről a varázslatról. Ő és Edwin többször is ki volt téve ennek a bűbájnak a kalandjuk során; Bastoke emberei nyilvánvalóan szívesen alkalmazták.

Rettenetes volt. A rettenetesnél is rosszabb. Felkavaróan hasonlított arra, mint amikor Maudnak félre kellett húzódnia az elméjében, miközben Mrs. Navenby beszélt, sőt még annál is rosszabb, mivel ez esetben nem tudta visszavenni az irányítást. Szeretett volna kiáltani, de nem

tudott. Semmit sem tudott tenni, csak állni Morris mellett, miközben csatlakoztak Violethez meg Chapmanhez a kocsi végében, és négyen összezsúfolódtak azon a kis helyen.

Viselkedj! Több százszor utasították már Maudot erre, és még soha, egyetlenegyszer sem volt olyan helyzetben, hogy ne legyen választási lehetősége. Mindig elég biztonságban érezhette magát ahhoz, hogy tiltakozzon, hogy provokáljon. Most azonban fájdalmasan és reszketve tökéletesen tudatában volt annak, hogy Morris mennyivel nagyobb nála; hogy mekkora hatalma van felette; és ha használni akarja, senki sem fogja megakadályozni benne.

– Maud? – Violet hangja zsigeri rémülettel volt terhes. – Mi történt... Hagyja őt békén, különben elvágom a kibaszott torkát!

– Milyen drámai! De ezt erősen kétlem – felelte Chapman a győztes nyugalomával. – És ő az, aki érdekel minket, Miss Debenham. Ön nem több, mint egy kis kellemetlenség. Morris, add ide nekem a médiumot, és szabadulj meg...

Violet kitörő nevetése úgy visszhangzott a raktérben, mint egy repedő szikla hangja. Ha képes lett volna rá, Maud összerezszent volna.

– *Maga még annál is kevesebbet tud, fiatalember, mint hiszi!*

Ez nem Violet hangja volt. Nem is úgy nézett ki, mint Violet: az ajkát gúnyosan hátrahúzta, a testtartása merev volt a kortól. Mrs. Navenby volt az.

– Ez meg mi a fasz? – motyogta Morris. – Hallgattasd el, Chapman!

– *Ezzel már próbálkozott. Ügyes kis kísérlet volt megölni engem, ezt elismerem, de még mindig beszélek. És továbbra is ezt fogom tenni.*

Chapman Violetről Maudra kapta a tekintetét, majd vissza. Zavart düh jelent meg az arcán.

– Mi...

– *Az én drága, öreg barátném, Seraphina talán eltitkolt valamit ön elől? Az Aranyfa Klub már akkor olyan varázslatokat alkotott, amelyek meghaladják az ön felfogását, mielőtt még szikra lett volna az apja szemében, fiacskám. Azt hiszi, hogy egy ilyen kaliberű mágus, mint én, a halála után csupán médiumok használatára korlátozza a tevékenységét? Hiszen alig van belőlük!*

Maud, akinek egy pillanatra kihagyott a szívverése, amikor rájött, mit csinál Violet, bármit megadott volna azért, hogy oldalra fordíthassa a fejét, hogy lássa Morris arcát. De már az is kielégítő volt, hogy Chapmant láthatta.

– *Ez a lány?* – intett Violet a varázslattal összetapasztott két kezével Maud felé. – *Ő csak a legközelebbi hasznos szócső volt a számomra. Csinosabb eszköz, mint sok másik, akit választhattam volna, de nem különleges.*

– Az időnket vesztegetjük, és itt bárki megláthat minket – mondta Morris. – Vigyük mindkettőt, aztán később kitaláljuk.

Chapmant nem örült annak, hogy parancsokat osztogatnak neki, de bólintott.

Maud nem tudta, jobb-e, vagy rosszabb, hogy mindkettőjüket elkapták, de legalább nem szabadultak meg Violettól. És önző módon, bármi történik is ezután, örült, hogy a nő mellette van. Így könnyebb lesz bátornak lennie.

Violetnek sikerült gyorsan Maudra kacsintania, miközben a férfiak az ajtó felé irányították őket.

Chapman már elkezdte formálni a bűbájt, amelyről azt állította, eltereli róluk a figyelmet.

Maud remélte, a kacsintás azt jelenti, hogy Violetnek van valamiféle terve arra, hogyan kerüljenek ki ebből a helyzetből.

Mivel neki magának nem volt.

31

Maud utoljára pontosan ugyanezeknek az embereknek a társaságában volt a B fedélzet 44-es kabinjában: Violettel, Chapmannel és Morrisszal. Csak Lord Hawthorn hiányzott, hogy teljes legyen a társaság. Maudot és Violetet ezúttal egy-egy székre ültették. Chapman gyorsan bölcsőzött egy varázslatot, amely Maud lábfejét a földhöz, a lábszárát a szék lábához rögzítette. Ugyanez történt Violettel. Fájdalmat nem éreztek, de mozdulni sem tudtak. Mindez nagyon-nagyon távol állt attól a gerincbizsergető varázslattól, amelyet Violet vont Maud köré előző éjjel.

Morris eltávolította a koboldzablát Maud csuklójáról. Úton idefelé a lány egyre erőszakosabb forgatókönyveket képzelt el arra vonatkozóan, mi mindent tehet majd, ha egyszer újra használni tudja a kezét, de az idegei most cserben hagyták. Minden ösztöne óva intette attól, hogy felbosszantsa Morrisset.

– Nos – kezdte Chapman –, Mrs. Navenby, feltételezem, hogy hall engem, így vagy úgy. Ki fog válaszolni a kérdéseimre?

– *Jó lenne tudni, igaz?* – Violet két keze továbbra is össze volt tapadva, de az állát végtelenül arrogánsan felszegte.

Összetett kezek. *Priez-vous*. Maud elszörnyedt, amikor eszébe jutott egy másik látomás, amelyet Robin jegyzetfüzetében látott. Harriet, egy székhez kötözve. Egy szőke férfi arcon üti. Lehetőségek és valószínűségek. Maud látta a tintával lejegyzett figyelmeztetést, mégsem tudta megakadályozni, hogy ez történjen.

Chapman szája felfelé görbült, és egy olyan férfi mosolyát öltötte magára, aki most már ura a helyzetnek, és érinthetetlennek hiszi magát.

– Most, hogy belegondolok, attól tartok, nem hiszek önnek. Mrs. Navenby könnyen használhatta volna azt a Moretti nevű nőt, ha valóban képes lenne bárkit szócsőnek igénybe venni.

Morris türelmetlen hangot adott ki.

– Nem számít, melyikük beszél, csak beszéljen.

– Nagyszerű előadás volt, Miss Debenham – biztosította Violetet Chapman. – Milyen kár! Ott kellett volna maradnia azon a New York-i színpadon.

– Magának pedig Angliában kellett volna maradnia, és nem engedni, hogy ez a Bastoke elküldje magát az ezüstdarabokért – felelte Violet. – Bár talán élvezi, hogy lányokat fenyegethet. Gondolom, nem tud magának női társaságot szerezni, hacsak nem kényszeríti őket erőszakkal, igaz?

Maud az ajkába harapott, amikor Chapman tett egy fél lépést Violet széke felé az ingerültségtől megkeményedett arccal. A nő szemmel láthatóan nem aggódott amiatt, hogy felbőszíti őket. Vagy ez része valamiféle tervnek?

– Túl sokáig húztuk már az időt ezen az utazáson. – Chapman Maud elé lépett. – Ennek most vége. A szellem

pontosan elmondja nekünk, mi az ő darabja a szerződésből, illetve hogy hol van, és Miss Cutler fog fizetni minden további időhúzásért.

– A nevem nem Cutler – vágta rá Maud azonnal. Ha valamikor, hát most volt itt az ideje kijátszani az aduászt. – Blythnak hívnak. A bátyám Sir Robert Blyth, báró, és számít arra, hogy épségben hazatérek. Ezenkívül – folytatta hadarva – ő az egyetlen látnok, akire a Mágikus Gyűlés támaszkodhat. – Chapman felhorkant, nyilvánvalóan kész volt ezt újabb színjátéknak tekinteni, de Morris a karjára tette a kezét.

– A fenébe! Ne, Chapman, várjon! Igaza van Blythdal kapcsolatban. – Amúgy érdektelen tekintete kiélesedett a felismeréstől. – Eléggé hasonlít rá.

– A Gyűlésnek van egy látnoka? – kérdezte Chapman. – Miért nem tudtam én erről?

Maud és Violet egy pillanatra összenéztek a két férfi közötti apró résen. Violet felvonta a szemöldökét.

– Nem kellett tudnia – felelte Morris.

– És – folytatta Maud – Walter Courcey véresküti tett, hogy nem okoz nekem semmi rosszat, különben a Gyűlés végleg elveszíti Robin együttműködését. – Fogalma sem volt róla, hogy ez beválik-e.

De Morris legalábbis összeráncolta a homlokát. Chapman türelmetlenül legyintett a kezével.

– Walter Courcey nincs itt, nem igaz? Ezenkívül nem áll szándékomban sérüléseket hagyni magán, Miss... akárhogy is hívják. Nem vagyok amatőr. – Kinyújtotta a kezét, és finoman megpöckölte Maud mellényének egyik apró gombját. Az ujjhegye ott maradt, gyengéden pihent a lány

szíve fölött. – Bármit be tudok gyógyítani, amit Morris okoz.

E kijelentés lehetséges következményei mintha nyirkos anyagba burkolták volna Maudot. Elhúzódott a férfitől, de azonnal megbánta, amikor Chapman arc kifejezése még elégedettebbé vált. Vajon az élvezet miatt akarta félelem és fájdalom árán kiszedni belőlük az információkat? Hiszen létezett olyan, hogy igazságvarázslat, és Walter Courcey Edwintől, magától a feltalálótól tanulta. Edwin ezt használta az igazsággyertya viaszának az átitatására.

Ugyanakkor úgy tűnt, nincs túl nagy szeretet az összeesküvők között. Lehet, hogy Walter titokban tartotta az igazságvarázslat létezését a szövetségesei előtt, hátha egyszer felhasználnák ellene.

– Mr. Bastoke a szerződést akarja, és kész – jelentette ki Morris. – Ha így megkapjuk az információt, azt mondom, kockáztassunk. Miután végeztünk, felejtésmenta.

– Na, látja? – mondta Chapman Maudnak. – Később nem fog rá emlékezni. Mintha soha meg sem történt volna. Persze sokkal könnyebb lenne, ha egyszerűen csak elmondaná, amit hallani akarok, és akkor nem olyan csúnya dolgokról vitatkoznánk, mint a sérülések.

Mit mondott volna a néhai Lady Blyth ebben a helyzetben, egy önelégült és társadalmi hatalommal nem rendelkező, északi rendőr által megkötözve és fenyegetve? Valószínűleg nevetett volna. Maudnak ez nem sikerült. Megfeszítette a hátát, amennyire csak tudta, magára öltötte az anyja rideg közönyösségét, és egyenesen Chapman szemébe nézett.

– Szerintem maga egy rettenetes, szánalmas kisember. És bassza meg magát!

Chapman megütötte.

Violet felkiáltott. Maud ezt csak tompán hallotta, mert az arccsontja és a szája körül, valamint a nyaka alján kivirágzó fájdalom elnyomta a hangot. Nem volt rosszabb, mint amikor egy bottal a tenyerére csaptak. Talán pontosan annyira volt rossz. Barna csillagokat látott, és rézcsengők zúgtak a fejében. Enyhe vérizt érzett a szájában, mintha a kielégítő obszcenitás felsértette volna a száját, amikor kimondta.

Amikor újra ránézett, Chapman meglepettnek tűnt – de hamar ismét elégedettség kúszott az arcára, mintha megúszott volna valamilyen váratlan dolgot. Indulatos ember volt. Elvesztette a fejét, amikor a dolgok nem terv szerint alakultak. Ezért is halt meg Mrs. Navenby. Maud tudta, hogy ezt valahogyan ki kellene használnia. De hogyan? Jó ég, igazán fáj az arca!

Ebben a pillanatban úgy érezte, mintha félretolnák a testében.

– *Természetesen sajnálom a lányt* – szólalt meg Mrs. Navenby. – *Ő csak segíteni akar. De ennek itt igaza van...* – biccentett Morris felé. – *A szerződés mindennél fontosabb. Távol tartani maguktól és a magukhoz hasonlóktól életem legfőbb feladata volt, és a halálomban is az maradt. Miss Blyth nem tudja, hogy maguk mit keresnek. Én viszont tudom, és kétszer nem tudnak megölni. Úgyhogy nem mondok semmit.*

Morris a fejét rázta.

– Egyszerűen csak tovább fog tartani, ennyi az egész. De végül beszélni fog.

Morris csizmájának az orra úgy találta meg Maud lábszárát, mintha nem takarta volna a szoknya meg az alsószoknya, és egy krikettütő erejével csapott le rá. Maud

félig meglepett kiáltást hallatott, és ezúttal nem sikerült elfojtania a könnyes, nyöszörgő zihálást. Ez határozottan rosszabb volt, mint egy botütés. A lába vörösen izzva lüktetett.

– Hagyja abba! – kiáltotta Violet.

– Fogja be! – parancsolt rá Morris. – Ha még egyszer megszólal, eltöröm a lány karját.

Violet szája megmozdult, a tekintete kiélesedett, de nem szólt semmit.

Maud magához szorította a karját. A férfi hajthatatlannak tűnt. Ez volt a legrettenetesebb. Chapman ideges és önelégült volt egyszerre; Morris azonban, miután eldöntötte, mit kell tennie a megbízója érdekében, szinte unottnak tűnt. Mintha képes lenne egyszerűen csak letörölni a vért a nadrágjáról – Maud vérét –, aztán nyugodtan meginni egy korsó sört a vacsorához, majd az igazak álmát aludni.

– Akkor folytassa! – mondta Chapman. – Hamar megtörik, szellem ide vagy oda. Mindig ez van a nőkkel.

Morris egy pillantást sem vetett a másik férfira. Maudra szegezte a tekintetét, mintha egy új öltönyhöz venne méretet, és egy varázslatot bölcsőzött a kezében. A lány próbált nem arra figyelni, milyen gördülékenyen, gyorsan mozognak az ujjai.

Összerezcent, amikor Morris széttárta a kezét, de semmi sem történt. A varázslat lágy volt, mint a halvány szirup, szétáradt, mint az a függönybúbáj, amelyet Violet a raktérben használt.

– Hangtompító búbáj a szobára – magyarázta Morris közömbösen. – Felgyorsíthatja a dolgot, ha esetleg kiáltozna, hölgyem. Ne legyen ostoba és makacs, mint a bátyja volt.

– Maga tette az átkot Robinra?

Morris megvető arckifejezéssel oldalra döntötte a fejét.

– Úgy kínlódott, mint egy átkozott, partra vetett hal.

Ez volt talán a legrosszabb – vagy a legjobb – dolog, amelyet Morris ebben a helyzetben mondhatott. Violet beszélt arról, hogy a késbűbáj egy olyan részéből született, ahol nem volt más, csak harag. Maud sötét villanást érzett a hasában, amikor Robinra gondolt. Nem tudta a haragot varázslattá alakítani, de ó, mennyire bosszút akart állni ezen az emberen! Lassan, fokozatosan nyúzta volna le a bőrét, látni akarta, ahogy szenved.

De nem tudta megtenni. Épp őt készültek bántani.

Maud összeszorította a fogát, és az ujjait a karjába mélyesztette. Még ha ordít és zokog is, meg a szőnyegre üríti a gyomrát, akkor is ki fog tartani, amíg csak lehetséges, mielőtt bevallja, hogy mi az Utolsó Szerződés, és hol van. Akkor legalább emelt fővel mondhatja Robinnak, hogy sajnálja, amiért cserben hagyta.

– Azt hiszem, rá fog jönni – mondta –, hogy én is elég ostoba tudok lenni.

Morris felemelte a kezét, és ismét bölcsőzni kezdett. Maud szeretett volna becsukott szemmel várni; nem akarta látni, mi történik, bármi legyen is az, csakhogy ennek az alternatívája még elviselhetlenebb volt...

– Várjon! – szólalt meg Violet. – Azt hiszem, tudok segíteni. Anélkül, hogy bárki megsérülne.

Morris megállt. Maud vett egy megkönnyebbült lélegzetet.

– Tudja, hol van a kehely? – kérdezte Chapman Violettól.

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy tudom. És... – folytatta Violet, még mielőtt félbeszakíthatták volna. – Van

még valami, amit fel tudok ajánlani cserébe.

Chapman fintorogva végigmérte.

– Nem annyira univerzális a vonzereje, mint ahogyan hiszi, Miss Debenham.

– Nem, úgy tűnik, nem – felelte a nő nyugodtan. – Ön nem tart engem túl nagyra, igaz, Mr. Chapman? Azt mondta Morrisnak, hogy szabaduljon meg tőlem.

– Semmi köze ehhez az ügghöz – felelte a férfi kurtán. – Beleütötte az orrát valamibe, amibe nem kellett volna, és ezért megfizet.

Maud kezdte érteni, mi történik. Most már egészen más okokból tartotta vissza a lélegzetét.

– Hm – mondta Violet mosolyogva. A figyelem a szobában immár felé irányult, és Maud látta, hogy Chapman elbizonytalanodik, és azt sem érti, miért. Nem illett a forgatókönyvbe, hogy Violet ennyire önelégült legyen.

– Hogyan találtak ránk a raktérben?

– Nyomkövető rúnával – felelte Chapman. – Morrisnak volt annyi esze, hogy legalább egyikükre rátegyünk egy ilyet.

– Hallgasson ide! – Violet hátradőlt a székében. – Szerintem nem Morris tette rám. Mikor került volna olyan közel hozzám, hogy erre lehetősége legyen? Talán a szeánsz végén? De a rúna már napok óta rajtam van. – Morrisra emelte a tekintetét, aki szigorú arccal nézett vissza rá. – A kuzinom, Clarence volt az, igaz? Valamikor New Yorkban csinálta. A rúna először akkor izzott fel, amikor ő keresett engem, és nem tudta, hogy a törökfürdőben vagyok. Legközelebb akkor, amikor ki kellett derítenie, hogy a kabinomban vagyok-e, hogy odamehessen, és megkereshesse Lady Enid levelét.

– Mi a pokolról fecseg itt? – kérdezte Chapman dühösen. – Húzza az időt.

– Csak tisztázni akarom – felelte Violet. – Próbáljon követni! Szóval Clarence tette rám a rúnát, de Morris aktiválni tudta, mivel tisztában volt vele, hogy ott van. Morrisnak tudomása volt arról, hogy Walter Courcey utasította erre Clarence-t. Morris megpróbált félreállítani, de szerintem nem ölt volna meg. Mivel az ön kedves barátja, Morris, azt is tudja, hogy Lady Enid Blackwood mindenét rám hagyta, amikor meghalt. Köztük az Utolsó Szerződés törét is, bármi és bárhol legyen is az. – Violet úgy mosolygott Morrisra, mintha a férfi a lovagias védelmezője volna. – Lehet, hogy Maud bátyja hasznos az ügyüknek, de én nélkülözhetetlen vagyok.

Az előadás alatt Chapman arca a harag különböző színeit öltötte magára, végül mélybordóvá változott.

– Micsoda? – morogta. – Morris? Igaz ez?

– Ezzel a résszel tehát nem önt bízta meg Mr. Bastoke? – kérdezte Maud, és elkerekedett szemmel bámult Chapmanre. – Lehet, hogy van még valami, amiről eddig nem tudott?

– Morris! – csattant fel Chapman.

A másik férfi csak vállat vont. Semmi sem fejezhette volna ki jobban a megvetését. Maud, a helyzet ellenére, kis híján nevetésben tört ki.

– Nem túl jó érzés, ha eszközként használják az embert, igaz, Mr. Chapman? – kérdezte Violet. – Csak úgy kihúzzák a dobozból, amikor szükségük van magára, de amúgy a sötétben tartják.

Chapman úgy nézett ki, mintha mindhármukat meg akarná ütni, még a kezét is felemelte, hogy hozzáfogjon egy bölcsőhöz. De aztán meggondolta magát.

– Mr. Bastoke értékeli a munkámat – felelte dacosan. – Majd akkor ismerteti velem a nagyobb tervet, amikor elvégeztem a feladatomat, és átadtam neki a kelyhet.

– Pontosan erről beszélek – folytatta Violet. – Ha egy pillanatra befogná a száját, rájönne, hogy épp megadom magam, Mr. Chapman. Nem vagyok szellem, nem is akarok azzá válni, és nem hiszek abban, hogy mitikus tárgyakért kellene emberek életét feláldozni. Készen állok megvásárolni a szabadságunkat és a biztonságunkat. Amikor visszaérünk Angliába, odahívhatja az embereit, hogy átkutassák Lady Enid birtokát. Vagy a hölgy minden csecsebecsáját Clarence nevére íratom, hogy ő kezelje őket. Amit akar. Feltéve, hogy most elenged engem és Maudot sértetlenül.

– Violet! – tört elő a szó a lány szájából rémülten. Azt sem tudta, hogy ő maga vagy Mrs. Navenby szólalt-e meg.

– És a jó szándék jeleként – folytatta Violet, miközben felemelte az összekulcsolt kezét –, ha leveszi rólam ezt az átkozott varázslatot, megmondom, hol van Mrs. Navenby kelyhe. Örölnék, ha sietne. Már két ujjam elzsibbadt.

– Honnan tudjam, hogy nem színlel megint? – kérdezte Chapman. – Előbb mondja meg. Aztán... igen. Mindketten szabadon elmehetnek.

Violet sóhajtott egyet.

– Önök rettenetesen tárgyalnak. Nem értik, hogy mit jelent a jó szándék? Valami, ami még épphogy megvan önökben, mivel a legrosszabb dolog, amit eddig tettek, az volt, hogy Morris belerúgott Maudba, mint egy iskolás fiú. Nézzék, Maud meg én mindketten tudjuk, hol van a kehely. De ha megkínózzák, Mrs. Navenby csak arra fogja használni a száját, hogy zagyvaságokat beszéljen. Én azonban

nagylelkűen elárulom önöknek, különösebb felhajtás nélkül. Ha elengednek.

– Nem tetszik ez nekem – szólalt meg Morris.

– Itt továbbra is én hozom a döntéseket! – csattant fel Chapman, ismét elveszítve az önuralmát. A homlokát ráncolva fordult Violet felé. – Nem bízom meg önben.

– Ahogy én sem bízom abban, hogy nem fogja pusztá szórakozásból kitölteni rajtam a dühét, amint megkapja, amit akar. Talpra akarok állni, és szabadon használni a kezem. Ha ezt megkapom, távol tartom öntől Lord Hawthornt. – Violet vetett egy pillantást Maudra. – Előállok neki egy történettel, hogy miért tűntünk el egy órára, és miért repedt fel Maud szája, így nem kell majd őlordsága és a hajó biztonsági embereinek a kényelmetlen kérdéseire válaszolgatniuk.

Chapman kezdett elgyengülni. Maud nem hibáztatta. Csodálatos volt látni Violetet, amint a legkellemetlenebb oldalát valaki más ellen fordítja. Chapman még egyszer összeráncolta a homlokát, majd bölcsőzött egy érvénytelenítést, és Violet felé dobta.

A nő felállt, és színpadiasan kinyújtózott.

– Ha esetleg eszébe jutna valami ostobaság... – mondta Morris, akinek a kezében zöld varázslat lüktetett. Maud feltételezte, ez nagyjából annak felelt meg, mintha egy pisztolyt szegezne Violet fejéhez. – Tárja szét a két kezét! És ne beszéljen!

– *Maga önző, cselszövő kis ribanc!* – kiáltotta Mrs. Navenby.
– *Így hálálja meg Enid nagylelkűségét?*

– Á! Gondoltam, hogy ehhez lesz egy-két szava, asszonyom.

– Violet fél szemét Morrison tartva lassan Maud elé lépett.

Lehajolt hozzá, amíg az arcuk olyan közel került egymáshoz, hogy akár meg is csókolhatta volna. – Nem tetszik, ahogy velem beszél. És nem tetszik, hogy eszköznek használja a barátomat.

Violet ismét kacsintott egyet. A szeme kimért, szándékos rándulása volt ez, amelyet egy kurta mosoly is kísért. Maud elbizonytalanodott, és érezte, hogy a szellem is elnémul.

– Elegem van abból, hogy a halottak ügyeit intézzem, és veszélybe sodorjam az életemet, miközben vannak itt olyan élők, akik fontosak a számomra. És ha azt mondom önnek, hogy Maud biztonsága mindennél előbbre való nekem... Nos, asszonyom, ha valakinek, hát önnek meg kell értenie.

Az ujjbegyeivel megérintette Maud alsó ajkát. Majd lecsúsztatta őket az állán és a nyakán. Szürke szeme csillogott, a feszültség és a gyengédség feszessé tette az arcát. Amikor az ujjai elérték Maud ingblúzának a legfelső gombjait, kigombolta őket. Azután az alsóbbakat is.

A lány a teste mellett tartotta a karját, de nem tudta megállni, hogy ökölbe szoruljon a keze. Megbízik Violetben?

Igen. Éppen eléggé.

– Mit csinál? – kérdezte Chapman.

– Teljesítem a megállapodásunk rám eső részét – felelte a nő.

Az ujjai alatt Maud szíve vadul kalapált. A lány ingblúza kissé szétnyílt, és alóla előkerült a medál, amely a kombinéja fölött lógott.

A terv világossá vált.

– Ne! – könyörgött Maud, és amennyire csak lehetett, könnyeket csalt a szemébe. Vadul elkapta Violet csuklóját, mintha fel akarná tartóztatni. – Violet, nem akarom, hogy ezt

tedd értem. Annyi mindenben mentünk keresztül, hogy vigyázzunk rá.

Violet arcon csókolta Maudot. Az ujjai ügyesen megfogták a medált, és kiemelték a fényre.

– Maud, drágám! – mondta halkan. – Te többet érsz, mint ez a küldetés. Ezt már mondtam neked.

– *Ne merészelje!* – szólalt meg Mrs. Navenby harsányan, de volt valami színpadias a hangjában. – *Miss Blyth! Állítsa meg!*

– Mrs. Navenby – mondta Violet –, őszintén sajnálom, de így lesz a legjobb.

Azzal elrántotta a napraforgós medált Maud nyakától. A lánc elpattant. Violet, kezében a medállal, megfordult.

– Uraim – mondta –, íme Mrs. Navenby darabja az Utolsó Szerződésből. Tessék... kapják el!

32

Morris elkapta a medált.

– Lám – mondta Violet –, egyértelműen ön az agy és az izom ebben a csapatban.

A megjegyzés részben azt a célt szolgálta, hogy tovább gyengítse az ellenségeik közötti törékeny szövetséget, részben pedig csak Arthur Chapman bosszantását, aki most már fej fej mellett haladt Jerryvel azon férfiak versenyében, akiknek Violet boldogan átsétált volna a holttestén egy csésze teaért.

És valóban, Chapman dühösen nézett rá.

– Ne! – csattant fel Maud. – *Miss Debenham, sohasem bocsátok meg magának!*

Violetet átjárta az izgalom attól, hogy valaki kész volt követni az improvizációját, lépést tartani vele, és félelem nélkül együttműködni. Még mindig nem volt benne biztos, hogy Mrs. Navenby időben észrevette-e, miről van szó, de Maud felől nem voltak kétségei.

– Nem érdekel a megbocsátása, asszonyom. Az érdekel, hogy mentsük az irhánkat... már azokét, akiknek még van.

– *Én ebben többet nem segítek. És másban sem* – közölte

Maud dühösen és hűvösen, majd határozottan elhallgatott.

Nem volt teljesen meggyőző az előadása, ha az ember az elmúlt néhány éjszaka során pontosan megfigyelhette a különbséget a szellem és a médium hangja között. De nem is kellett annak lennie. Chapman és Morris megkapták, amit akartak. Csak az számított, hogy egy pillanatig sem volt okuk azt feltételezni, hogy Mrs. Navenby szelleme elhagyta Maud testét a medállal együtt.

Morris kénytelen volt elengedni a gonosz trükköt, amelyet bölcsőzött, hogy elkapja a felé dobott medált, és ezzel a figyelme elterelődött Violet ujjairól. A nő lazán végrehajtotta egy általános érvénytelenítés első néhány mozdulatát, majd félkészben tartotta a kezei között.

Chapman már-már követelte volna, hogy Morris adja át neki a medált, de a győzelem ismét megnyugtatta.

– Ha a másik még hasznos, ám legyen. De most, hogy az öregasszony beteljesítette a célját, a médium már csak teher a számunkra. Maga végez vele, vagy én?

– Nem így szólt az alkunk! – Violet épphogy meg tudta tartani a félig befejezett érvénytelenítést anélkül, hogy elejtette volna. – Mindkettőnket sértetlenül kell elengedniük!

– Talán megesküdtem rá vérrel vagy bármi mással? – Chapman gonoszul mosolygott. – Legyen hálás, hogy megúsza ép bőrrel, Miss Debenham. És ez legalább emlékezteti majd, mire számíton, ha később úgy döntene, hogy kijátszik minket a törrel kapcsolatban.

Violet már éppen visszavágott volna, hogy semmi joga ilyesmire figyelmeztetni, miközben épp kijátssza őt, de Morris megelőzte.

– Ne legyen már ennyire ostoba, Chapman! Az utolsó dolog,

amire szükségünk van, hogy a hajó biztonsági szolgálata ránk szálljon, mert a halott nő rokona is holtan került elő. És Mr. Bastoke sem lesz boldog, ha a látnok ellenünk fordul, amiért megöltük a húgát. Használjon inkább felejtésmentát, és fejezzük ezt be! Még nincs egy hete, hogy a nő meghalt.

– Miss Debenham később mindenről beszámolhat neki – magyarázta Chapman. – Mindkettővel meg kell csinálni. És... a rohadt életbe, Lord Hawthorn továbbra is beleütheti az orrát. Egy titokbúbáj volna a legjobb.

Maudnak elkerekedett a szeme, és a kezét a szájához kapta. Violet némán káromkodott – a rohadt életbe, remélte, hogy erre nem kerül sor –, majd elvégezte az érvénytelenítés utolsó mozdulatait. Túl sok erőt tett a varázslatba, túl nagy lendülettel, így az érvénytelenítés úgy szakadt szét, mint egy túltöltött bőrtömlő, mielőtt még irányítani tudta volna. Széles ívben szétrepült a szobában. Mégis megtette a hatását: Maud lába hirtelen szabaddá vált.

Violet már a következő varázslatot formálta, miközben Maud és Chapman közé lépett.

– Maud, állj félre!

Nem ölheték meg őt. Nem ölheték meg Maudot. Violetnek muszáj kimenekítenie magukat innen.

– Felejtsd el Chapmant! Szerezd meg a medált! – kiáltotta Maud zseniális kreativitással, miközben engedelmesen a komódhoz lapult.

Chapman gyorsan tudott bölcsőzni, de Violet előbb kezdte, és előbb is fejezte be: tűzbúbájt bölcsőzött egy kiegészítő záradékkal, hogy még nehéz anyagon is fogjon, és egy másikkal, amely nyilvánosságot formált belőle. A varázslat a férfi combjába fúródott, és azonnal elkezdte kiégetni a

nadrágját.

– A kurva életbe!

Chapman elengedte a félig megformált bölcsőt. Violet sietve Maud, majd az ajtó felé kapta a fejét.

– Morris! – lihegett Chapman, miközben az égő foltot csapkodta a lábán. – Mit áll ott? Segítsen már!

Morris védelmezően szorította a tenyerét a zsebére. Közel volt az ajtóhoz. Miután megszerezte a tárgyat, amelyet Mr. Bastoke akart, szemmel láthatóan semmi kedve nem volt tovább kockáztatni. Fontolgatta, hogy magára hagyja Chapmant a bajban.

Chapman észrevette ezt, és káromkodott. A fogait kivillantva fordult Violet felé. Vöröses, nyers bőr bújott elő a nadrágja anyagának égett szélei alól. A férfi formálni kezdett egy varázslatot, amely habzott és fodrozódott a kezei között, és a mustársárga füst zöldes fénnel csillogott, ahol a fény ráesett. Violet nem tudta beazonosítani a bűbájt, de Chapman dühből formálta, és a szemében csak az elfojtott harag látszott, miközben csinálta. A félelem teljesen kiürítette Violet elméjét. Maud kiáltott valamit, ami mintha vattán keresztül szűrődött volna a fülébe. Tett egy tétova lépést hátrafelé, és nekiment a székeknek.

„Amikor nem tudsz gondolkodni, *chérie*, hagyd, hogy a kezeid gondolkodjanak helyetted.”

Ez Claudette hangja volt. Claudette egy díszletasztalon ült a zöld szobában, cigarettáról cigarettára gyújtott; Thom felé biccentett, aki egy sötétebb szerepet játszott, mint amit általában szokott, és minden irányból közeledett Violet felé. Hátulról, oldalról, késsel, pisztollyal. A fegyverek illúziók voltak, de az általában nemtörődöm Thom nagyszerű színész

volt, amikor az akart lenni. Violet idegei csak a fenyegetést ismerték fel, és ezt a fenyegetést átalakította egy vödörre, amellyel lemerült a dühe mélységes kútjába.

Claudette azt mondta: „Újra”, és megismételte: „Újra”, amíg Violet ujjai könnyedén siklottak a késbúbáj bölcsőjébe anélkül, hogy tudatosan végiggondolta volna a mozdulatokat. A varázslat nem volt finomra hangolva, csak gyorsaságra, és arra, hogy akkor törjön a felszínre, amikor a test többi részét előnti a pánik.

Violet felemelte a kezét, és alig látta a rózsaszín fényt, amely körülvette.

Tett egy lépést előre, lehunyta a szemét, és lecsapott.

Felkészült rá, hogy meleg vér csapódik az arcába. De nem érzett semmit.

Hallotta Maud fojtott sikoltását. Újfajta, intenzív, fémes szag csapta meg az orrát. Csobogó hangot hallott, mint amikor víz folyik egy rács alatt, majd egy jelentéktelen kis roppanást nem messze tőle. Nem kapott elég levegőt, a tüdejének küzdenie kellett érte. Végül kinyitotta a szemét, mert ha nem tette volna, elterül a földön.

Mégiscsak volt vér. Rengeteg: beborította Chapman testét, a kezét, amellyel a sebet szorította, és a padlót, ahol szétfolyt, és összeolvadt a szőnyeg zöld és sárga színével.

Néhány vörös folt díszítette Violet ruhájának a mellényét és ujját, mintha finom ecsettel festették volna őket.

Remegnie kellett volna. Ehelyett teljesen kiüresedett. Úgy érezte magát, mintha egy órát töltött volna a jégkamrában, mint Mrs. Navenby holtteste, ahonnan átfázva, nyugodtan lépett volna ki. Egy kellemetlen, ám szükséges feladat akadt az útjába, amelyet el is végzett.

Ránézett a férfi felhasított holttestére.

– Mondtam magának, hogy elvágom a torkát – jegyezte meg olyan hangon, hogy az szinte láthatóvá vált a levegőben. – Megmondtam.

Hirtelen megjelent a világ többi része: színek, hangok, melegség. Violet gyomrát most már felkavarta a vér szaga. Néhány centire az ajtótól Morris megdermedt a döbbenettől. Chapman testéről Violetre nézett, majd vissza.

Egyikük sem mozdult. A nő légzése tűnt a leghangosabbnak a világon. Ám a hirtelen dörömbölés a kabinajtón még hangosabb volt.

Maud ugrott egyet. Még Morris is összerezzent, és az ajtóra kapta a tekintetét, mintha azt várná, hogy bármikor kivágódhat. De nem ez történt. Újabb élénk kopogás követte az elsőt. Néhány örökkévalóságnak tűnő másodpercet követően Morris megköszörülte a torkát.

– Ki... Ki az?

A hangtompító búbáj valószínűleg eltűnhetett Violet erőteljes érvénytelenítésének köszönhetően, mert szinte azonnal megérkezett a válasz.

– Á, Morris! – mondta Lord Hawthorn szigorúan. – Kiváló! Nyissa ki ezt a rohadt ajtót!

– Itt vagyunk bent! – szólalt meg Maud. – Mindketten rendben vagyunk. – Ez egy meglehetősen nagyvonalú elferdítése volt a „rendben” szónak, emellett felfedte Maud megható feltételezését arra vonatkozóan, vajon mik lehetnek Hawthorn prioritásai.

Morris Maudra, majd Violetre nézett.

– Nyissa ki, vagy elmegyek a fedélzeti őrmesterért meg egy jókora baltáért – folytatta Hawthorn.

– Tudja, hogy itt vagyunk – mondta Maud Morrisnak halkan és sietve –, és mindeddig az egyetlen, aki gyilkolt, az Violet. Azt akarja, hogy Lord Hawthorn kinyissa az ajtót, és a mi holttestünket is itt találja?

Morris keze ismét a zsebe fölé tévedt. Nehezen lehetett olvasni az arcáról, de kezdtek feltűnni rajta a bizonytalanság jelei.

Elfordította a kulcsot a kabinajtóban, és kinyitotta.

– Morris! – mondta Hawthorn.

– Uram!

Hawthorn sietve belépett, becsukta maga mögött az ajtót, még mielőtt Morrisnak eszébe jutott volna elszökni. Őlordsága vetett egy pillantást Maudra és a vérfoltos Violetre, aztán Chapmanen állapodott meg a tekintete. Egy pillanatra lehunyta a szemét, majd rezignáltan kinyitotta.

Maud és Morris egyszerre szólaltak meg:

– Ő...

– Az úgy...

– Nem érdekel! – Hawthorn báró a legjobb formáját hozta. Megfordult, és katonás tekintetét Morrisra szegezte. – Ami engem illet, én beléptem ebbe a szobába, ön pedig itt állt a holttest fölött kezében egy késsel; ha kell, a nevemre és a rangomra is megesküszöm a fedélzeti őrmester vagy bármely más hatóság előtt.

Morris elsápadt. Valóban sértettnek tűnt, mintha elvárta volna, hogy a hűségéért némi tiszteletet kapjon a munkaadója unokatestvérétől.

– Értem – morogta. – Ne higgye, hogy a neve többet ér, mint amennyit a varázsereje ért, *uram*.

Észszerű visszavágás volt, de teljességgel hatástalan.

Hawthornnak a szeme sem rebbent.

– Távozzon, Morris! És mivel hamarosan körözött személy lesz, azt tanácsolom, húzza meg magát az utazás hátralévő részében. Biztosra veszem, hogy elég tapasztalt mágus ahhoz, hogy ezt megoldja.

– A nyaklánc! Nála van a nyaklánc!

– Maud! – mordult rá Hawthorn. – Egy holttest van a kabin sarkában, és ha így folytatják, örülhetnek, ha nem tartóztatják le önöket gyilkosságért a lopás és a csalás mellett.

– Nem, igaza van! – szólalt meg Violet, buzgón csiszolva tovább a félrevezetés ékkövét. – Nem hagyhatjuk elmenekülni vele! Főleg azok után, amit történt.

Morris végre észhez tért. Egy gyors mozdulattal a kabinajtóra vetette magát, és kirohant. Olyan erővel csapta be maga után, hogy az ajtó visszapattant.

Hawthorn egy pillanattal később odalépett, és rendesen becsukta.

– Szerinted bevette? – kérdezte Maud levegő után kapkodva.

– Remélem – felelte Violet.

– Miért tettem fel a lábam valaha is erre az átkozott hajóra? – morgolódtott Hawthorn, miközben átvágott a szobán, épp csak kikerülve Chapmant és a bútorokat, aztán félig orvosként vizsgálódva, félig törődőn a két kezébe fogta Maud arcát, és összeráncolt homlokkal nézte a felrepedt száját. – Maud Blyth! Ön egy valóságos veszedelem, és nem volna szabad hagyni, hogy felügyelet nélkül járjon-keljen a világban.

Maud remegve mosolygott.

– Robin is mindig ezt mondja.

– Akkor több esze van, mint hittem. – Hawthorn elengedte a lány arcát, és kérdően Violetre nézett, aki azóta némileg összeszedte magát.

– Ami a megmentésünket illeti, Hawthorn, egy kicsit elkéstél. Urai voltunk a helyzetnek.

– Bocsáss meg, esetleg Morrist is el akartad tenni láb alól? Megzavartalak?

– Pontosan arra készültünk, ami történt, vagyis el akartuk engedni, mivel azt hiszi, hogy nála van a szerződésdarab.

Ezután Violet elmagyarázta a bárónak, hogyan zajlottak az események. Cserébe Hawthorn beszámolt arról, hogy Chapmannek sikerült öntudatlanná bűvölnie őt a szeánszszobában, majd később arra ébredt, hogy Mrs. Moretti professzionális hisztériát adott elő a fedélzeti őrmesternek, és azt állította, hogy semmire sem emlékszik onnantól kezdve, hogy megfogták egymás kezét az asztal körül.

– Én pedig – folytatta Hawthorn közömbösen – azt állítottam, hogy megszállt egy gonosz szellem. Aztán elszöktem, és Chapman kabinjához jöttem. Gondoltam, hogy lesz némi eltakarítanivaló, úgyhogy jobbnak láttam, ha nem hozok magammal közönséget néhány biztonsági tiszt formájában.

Mindnyájan Chapmanre néztek, majd ismét elfordították a tekintetüket. Violetnek felfordult a gyomra, és elgyengült a térde a vér látványától. *Nem.* Nem fog elájulni, nem üríti a gyomrát a padlóra, és nem fog bocsánatot kérni.

– Egy jó történettel kell előállnunk arra vonatkozóan, hogy mindez miért Morris bűne – szólalt meg. – És hogy mi mit

kerestünk itt.

Maud hosszú, halk hangot adott ki, majd térdre rogyott.

– Maud! – Violet letérdelt mellé.

A lány nem ájult el. Egyszerűen csak összeomlott, és sápadt arccal leült a földre. A szeme könnybe lábadt.

– Sajnálom. Istenem! Ennél erősebbnek kellene lennem, igaz? Ez az egész egy halottal kezdődött. Nem tudom, miért nem készítettem fel magam arra, hogy több is lesz.

Violet gondolkodás nélkül átölelte a lányt, aki szipogva a karjaiba omlott. Hawthorn egy tiszta zsebkendőt nyújtott feléjük. Violet odaadta Maudnak, akinek gurgulázó hang jött ki a torkán, és megtörölte az arcát.

– Nem az... Ó, azt hiszem, Mrs. Navenby miatt sírok. Szörnyű arra gondolni, hogy nem köszönhetett el tőlünk.

– Hálás volt azért, hogy egy ideig a te hangodat használhatta. Ő maga mondta – vigasztalta Violet. – És tudod, hogy azt akarta, hogy mindenekelőtt az igazi kelyhet védelmezd.

Maud nem túl elegánsan, jó hangosan kifújta az orrát Hawthorn zsebkendőjébe, és miután befejezte, valamennyire felélénkült.

– Nagyon okos volt téled, Violet, hogy elhitetted velük, a medál az, amit keresnek.

– Mindnyájan ezt gondoltuk, amikor először rátaláltunk. Én csak azt mutattam meg nekik, amit ők igaznak akartak hinni. Az önző ribancot pedig igazán nem esett nehezemre eljátszani. – Violet mosolya feszült volt, és a gyűrűi nehéznek tündek az ujján. – A legtöbb férfi figyelme lankad, amikor úgy kezdesz viselkedni, amit elvárnak tőled.

Ekkor Maud Violetre emelte a tekintetét, és fűzőld

szemének mélyén vakmerő tűz lobbant fel.

– Tudod, van egy ötletem arra, milyen történettel állhatnánk elő. Hogy mi történt a szeánszon, és miért Morris ölte meg Chapmant. – Ezután Hawthornra nézett. – Magával hozta a csekkfüzetét erre a mentőakcióra, uram?

A báró lemondóan hallgatott.

– És mennyibe fog ez kerülni nekem?

Maud elhúzódott Violettól. A nedves zsebkendőt négybe, majd nyolcra hajtotta, és a legtisztább sarkával megtörölgette a szemét.

– Az attól függ, mennyire kedveli magát a mi Mr. Rossunk – felelte Maud bocsánatkérően. – De látva, hogyan alkudoztak a pornográf füzetek kapcsán, úgy gondolom... elég sokba.

A fedélzeti őrmester hátradőlt a székében, és úgy vizsgálgatta az asztalán heverő zsákmányt, mintha attól tartana, hogy bármelyik pillanatban eltűnhet.

– Jóságos ég! – mondta immáron harmadszor.

Violet és Maud vele szemben ültek; Hawthorn az ajtó mellett állt, próbált a háttérbe húzódni, már amennyire egy magafajta férfi számára ez lehetséges volt, vagyis nem nagyon. Mr. Berry ismét végignézett mindannyiukon, majd újra az ékszerekre és a többé értéktárgyra pillantott. A kupacban ott volt minden, amit az első osztályú kabinokból tulajdonított el a *Líra* fedélzetén tevékenykedő, titokzatos ékszerszerező. Állítólag egy alsó fiókból került elő a B fedélzet 44-es kabinjában.

Maud valóban ragaszkodott hozzá, hogy alaposan átkutassák Chapman kabinját, mielőtt távoztak, hátha

találnak valamilyen nyomot az Utolsó Szerződésre vonatkozóan. Violet bosszúszomjasan túrta fel Chapman szépen elrendezett piperecikkeit, de nem talált semmi érdekeset vagy terhelőt.

– Miért kezdtek gyanakodni Mr. Chapmanre? – kérdezte Mr. Berry.

– Ellopott néhány dolgot Mrs. Navenbytől – felelte Maud halálos őszinteséggel. – Óvatlan volt, és megláttam nála ezeket a tárgyakat. Tetszett az ötlet, hogy nyomozót játsszak, és visszaszerezem az utasok ékszereit. Azt gondoltam, jó kaland lesz. – Maud lehajtotta a fejét, miközben továbbra is Hawthorn zsebkendőjét szorongatta. – Tényleg nem gondoltam, hogy ekkora veszéllyel jár.

– Ez ostoba dolog volt az ön részéről, Miss Cutler. – Mr. Berry igyekezett szigorúan beszélni, de Maud szipogása elgyengítette. – Azonnal a megfelelő hatóságokhoz kellett volna fordulnia.

– Most már én is tudom. – Szipogás. – Akkor jöttem rá, amikor megpróbált lopással vádolni engem és Miss Debenhamet. Hallott a félreértésről, ami Mrs. Vaughn kabinjánál történt – mondta Maud bűnbánó, ártatlan arckifejezéssel. – És... megfenyegetett minket. Kényszeríteni akart rá, hogy beismerjem, én loptam el az ékszereket, de én nem voltam hajlandó erre.

– Ismertem ilyen férfiakat – szólt közbe Violet. – Miss Cutler... Bocsáss meg, drágám, de te is tudod, hogy így van... Szóval Miss Cutler igen naiv a világ dolgaiban. Én mondtam neki, hogy fusson el. Nem tudtuk, hogy Chapmannek volt egy cinkosa.

– Mr. Joseph Morris?

Violet megborzongott.

– Megkötözték minket, és vitatkoztak. Morris nem örült, hogy a helyzet emberrablásig fajult. – Tényleg sokkal könnyebb volt így, hogy nagylelkűen adagolhatták az igazságot. – És aztán... azt hiszem, a dolgok kicsúsztak a kezükből.

A feltüntetett házi bűbájnak köszönhetően Violet ruháján nem maradtak vérpettyek. Hawthorn pedig valóban élénk leírást adott arról, hogyan kapta rajta Morrist véres késsel a kezében. Határozott célzást tett rá, milyen hősiezen mentette meg és oldozta el a tehetetlen nőt, amitől Violet igencsak bosszús lett.

– Sehol sem találjuk Morrist – jelentette be Mr. Berry. – A szavamat adom, Miss Cutler, hogy fáradhatatlanul keressük őt, amíg a *Líra* ki nem köt.

– Gondolom, retteg – jegyezte meg Hawthorn. – Tudja, hogy nincs hová menekülnie. Még az is lehet, hogy a tengerbe ugrott, csak hogy kicselezze a hóhért.

Maud ismét szipogott. Mr. Berry rosszállóan ráncolta a homlokát a báró úr e hátborzongató feltevése hallatán.

– Jamison és Rogers arról számoltak be, hogy szóba került... valamiféle gonosz szellem, amely megszállta önt, uram. – A fedélzeti őrmesternek nem volt bátorsága valódi kérdést feltenni.

– Borzasztó élmény volt – mondta Hawthorn. – Senkinek sem ajánlom.

– Milyen kár, hogy ilyen rosszul alakultak a dolgok. A szeánszon tényleg közelebb éreztem magam Mrs. Navenby lelkéhez – jegyezte meg Maud búsan. – Bárcsak itt lenne még velünk!

Violet nem tudta megállni, hogy meg ne szólaljon:

– Igen... Mielőtt Chapman a saját céljai érdekében átvette az irányítást, elég izgalmas volt a szeánsz, úgy gondolom. Fel kellene fogadniuk Mrs. Morettit, hogy minden utazáson tartson ilyen üléseket – javasolta Mr. Berrynek. – Remek program lehetne.

Maud megrúgta Violet bokáját az asztal alatt.

Mr. Berry bizonytalanul mosolygott rá, majd ismét az ékszereket nézte. Szemmel láthatóan megkönnyebbült attól, hogy visszaadhatja a tárgyakat a tulajdonosaiknak, és ezzel megmentheti a White Star Line jó hírét.

Olyan történetet adtak elő neki, amelyet a fedélzeti őrmester könnyedén el tudott fogadni, és még ki is színezték.

– Rendben van. Köszönöm, uram, a... fáradozásait. És remélem, Miss Cutler, tanult az esetből.

– Ó, nagyon sokat tanultam – felelte Maud. – Azt hiszem, még sohasem tanultam ennyit egy hét alatt, mint ezen az utazáson.

Violet viszonzni akarta a rúgást, de Maud a széke alá húzta a lábát.

– Most pedig készülődünk kell a bálra – mondta a fedélzeti őrmester. – Bár úgy gondolom, a rengeteg megpróbáltatás után szeretnének inkább lepihenni. Az utaskísérők esetleg... a kabinjukban is felszolgálhatják önöknek a vacsorát.

Az őrmester és Maud kissé kínosnak érezték ezt a pillanatot, de Violet nem értette, miért. Maud úgy festett, mint aki mindjárt elneveti magát.

– Annyira vártuk a bált – mondta. – Miss Broadley fog fellépni, igaz? És a tombola! Nem szeretnénk lemaradni róla.

Jóságos ég! A vizestál! Még nem végeztek. Violet valósággal

megfeledkezett Dorian, az átkozott szürke jákópapagáj
tálcájáról.

– Nem szeretnénk lemaradni róla – ismételte.

33

A baldachinos ágy szinte gúnyolódott Violettel, miközben Mauddal öltözködtek. Ezúttal nem szexuális okokból. Violet arra gondolt, milyen puha és csábító a párnája. Az idegőrlő események után a legszívesebben lepihent volna.

Nem. Meg kell szerezniük azt az átkozott tálat, máskülönben minden eddigi hiábavaló volt.

Mindketten azt a ruhájukat választották, amelyet első este viseltek a hajón. Az indigókék Violet legszebb estélyije volt. És bár Maud ruhái közül Violetnek az ezüstszürke tetszett a legjobban, nem tagadhatta, hogy a naplemente-rózsaszín csodásan kiemeli a lány arcszínét.

Segítettek egymásnak a gombokkal és a csipkéekkel, Violet befonta Maud haját a halántékánál, és a két fonatot behurkolta a feltűzött kontyába. Eközben megvitatták az ötleteiket. Lehetséges, hogy Dorian kalitkája már a táncot megelőző vacsorán szem előtt lesz, de az is lehet, hogy nem. A tombolához valószínűleg apró papírfecniket fognak használni. Rendelkezésükre állt Violet varázsereje... De mit használhatnának még? A dudás-dobos zenekart? Lord Albertet? Egy kengurut?

Violet a teljes gyűrűkészletét eltette az estélyi táskájába.

– Ez az utolsó estéd, hogy botrányba keveredj, Miss Debenham – mondta Maud. – Biztos, hogy nem szeretnél rövid hajjal és bajusszal megjelenni?

Violet nevetett, miközben felhúzkodta a kesztyűjét.

– Lord Hawthorn szajhái vagyunk, akiket elraboltak a gyilkos ékszertolvajok. Már így is elég figyelem irányul majd ránk ahhoz, hogy igazi kihívás legyen megszerezni a tálat. Nézz csak ide! Elfedjük valahogy a harci sérülésedet?

Két kezébe fogta Maud arcát, és maga felé fordította. A lány alsó ajkán a repedés már behegesedett. Chapman vérének emléke még mindig megpróbált felkúszni Violet torkán, de visszatartotta.

– Gyógyítani nem igazán tudok – tette hozzá. – De a sminket jól használom.

– Megkérdezhetnénk Mrs... – Maud keze megtorpant, miközben a nyakában lévő medál után nyúlt. Elkomorodott.

Violet leengedte a kezét.

– Igazán sajnálom – mondta.

– Tudom. – A lány az ajkát harapdálta. Félő volt, hogy felnyílik a sebe. – Violet, ha nem jutott volna eszedbe a medál... és ha tényleg választanod kellett volna aközött, hogy feladd a szerződést, vagy hagyd, hogy engem bántsanak, mit tettél volna?

Violetnek fogalma sem volt, milyen választ vár tőle Maud. Arról pedig még kevésbé, hogy mi az igazság.

– Nem meséltem el neked minden részletet azzal kapcsolatban, hogyan jutott hozzá Walter Courcay az érméhez, igaz? – kérdezte Maud. – Edwin kötött egy alkut, Robin és az én biztonságom érdekében... arra játszott, jobb,

ha épek és szabadok vagyunk, hogy megtervezhessük a következő csatát. – Maud ujjai az arcán lévő zúzódásokra tévedtek, majd ismét leengedte őket. – Nem tudom, hogy én képes lennék-e erre. Hogy nekem eszembe jutott volna-e. Robinnak nem jutott eszébe, az biztos. Nem vagyunk nagy gondolkodók, mi, Blythok – tette hozzá némi öniróniával.

– Ha én ugyanezt tettem volna...

– Nem hibáztathattalak volna – vágott közbe Maud. – Megnehezítette volna a következő néhány csatát, de megértettem volna. És valószínűleg, miután jól lehordalak, hálás is lettem volna, hogy érdeemesnek tartasz erre.

– Én nem tudom, mit tettem volna – jegyezte meg Violet őszintén.

Ezúttal Maud nézett az ágyra. Nem tűnt fáradtnak. Violet még sohasem látta Maud Blythot fáradtnak. Mindig tökéletesen ébernek látszott, amíg el nem aludt, akkor viszont úgy nézett ki, mint aki soha többé nem ébred fel.

– Amikor... – kezdte Maud, és finoman elpirult. – Múlt éjjel azt gondoltam: *bármit kérhetek tőle, és megtenné.* Bármit. – A tekintete Violetre villant. – Mert minél furcsább, minél felháborítóbb dolgot kértem volna, az annál jobb pajzs lett volna az igazság számára.

– De nem tetted – mondta Violet óvatosan.

– Nem. Azt kértem, ereszd le a pajzsot.

– Azt mondtad, bármikor nemet mondhatok.

Maud ismét az ajkát harapdálta. Violet összekulcsolta a kezét, hogy ne nyúljon oda, és állítsa le.

– Ez bocsánatkérés? – kérdezte a nő. Egy pillanatnyi tétovázás után Maud megrázta a fejét. – Bánod, hogy nem kértél valami mást?

– Nem – felelte Maud. – De folyton az jár a fejemben, vajon meddig mentél volna el, ha úgy akarom.

Maud és az ő listái. Ő volt az egyetlen, aki ilyen leplezetlen éhséggel nézett Violetre, szégyentelenül, szüntelenül kutakodva. Violet negyedszer is kisimította a kesztyűjét, és a bőre még többet akart.

Teljesen fel voltak öltözve. Indulniuk kellett. El fognak késni a vacsoráról.

– Mondj egy példát! – kérte Violet.

Maud arca olyan rózsaszínű volt, mint amikor első este kilépett Hawthorn hálósobájából becsukott szemmel. Mintha most is valami olyasmit képzelne el, amit túlzott jólneveltsége miatt képtelen szavakba önteni.

– Említetted, hogy lekötözhetnél, és addig ingerelhetnél, amíg sikítani nem kezdek. Szeretném, ha megpróbálnád. És szeretem nézni, amikor varázsolsz, és különösen szeretem elérni, hogy ne tudd megtartani. Azt hiszem... megkérnélek, hogy maradj csendben, aztán kipróbálnám, milyen hangerőt tudok előcsalni belőled.

Violet elképzelte mindezt. Maud sokat tanult az elmúlt néhány napban. És ha ez verseny lenne... ha megint elszántan igyekezne elérni, hogy Violet elveszítse a kontrollt...

– A rohadt életbe! – mondta Violet. – Nem volna szabad, hogy felügyelet nélkül járkálj ebben a világban.

– És aztán...

– Nem. Ne beszélj tovább, különben az ágyhoz kötözlek, széttépem a ruhád, és megduglak, a fenébe azzal a bállal meg a tállal.

Maud örült, hogy Violet tartotta, és megemelte a tétet.

A mosolya ígéret volt, a tartása ellazult.

Violet vágya is felengedett valamelyest. Most már csak részben volt köze Maud bőréhez, Maud nevetéséhez és ahhoz, hogy Maud felső ajka úgy nézett ki, mintha valaki az ujjával behorpasztotta volna közepén. Violet a legszívesebben az ablakpárkányra kuporodva beszélgetett volna vele. Szerette volna megkérdezni a lányt, aki gyakran rettegett, de sohasem adta fel, mit hisz arról, mi történik a halál után. Hogy fél-e tőle, vagy újabb küldetésnek tekinti, vagy egy olyan világban lebegő csónaknak, ahol nincs part a láthatáron.

– Menjünk? – kérdezte Maud.

– Még nincs tervünk – jegyezte meg Violet.

– Tudom. – Maud vállat vont, a kulcscsontja megemelkedett, majd lesüllyedt, amitől aranyliliomokból és apró gyöngyökből álló nyaklánc megmozdult. – Először is jussunk el abba a helyiségbe, ahol Dorian kalitkája van, azután meglátjuk. Együtt nem vagyunk rosszak rögtönzésben – tette hozzá, és hirtelen vigyor kúszott az arcára. – Ha minden kötél szakad, addig sírok Lord Hawthorn vállán, amíg kénytelen lesz segíteni nekünk. Vagy visszacserélem Mr. Ross összes pornográf füzetét cserébe azért, hogy ellopja Dorian a győztestől.

– Az összeset? – kérdezte Violet színlelt döbbenettel.

– Én is tudok áldozatot hozni. Különben is... – Maud arcán egy röpke pillanatra pajkos gödröcske jelent meg, miközben az ajtó felé fordult, és Violet mellkasa összeszorult, mintha meghúzták volna a fűzőjét – a nagy részét már elolvastam.

Az étkezőben az asztalokat a falakhoz tolták, hogy a terem közepén helyet adjanak a táncnak. Az oszlopok miatt a helyszín nem volt alkalmas koreografált táncokra, és nagyon különbözött a magas mennyezetű báltermektől, amelyekben Maud korábban járt. De a levegőt bearanyozta a csillárok fénye, és valaki kinyitott egy ajtót, amely egy keskeny fedélzetre vezetett, így az esti levegő hűvösen áramolhatott a zsúfolt, fülledt terembe. A csodás tolldíszes utasok olyan benyomást keltettek, mintha egy madárházból érkeztek volna, cseverészve, nevetgélve ettek-ittak, miközben körbe-körbejártak a helyiségben.

Maud a bejáratnál átvette a tombolajegyét az egyik utaskísérőtől, és átadta Violetnek, aki mindkét számot megjegyezte, majd a táskájába tette.

A szokásosnál is több szempár követte őket, ahogy beléptek. A nyomukban sugdolózni kezdtek az emberek. Maud számított ugyan erre, de a bőre érzékenyen reagált a sok kíváncsi tekintetre. Sohasem volt még ennyire hálás Violet gránitszilárdságú alakításáért. A nő felszegte az állát, nem fogta vissza a nevetését, és átéléssel merült bele üldöztetésük és elrablásuk történetének lélegzetelállító, csak kicsit kiszínezett változatába.

Maud vizet ivott, posírozott nyelvhalat evett vajmártással, és közben arra gondolt, hogy még mindig nem kérdezte meg Violettól, hogy érzi magát. A nő ijesztően közömbösnek látszott, miután egy varázslattal már a második férfinak vágta el a torkát.

Maud nem gondolta, hogy Violet hazudna neki. És csak most jött rá, túl későn, hogy mekkora hatalmat követelt magának, amikor arra kérte őt, hogy engedje le a pajzsát.

Maud nem érdemelte meg. Ez több volt, mint amiben megállapodtak. Több, mint amit egy szerződés alapján egy ember ellophat egy másiktól.

Meglehet, Violet könnyedén viselte a csillogó vakmerőségét, de alatta óvatos volt, nagyon-nagyon óvatos. Maud nem ilyen volt, de meg akarta tanulni. Szándékosan lesz az, ahogyan azt is mindennap elhatározta, hogy nagylelkű és kedves lesz, és minden egyéb, ami szembehelyezkedik a kígyóként tekergő, örökölt természetével.

Vacsora után kísértáltak a fedélzetre. Kevesebben voltak kint, mint amire Maud számított, és ez megmagyarázta a hatalmas zsúfoltságot a szalonban. A szél könnyű esőcseppeket csapott rájuk. Az égen nem tűndököltek csillagok. A felhők mögé rejtőző hold fénye kelletlenül pislákkolt.

– Nahát! – mondta Violet. – Ennyit a friss levegőről.

Maud azért vett még egy mély lélegzetet.

– Nekem jólesik.

– Nem hiszem, hogy itt elkapna minket az ihlet – jegyezte meg Violet. – És már készülődnek a tombolára.

Odabent Maud tekintete utasról utasra vándorolt. Az egyik bostoni nővér a másikat legyezte, miközben egyszerre beszéltek. Maudnak össze kellett fognia a szoknyáját, hogy kikerülje a nászutasokat, akik közel húzták egymáshoz a székeiket, és nevetgéltek. A vörös hajú nő gyönyörű csipkés-fodros ruhát viselt, a férfi bajusza pedig még ferdebb volt, mint valaha. Vajon mit tennének, ha megnyernének egy kissé kellemetlen szókinccsel rendelkező, szürke jákópapagájt?

Maud épp azon töprengett, némi derűvel, hogy talán a legjobb stratégia az lenne, ha odamenne a győzteshez, bárki legyen is az, és egyszerűen megkérdezné, visszavásárolhatná-e tőle Doriant – szegény megboldogult nénikéje emlékére, és így tovább –, amikor Violet megfogta a karját.

– Odanézz! – mondta.

Maud követte a tekintetét abba az irányba, ahol rengeteg ember állt.

– Mégér egy próbát – motyogta Violet, még mielőtt Maud bármit is kérdezhetett volna. – Adj egy percet!

A férfi, akit Violet megközelített, rövid, szőke szakállt és vörös kabátot viselt, szinte katonás stílusút, feketével és arannyal díszítve. Violet a lehető legkacérabban flörtölt vele. Maud csak akkor ismerte fel a férfit, amikor az megcsókolta Violet felé nyújtott kezét: ő volt az a fiatalember, aki a karnevál alatt valamilyen idegen nyelven szóba elegyedett velük.

Violet a táskájában keresgélt, a férfi pedig előkotort valamit a csodálatos vörös kabátja elülső zsebéből. Aztán kezét ráztak, mintha éppen üzletet kötöttek volna.

Maud, látva, hogy Robin újabb látomása vált valóra, kis híján felnevetett. Érezte az ajkán a vidámságot, miközben Violet elbúcsúzott a férfitől, és visszatért hozzá.

– Ó, ez remek volt, Harriet!

– Lehet, hogy semmi sem lesz belőle. Ez is ugyanolyan katasztrofálisan végződhet, mint az autós látomás követése. De az ember nem lát mindennap vörös kabátot egy férfin.

– Tökéletesen észszerű ötlet volt elbújni abba az autóba – tiltakozott Maud. – Nem Robin találta ki, hogy nyomkövető

rúnát tegyenek rád.

– Ez így van – felelte Violet a száját elhúzva, majd körülnézett. – Megkeresem Clarence-t, és ráveszem, hogy vegye le rólam ezt a rúnát ma este. Még ha Morris bujkál is, nem tetszik az ötlet, hogy bármikor a nyomomba szegődhet, amikor kedve tartja.

A szakállas férfi biccentett feléjük, Violet pedig csókot dobott neki.

– Helyes fiú – mondta. – Remélem, hogy a jegyem nyer neki egy csodás portóit.

– Mit mondtál neki? Ugye végül nem ígérted meg neki, hogy cárné leszel?

– Azt mondtam neki – felelte Violet ünnepélyesen –, hogy Mrs. Moretti szeánsza alatt egy szellem arról tájékoztatott, hogy rendkívül fontos, hogy jegyet cseréljek vele. Azt hiszem, ennyit még megértett angolul. Mindenesetre mulatságosnak találta az ötletet.

Sajnos Violet jegye semmit sem nyert a férfinak. Egy láda bor, egy szezonbérlet a Királyi Operába, egy másik egy broadwayi színházba, egy csinos állóóra és több White Star Line-empléktárgy került kiosztásra a férfiak és nők között, akik diadalmasan lengették a jegyeiket a levegőben.

Végül sor került az utólag felvett nyereményre is: „Egy szórakoztató és élénk teremtmény, hölgyeim és uraim, amelyet Mr. Frank Bernard ajánlott fel nagylelkűen!” Maud elfojtotta a kitörni készülő örömét, amikor Violet felemelte a 172-es számú jegyet, és magabiztos léptekkel a fészkelődő zenekar elé sétált, hogy átvegye a nyereményét.

A nő odahozta hozzá Doriant kalitkástul. Maud minden erejével igyekezett pusztán vidámnak tűnni, amiért a

barátnője véletlenszerűen visszanyerte a papagájt, amely valaha az övé volt, és nem engedte, hogy az elragadtatása kiüljön az arcára.

És valóban ott volt. Az Utolsó Szerződés kelyhe ott volt Maud előtt a kalitkában. Mostantól nem engedhetett meg magának semmiféle könnyelműséget: a kehely addig vele lesz, amíg át nem adhatja Edwinnek.

– Ó! – mondta, mintha csak most jutott volna eszébe. – Miss Broadley tehát mégiscsak használhatja a fülemüledalához! Tessék, Violet, hadd segítsek...

Maud kinyitotta a kalitka ajtaját, és kivette belőle a kis tálat, amely – örömmel látta – tele volt dióval és szőlővel, majd a vizestálat is. Dorian ekkor Maud kesztyűs ujjára ült olyan fölényes eleganciával, mint egy hercegnő, aki egy inas segítségét veszi igénybe, hogy leszálljon a hintóból.

Violet felemelte az üres kalitkát, és visszament a színpadhoz, ahol teátrálisan felajánlotta Miss Broadley-nak a kelléket. Könnyedén magára vonta a jelenlévők figyelmét, és az énekesnő – aki opálos gyöngyökkel díszített, ragyogó fehér ruhát viselt – mély, színpadias meghajlással fogadta ezt. A közönség tapsolt, Maud szerint főleg azért, mert ilyen hangulatban volt.

– Felajánlanám, hogy duettet énekelek önnel, Miss Broadley – mondta Violet, a legrekedtesebb hangján –, de talán hallott már róla, hogy nem éppen a klasszikus dalokhoz vagyok szokva.

Most már nevetés is hallatszott a taps mellett. Senki sem figyelt Maudra, aki a legközelebb álló páfrány cserepébe ürítette az ezüst vizestálat, majd a ruhája jó mély zsebébe csúsztatta. Főleg e célból választotta ezt az estélyit az összes

többi helyett.

– Maud?

– Helen! Jó estét!

– Jó estét! – A lány makacsul felszegte az állát. Maud felkészült a további, szeánsszal kapcsolatos kérdésekre, hiszen ha valakinek, hát Helennek jogában állt kérdezősködni, de a lány egyszerűen csak Dorianre pillantott, és máris ellágyult a tekintete.

– Kár, hogy nem tudtuk magunkhoz venni. Ha Miss Debenhamnek nincs helye a számára, kérlek, mondd meg neki, hogy írjon nekem, mielőtt eladná egy gyűjtőnek. Valahogyan biztosan a mama lelkére tudok beszélni.

– Reméljük, hogy Violet ez idő alatt nem tanít neki varietédalokat – jegyezte meg Maud.

Helen kuncogott, és egy ujjal megsimogatta Dorian nyakát. A papagáj egyetértően csipogott, és a lány felé fordította a fejét.

– Te is írhatnál – folytatta Helen. – Szívesen megmutatnám neked az állatokat, miután megfelelően elhelyeztük őket, és már nincsenek ketrecebe zárva.

Vagy nem éppen a hajón futkosnak, egy patkányfogó varázslat hatása alatt. Maudot elöntötte a gyengédség a lány iránt, aki dönthetett volna úgy is, hogy a bimbózó barátságuk túl sok problémát jelent a számára, látva, hogy Maud egyik botrányból a másikba keveredik.

– Tessék! – mondta Maud. – Tartanád helyettem őt az előadás alatt? Kezd fájni a fejem. Azt hiszem, kimegyek egy kis friss levegőt szívni.

– Nem esik? – kérdezte Helen, de már széles mosollyal nyújtotta is a kezét a madár felé. Dorian követte az ételes

tálcáját, és Maud csuklójáról Helenére ült át, még a szemét is élvezettel lehunyta, amikor a lány ismét vakargatni kezdte a nyakát.

– Biztosan elállt már az eső – felelte Maud.

Meglepődve tapasztalta, hogy valóban ez történt. Az éjszakai levegő nehéz, tiszta és nyirkos volt. Miss Broadley énekelni kezdett, és bársonyos hangja követte Maudot a fedélzetre, ahogy egy ideig az örömtől meg-megborzongva hallgatta a zenét.

Valójában nem fájt a feje, de egyedül akart maradni azzal az érzéssel, hogy megtette, amit Robin elvárt tőle. Megérintette a tálat, amely szilárd és valódi volt a zsebében. Hátrahajtotta a fejét, és megszámlálta a néhány csillagot, amelyek előmerészkedtek a felhők mögül.

Léptek zaját hallotta a háta mögött, és ahogy megfordult, megpillantotta Violetet két pohár pezsgővel, amelyek közül az egyiket mosolyogva odanyújtotta neki. Violet a szájához érintette az ujját, mintha iskolás lányok lennének, és valami csínytevést követtek volna el egy nagy felnőttpartin.

Koccintottak, és a hang egybeolvadt az opera, a hajtómű és a hajó oldalánál fodrozódó óceán zúgó hangjával. A pezsgő langyos volt, édesebb, mint bármi, amit Maud valaha kóstolt, de a buborékok játékosan csiklandozták az ajkát, miközben két jókora kortyot ivott belőle.

– Helennel hagytam Doriant – mondta Violetnek. – Megtalált téged? Én...

A fedélzet hirtelen erőteljesen megemelkedett, majd lesüllyedt a lába alatt. Valami támasz után nyúlt, de nem talált semmit, és elejtette a félig üres poharat. Az a padlóra esett, és csilingelve összetört, fehér hangszilánkokat repítve

Maud halántékába.

– Ó, drágám! – Violet egy eddig ismeretlen hangján szólalt meg. Lány volt, édes, és remegett az öregségtől. – Nincs hozzászokva az iváshoz, igaz, Miss Blyth? Nem fest valami jól.

Maud nem tudott fókuszálni a szemével. Az előtte álló, elmosódott oszlop még mindig Violetnek tűnt. Avas rózsaillatot érzett. Semmi sem stimmelt. A teste próbált eltávolodni, és újra megbotlott a szoknyája szegélyében. Ezúttal majdnem elesett.

Valaki a karja alá nyúlt, a szorítása támogató és elkerülhetetlen volt. Papírszerű bőr. Maud borzongott. A feje fölött a néhány bátor csillag émelyítő köröket írt le.

– Ugyan, ugyan! – mondta az édes hang. – Csak nem fog itt elesni nekem? Lássuk, találunk-e valahol egy helyet, ahová leülhet.

34

Taps hallatszott az étkezőszalonból, és összeolvadt a zene első taktusaival, ahogy a zenekar rázendített. A darab ismerős volt, de a szél elfújta a húros hangszerek remegő hangját, mielőtt Maud füle befogadhatta volna.

A függönybúbáj – gondolta Maud homályosan – *csak azt rejti el, ami a hatósugarán belül van, illetve a záradékait be lehet úgy állítani, hogy azok, akik belül vannak, ne lássák vagy hallják, mi történik kívül.* Maud egy nap ott fog ülni a cambridge-i vizsgáin, próbálja majd felidézni a történelemről, filozófiáról vagy művészetről tanultakat, de csak Edwin Courcey hangját lesz képes előhívni az emlékeiből, amint a mágiáról magyaráz neki, aki nem is mágus.

Nagy erőfeszítéssel sikerült visszaterelnie a gondolatait a jelenbe.

Az átítatott pezsgő hatása már enyhült. Maud ebbe, illetve abba a ténybe kapaszkodott, hogy nincs hozzákötve semmilyen székhez. Egyszerűen csak gyengéden, de határozottan a fedélzet egyik sarkába irányítják, amely a legtávolabb esett a szalonba vezető ajtótól.

Amikor Mrs. Vaughn körbevette őket a függönybúbájjal, Violet illúziója szertefoszlott.

Már nem volt szükség rá.

Hogy lehetett Maud ennyire ostoba? Soha többé nem fog pezsgőt inni. Kétszer is bedőlt ennek a trükknek. Könnyelmű és túlságosan önelégült lett attól, hogy végre megszerezte a tálat.

A tál!

Maudnak összeszorult a torka. Azonnal összekulcsolta a két kezét, olyan szorosan, hogy szinte már fájt. Nem fog hozzáérni. Nem fog rá gondolni. Nincs is ott.

Az Utolsó Szerződés darabjait nem lehet felkutatni keresőbúbájjal, szólalt meg Maud belső Edwinjének száraz, megnyugtató hangja.

Seraphina Vaughn bölcsőzött egy varázslatot, amely összecukható székké szilárdult. Idős emberekre jellemző lassúsággal leült, és a vállára dobta a kendője rojtos végeit, amelyek a könyökére csúsztak. Maud nem tudta kivenni a kendő szegélyét díszítő hímzés színeit, bár Mrs. Vaughn háttal ült a korlátnak, és a legközelebbi lámpaoszlop felől áramló aranyszínű fény megvilágította az arcát.

Az émelyítő szédelgés tovább enyhült. Maud már elég jól volt ahhoz, hogy oldalra csúsztassa a lábát, vegyen egy mély, megerősítő lélegzetet, és belenézzen Mrs. Vaughn szemébe.

– Ön nem volt jelen, amikor elmondtam Chapmannek és Morrisnak, hogy ki vagyok, és miért tesz jobban, ha nem ártanak nekem.

Ugyanebben a pillanatban rémülten idézte fel, hogy Mrs. Vaughn korábban az igazi nevén szólította.

– Nem. Joe Morris tájékoztattott a részletekről. Egy látnok...

Nahát! – Mrs. Vaughn fáradtnak tűnt. Az arca úgy ráncolódott össze, ahogy a forralt tej tetején a hártya, amikor valaki belenyomja az ujját. – Nem tudom, hogy ez a nyöszörgés és ez az elkerekedett szem színjáték-e, de ha az, nyugodtan elhagyhatja, nem akarom bántani. Csak beszélgetni szeretnék.

– És ha elsétálok most rögtön? – Maudnak fogalma sem volt, hogy a lába megtartaná-e.

A nő ismét a kendőjét igazgatta.

– Azt hiszem, megpróbálnám feltartóztatni. Mágus vagyok, Miss Blyth, ön pedig nem az. – Ezt olyan nyugodt beletörődéssel mondta, hogy szinte már nem is tűnt fenyegetésnek. – Bár kétségtelenül van önben valami érdekes.

Igen. Ez a nő, akárcsak Morris, bizonyára azt hitte, hogy Mrs. Navenby szelleme még mindig kísérti Maudot, és hogy a medálnak semmi köze mindehhez. Ezenkívül ez a nő Mrs. Navenby egyik legrégibb barátja volt, még akkor is, ha évtizedek óta nem beszéltek egymással. Maud nem remélhette hát, hogy egyszerű utánzással sokáig félre tudja vezetni.

– Mrs. Navenby nem mond önnek semmit – magyarázta. – Nincs mit mondania.

– Tudom.

Maud pislogott.

– Tudja?

Egy csillogó, karácsonyi képeslapra illő mosoly jelent meg az asszony arcán, a szája sarkában halovány rosszindulattal.

– Beth inkább a tengerbe hajítaná önt, mint hogy olyan titkokat áruljon el, amelyeket Flora bízott rá. Megkapta már

tőle a magáét az a színésznő, amiért feladta a kelyhet?

– Nem – felelte Maud. – Azóta... csendben van. – Ez volt az igazság, de Maud veszélyesnek érezte kimondani.

– Duzzog – horkant fel Mrs. Vaughn. – Sohasem tudott méltósággal veszíteni.

Maud feje mostanra teljesen kitisztult. Ismét a szoknyája zsebének tartalmára gondolt. Szinte biztos volt benne, hogy képes lenne elfutni. De Mrs. Vaughn minden látszólagos gyengesége és ragyogó kerekdedsége ellenére olyan fürgén tudott bölcsőzni, ahogy azok az idős hölgyek mozgatták a kötőtűiket, akiket Maud látott jótékonysági célra takarókat kötni.

Ezenkívül... a beszélgetés kétirányú információáramlást jelentett. Chapman meghalt, Morris pedig bujkált. Talán ez lehet Maud legnagyobb esélye.

Az összekulcsolt kezét a térde köré fonta, és kinyújtóztatta a hátát.

– Ha tudja, hogy Mrs. Navenby nem hajlandó mondani önnek semmit – kezdte őszintén –, akkor miért akar beszélni velem?

– Miért önnel, és nem Enid örökösével?

A kérdés árulkodó volt. Maud bólintott. Mrs. Vaughn felvonta ezüstszínű szemöldökét.

– Azzal, aki lemondott a kehelyről, amikor rájött, hogy veszélyesebb játékba keveredett, mint amire számított? Nem, nem... ő gyakorlatias, önző lánynak tűnik. Kétségem sincs afelől, hogy megkérné az árát, és bőven van időnk kideríteni, mi is lenne az pontosan. Ön azonban, Miss Blyth, kevésbé tűnik megvásárolhatóknak. És kevésbé valószínű, hogy meggondolatlanul cselekedne, például elvágna egy idős

asszony torkát.

Maudnak elakadt a szava: mind a könnyed, alattomos többes szám miatt, mind pedig amiatt, hogy valaki, aki ennyire éleslátó, ekkora tévedésben lehet. Aztán a saját meglepettségére is rácsodálkozott. Elvégre Violet önzőnek adta ki magát attól a pillanattól kezdve, hogy a fedélzetre lépett, és Maud... Maud volt a kedves lány. Ezt mindenki tudta.

– Azon gondolkodtam – folytatta Mrs. Vaughn –, hogy ön talán hallgatna a józan észre.

– A józan észre? A barátai egy székhez varázsoltak, és megpróbálták kivenni belőlem az információt!

– A barátaim? Valóban. Mr. Chapman egy Kádár volt. – Mrs. Vaughn úgy ingatta a fejét, mint egy csalódott nagymama. – A Kádárok egytől egyig agresszorok, Miss Blyth. Szerelmesek a saját hatalmukba, és ha azt remélik, még több hatalomhoz juthatnak, bárkinek a kezéből hajlandóak enni. Chapman a legrosszabbak közül való volt, és még csak a jellemével sem tudta ezt ellensúlyozni.

Maud, aki kissé kibillent az egyensúlyából, alig tudta visszafogni magát, hogy hangot adjon a mélységes egyetértésének. *Ne szakítsd félbe*, mondta magának. *Most az egyszerű, Maud Blyth, ne nyisd ki a szád!*

– Morris egy sokkal jobban idomított kutya. Tompa eszköz a gazdája kezében, és nem lehet eltántorítani. Ezek a férfiak azért tolerálnak engem, mert tudok dolgokat, amiket ők is tudni akarnak, de továbbra is úgy gondolják, van valami alantas abban, hogy egy nőre kell támaszkodniuk. Ráadásul egy idős nőre. És ön a barátaimnak nevezi őket?

Mrs. Vaughn elnevette magát. Kellemes nevetés volt, olyan

meleg és lágy, amiből az ember szívesen lekanyarított volna egy darabot, és kenyérre kente volna, mint a vajat.

– Magának fogalma sincs róla, mennyire dühösek ezek a férfiak, amiért arra kényszerülnek, hogy idős nőkre hallgassanak, és komolyan vegyék őket. Az az idióta Chapman valószínűleg pusztán sértettségéből ölte meg Betht, mert az felemelte a kezét, hogy varázsoljon ellene.

– Akkor miért dolgozik velük? – kérdezte Maud. Lehet, hogy neki kellene Mrs. Vaughnt észhez téríteni? Lebeszélnie erről az egészről? A lány ösztönei továbbra is azt súgták, hogy veszélyben van, de az idős nő olyan kitartó, kissé védekező folyamatossággal beszélt, mint akire eddig nem figyeltek oda, és most végre van közönsége. Maud pedig kíváncsi volt. Hallani akarta, milyen ember Seraphina Hope azon túl, amit Mrs. Navenby mesélt róla.

– Mert a nagyobb céljaik dicséretesek – felelte egyszerűen az asszony.

– Megszerezni a hatalmat?

– Összevonni a hatalmat. – Az idős nő a homlokát ráncolta.

– A mágia alapvető korlátja, hogy egyéni. Mi, varázslók csak azért rejtőzködünk, mert hatalmas túlerővel állunk szemben, és a nagy varázslatok működtetése bonyolult koordinációt igényel.

– Ön szerint a mágusoknak nem kellene rejtőzködniük? – kérdezte Maud. Ez egy új darab volt a kirakásban. – Ön szerint... mindenkit lámpagyújtásnak kellene alávetni?

– Szerintem az Aranyfa Klub nem ment elég messzire – felelte Mrs. Vaughn. – A világ megpróbált volna feltartóztatni minket, mert nők vagyunk, ám helyett, hogy kineveltük volna őket, és bebizonyítottuk volna, hogy tévednek, Flora

elérte, hogy mi magunk álljunk le. – Keserű kijelentés volt ez. – Olyan dolgokat tehettünk volna, amilyenekre egy férfi sohasem lett volna képes. Kiterjeszthettük volna a mágia határait. Majdnem több hatalmunk volt, mint bárkinek, és mi feladtuk.

– Nekem úgy hangzik, mintha többet tettek volna, mint a legtöbb férfi – jegyezte meg Maud. – Hihetetlen dolgokat vittek véghez. Ez nem volt elég?

De aztán Violetre gondolt, aki egy egész óceánon átkelt, hogy mágikusabb életet élhessen, mint ami neki adatott.

– Gyenge az az ambíció, amely ismeri azt a szót, hogy elég. Azt hittem, megtaláltam az igaz barátaimat. Azt hittem, egyetértünk abban, hogy meg fogjuk változtatni a világot. Flora és az ő leyvonalai... Képes lett volna folyókat elterelni, gyökerestül kitépni Anglia összes erdejét, de beérte azzal, hogy kaparássza a földet, és rózsákat neveljen. Beth mindig ide-oda kapkodott, és megelégedett a dolgok felületes ismeretével. Lady Enid pedig, aki mindannyiunknál jobb helyzetből indult, boldogan dolgozott a férjével pusztán a zenéért.

Annyi undor volt Mrs. Vaughn szavaiban, hogy Maud visszafojtotta az ösztönös reakcióját. Falra felkúszó rózsákra gondolt, az égbolton felrobbanó fényekre, csillogó, piros halakra. Miss Broadley hangjára. Azt gondolta, semmi sem felesleges, ami szép.

– Én... én mindig is utáltam, milyen keveset várnak el a nőktől. A bátyám sohasem vett komolyan, amikor azt mondtam neki, hogy egyetemen akarok tanulni.

– Látja? – csattant fel Mrs. Vaughn.

– És ön, asszonyom? – kérdezte a lány tisztelettel. – Mi volt

az ön specialitása a mágiában?

– Nos, még mindig léteznek olyan eljárások, amelyekkel kis mennyiségű mágia nagy hatást érhet el – felelte Mrs. Vaughn mosolyogva. – Beleönthettem volna az egyik főzetemet a vacsorán felszolgált levesbe vagy az ivóvíztartályokba, és az egész hajót száz évre elaltathattam volna. Mintha ön, Miss Blyth vagy egy másik hercegnő megszúrta volna az ujját egy orsóval, és ez elátkozta volna őket.

Maudon végigfutott a hideg, ahogy elképzelte, hogy a hajó örökké hánykolódik a tengeren, csendben, túl messze a szárazföldtől ahhoz, hogy a borostyán és a csipkebokor benője.

– Ön bűvölte meg Lord Hawthorn whiskyjét – bukott ki belőle a felismerés, ahogy összeállt a kép.

– Erre ő is rájött, igaz? Gondoltam, hogy így lehetett, tekintve, hogy még mindig talpon van. Egyetlen korty abból még egy elefántot is egyhetes mély öntudatlanságba taszított volna. Egy ember esetében szinte a halálhoz hasonlított volna ez az állapot.

Szomorúság érződött a hangjában, mintha sajnálná, hogy nem láthatta a varázslata sikerét. Maud Alan Rossra gondolt, akin sohasem működtek a varázslatok úgy, ahogy kellett volna, és aki Hawthorn szőnyegén hevert felszínes, könnyű tehetetlenségben.

– Ettől függetlenül – folytatta Mrs. Vaughn, és Maudnak beletelt egy kis időbe felidézni, miről is beszélgettek. Igen, az Aranyfa Klubról és a céljairól. – A többiek azt mondták, hogy feszegetni akarják a mágia határait, újraírni a férfiak feltételezéseit, de aztán mind vonakodtak megfizetni az árát. Engem pedig leszavaztak.

És nem bíztak rá egyet sem az Utolsó Szerződés darabjaiból. A keserűségét pedig úgy hordozta magával az ezt követő években, mint egy pirulát a nyelve alatt, amelyet sohasem tudott lenyelni.

Közel, nagyon közel voltak a válaszokhoz, amelyeket Robin és Edwin keresett. Vajon ez a törékeny rokonság, amelyet Maud szőtt kettőjük között, elég lesz ahhoz, hogy tovább kutakodjon?

– Mi lett volna az ára?

Mrs. Vaughn tekintete távolinak tűnt, mintha messze a *Líra* és a fedélzeten tartózkodó lelkeken túlra nézett volna.

– Ó, hát vér! – felelte. – Az igazi hatalom esetében mindig az.

Maud vett egy lélegzetet, hogy tovább kérdezősködjön, de a nő figyelme kiélesedett. A lányra nézett, és az arcára fátyol borult.

– Szóval, igen, Miss Blyth. Úgy gondoltam, megéri a fáradságot, hogy férfiakkal kezdjek. A szükség furcsa társakat hoz az ember életébe. Ha a szerződést sikerül a nyilvánvaló célja érdekében felhasználni, abból minden mágus profitál majd. Férfiak és nők egyaránt.

– És ön őszintén azt gondolja, hogy ezek a férfiak megosztják majd önnel a hatalmukat, ha egyszer megszerezték? – szakadt ki Maudból a kérdés, mielőtt még visszafoghatta volna.

Mrs. Vaughn arca megkeményedett.

– Azt hiszem, elég hosszú ideig fogok élni ahhoz, hogy helyrehozzam a hibákat, amelyeket elkövettem. Nem áll szándékomban úgy meghalni, hogy bármit is megbánok.

– Nem... csak gondoskodott róla, hogy a barátait úgy öljék

meg.

– Ők meghozták a saját döntéseiket – vágott vissza Mrs. Vaughn. – Flora már azelőtt meghalt, hogy tudtam volna, mit történik.

Maud a nyelvébe harapott, mielőtt tovább vádaskodott volna. Tehát... Mrs. Vaughn inkább elmondta Bastoke összeesküvőinek, hol találják Lady Enidet, aki Flora Suttonhoz hasonlóan inkább meghalt, mint hogy elárulja nekik a szerződést. És akkor...

– Azért jött Amerikába, hogy megpróbálja rábeszélni Mrs. Navenbyt, hogy álljon az ön oldalára? – kérdezte Maud.

A nő apró, kissé szórakozott bólintással felelt. Maudban hálásan oldódott fel a büntudat utolsó csomója is: tehát nem ő vezette el ezeket az embereket Mrs. Navenbyhez, és okozta ezzel a halálát.

– Nem akarták, hogy megismétlődjön, ami Eniddel történt. Ha mást nem is, Betht elég jól ismertem ahhoz, hogy talán rájöjjen, mit csinált a kehellyel. De Morrisznak alig volt ideje, hogy... mi is volt az a szörnyű kifejezés?... átfésülje a terepet, amikor ön megérkezett, és Beth hirtelen azt kezdte tervezgetni, hogy visszaköltözik Angliába. – Előkelő vállrándítás. – De minden jól alakult. Most már nálunk van a kehely. És meglesz a tőr is, bár könnyebben menne, ha egy együttérző ember Miss Debenham bizalmába férközne.

Ez egy nyilvánvaló kérdés volt, amely nyilvánvaló választ követelt. Maud elnézett a jól megvilágított ablaknyílások felé, ahol az ünnepség nélküle folytatódott. Vajon keresi már Violet? Vajon kinézett az ajtón, és nem látott mást, csak az eget és az üres fedélzetet?

– Nem hagyhatja, hogy a halottak irányítsák az életét,

leányom – mondta Mrs. Vaughn. – Fogadja meg a tanácsomat. Csak az után érdemes nyúlni, azt érdemes megszerezni, ami a legjobb magának.

Kellemetlen visszhangja volt ez annak, amit Violet mondott, amikor Maudot a székhez kötözték. A nő akkor színészkedett – vagy talán mégsem.

A lány most ugyanebben a helyzetben volt, aminek ugyanaz lesz a vége. Micsoda ostobaság! Reszketni kezdett a hidegtől.

– Sajnálom – mondta, és ez volt az egyetlen hazugság, amit ki tudott préselni magából. – Nem tudok segíteni. Nem fogok. Mrs. Navenby és én egyetértünk ebben a kérdésben.

– Miért? – hangzott az őszinte kérdés. – Ön nem tartozik semmivel a brit mágusoknak.

Hawthorn is ezt mondta. Violet is ezt mondta. Az összes szokásos válasz – Robin, bosszú Mrs. Navenbyért, az eredendő helytelensége annak, ha kérés nélkül elveszik azt, ami másé – mind ott toporgott Maud nyelvén.

De a hüvelykujjával megérintette a száját, és az igazat mondta:

– Nem, valóban nem. De ha mindennap, minden döntéssel meg kell teremtenem magamat, akkor olyan döntéseket akarok hozni, amelyeket nem fogok megbánni, amikor az életem végén visszatekintek.

Mrs. Vaughn sóhajtott egyet.

– Kár. Az élet nem kedves az idealistákhoz, lányom, amennyiben nem rendelkeznek hozzá hatalommal is.

Bölcsőt formált a kezével. Maudnak alig volt ideje megfeszülni, mielőtt a varázslat megtörtént volna: Mrs. Vaughn a sűrű, fehér fényt maga felé irányította, és hideg

krémként dörzsölte mindkét alkarjába. Aztán ropogó ízületekkel felállt, és Maud felé nyúlt, hogy felsegítse.

A lány, aki képzett volt a társasági etikett terén, és egyáltalán nem értette, mi történik, elfogadta a segítséget. Az asszony akkorát rántott rajta, hogy Maud felkiáltott. Gyengéd mozdulatra számított, nem pedig olyan erőre, mintha egy induló gépkocsihoz kötözték volna. Mrs. Vaughn ezután Maud mindkét karját a lány oldalához szorította, épp a könyöke fölött. A lány úgy érezte magát, mintha egy sziklarepedésbe szorult volna.

– Ellentétben a férfiakkal, akikkel együtt dolgozom – mondta nyugodtan Mrs. Vaughn –, én nem tartok attól, hogy csalódást okozok George Bastoke-nak. Egyáltalán nem számít, ki vagy mi a maga testvére. Ha Elizabeth Navenby ismét be akar állni közém és a hatalom közé, amiért dolgoztam, és ha ön nem tesz semmit, hogy ezt megakadályozza, akkor nekem kell cselekednem.

– Mi...

Mrs. Vaughan varázslattal megerősített karja felemelte Maudot a fedélzetről, mintha csak egy falevelekből és tollakból varrt, üreges játékfigura lenne. A lány felsikoltott, azután még egyszer hangosabban, és próbált rugdosni, ahogy csak tudott, de a pániktól képtelen volt jól célozni, és a lába folyton lecsúszott Mrs. Vaughn puha, csúszós szoknyájáról.

Fél méterre volt a padlótól.

A tenger felől érkező gyors, ravasz, hirtelen és éhes szél belemarkolt Maud csupasz nyakába és karjába a hideg ujjjaival. És ekkor rájött, mi fog történni.

Ahogy Mrs. Vaughn átemelte őt a korláton, Maud egy jeges

pontot érzékelt a félelme közepén. Az állt rajta: *Ez vagy semmi.*

Túlélés vagy semmi.

Utolsó erőfeszítésként rúgott még egyet, majd reccsenést hallott.

Mrs. Vaughn fájdalmasan felnyögött, és meggyengült a szorítása. Maud a levegőben kapálózott. A gyomra görcsbe rándult, amikor rájött, hogy túl késő... túl messzire került a hajó szélétől. Most már csak a mágia mentheti meg attól, hogy lezuhanjon.

Egy szörnyű pillanatig egyenesen lefelé nézett, a tenger távoli, fekete végtelenjébe: egy habos szélű száj várta, hogy jéghidegen elnyelje.

De legalább a karját újra tudta használni.

Mrs. Vaughn még mindig szitkozódott mögötte, miközben Maud csodás ruhájának a szoknyája a nedves korláthoz ért, ahogy átbillent rajta. A teste csavarodott egyet: a mozdulat mintha a mellkasa mélyén izzó szórtan dühből született volna. A kezével vadul kalimpált, mintha el akarna kapni valamit. A korlát éppen ott volt, az egyetlen esélye. A felső korlátot elvétette.

Fájdalom robbant az ujjában, ahogy kificamodott, majd lecsúszott róla... aztán az alsó korlát után kapott, és egy morgó róka hangja szakadt ki a szájából... Sikertelt megkapaszkodnia az egyik kezével, amely rögtön csúszni kezdett... majd a másikkal is.

Még egy rántás. A vállában lüktetett a fájdalom. Valami elszakadt a ruhája felső részén.

De ez a rántás azt jelezte, hogy a teste nem zuhant tovább.

Mennyi szívdobbanás telt el közben? Az idő egyszerre lett

lassú és hideg, mégis tűzforró és gyors. Most pedig Maud, aki sohasem tanult meg úszni, a ruhája rétegeivel együtt, ott himbálózott magasan az éjszaka sötétjébe burkolt óceán felett, tíz kesztyűs ujjával a hideg, nedves fémbe fogódzkodva, anélkül hogy bármiféle mágia segítette volna a kapaszkodását.

Mrs. Vaughn megjelent a korlátnál. Elmosódott arcán tintafekete csíkban folyt a vér az orrából. Maudra pillantott, cicegett egyet, és előhalászott valamit a ruhája ujjából, hogy megtörölje az orrát. Távol voltak a fénytől. A lány nem látta az asszony arckifejezését, csak a zsebkendője fehérségét.

Mrs. Vaughn bármelyik pillanatban megragadhatja a kezét, és megpróbálhatja lelökni. Maud életének egyik legnehezebb feladata volt, hogy elemelje az egyik kezét a korlátról.

A zsebébe nyúlt.

Először megérintette a tálat. Ez volt az oka mindennek. Pillanatnyi dührohamában elképzelte, ahogy a tengerbe hajítja ezt az átkozott tárgyat. De nem: Maud küzdhetett Britannia varázslóinak ügyéért, de nem az ő hatásköre, hogy ilyen nagy döntéseket hozzon a nevükben. Többé nem akar gondolkodás nélkül más emberek életébe és hatalmába gázolni.

A zsebében lévő másik tárgyat Chapman szobájában találta.

Maud a férfi csomagjait kutatta át a szerződéssel kapcsolatos nyomokat keresve, Violet pedig az íróasztalt és a komódot. A pántos fadoboz egy utazótáskába volt elrejtve. A belsejében egy csomó szerecsendió nagyságú üveggömb feküdt, mindegyik más-más színű füsttel töltve.

Chapman korábban egy ilyet dobott be az autóba, hogy

kiűzze onnan Maudot és Violetet. Azelőtt pedig, amikor rátaláltak az ellopott ezüstre, Hawthorn felé akart hajítani egyet, mielőtt őlordsága térden ütötte egy bottal. Gonosz trükkök takaros kis doboza. Talán a *priez-vous*-hoz hasonlóan ezeket is minden Kádár használta.

Maud csendben eltulajdonította a golyókat. Nem szólt Hawthornnak, aki valószínűleg megpróbálta volna elvenni tőle, a saját érdekében. Még Violetnek sem mondta el. A koboldzabla után, azok után, hogy megrugdosták, és még annál is rosszabbal fenyegették, Maud hálásan ragadta meg a lehetőséget, hogy saját mágikus védelme legyen.

Ma este egy jádezőld gömböt hozott magával, ahogy Violet is a táskájába tette a gyűrűgyűjteményét.

Maud az üveggolyó köré zárta az ujjait, és kivette a kezét a zsebéből.

Egy függönybúbájhoz, akárcsak az illúziókhoz, kitartó összpontosításra van szükség.

– Nos – mondta Mrs. Vaughn orrhagon. – Lássuk...

Maud a fájó karjával felemelte, és egyenesen a nő arcába vágta a golyót.

A szag épp csak elért hozzá, de az is elég volt ahhoz, hogy öklendezni kezdjen: rothadás rettenetes, erős bűze csapta meg az orrát. Elfordította a fejét, és a szája meg az orra elé kapta a kezét, majd a nedves, koszos kesztyűjén át vett egy mély levegőt.

Aztán kinyitotta a száját, és sikított... olyan éles, magas hangon, ahogy csak tudott. A következő lélegzetvétellel, biztos, ami biztos, azt kiáltotta:

– Segítség! Valaki segítsen! – Aztán ismét sikított.

Mrs. Vaughn a tenyerébe köhögött, és odébb tántorgott.

Maud nem látott mást, csak a fehér korlátot, a kesztyűbe bújtatott két kezét és a remegő ujjait, amelyek vadul kapaszkodtak, miközben az alkarja fájdalmasan sajgott, ezenkívül a hajó oldalát a fedélzet felett, amely a magasba nyúlt, egészen addig, ahol a hatalmas kémények füstje elmosódott árnyékot vetett az éjszakai égboltra.

Vett egy újabb levegőt a következő sikításhoz. A jádezőld bűz már kezdett enyhülni a szélben. A karja égett, miközben kétségbeesetten keresett támaszt a lábának. A cipője megcsúszott a fémpaneleken, amelyeket csak kegyetlenül apró csavarok és egyenetlenségek tarkítottak. Olyan mérhetetlen erőre lett volna szüksége ahhoz, hogy elérje a felső korlátot, mintha több méterrel feljebb lett volna.

Vajon hangokat hallott? Már nem hallotta a zenét, de a szél és a saját pulzusa zihálva kiáltoztak egymással a fülében.

A bal keze görcsbe rándult és lecsúszott, és a következő sikoly teljesen önkéntelen volt, rövid és éles. *Robin, Robin, sajnálom!* Olyan erősen szorította össze a fogát a dühtől, hogy az arca is belefájdult.

– Maud!

Violet volt az, a hangja elvékonyodott a félelemtől, mégis élesen csengett, ahogy áthajolt a korláton. A lány kis híján elsírta magát.

– Vigyázz! – lihegte, amikor Violet ügyetlen próbálkozása majdnem lelökte az ujjait a korlátról.

– Vi, menj odébb! – hallatszott egy másik hang, éppolyan élesen.

Egy második pár kéz – ezúttal kesztyűtlen, vékony ujjakkal, amelyek homályos aranszínű varázslattal voltak telítve – nyúlt le hozzá. Maud erőlködött, próbált felfelé kapni a

szabad bal kezével. Először elvétette, majd másodszor is, de végül elkapták.

Clarence Blackwood nem volt olyan vasmarkú, mint Mrs. Vaughn, de a szorítása mégis lerázhatatlannak tűnt, mintha a tenyerét Maud csuklójához hegesztette volna. A lány jobb keze lecsúszott a korlátról. Alig mozdult valamennyit, egyik karjánál fogva lógott Clarence szorításában.

– Vi... fogd... a másikat! – lihegte Clarence. – Mindketten kellünk hozzá.

Violet újra megfogta Maud kezét, és veszélyesen messzire hajolt a korláttól, hogy megragadja a ruháját a vállánál. Az anyag megfeszült és elszakadt, ahogy Clarence-szel együtt húzták felfelé, de stabilan tartották a lányt, aki kapkodó, szaggatott sóhajt hallatott, amint a dereka átlendült a korláton, majd félig csúszva, félig esve ügyetlen kupacban a fedélzetre zuhant.

– Jól vagyok – hallotta magát újra meg újra. – Jól vagyok. Jól vagyok. Tényleg. Jól vagyok – győzködte elsősorban saját magát. Később majd kideríti, mi az igazság.

Violet segítségével feltápászkodott, aztán körülnézett. Az emberek lassan szállingóztak ki a fedélzetre, mások a hajóablakokhoz nyomták az orrukat, és próbálták kideríteni, mi okozza a nagy felfordulást. Maud látta Lord Hawthorn feje búbját, amint a botjával és a legdurvább modorával igyekszik utat vágni magának a tömegben.

És lám! Oldalt, félig árnyékban megpillantotta Mrs. Vaughn arcát, amelyen már nyoma sem volt a vérnek, a két kezét összekulcsolta maga előtt – az ártatlannak és kedvesnek látszó, mérhetetlenül erős akaratú asszony.

Mosolyogva nézett Maudra, azután bölcsőzött valamit,

majd nyomtalanul eltűnt.

35

Violet kezét rázott Lady Alberttel, majd visszaindult az első osztályra. A nő bizonyára egy elszánt különcnek tartotta, de minden színházi ember tudta, hogy ha egy ilyen ember pénzt ajánl fel, azt el kell fogadni.

Bartonék sokat segítettek, és Violetnek el kellett döntenie, mihez szeretne kezdeni az örökségével, hacsak nem akar sárkányként trónolni a nagy halom kincsen. London első színes bőrű tagokból álló operatársulatának hivatalos mecénásává válni olyasvalami volt, amit Lady Enid is helyeselt volna.

De Violet azért a züllött, meztelen partikat sem zárta ki teljesen.

A májusi reggel kékes-ködös meleget hozott magával, mintha az eső mindent elmosott volna, ami addig a nyár útjában állt. A *Líra* kevesebb mint egy órára volt Southamptontól, és a hajó nyüzsgött a csomagoló utasoktól, hordároktól és napernyőktől.

Violet és Maud reggeli után pakolt össze. Dorian kalitkáján immár egy címke díszelgett, amely jelezte, hogy ő is Miss Violet Debenham poggyászának a része. Egy goromba és

beszédes papagáj, gondolta a nő, gyakorlatilag kötelező tartozék, amennyiben valaki gazdag és különölegasszonnyá akar válni.

Maud és Hawthorn éppen a fedélzeti őrmesterrel és a rangidős fedélzeti tiszttel tárgyaltak, hogy üzenetet küldjenek Mrs. Navenby New York-i ügyvédjeinek; hogy a csomagjait tárolják addig is, amíg a rokonai nem jelentkeznek érte. És valószínűleg arról is, hogy mi történjen a hűtőházban lévő holttesttel.

Maud vágyakozva végigsimította a rúnákkal televarrt ruhadarabokat, de zokszó nélkül összepakolta őket, és határozottan kijelentette, hogy azok nem az övéi.

Violet megszerezte magának a melegbúbájjal elvarázsolt kabátot, és két saját szoknyája közé csomagolta, amíg Maud a fürdőszobában volt. Biztos volt benne, hogy Mrs. Navenby azt szeretné, ha Maud megőrizne valamit a holmijából, ami rá emlékezteti.

Úgy gondolta, vár egy kicsit, mielőtt visszaadná a lánynak. Talán télig.

– Nem siették el a dolgot – mondta Alan Ross, amikor Violet bekopogott Hawthorn kabinjának az ajtaján. – Szóval mégis összegyűlünk. Félig-meddig a hajó biztonsági szolgálatára számítottam, akik megvádolnak azzal, hogy elloptam a gyertyatartókat.

– Nem hallotta? A tolvajunkat megölte az egyik cinkostársa – felelte Violet, majd becsukta maga mögött az ajtót. Nem volt értelme megkérdezni, hogy jutott be Ross a kabinba, figyelembe véve, milyen jól értett a záruk megbütyköléséhez.

– Maud és Hawthorn biztos hamarosan itt lesznek.

Így is történt. Ross épp egy pakli kártyát kevert egy

játékhoz, de most felpillantott az érkezőkre.

– Hívatott, őlordsága? Most teszi majd azt a mágikus dolgot a nyelvemre, hogy elhallgattasson?

– Ha azt gondolta volna, hogy valóban ez fog történni, nem jött volna ide. – Hawthorn egy kis bőrborítású dobozt ejtett Ross ölébe, úton a legnagyobb karosszék felé.

Violet kíváncsian Ross mellé telepedett a kanapéra. Ahogy a férfi felnyitotta a doboz fedelét, a fény megvilágította a tartalmát.

Rosznak elakadt a lélegzete. Óvatosan megböködte az egyik, majd a másik gyémánt mandzsettagombot. Az ujja azonban megállt a harmadik tárgy fölött, mintha attól tartana, megégeti magát. Egy zsebóra volt az, a tokja meleg aranyszínnel ragyogott, és csillogó kövek bonyolult spirálja díszítette.

– Mi ez? – kérdezte óvatosan.

– Kártérítés – felelte Hawthorn. – Nem kért tőlem eleget. Az egyik bross, amelyet ellopott, a városi házam értékének a felét teszi ki. Érthetetlen, miért nem tartotta az a nő a hajó széfjében. És nem tudtam, hogy maga ennyire amatőr ékszerszertolvaj.

– Ó, a pokolba! – Ross szinte betegnek tűnt.

– Ilyen tudatlansággal bármelyik orgazda átverte volna. Ezentúl maradjon a pornográfiánál.

Ross felkapta a fejét, és hunyorogva nézett a báróra. De nem sokáig tudta elfordítani a tekintetét a csillogó zsebóráról.

– Honnan került ez elő? – kérdezte. – Nem volt itt, amikor átkutattam a helyet, és megtaláltam a mandzsettagombokat.

– Nem. A hajó trezorjában volt – felelte Hawthorn a tőle

telhető legnyersebb, legvontatottabb hangon.

Maud lepillantott az ékszerekre, és halkán, elismerően motyogott valamit. Ross lecsukta a dobozt, majd hirtelen felállt, és merev karral Hawthorn arcába tartotta.

– Nem. Nem tudom, mi ez... Talán a lelkiismeretét akarja megnyugtatni, ha egyáltalán van önnek ilyesmi. De nincs szükségem rá, hogy megvédjenek a saját hibáimtól. Szóval hagytam, hogy nevetséges áron szerezzé meg tőlem a trófeáimat. Ennyire ostoba vagyok. Legközelebb már okosabb leszek.

– Ha! – Hawthorn elégedettnek tűnt. – Íme, ez a büszkeség. Vajon mi az, ami miatt folyton képes lenyelni? Talán nehéz helyzetben van a családja? Arra gyűjt, hogy feleségül tudja venni a szerelmét?

– Fogja be, lekezelő seggfej! – Ross keze remegett.

– Nem. Ez a magáé. – Hawthorn visszatolta a dobozt Ross mellkasához. – Nem lesz nehéz eladnia, még ajánlhatok is megbízható vevőt. Ahogyan arra oly kedvesen rámutatott, számomra nem sok értékkel bír, viszont el tudom képzelni, mit jelenthet magának.

Ross beletörődően leengedte a karját. Szinte remegett a dühtől.

– Maga tényleg egy igazi gazember, ugye? Még az urak között is. Erőfeszítést tesz, hogy az legyen.

Hawthorn elmosolyodott.

– Még mindig van esély rá, hogy Morris és Mrs. Vaughn rájönnék, hogy ön is benne volt a dologban, és ha ez megtörténik, nagy veszélybe kerül. Ha bármi kétsége támad, bármi gyanúsát észlel... keressen meg.

– Akkor sem keresném meg, ha lángokban állnék. Inkább őt

– biccentett Ross Maud felé. – Értesítsen, ha szüksége van valakire, aki pénzért kémkedik, Miss B.! Keressen a *Morning Post*-nál.

Hawthorn felvonta a szemöldökét.

– Egy konzervatív lapnál, Robespierre?

– Ahogy mondja, uram. – Ross mélyen meghajolt, szinte derékból. – Elképesztő, mit képesek lenyelni az alsóbb osztályok némi fizetésért.

Azzal távozott. Hawthorn megadta Maudnak és Violetnek a londoni címeit: a városi házáét és a klubjaiét is.

– Ön nem lesz olyan makacs, hogy ne kérje a segítségemet, Maud. Valójában már belenyugodtam az elkerülhetetlen ténybe, hogy az éjszaka közepén kopogtat majd az ajtómon, és kölcsönkéri a komornyikomat meg kétszáz fontot.

– A megállapodásunk csak az utazás idejére szól, uram. Vagy ez is kárpótlás akar lenni? – kérdezte Maud egy gribedlis mosollyal.

– Induljanak, mielőtt meggondolom magam – felelte Hawthorn. Maud nevetett, és az ajtóhoz húzta Violetet.

Innen a napozófedélzetre mentek, amely már tömve volt utasokkal, akik türelmetlenül várták, hogy megpillantsák a barátaikat és a rokonaikat, amint a *Líra* besiklik a kikötőbe. Vagy egyszerűen csak szomjaztak a szárazföld látványára, gondolta Violet. Talált maguknak egy üres, a kikötőtől távolabb eső, csendes korlátszakaszt. A korlátra támaszkodott. Maud azonban fél méterrel hátrébb állt meg, és onnan fogta meg a fémrudat.

Hát persze. A lány ebben a pillanatban nem igazán érezte magát otthonosan a fedélzet szélén. Violeten jeges borzongás futott végig, ahogy felidézte az emléket.

– Lemenjünk? – kérdezte.

– Ne! – Maud, akit a félelmei nem tántorítottak el a cselekvéstől, előrelépett egyet, és Violet mellé állt. – Hiányozni fog ez a látvány. Élvezni akarom, amíg lehet.

Az ég tiszta volt, a magasan járó nap melegítette a hátukat. Sirályok rikoltoztak és csapkodtak lelkesen. A két fiatal nő karja épphogy összeért, és csak álltak csendben, pont úgy, mint azelőtt, hogy Maud megkérdezte Violetet, mit értett azalatt, hogy *más nőkkel kefélni*. Ez is azt az érzést keltette, mintha kimondatlan dolgok gyülemlettek volna fel benne, és egyre csak halmozódtak, gyűltek, mint egy soha ki nem ürülő kancsó alá tartott pohár.

A pohár elviselhetetlenül csordultig telt. Violet megforgatta a gyűrűt a hüvelykujján. Aztán szólásra nyitotta a száját.

– Nekem nehéz – folytatta Maud – tudni azt, hogy valakinek vannak olyan részei, amelyeket én nem láthatok.

– Én...

– Mert az én tapasztalatom az, hogy az arc, amelyet nem látsz, kigúnyol téged.

Violet már tudta ezt. Az, hogy Maud szembement a neveltetésével, hogy a jóság éles kardja legyen, még nem jelentette, hogy nincsenek sérülései a nevelőnőkről szóló történetekbe és abba a furcsa, komor, ellenséges ködbe rejtve, ahogyan az anyjáról beszélt.

– A legtöbb ember nem gúnyol ki – jegyezte meg Violet.

– Tudom – felelte Maud frusztráltan. – Nem hagyhatod, hogy átgázoljak rajtad, amíg ezt tanulom. Én... bízom azokban a részeidben, amelyeket megmutattál nekem. Szóval bármi is az, amit nem árulsz el, nem bánom. Csak akkor mondd el, amikor tényleg akarod.

Violet Maud felé fordult, aki továbbra is a horizontot nézte. A szeme színének árnyalata ma leginkább a tiszta, fényes ég alatt halványan csillogó, meghatározhatatlan tengerzöldre hasonlított.

– Tényleg van érzéked az emberek gyengeségeihez – mondta Violet megrendülve.

Maud kényelmetlenül fészkelődött.

– Tudom, hogy van valami... ami nagy jelentőségű és friss. Beléd fészkelte magát, és kísért.

– Igazad van. Nem akarok beszélni róla.

Még. De túl nagy ígéret lett volna ezt hangosan kimondani.

– Talán gondolhatnál rá úgy – mondta Maud óvatosan –, hogy időt kell szánnod arra, hogy előbb megfelelően elpróbáld.

Ha Violet múltja egy monológ lenne, vajon hogy hangzana? Dacosan, ironikusan. Tudomásul venné a közönséget, de nem hozzájuk szólna. Nem a színpad közepéről hangzana el – túl csupaszon, túl kiszolgáltatottan –, hanem talán egy kissé oldalra tolt zsámolyról vagy öltözőszékről. A tükörtől elfordulva, a test eleinte csak félig adná át magát a mozdulatnak.

A karakter azt mondja: *Tudni akarod, miért félek önmagam lenni?*

Kezdjük a házasságommal.

Beleszerettem egy férfiba, aki olyan sármos volt, hogy az egész világot térdre tudta kényszeríteni. Rávettem, hogy befektessem minden pénzem... visszaélt a bizalmammal, hogy pénzt szerezzen a barátaimtól, és ők megbocsátottak nekem ezért, ami még rosszabb volt.

Lehet, hogy szeretett. Nem tudom.

De azt tudom, hogy fagyúróket adott nekem, amelyek az illúziót segítik, és én nem értettem meg a célzást.

Elszöktem az elvárás elől, hogy férjhez menjek, és mégis megházasodtam, mert összekevertem azt az embert, akinek ő látni akart, azzal, akivé válni akartam. Még mindig férjnél vagyok. A férjem csak azért él még, mert eltűnt. Elvitte mindenemet, mielőtt rájöhettem volna, hogy mennyivel jobb színész nálam.

Egyáltalán nem szégyellem, hogy megöltem egy embert, vagy kettőt.

Azt a Violetet szégyellem, aki hagyta, hogy egy férfi átverje és megalázza, majd elmenekült a városból, ahol keményen küzdött azért, hogy otthon érezze magát, amint felvillant előtte a kényelmesebb jövő lehetősége. Annyira dühös vagyok erre a Violetre, hogy felfordul tőle a gyomrom. Szükségem volt rá, hogy egy ideig ne ő legyek. Úgyhogy elszöktem erre a hajóra, és itt rád találtam, te pedig azt akarod, hogy... önmagam legyek.

Az, aki veled lehetnék, egy olyan személy, akit alig ismerek fel. Nincsenek különböző rétegei, és ez megrémiszt.

Még ha bízom is benned – még ha úgy is érzem, hazaértem, és leteszek végre egy terhet –, ez az egész megrémiszt.

Ahogy ott állt a korlátnál, úgy érezte, mintha mégiscsak lenne közönsége, a végtelenbe nyúló tenger pedig olyan volt, mint a színpad reflektorai mögött a láthatatlan nézőtér. Nem mondott ki semmit, de elképzelte, hogy minden kimondatlan gondolatát magával viszi a szél.

Sokáig hallgattak, azután Violet Maudra mosolygott.

– Még rettenetesen nyers az egész. Hosszú próbafolyamat vár rám.

– Nem baj. Bármennyit tudok várni.

– De annyit elárulhatok, és még csak jegyet sem kell venned rá: nem tudom, hogy viselte el Lady Enid. Szeretném látni a családomat, de nem tudom, mennyit akarok látni belőlük. Különösen most jó esély van rá, hogy csak az örökségem érdekli majd őket.

– Ostobaság. Biztos, hogy a testvéreid saját magadért szeretnek – jelentette ki Maud.

– Nem is ismered őket. Akár szörnyetegek is lehetnek.

Maud szája sarka felfelé görbült. Ezt Hawthorntól tanulhatta el.

– Talán azok? – kérdezte.

– Maud – mondta Violet elgondolkodva –, mit szólnál hozzá, ha neked adnám az örökségem egy részét?

– Hogyan?

– Most már nincs esély rá, hogy Mrs. Navenby tanúk előtt téged jelöljön meg örökösének. Nekem pedig nagyobb vagyonom lesz, mint amivel tudnék mit kezdeni.

Legnagyobb meglepetésére Maudból előtört a nevetés.

– Violet! Három éjszakát töltöttünk egy ágyban. Ha most nekem adsz egy ilyen hatalmas összeget, sikeresebb kurtizán leszek, mintha tényleg Hawthorn szeretője lettem volna.

Violet látta a gribedlit Maud arcán, és megértette, hogy ugratja. Ő is elmosolyodott.

– Én adtam oda Morrisnak azt a medált. Ez... kártérítés lenne.

Maud elkomolyodott. Violet felvont szemöldökkel várt, így adva a lány tudtára, hogy nem viccelt.

– A bátyádnak – javasolta.

– Ó, menj a fenébe! – mondta Maud. – Meg kell mondanom

Mr. Rossnak, hogy pontosan tudom, mit érez.

– Ez történik, ha megmutatod az embereknek a gyengeségeidet – jegyezte meg Violet. – Kihasználják.

– Igen, milyen aljas ez tőled. – Maud Violetnek támaszkodott a vállával. – Én... nem tudom. Hadd beszéljek Robinnal!

– Persze.

– Violet... – Úgy tűnt, mintha a folytatás kikezdte volna Maud bátorságát. Újra nekifutott, de megint elhallgatott. – Hat napot töltöttünk együtt nagyon furcsa körülmények között – mondta végül. – Határhelyzetben – tette hozzá mosolyogva. – Megértem, ha azt mondd, hogy ez... – legyintett egyet a kezével – ...ez olyasmi, amit nem folytathatunk a szárazföldön.

Ez könnyű menekülő útvonal lett volna, ha Violet keresett volna ilyesmit. De a lány elkerülte az igazság egy másik részét.

– Te mit akarsz, Maud?

A lány arckifejezése először bizonytalannak tűnt, majd felragyogott. Violet csak néhány szívdobbanás után kezdett el azon tűnődni, vajon a bátyján kívül feltette-e valaha Maudnak bárki is ezt a kérdést.

– Én csak szeretném, ha továbbra is... ööö...

– ...dugnánk – fejezte be Violet helyette. Ezzel kivívta egy idősebb pár döbbs pillantását, akik a közelükben sétáltak, majd ahogy Violet rájuk mosolygott, gyorsan elsiettek.

– Én... igen. Bár... akkor is szeretnék időt tölteni veled, ha soha többé nem érnél hozzám.

Erre nem lennék képes, akarta mondani Violet. Ahhoz az egyikünknek el kellene költöznie az óceán túloldalára.

Vett egy mély lélegzetet. Megfontolta a dolgot. Próbált önzetlenül gondolkodni, ahelyett hogy csak megragadta volna, amit felkínálnak neki.

– Maud, te magad mondtad: csak hat napja ismerjük egymást. Nem kellene beleugranod semmibe. Ezenkívül... te olyasvalakit érdemelsz, mint a bátyád Edwinje. Aki nyugodt, okos és magabiztos.

– De én nem a bátyám vagyok – felelte Maud –, és nem ezt akarom. – Belenézett Violet szemébe. Számított rá, hogy elutasítással találkozik, mégis feltette a kérdést. – Olyasvalakit akarok, aki felvidít. Engem soha senki nem vett annyira komolyan, mint te, senki mellett nem éreztem magam ennyire tele élettel. Minden porcikádat szeretném megérinteni, amíg kívülről-belülről meg nem ismerlek.

– Te jó ég! – mondta Violet. – Már-már szeretném engedni, hogy megtedd.

Szeretett volna olyan varázslatot bölcsőzni, amely nagyobb, mint bármi, amit eddig csinált: olyan varázslatot, amely órákra meg tudja állítani a hajót, amelyet felmelegít a nap és Maud lélegzetelállítóan őszinte szeretetének ereje. Többet akart mondani. *Sohasem találkoztam még senkivel, aki ennyire elszántan jó akart lenni. Örökké követni akarlak, hogy lássam, mit teszel a világgal.*

– Bár biztos vagyok benne, hogy amikor megismerkedem a bátyáddal, egyetért majd vele, hogy szörnyű hatással vagyok rád.

– Egyáltalán nem. Félrehív majd, és figyelmeztet rá: ne hagyd, hogy kéményseprőnek használjalak.

– Még sohasem hallottam, hogy bárki is így nevezte volna...

– Nem... ó! Most viccelsz.

Violet hirtelen mindenestül megadta magát. Odahajolt, és megcsókolta Maud piruló arcát. Most már többen is voltak a hajónak ezen a felén, mind nők. Maguk között voltak. Nem volt ebben semmi botrányos.

Maud tekintete egy vágyakozással teli pillanatig szinte észrevétlenül Violet szájára tévedt.

– Robin azt akarja, hogy boldog legyek – jelentette ki. – És ha veled vagyok... és nem vagy dühös... az boldoggá tesz.

Violetet megmentette a hangos válaszadoástól két fiatal fiú, akik lökdösődve helyet követeltek maguknak a korlátnál, és próbáltak felmászni rá, miközben a szüleik rendreutasították őket. A hajó megközelítette a kikötőt. A horizontot épületek szabdalják, és a civilizáció hangjai töltötték meg az utazás utolsó perceit. A határhelyzet az, ahol a varázslat keletkezik, de nem lehetett örökké ott rejtőzködni. Előbb-utóbb a szárazföldre lép az ember.

Violet nem ismerte fel a repertoárjából azt a mosolyt, amely most az arcára kúszott. Az is lehet, hogy féloldalas volt. Nem tudta biztosan. De fiatalnak és igaznak érezte.

Epilógus

– Sir Robert még nem érkezett haza, Miss Maud – közölte Mrs. Hathaway. – Biztosan sajnálni fogja, hogy lemaradt az érkezéséről.

Ahogy a vonat fokozatosan maga mögött hagyta a Southampton és London közötti kilométereket, Maud egyre fájdalmasabban élte meg a bátyja hiányát, ám most váratlan megkönnyebbüléssel lélegzett fel. Jól fog jönni, hogy egy kis időt egyedül tölthet, és visszatalálhat Miss Maud Blyth szerepébe.

– Számít az érkezésére... vacsora előtt itthon lesz – biztosította a házvezetőnő, aki talán csalódottságként értelmezte, amikor Maud válla kissé megereszkedett. – Mr. Courcey-t is magával hozza.

Maud félreállt a szűk előtérben, hogy helyet adjon az inasoknak, akik a poggyászát cipelték fel a taxiból.

– Nagyon örülök. Alig várom, hogy lássam őket.

– Biztosan mindent hallani akarnak majd Amerikáról – jegyezte meg Mrs. Hathaway olyan hangon, amely azt sugallta: „és mi mindnyájan”.

– Tudja, hogy be sem áll majd a szám, amikor Robin hazaér

– mondta Maud nevetve. – Addig megyek, és lemosom magamról az út porát.

A Blyth testvérek az év elején eladták a városi házukat. Az új otthonuk kisebb volt, mint az előző, és Maud imádta, hogy mennyire mentes az emlékektől, és mennyivel könnyebb lélegezni minden helyiségében. A látogatók azt feltételezték, hogy a dekoráció az ő ízlését dicséri, de valójában nagyrészt Robin választása volt. A szüleik műgyűjteményének legjobb darabjai modern, vidám tapétával borított falakon sorakoztak, amelyek között a régi, komoly bútoraik olyanok voltak, mint idős látogatók egy pillangóházban. Maud úgy érezte, mintha itt mindig érzékelni lehetne Robin szeretetét, még akkor is, amikor nincs jelen. Megérintette egy képkeret sarkát, és vízszintesbe igazította a piros tapétán, amelyet lonc- és tulipánminták díszítettek.

Amikor az egyik emeleti szobalány a segítségére akart sietni, intett neki, hogy nincs szükség rá, aztán levetette az utazóruháját, és átöltözött. A komornája, Teresa átmenetileg a nagynénje kalapszalonjában dolgozott, de Mrs. Hathaway már bizonyára aznap elküldött érte. Addig pedig Maud is tudott gondoskodni magáról.

Egy pillanatra megállt, amikor az ujjával megérintette a kombinéja csipkéjét, és érezte, hogy az arcát felmelegítik az emlékek.

Mielőtt az állomáson elváltak egymástól, Maud Violethez fordult, és azt mondta:

– Ne hagyd, hogy tönkretegyem ezt!

Komolytalan válaszra számított, olyasmire, hogy Violetnél jobban nem teheti tönkre a dolgokat. De a nő ránézett, a szeme szürke volt, és nyugodt, akár egy eső nélküli felhő, és

azt mondta:

– Jól csinálod, Maud. Szólok majd, ha nem.

Maud az utolsó simításokat végezte a vacsorához felvett ruháján, amikor hangokat hallott odalentről. Ledobta a karkötőt, amelyet nem sikerült rögzíteni a csuklójára, és az emeleti folyosóra ment, hogy a korláton áthajolva lenézzen.

Robin és Edwin nem hallották a lépteit, mivel a folyosón lévő vastag szőnyeg elnyelte a hangot. Nem is néztek fel. A bátyja lelkesen beszélt valamiféle bokszmeccsről, miközben az inas átvette tőlük a kalapjukat és az aktatáskáikat, majd távozott.

Miközben Robin beszélt, Edwin megfogta az egyik kezét, és kritikusan tanulmányozta az ujjperceit. Aztán egy pillanatra szórakozottan a szájához emelte, mire Robin elhallgatott, és visszahúzta a kezét. Úgy nézett Edwinre, mintha ez a sovány, jelentéktelen férfi lenne minden vágyának a megtestesítője.

Maud testét vágyakozó melegség járta át. Ő is szeretne volna megélni egy nap ezt a teljes odaadást. És egyetemre is akart járni. És kalandokat átélni. És helyrehozni a világot mágikusan és nem mágikusan is.

– Csak álldogál itt, Sir Robert, ahelyett hogy a szalonba kísérné a vendéget? – szólta le az emeletről. – Az ember azt hihetné, rossz neveltetést kapott.

Robin arcára vidámság kúszott.

– Maud!

A lány lerohant a lépcsőn, kicsit megbotlott a szőnyeg szélében, kiegyenesedett, és a bátyja karjába vetette magát. A bensőjében egy apró valami, ami eddig feszült volt a félelemtől, végre ellazult, ahogy Robin melegen átölelte, és ahogy Maud belélegezte a ruhája ismerős illatát.

A bátyja karjából felpillantva Maud sugárzó mosollyal ajándékozta meg Edwint, aki valamivel visszafogottabban viszonzta ezt. A lány őt is átölelte volna, de Edwin érzékenyebben reagált arra, hogy mikor és hogyan érnek hozzá.

– Ó, de jó látni titeket! – mondta Maud, még egyszer magához szorította Robint, majd elengedte.

– A Southamptonból küldött táviratod rendkívül kevés információval szolgált – közölte Edwin. – Robinnak ki kellett magából bokszolnia az idegességet, aminek egy szerencsétlen vikomt arca látta kárát.

– Maudie, mi történt? – kérdezte Robin. – Mesélj el mindent!

Mindent. Maud az ajkába harapott. Mégis mit kellene mondanania?

Jelenleg Hawthorn báró feltételezett szeretője volt, egy szégyentelen ribanc, akit félig-meddig továbbra is ékszertolvajlással gyanúsítanak.

Három embert toborzott a küldetésre. Esélye volt egy öröksége, amitől elesett, majd felajánlották neki egy másik örökség egy részét. Megtanulta kimondani a „baszni” szót, és végrehajtani magát a cselekvést. Egy varietémágussal szerzett ebben nagy gyakorlatot, akinek sugárzó a mosolya, és a szíve magas fallal van körülvéve.

Halottak hangján tudott beszélni, és csak alig értette, hogy ez mit is jelent. Ugyanaz a Maud Blyth volt, mégis egészen más: tapasztaltabb, óvatosabb. Jobban tudatában volt az erejének.

Több kudarc után sikert aratott. Elhozta az Utolsó Szerződés kelyhét, és tudta, hol lehet a tör, bár ezzel az

ellenségeik is tisztában voltak.

Mindkét oldal megszerzett tehát egy darabot, a harmadikat pedig meg kellett találniuk, így azután valamiféle csatára kellett készülniük.

– Elég sok mesélnivalóm van – mondta. – De azt hiszem, a papagájjal kellene kezdenem.

Köszönetnyilvánítás

Ezt a könyvet 2020 második felében írtam, amely időszak egyáltalán nem úgy alakult, ahogyan képzeltük. Egyszerűen olyasvalamit akartam alkotni, ami szórakoztató. És lehetőleg utazással kapcsolatos. Bocsánatkéréssel és köszönettel tartozom a szerkesztőmnak, Ruoxinak, amiért engedte, hogy a sebezhetőségről és a tapétákról szóló angol kúriákban játszódó történetet egy pezsgő, Wodehouse-stílusú kaland kövessen.

A könyvkiadóknak különösen nehéz dolga volt az elmúlt években, ezért szeretnék köszönetet mondani az ebben az iparágban dolgozóknak, akik olyan keményen munkálkodtak azért, hogy továbbra is életre keltsék a könyveket.

Külön köszönet a Tom Doherty Associates csapatának az Egyesült Államokban: Irene Gallónak, Ruoxi Chennek, Sanaa Ali-Viraninak, Caroline Pernynek, Jocelyn Brightnak, Renata Sweeney-nek, Megan Barnardnak, Samantha Friedlandernek, Lauren Hougennek, Steven Bucsoknak és Megan Kiddoonak. És azoknak is, akiknek köszönhetően ez a könyv éppoly gyönyörű lett, mint az első: Christine Foltzernek, Jess Kiley-nek, Will Staehle-nek és Heather Saundersnek.

Hálás vagyok a Tor UK csodálatos csapatának: Bella Pagannek, Georgia Summersnek, Jamie-Lee Nardone-nak, Becky Lushey-nek, Neil Langnak, Stuart Dwyernek, Leanne Williamsnek, Rebecca Needesnek és Holly Sheldrake-nek.

Megcsináltuk! Keresztülverekedtük magunkat számtalan vírusvariánsra és az ellátási lánc megoldhatatlannak tűnő problémáin egészen a várig! És most makacsul a karunkban ringatjuk a sikító gyermeket, ami ez a könyv.

Mint mindig, most is köszönet illeti az ügynökömet, Diana Foxot (még akkor is, ha a szellemek édeshármását kénytelen voltam törölni), valamint Arit és Isabelt a Fox Literarytól, a támogatásukért és szerkesztői éleslátásukért.

Köszönöm Alexandra Rowlandnak és Jennifer Mace-nek a kitartó barátságukat, hogy együtt dolgoztuk ki a cselekményt, és hogy arra ösztönöztek, hogy mélyebben és alaposabban gondolkodjak a mágikus rendszerről.

Hálás vagyok Jenn Lyonsnak, amiért elnevezte Doriant, a szürke papagájt, és megismertetett New York fekete operatársulatainak történetével.

Köszönet Magali Ferarének, hogy ő volt az első, aki átnézte a könyvet, és pontosan tudta, mely részeknél kell sikítani.

Hálával tartozom Kelsey-nek, Alyshondra Meachamnek, Emily Teshnek, Em Liunak, Lex Crouchernek, Alix Harrow-nak és Grace Linek, akik mindnyájan átnézték a könyv különböző változatait, és lelkesedéssel támogattak abban a pillanatban, amikor a legnagyobb szükségem volt rá.

Köszönet Tegannek és Stuartnak a beszélgetésekért és a nevetésért az egymástól való elszigeteltség időszakában, és hogy minden kedd délután nyaggattak, hogy legyenek produktív. És köszönöm a sok bort.

A családomnak – anyának, apának, Robnak, Jessnek és Laurennek – többel tartozom, mint amennyit szavakkal ki tudok fejezni, hálás vagyok a kitartó szeretetükért és támogatásukért. Külön köszönet az édesanyámnak, hogy

átnézte a korai vázlatot, és megmondta, hogyan javítsam ki az expozíciót, mindig nyitott volt a történelmi kutatással kapcsolatos mély eszmecserére (a következő trilógiában csempészek szerepelnek majd, rendben?), és gondoskodott róla, hogy helyesen írjam le azt, hogy Southampton.

Köszönöm a könyvesboltoknak, a kritikusoknak és a kollégáimnak, akik lelkesedéssel és nagylelkűen fogadták az első lépéseimet a hivatásos könyvkiadásban.

És végül hálás vagyok az első könyvem minden olvasójának: azoknak, akik előrendelték, azoknak, akik hirtelen ötlettől vezérelve vették meg, azoknak, akik kifejezték nekem a lelkesedésüket, amiért queer örömről olvashattak a lapokon, és azoknak, akik beszámoltak róla, hogy a könyvklubjuk idősebb tagjai ugyan nem számítottak a szexjelenetekre, de élvezték őket. Az első írói évem nem olyan volt, mint vártam. Önök mégis csodálatossá tették. Köszönöm!

Hivatkozás

[*] A galagonya angolul *hawthorn*. – A szerk.

Tartalom

Ajánlás

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[Epilógus](#)

[Köszönetnyilvánítás](#)

[Hivatkozás](#)